

PRIEKŠVārds

Šajā mainīgajā laikmetā tas tiešām ir liels retums, ja kādai grāmatai vairāk kā pēc gadsimta ir pastāvīgi pieaugošs pieprasījums un tā pašlaik lietotajā lasāmvielā ieņem stabilu vietu blakus tikko izdotajiem darbiem. Tieši tādu apskaužamu rekordu ir sasnieguši Elenas Vaitas Agrīnie raksti (EARLY WRITINGS), Gadu gaitā tie ir vairākkārt izdoti dažāda apjoma tirāžās.

Nelielais populārais sējums ir visai pareizi nosaukts, jo tajā apvienotas un publicētas trīs pirmās Elenas Vaitas grāmatas – Kristīgie piedzīvojumi un atklāsmes (CHRISTIAN EXPERIENCE AND VIEWS), kas pirmo reizi tika izdota 1851. gadā, Pielikums piedzīvojumiem un atklāsmēm (SUPPLEMENT TO EXPERIENCE AND VIEWS), izdota 1854. gadā, un Garīgās dāvanas, I sēj. (SPIRITUAL GIFTS I), kas atklātībā parādījās 1858. gadā.

Plašo un ilgstošo grāmatas Agrīnie raksti popularitāti var attiecināt uz cilvēku neizsīkstošajām ilgām iepazīties un iegūt savā īpašumā informējošās un iedrošinošās vēstis, kuras, pateicoties pravieša dāvanai, draudze ir saņēmusi savas pastāvēšanas pašā sākumā.

Šīs grāmatas otrais izdevums iznāca 1882. gadā divos nelielos sējumos: „Piedzīvojumi un atklāsmes un Pielikums, kas ietilpa pirmajā sējumā, un Garīgās dāvanas – otrā sējumā. Attiecībā uz pirmā sējuma pielikumu un šajā laikā veiktiem dažiem sīkiem redakcionāliem labojumiem otrā sējuma priekšvārdā tiek dots sekojošs paskaidrojums: „Zemteksta piezīmēs sniegtie dati un paskaidrojumi, un pielikumā ietvertie divi visai interesantie sapņi, kas oriģinālā bija tikai pieminēti, bet nebija publicēti, šo izdevumu padara daudz vērtīgāku. Pārējā ziņā grāmatas otrajā izdevumā nav nekādu izmaiņu, izņemot dažu novecojušos vārdu aizvietošanu ar jaunākiem un nelielas atsevišķu teikumu uzbūves (IV) izmaiņas, kas domu padara skaidrāku. Nekas netiek izlaists, nav ne mazākās ēnas no domas vai oriģināla noskaņas izmaiņām, un, kas attiecas uz vārdiskajiem labojumiem, tad arī tie tika veikti autorei klātbūtnē un ar tās piekrišanu.” Abas iepriekš minētās grāmatas 1882. gadā vēl tika izdotas arī vienā sējumā ar nosaukumu Agrīnie raksti. 1906. gadā šis darbs tādā pašā salikumā Amerikā piedzīvoja trešo izlaidumu un tika plaši izplatīts, sastopot arvien pieaugošu pieprasījumu. Šis trešais izdevums kļuva par pamatu visām tālākajām atsauksmēm un sekojošajām Elenas Vaitas darbu publikācijām.

Ceturto reizi Agrīnie raksti tika izdoti 1945. gadā. Tad, sakarā ar četrdesmit gadu laikā veikto atkārtoto grāmatas izdošanu, radās vajadzība pēc jaunām drukāšanas matricēm. Tipogrāfijas darba procesā ikviena grāmatas lappuse tika salīdzināta ar iepriekšējo izdevumu, tomēr tagad jau pielietojot modernāku izrunu un pareizrakstību, turklāt pašu grāmatu iesākot ar jaunu priekšvārdu, kas atspoguļoja tās īsu tapšanas vēsturi. Pašreizējais, piektais, izdevums ir raksturīgs ar vēsturisku prologu, kas domāts lasītāja iepazīstināšanai ar grāmatas atsevišķu daļu sarakstīšanas laiku un tad valdošajiem apstākļiem. Grāmatas beigās vēl seko pielikums, kas paskaidro dažus izteicienus, kuri, laikam ejot, tagad var būt grūtāk saprotami. Tomēr pārējā ziņā nav izdarītas nekādas izmaiņas un tas pilnībā atbilst ceturtajam izdevumam saskaņā ar Elenas Vaitas rakstu publicēšanas norādījumiem.

Piedzīvojumi un atklāsmes sniedz Elenas Vaitas pirmo biogrāfisko aprakstu, īsi pieskaroties viņas piedzīvojumiem Adventes kustības laikā, sākot no 1840. līdz 1844. gadam. Tad seko dažas pirmās atklāsmes, kuru lielākā daļa sākotnēji tika nodrukātas un izdotas atsevišķu rakstu veidā tā laika periodikā. (V)

Dodot draudzei vēl papildus padomus, Pielikums sniedz noteiktus paskaidrojumus par atsevišķiem minētā darba izteicieniem, kuri bija nepareizi saprasti vai ne tā iztulkoti. Tas atklātībā parādījās apmēram gadu pirms brošūras Liecības draudzei (TESTIMONY FOR THE CHURCH),

Garīgās dāvanas, I sējums, ir pirmais iespieddarbs, kura lappusēs iztīrāta gadsimtiem ilgā cīņa starp Kristu un Viņa eņģeļiem un sātānu ar tā eņģeļiem. Sējums tiek ļoti cienīts dzīvās un kompaktās izteiksmes dēļ, jo pieskaras vienīgi pašiem būtiskākajiem jautājumiem. Nākamajos gados šis īsais cīņas apraksts tika ievērojami paplašināts un 1870. -1884. gados jau publicēts četros sējumos ar nosaukumu Pravieša gara dāvana (THE SPIRIT OF PROPHECY), Guvuši vispārēju atzinību, šie četri sējumi vēlāk tika aizvietoti ar daudziem labi pazīstamo un atzinīgi novērtēto Laikmetu konflikta sēriju, kur cīņas vēsture, pateicoties daudzajām Elenas Vaitas saņemtajām atklāsmēm, ir iztīrāta daudz detalizētākā formā. Tomēr, lai gan grāmatas Sentēvi un pravieši (PATRIARCHIES AND PROPHETS), Pravieši un ķēniņi (PROPHETS AND KINGS), Laikmetu ilgas (THE DESIRE OF AGES), Apustuļu darbi (THE ACTS OF THE APOSTLES) un Lielā cīņa (THE GREAT CONTROVERSY) šī ilgi pastāvošā konflikta risinājumu iztīrā daudz pilnīgāk, sākotnējo variantu, kopā ar Piedzīvojumiem un atklāsmēm, tā skaidrās izteiksmes, īsuma un vienkāršības dēļ lasītāji vienmēr vērtēs un pieprasīs.

Elenas Vaitas literārā mantojuma aizbildņi.

Vašingtona D.C.

1963. gada martā

Priekšvārds grāmatas „Piedzīvojumi un atklāsmes,” pirmajam izdevumam

Mums ir labi zināms, ka daudzi godīgi patiesības un Bībeles svētuma meklētāji pret atklāsmēm izturas visai piesardzīgi. Aizspriedumus parasti rada divi iemesli, un kā pirmais jāmin fanātisms, kas ar saviem viltus piedzīvojumiem un atklāsmēm, (6) vairāk vai mazāk sastopams gandrīz visur, liekot daudziem it visu apšaubīt. Otrkārt, spiritisms un hipnoze, ko apzīmē kā „noslēpumainos klauvējienus”. Šī parādība domāta tiešai sajūkuma radīšanai, lai ļaudis vairs neuzticētos Dieva Gara dāvanām un darbībai. Bet Dievs nemainās. Brīnumdarbi, kurus Viņš ar Mozus starpniecību veica Ēģiptē, bija patiesi, kaut arī sātāna spēkā Jannem un Jambrem bija atļauts parādīt kaut ko līdzīgu. Neskatoties uz visiem viltojumiem, kas bija sastopami apustuļu dienās, Kristus īsto sekotāju dzīvē tomēr izpaudās garīgās dāvanas. Tāpat arī šodien – šajā vispārējā viltus laikmetā, Dievs nav domājis savu tautu atstāt bez īpašām Svētā Gara izpausmēm un garīgām dāvanām.

Sātāns vienmēr ir centies veidot kaut ko līdzīgu pastāvošajai realitātei. Tādēļ arī maldu gara darbība mūsu dienās ir kā pierādījums, ka Dievs saviem ļaudīm atklājas Svētā Gara spēkā un ir nolēmis brīnišķīgi piepildīt Savus apsolījumus. „Tas notiks pēdējās dienās, saka Dievs, Es izliešu savu Garu pār visu miesu, un jūsu dēli un jūsu meitas pravietos, un jūsu jaunekļi redzēs parādības, un jūsu sirmgalvjī sapņos sapņus.” (Ap.d. 2:17) Kas attiecas uz hipnozi, mēs to vienmēr esam uzskatījuši par bīstamu parādību. Mums

ar to nevar būt nekā kopēja. Mēs nekad neesam redzējuši hipnozes miegam pakļautu cilvēku un par šo pievilšanu neko daudz nezinām.

Šī nelielā grāmatu tiek izdota cerībā, ka tā būs kā mierinājums svētajiem. (7)

Džeimss Vaits.

1851. gada augustā

VĒSTURISKAIS IEVADS

„Agrīnie raksti” iemantojuši ilgstošu un īpašu septītās dienas adventistu interesi tāpēc, ka ar šo grāmatu saistās priekšstats par pirmajiem Elenas Vaitas sarakstītajiem darbiem. Tie pirmo reizi tika publicēti 19. gs. 50. gados un kalpoja kā iedrošinājums un stiprinājums tiem, kas kopā ar autori bija pārdzīvojuši Sabatu ievērojošo adventistu piedzīvojumus 19. gs. 40. un 50. gados. Šajos rakstos rakstniece nolēma lasītājus iepazīstināt ar Adventes atmodas vēsturi un Septītās dienas adventistu kustību, kas iesākās 1844. gadā. Tāpēc daži no tajā laikā labi zināmajiem piedzīvojumiem atsevišķos gadījumos ir tikai pieminēti un detalizētāks izklāsts, jāaplūko Sabatu ievērojošo adventistu agrīno gadu vēstures kopējā skatījumā.

Stāstot par Atklāsmes grāmatas 14. nodaļas triju eņģeļu nestās vēsts pasludināšanu, Elena Vaita 1858. gadā galveno uzmanību velta to cilvēku piedzīvojumiem, kas tur piedalījās, un mācībai, kādu no tās varētu iegūt. (skat. 232-240, 254-258.lpp.) Autore izmanto vairākus mūsu laikam nepazīstamus apzīmējumus, piemēram, „vārda adventisti”, „aizvērtās durvis”, „atvērtās durvis” un vēl citus.

Šodien mūs no šī vēsturiski tik nozīmīgā laika šķir vairāk nekā gadsimts, un katram lasītājam vienmēr skaidri jāapzinās šo notikumu svarīgums. Tadēļ šie pagātnes notikumi, kas tik labi bija zināmi Elenas Vaitas laikabiedriem, šajā darbā tiks iztirzāti nedaudz plašāk; tiks pievērsta uzmanība svarīgākajiem Sabatu ievērojošo adventistu piedzīvojumiem, kas risinājās apmēram vienu vai divas desmitgades pirms „Agrīno rakstu” publicēšanas. (8)

Grāmatas sākumā Elena Vaita ļoti īsi stāsta par savu atgriešanos un pirmajiem kristīgajiem piedzīvojumiem. Viņa piemin, ka ir dzirdējusi Rakstos pamatotas uzrunas par Kristus personīgo Otro atnākšanu, kuru gaidīja vistuvākā nākotnē. Lielā adventes atmoda, kuru viņa piemin tikai nedaudzos vārdos, patiesībā bija visu pasauli aptveroša kustība. Tā iesākās, pateicoties daudzu cilvēku rūpīgām Bībeles pravietojumu studijām, kā rezultātā liels skaits ļaužu pa visu Zemi pieņēma labo vēsti par Jēzus drīzo atgriešanos.

LIELĀ ADVENTES ATMODA

Visplašāko atsauksmi adventes vēsts ieguva tieši Savienotajās Valstīs. Kad Rakstu skaidrojums, par Jēzus drīzo atnākšanu, atzina spējīgi vīri no daudzām kristīgajām konfesijām, adventes cerībai sekoja liela, godīgi ticošu ļaužu kustība. Taču jāpiezīmē, ka tajā laikā netika veidota kāda īpaša, atsevišķa reliģiska organizācija. Adventes cerība, sniedzot labumu visām protestantu baznīcām un pamudinot daudzus skeptiķus un bezdievīgos publiski apliecināt ticību Bībelei un Dievam, izraisīja dziļu reliģisku atmodu. Kad 1840. gadu sākumā šī kustība sasniedza savu kulmināciju, vēsts sludināšanā apvienojās vairāki simti dažādu konfesiju kalpotāju. Vadošā loma bija Viljamam Milleram, kurš dzīvoja Ņujorkas štata austrumu daļā. Viņš bija fermeris un savā sabiedrībā ievērojams cilvēks. Neskatoties uz jaunībā saņemto labo reliģisko audzināšanu, viņš tomēr bija liels skeptiķis, kurš ar laiku zaudēja ticību Dieva Vārdam

un pievērsās deisma uzskatiem. Kādā svētdienas rītā, Milleram lasot svētrunu baptistu draudzē, Svētais Gars skāra viņa sirdi, un tas pieņēma Jēzu par savu personīgo Pestītāju. Līdz ar to Millers ķērās pie Dieva Vārda izpētes, (9) cenšoties atrast Bībelē atbildi uz visiem saviem jautājumiem un apgūt tās lappusēs izteikto patiesību. Apmēram divus gadus viņš daudz laika veltīja cītīgām Rakstu studijām. Nolēmis neiet tālāk pie nākamā teksta, kamēr nebūs saņēmis apmierinošu atbildi par iepriekšējo, savās pūlēs izlietojot vienīgi Bībeli un konkordanci, Viljams Millers izsekoja pantu pēc panta. Drīz vien viņš šajos pētījumos nonāca pie pravietojumiem, kas liecināja par Jēzus Kristus personīgu Otro atnākšanu. Tāpat viņš centās atrast izpratnes atslēgu Daniēla grāmatas 8. un 9. nodaļas laika ziņā tik plašajam pravietojumam par 2300 vakariem un rītiem. Šo pravietojumu viņš saistīja kopā ar Atklāsmes grāmatas 14. nodaļā minētā pirmā eņģeļa pravietisko vēsti par Dieva tiesas stundu. (Atkl. 14:6,7) Šīs grāmatas 229. lappusē Elena Vaita apliecina, ka „Dievs sūtīja savu eņģeli, lai tas ierosinātu (..) fermēra sirdi sākt pētīt pravietojumus.”

Vēl kā meitene, Elena Vaita Portlendā, Menas štatā, noklausījās divas Viljama Millera uzrunu sērijas, kas uz viņas sirdi atstāja neizdzēšamu iespaidu. Tālāk mēs šajā apskatā pievērsīsim uzmanību daļai no Millera pravietojumu izskaidrojumiem, ar kuriem viņš griezās pie saviem klausītājiem un kuri vēlāk tika iekļauti grāmatā „Lielā cīņā”.

PRAVIETISKO LAIKA PERIODU APRĒĶINI

„Šķīta, ka visskaidrāk Otrās adventes laiku atklāj pravietojums Dan. 8:14 (Glika tulk): „Divi tūkstoši un trīs simti dienas būs skaitāmas no vakara līdz rītam, tad svētā vieta atkal taps iesvētīta.” Sekodams savam pieņēmumam, ka Raksti paši sevi izskaidro, Millers uzzināja, ka simboliskajos pravietojumos diena atbilst gadam. (4.Moz. 14:34; Ec. 4:6) Viņš redzēja, ka 2300 pravietisko dienu vai burtisko gadu periods sniedzas tālu pāri jūdiem iedalītā laika beigām, un tāpēc, tas nevar attiekties uz viņu iekārtas svētnīcu. (10) Millers pievienojās plaši pieņemtajam uzskatam, ka kristīgajā laikmetā svētnīca ir Zeme, un tāpēc sprieda, ka Dan. 8:14 iepriekš vēstītā svētnīcas iesvētīšana vai šķīstīšana attēlo Zemes tīrīšanu ar uguni, kas notiks, Kristum otrreiz atnākot. Tālāk viņš secināja, ka, ja varētu atrast pareizu 2300 dienu izejas punktu, tad būtu viegli noskaidrot arī Otrās adventes laiku. Tādā veidā būtu atklāts laiks lielajam visu piepildošajam notikumam; laiks, kad tiks darīts gals lietu tagadējam stāvoklim ar „visu lepību un varu, greznību un iedomām, ļaunumu un apspiešanu”, kad lāsts tiks „noņemts no Zemes, nāve iznīcināta, kad Dieva kalpi, pravieši un svētie, un tie, kas bīstas Viņa Vārdu, tiks atalgoti, bet sodīti tie, kas Zemi samaitā”.

Ar atjaunotu un vēl lielāku nopietnību, Millers turpināja pārbaudīt pravietojumus, veselās naktis un garas dienas viņš veltīja tik ārkārtīgi svarīgā un par visu citu nozīmīgākā temata studijām. Daniēla astotajā nodaļā Millers nevarēja atrast atslēgu 2300 dienu izejas punktam, jo, lai gan eņģelim Gabriēlam tika pavēlēts paskaidrot Daniēlam atklāsmi, bet viņš to izdarīja tikai daļēji. Kad pravieša skatam atklāja briesmīgās vajāšanas, kurām vajadzēja nākt pār draudzi, Daniēls zaudēja spēkus. Vairāk viņš nespēja panest, un eņģelis uz laiku to atstāja. Daniēls kļuva vājš un kādas dienas bija slims. „Un es iztrūcinājos par šo parādīšanu,” viņš saka, „bet neviens to nemanīja.” Tomēr Dievs savam vēstnesim bija pavēlējis: „Izskaidro šo parādību.” Uzdevumu vajadzēja izpildīt, un, paklausot pavēlei, eņģelis pēc kāda laika atgriezās pie Daniēla un sacīja: „Es esmu ieradies, (11) lai palīdzētu tev nākt pie īstās lietu izpratnes. (..) Tad nu ņem vērā šo vārdu, lai tev šī atklāsmē būtu pilnīgi saprotama.” (Dan. 9:22,23, 25-27) Astotās nodaļas atklāsmē palika neizskaidrots viens svarīgs punkts, proti, kas attiecas

uz laiku – 2300 dienu periodu, tāpēc eņģelis, turpinot izskaidrojumu, galvenokārt kavējās tieši pie laika: „Septiņdesmit nedēļas ir nospriestas par tavu tautu un par tavu svēto pilsētu (.). Tādēļ zini un proti: kamēr vārds izgājis Jeruzalemi atkal uzcelt un uztaisīt, līdz vienam Svaidītam (Kristum) Valdniekam ir septiņas nedēļas un sešdesmit divas nedēļas; tad atkal uzcelt un uztaisīs ar grāvjiem, jebšu spaidu laikā. Un pēc sešdesmit un divām nedēļām Svaidītais tiks izdeldēts, bet ne sevis dēļ (.). Un Viņš ar daudziem derību apstiprinās vienu nedēļu, un nedēļas vidū kaujamais un ēdamais upuris mitēsies (.).” (Dan. 9: 24-27; Glikas tulk.)

Eņģelis pie Daniēla tika sūtīts ar sevišķu nolūku izskaidrot to, ko tas nebija sapratis astotās nodaļas atklāsmē. Proti, norādījumu par laiku – „Divi tūkstoši un trīs simti dienas būs skaitāmas no vakara līdz rītam, tad svētā vieta atkal taps iesvētīta.” Pēc tam, kad eņģelis Daniēlam bija sacījis: „Tad nu ņem vērā šo vārdu, lai tev šī atklāsme būtu pilnīgi saprotama”, tūlīt sekoja vārdi: „Septiņdesmit nedēļas ir nospriestas par tavu tautu un par tavu svēto pilsētu.” Vārds, kas šeit tulkots „nospriestas”, burtiski nozīmē „nogrieztas”. Tātad eņģelis paskaidroja, ka septiņdesmit nedēļas, kas attēlo 490 gadus, ir nogrieztas kā tādas, kas īpaši attiecas uz jūdiem. Bet no kā tās būtu nogrieztas? Tā kā 2300 dienas ir vienīgais astotā nodaļā minētais laika periods, tad septiņdesmit nedēļām jābūt nogrieztām no šī laika posma. Septiņdesmit nedēļām jābūt daļai no 2300 pravietiskajām dienām un abiem šiem periodiem jāiesākas vienā laikā. Eņģelis arī pateica, (12) ka septiņdesmit nedēļu iesākuma datums ir pavēles izdošana par Jeruzalemes atjaunošanu un uzcelšanu. Tātad, ja atrastu šīs pavēles izdošanas laiku, būtu noskaidrots arī izejas punkts 2300 dienu lielajam pravietiskajam laika periodam. Šī pavēle atrodama Ezras grāmatas septītajā nodaļā. (Ezra 7:12,26) Vispilnīgākajā veidā to izdeva Persijas ķēniņš Artakserks 457. gadā pirms Kristus. Bet Ezras 6:14 ir sacīts, ka Kunga nams Jeruzalemē uzcelts „saskaņā ar persiešu ķēniņu – Kīra, Dārija un Artakserksa pavēli”. Šie trīs ķēniņi, uzrakstot, apstiprinot un izsūtot pavēles, celtniecību padarīja likumīgu, dodot arī pravietojumā prasīto pieturas punktu 2300 gadu iesākumam. Pieņemot dekrēta pabeigšanas laiku, tas ir, 457. gadu pirms Kristus, par pavēles izdošanas datumu, atklājas, ka tad ir piepildījusies arī ikviena detaļa pravietojumā par septiņdesmit nedēļām.

„Kamēr vārds izgājis Jeruzalemi atkal uzcelt un uztaisīt, līdz vienam Svaidītam (Kristum) Valdniekam ir septiņas nedēļas un sešdesmit un divas nedēļas,” – proti, sešdesmit deviņas nedēļas vai 483 gadi. Artakserksa pavēle stājās spēkā 457. gada rudenī pirms Kristus. Skaitot no šī datuma, 483 gadi sniedzas līdz 27. gada rudenim pēc Kristus. Tajā laikā šis pravietojums arī piepildījās. Vārds „Mesija” nozīmē „svaidītais”. 27. gada rudenī Jānis kristīja Jēzu Kristu, un Kristus saņēma Gara svaidījumu. Apustulis Pēteris liecina, ka „Dievs ar Svēto Caru un spēku svaidījis Nācarieti Jēzu (.).” (Ap.d. 10:38) Un Pestītājs pats paskaidroja: „Kunga Gars ir uz Manis, jo Viņš Mani svaidījis sludināt prieka vēsti nabagiem.” (Lūk. 4:18) Pēc kristībām Viņš devās uz Galileju, sludinādams Dieva valstības Evaņģēliju, visur apliecinot, ka „laiks ir piepildīts”. (Marka 1:14,15)

„Un Viņš ar daudziem derību apstiprinās (13) uz vienu nedēļu.” Šeit norādītā „nedēļa” ir pēdējā no septiņdesmit, tie ir pēdējie septiņi gadi no jūdiem sevišķi atvēlētā laika. Šajā laikā, kas sniedzas no 27. līdz 34. gadam pēc Kristus, Jēzus Kristus vispirms personīgi un pēc tam ar savu mācekļu starpniecību Evaņģēliju centās sludināt īpaši jūdiem. Apustuļiem izejot sludināt lielo prieka vēsti par valstību, Pestītājs viņiem norādīja: „Nenoejiet uz pagānu ceļu un neejiet samariešu pilsētā. Bet ejiet labāk pie Israēla cilts pazudušām avīm.” (Mat. 10:5,6)

Nedēļas vidū kaujamais un ēdamais upuris mitēsies.” 31. gadā pēc Kristus, tas ir, trīsarpus gadus pēc kristībām, mūsu Kungu piesita krustā. Ar Golgātā pienesto lielo

Upuri izbeidzās upuru sistēma, kas četrus gadu tūkstošus bija norādījusi uz Dieva Jēru, kas nāks. Simbols bija sastapies ar īstenību, un līdz ar to vajadzēja pārtraukt visu ceremoniālo kalpošanu ar kaujamiem un ēdamiem upuriem.

Kā mēs redzējam, jūdiem īpaši piešķirtās septiņdesmit nedēļas vai 490 gadi izbeidzās 34. gadā pēc Kristus. Šajā laikā tauta ar jūdu Augstās tiesas spriedumu apzīmogoja savu lēmumu atnest Evaņģēliju, nododot mocekļa nāvei Stefanu un vajājot Kristus sekotājus. Pēc tam pestīšanas vēsti vairs neierobežoja ar izredzēto tautu vien, bet sniedza visai pasaulei. Vajātie mācekļi, bēgot no Jeruzalemes, „gāja apkārt, Vārdu pasludinādami”. „Filips, aizgājis kādā Samarijas pilsētā, sludināja tiem Kristu.” Pēteris, Dieva vadīts, atvēra Evaņģēliju Cēzarejas kapteinim, dievbijīgajam Kornēlijam; dedzīgais Pāvils, kas bija mantots ticībai Kristum, tika pilnvarots nest priecīgo vēsti „tālās pagānu zemēs”. (Ap.d. 8:4,5; 22:21)

Tik tālu katra pravietojuma detaļa (14) bija pārsteidzoši piepildījusies, un nebija šaubu, ka septiņdesmit nedēļu iesākums ir 457. gads pirms Kristus un ka tās izbeidzās 34. gadā pēc Kristus. Vadoties no šiem aprēķiniem, grūtības nesagādāja arī 2300 dienu gala datuma noteikšana. Nogriežot septiņdesmit nedēļas – 490 dienas, no 2300, atliek 1810. Pēc 490 dienu laika posma vēl bija jāpaiet 1810 dienām. Skaitot no 34. gada pēc Kristus, 1810 gadi beidzās 1844. gadā. Paejot šim lielajam pravietiskajam laikam, saskaņā ar Dieva eņģeļa liecību, „svētā vieta atkal tiks iesvētīta”. Līdz ar to bija skaidri norādīts svētnīcas šķīstīšanas laiks – kam, kā gandrīz visi ticēja, jāsakrīt ar Otro adventi. Millers un viņa līdzstrādnieki sākumā domāja, ka 2300 dienas beigsies 1844. gada pavasarī, kaut gan pravietojums norādīja uz šī gada rudeni. Šie pārpratumi atnesa vilšanos un apmulsumu cilvēkiem, kas par Kunga atnākšanas laiku bija pieņēmuši agrāko datumu. Tomēr tas nepavisam nevarēja samazināt pierādījumu spēku, ka 2300 dienas beidzas 1844. gadā un ka tad jāpiepildās lielajam notikumam, ko simbolizē svētnīcas šķīstīšana.

Uzsākot Rakstu studijas, lai pierādītu, ka Bībele ir Dieva atklāsme, Milleram sākumā nebija ne mazākās jausmas, ka beidzot viņš nonāks pie tamlīdzīgiem secinājumiem. Viņš pats tikko spēja ticēt savu pētījumu rezultātiem. Tomēr Rakstu liecība bija pārāk skaidra un spēcīga, lai to varētu atstāt neievērotu.

Bībeles studijām viņš bija veltījis divus gadus, un 1818. gadā nonāca pie svinīgas pārlicības, ka apmēram pēc divdesmit pieciem gadiem, lai atpestītu savus ļaudis, parādīsies Kristus, (15). (Lielā cīņa, 324-329. lpp.)

VILŠANĀS UN TĀS SEKAS

Pēc Daniēla pravietojuma, noteikuši laiku uz 1844. gada rudeni, adventes ticīgie ar karstām ilgām gaidīja dienu, kad parādīsies viņu Kungs. Tomēr šie patiesie kristieši piedzīvoja rūgtu vilšanos. Līdzīgi Jēzus mācekļiem, kuri smagi vilās, neizprotot ar Kristus Pirmo nākšanu saistīto notikumu raksturu, arī adventisti 1844. gadā gaidāmo pravietojuma piepildīšanos kļūdaini attiecināja uz Kristus Otro atnākšanu. Elena Vaita šajā grāmatā to apraksta sekojoši: „Jēzus neatnāca uz šo pasauli, lai šķīstītu svētnīcu ar Zemi piemeklējošo uguni, kā to paredzēja priecīgi gaidošais pulks. Es redzēju, ka pravietiskajos laika aprēķinos nebija nekādas kļūdas, tie tiešām beidzās 1844. gadā, kad Jēzus iegāja Vissvētākajā vietā, lai pēdējās dienās šķīstītu svētnīcu. Viņi bija kļūdušies vienīgi izpratnē par šo svētnīcu un jautājumā par to, kā tai jātieks šķīstītai.” (243. lpp)

Pēc 22. oktobrī piedzīvotās vilšanās daudzi ticīgie un draudžu sludinātāji, kuri iepriekš bija atbalstījuši adventes vēsti, tūlīt atkrita. Daudzi no viņiem šai kustībai bija pievienojušies galvenokārt tikai aiz bailēm, un, kad paredzētais laiks pagāja, tie atteicās

no savas cerības un izklīda. Citi nonāca fanātismā. Tikai apmēram puse adventes ticīgo turpināja gaidīt, ka Kristus drīz parādīsies debesu padebešos. No pasaules saņemtajā izsmieklā un zobgalībās viņi saskatīja pierādījumu tam, ka žēlastības laiks (16) tai ir beidzies. Šie ļaudis bija stingri pārliecināti, ka Kunga atgriešanās ir ļoti tuvu. Tomēr, kad dienas pārvērtās nedēļās, bet Kristus vēl arvien neieradās, viņu vidū radās domstarpības un tie sadalījās. Lielākā daļa no tiem uzskatīja, ka pravietojums 1844. gadā nav piepildījies, ka laika periodu aprēķinos ir pieļauta kāda kļūda. Viņi šim notikumam sāka paredzēt citus noteiktus datumus. Turpretī otra, salīdzinoši mazākā ticīgo daļa, kas vēlāk izveidoja Septītās dienas adventistu draudzi, par Dieva vadību adventes kustībā bija tik ļoti pārliecināti, ka to noliegt, pēc viņu domām, nozīmētu apvainot Kunga žēlastības Garu, bet tā rīkoties viņi negribēja.

ELENAI VAITAI DOTĀ ATKLĀSME

Sava piedzīvojuma un priekšā stāvošā darba aprakstu šie ticīgie atrada Atklāsmes grāmatas 10. nodaļas otrajā daļā. Adventes kustībai bija jāpiedzīvo šī vilšanās. Dievs viņus bija vadījis un vadīja vēl arvien. Viņu vidū atradās jauna sieviete, Elena Hārmona, kura 1844. gada decembrī, divus mēnešus pēc piedzīvotās vilšanās, no Dieva saņēma pravietisku atklāsmi. Kungs viņai parādīja adventes tautas ceļojumu uz Jauno Jeruzalemi. Kaut arī šī atklāsmē neizskaidroja piedzīvoto vilšanos, kura kļuva saprotama tikai rūpīgu Bībeles studiju rezultātā, tomēr tā ieviesa pārliecību, ka Dievs viņus ir vadījis un turpinās vadīt visā tālākajā ceļojumā uz Debesu pilsētu.

Jaunajai Elenai rādītā simboliskā ceļa sākumā bija redzama spoža gaisma, kuru eņģelis apzīmēja par Pusnakts saucienu, kas bija 1844. gada vasarā un rudenī sasniegtā kulminācija, (17) sludinot Kristus Otro atnākšanu. Atklāsmē viņa redzēja, ka ļaudis uz Dieva pilsētu vada pats Kristus, un no viņu sarunām varēja noprast, ka ceļš ir izrādījies garāks, nekā tie bija cerējuši. Daži no sava skata pazaudēja Jēzu un nomaldījās, bet tie, kas visu laiku raudzījās uz savu Vadoni un pilsētu, beidzot nonāca drošībā. Par to vairāk stāsta nodaļa „Mana pirmā atklāsmē”, 13-17. lappusē.

DIVAS ADVENTISTU GRUPAS

Grupā, kas, pieņemot arvien pieaugošo gaismu, turpināja virzīties uz priekšu, sākumā bija pavisam maz ticīgo. 1846. gadā viņu skaits pieauga līdz piecdesmit cilvēkiem. Otrajā grupā, kas neticēja pravietojuma piepildījumam 1844. gadā, bija apmēram trīsdesmit tūkstoši. Šīs grupas vadītāji 1845. gadā Elbani, Ņujorkas štatā, no 29. aprīļa līdz 1. maijam noturēja sanāksmi. Sanāksmē tie atklāja savu ieņemto nostāju. Viņi uzstājās ar brīdinājumiem pret tiem, kas, pēc viņu vārdiem, pretendē uz „īpašu gaismu”, māca „jūdu pasakas” un izvirza „jaunus kritērijus”. (Advent Herald, 14. majs, 1845) Viņi aizvēra durvis gaismai Praviēša gara dāvanai un patiesībai par Sabatu. Tie uzskatīja, ka pravietojums par 2300 dienām 1844. gadā nav piepildījies un atlika to uz nenoteiktu laiku nākotnē. Tika nozīmēti dažādi laiki, taču nekas nenotika. Šie ļaudis, kurus savstarpēji vienoja cerība uz Kunga atnākšanu, sadalījās vairākās brīvu uzskatu grupās ar atšķirīgu izpratni īpašos doktrinālos jautājumos. Drīz vien dažas no šīm grupām pilnīgi izira. Pārējie noorganizēja Adventistu kristiešu draudzi, kura šajā grāmatā tiek saukti par „pirmās nedēļas dienas adventistiem” vai „vārda adventistiem”. (1)

AUSTOŠĀ GAISMA PAR SVĒTNĪCU

Taču tie, kuri turpināja turēties pie stingras pārliecības, ka pravietojums 1844. gada 22. oktobrī ir piepildījies, saņemot Debesu gaismu par Sabatu un svētnīcu ar visu sirdi to pieņēma. Šie ļaudis nedzīvoja vienkopus kādā noteiktā vietā, tie pa vienam vai nelielās grupās, bija izkaisīti pa Amerikas centrālajiem un ziemeļaustrumu apgabaliem.

Vienu tādu grupu vadīja Hīrāms Edsons, kurš dzīvoja Portgibsonā, Ņujorkas štatā. 1844. gada 22. oktobrī ticīgie sapulcējās viņa mājā, lai sagaidītu savu Kungu. Mierīgi un svinīgi tie tiecās pretī šim lielajam notikumam, bet, kad pienāca pusnakts un viņi saprata, ka gaidīšanai paredzētais laiks ir pagājis, kļuva skaidrs, ka Jēzus tomēr neatnāks tik drīz, kā tie bija cerējuši. Tas bija visai rūgts vilšanās brīdis. Bet jau agri nākamajā rītā, kad Hīrāms Edsons un viņa līdzgaitnieki izgāja pagalmā pielūgt Dievu, lūgšanas laikā Hīrāms ieguva pārliecību, ka drīz vien viss noskaidrosies.

Nedaudz vēlāk, kad Hīrāms ar savu draugu gāja caur kukurūzas lauku, lai apraudzītu citus adventistus kaimiņus, tam pēkšņi šķita, ka kāda roka aizskar viņa plecu. Tas pavērs augšup un, it kā atklāsmē, ieraudzīja atvērtas debesis. Atvērtajās debesīs, Jēzu Kristu ieejam Debesu svētnīcas Vissvētākajā vietā, lai kalpotu savas tautas labā, un nevis izietu no tās, lai šķīstītu Zemi ar uguni, kā tie bija domājuši. Rūpīgas Hīrāma Edsona, ārsta F.B. Hāna un skolotāja O.R.L. Krouzīra Bībeles studijas drīz vien atklāja, ka svētnīcas šķīstīšana 2300 dienu beigās nenozīmē Zemes šķīstīšanu, bet gan Kristus kalpošanu mūsu labā Debesu svētnīcas Vissvētākajā vietā. Šis Kristus vietnieciskais darbs (19) atbilst tiesas stundas sākumam, par kuru paziņo pirmais eņģelis Atklāsmes 14:6,7. Skolotāja Krouzīra pierakstīti, pētnieku grupas secinājumi sākumā daļēji tika publicēti vietējā presē, bet pēc tam jau pilnīgākā apjomā adventistu žurnālā „Day-Star”, Sinsinatī, Ohaio štatā. 1846. gada 7. februāra speciālais numurs tika pilnībā veltīts vienīgi Bībeles pētījumiem par svētnīcu.

AR ATKLĀSMI APSTIPRINĀTĀ PATIESĪBA

Vēl pirms šo pētījumu rezultāti kļuva zināmi plašākām ticīgo aprindām, Elenai Hārmonai Menas štata austrumu daļā tika dota atklāsmē, kurā viņa redzēja, kā Kristus kalpošana 2300 dienu beigās Debesu svētnīcā pāriet no Svētās vietas uz Vissvētāko vietu. Dotās atklāsmes apraksts ietverts grāmatā „Agrīnie raksti”, no 54. līdz 56. lappusei.

Attiecībā uz otro atklāsmi, kas sekoja īsi pēc šīs, Elena 1847. gada aprīlī savā atskaitē paziņo: „Dievs man jau vairāk kā pirms gada atklāsmē parādīja, ka brālīm Krouzīram par svētnīcas šķīstīšanu ir patiesa gaisma un tas šos secinājumus saskaņā ar Viņa prātu publicēja 1846. gada 7. aprīlī, speciāla izlaiduma „Day-Star” numurā. Tāpēc es uzskatu par savu pienākumu Kunga vārdā šo žurnāla numuru ieteikt katram ticīgajam.” (A Word to The little Flock, 12. lpp.) Līdz ar to Bībeles pētnieku atrastās atziņas visā pilnībā tika apstiprinātas ar Dieva vēstneses redzēto atklāsmi.

Vēlākajos gados Elena Vaita par svētnīcu un tās nozīmi rakstīja visai daudz un bieži vien atsaucās uz darbu „Agrīnie raksti”; īpašu vērību vajadzētu veltīt nodaļai „Svētnīca”, 250. lappusē. Izpratne par Kristus kalpošanu Debesu svētnīcā kļuva par atslēgu piedzīvotās vilšanās noslēpuma atklāšanai. Septītās dienas adventistu celmlauži skaidri saprata, (20) ka 1844. gada notikumi cieši saistīti ar pravietojumu par tiesas stundas sākumu, kad Kristus pirms nākšanas uz šo Zemi iesāka kalpošanu Debesu svētnīcas Vissvētākajā vietā.

Tādā veidā, sludinot vēsti par Kristus Otro atnākšanu, izskanēja pirmā un otrā eņģeļa vēsts un pēc tam sāka skanēt arī trešā eņģeļa vēsts. Šajā vēstī atskanēja septītās dienas – Sabata, lielā nozīme.

SABATA IEVĒROŠANAS SĀKUMS

Cenšoties atrast vēsturiskas liecības, kā pirmie adventisti sāka ievērot Sabatu, mēs nonākam pie nelielas draudzes Vašingtonas pilsētas tuvumā, Ņūhempšīras štatā, kas austrumos robežojas ar Menas štatu, bet rietumos 60 jūdžu garumā stiepjas gar Ņujorkas štatu. Būdami ļoti nopietni neatkarīgas kristīgas draudzes locekļi, šie ļaudis ar adventes vēsti iepazinās 1843. gadā un sāka to arī sludināt. Viņiem pievienojās kāda septītās dienas baptiste, Reičela Ouksa, kura izplatīja brošūras ar paskaidrojumiem par ceturtdā baušļa saistošajām prasībām. 1844. gadā daži draudzes locekļi šo Bībeles patiesību saprata un arī pieņēma. Kāds vīrs, Viljams Fārnsvorts, piedaloties svētdienas rīta dievkalpojumā, pēkšņi piecēlās un paziņoja, ka viņš ir nolēmis ievērot Kunga Sabatu, par kuru tik skaidri runā ceturtais bauslis. Viņam pievienojās vēl citi divpadsmit cilvēki, nostājoties par visu Dieva likumu ievērošanu. Tie bija pirmie septītās dienas adventisti.

Drīz Sabata patiesību pieņēma arī šo vietējo draudzi apkalpojošais darbinieks Vilers Frederiks, kļūstot par pirmo sludinātāju, kas ievēroja nedēļas septīto dienu. To atzina arī kāds cits tajā pašā štatā dzīvojošs adventistu sludinātājs T.M. Prebls, kurš 1845. gada februārī žurnālā „Hope of Israel” (Israēla cerība) publicēja (21) rakstu, kurā paskaidroja ceturtdā baušļa prasības. To izlasīja Fērheivenā, Masačūsetsas štatā dzīvojošais pazīstamais adventistu sludinātājs Džozefs Beitss, piekrītot Prebla minētajiem argumentiem par labu Sabata ievērošanai. Beitss drīz vien pēc tam devās uz Vašingtonu, Ņūhempšīras štatā, lai šo jaunatklāto patiesību vairāk izpētītu, kopā ar tur dzīvojošajiem adventistiem. Atgriezoties mājās, viņš par Sabatu jau bija pilnīgi pārliecināts un pēc neilga laika izdeva traktātu, kurā izklāstīja ceturtdā baušļa saistošās prasības. Viņa 48 lappuses biežais traktāts tika publicēts 1846. gadā, un viens no tā eksemplāriem nonāca Džeimsa un Elenas Vaitu rokās, tieši pirms viņu laulībām, kas notika augusta mēneša pēdējās dienās. Traktātā minētie pierādījumi par patieso Sabatu, kas bija pamatoti uz Svētajiem Rakstiem, viņus pārliecināja, ka tā ir Kunga svētā diena, un no tā laika viņi to sāka ievērot. Par to Elena Vaita vēlāk rakstīja: „1846. gada rudenī mēs sākām turēt Bībeles Sabatu, mēs to aizstāvējām un mācījām arī citiem.” (Liecības 1.sēj., 75.lpp.)

SABATA NOZĪME TIEK ATKLĀTA

Savos uzskatos par Sabatu, Džeimss un Elena Vaiti pamatojās vienīgi uz Svēto Rakstu pierādījumiem, ar kuriem tie iepazinās Beitsa izdotajā traktātā. Tikai vēlāk, 1847. gada pirmā aprīļa Sabatā, septiņus mēnešus pēc tam, kad viņi sāka ievērot un sludināt patiesību par septīto nedēļas dienu, Kungs Elenai Topšemā, Menas štatā, deva atklāsmi, kurā tika uzsvērtā Sabata svarīgā nozīme. Viņa Debesu svētnīcas Vissvētākajā vietā redzēja Dieva likumu akmens plāksnes un spožu gaismu, kas oreola veidā ietvēra ceturto bausli. (skat. 32-35.lpp.) Līdz ar to tika apstiprināts lēmums, pie kura tie nonāca, pamatojoties uz Rakstiem. Turklāt šī atklāsme ticīgajiem adventistiem palīdzēja patiesību par Sabatu izprast daudz plašāk, jo Elenai Vaitai atklāsmē tika norādīts uz pēdējām dienām, kad Sabats kļūs par ticīgo ļaužu lielo (22) pārbaudes akmeni. Sabats parādīs, kuri no ticīgajiem vēlas kalpot Dievam un kuri „grēka cilvēkam”. Atceroties šo atklāsmi, viņa 1874. gadā rakstīja: „Patiesību par Sabatu es pieņēmu vēl pirms tam, kad Kungs man par to deva atklāsmi. Es to jau biju ievērojusi vairākus mēnešus, līdz Kungs man parādīja nedēļas septītās dienas svarīgo nozīmi un tās vietu trešajā eņģeļa vēstī.” (Vēstule 2., 1874)

SABATA KONFERENČU SVARĪGĀ NOZĪME

Vairāki Sabatu ievērojošie sludinātāji kopā ar saviem sekotājiem 1848. gadā pēc Dieva nodoma noorganizēja piecas Sabata konferences, lai padziļinātu zināšanas par jaunatklātajām patiesībām. Lūdzot un gavējot, tie rūpīgi pētīja Dieva Vārdu. Runājot par Sabata saistošajām prasībām, pārrunas vadīja Džozefs Beitss, kurš šajā jautājumā bija viszinošākais. Savukārt Hīrāms Edsons un viņa domubiedri, labi pārzināja patiesību par svētnīcu. Džeimss Vaitis, kurš bija rūpīgi pētījis pravietojumus, visu uzmanību veltīja notikumiem, kuriem jānorisinās pirms Kristus Otrās atnākšanas. Tieši šajās sanāksmēs tika nostiprinātas galvenās atziņas, pie kurām septītās dienas adventisti turas vēl šodien.

Atceroties šos piedzīvojumus, Elena Vaita rakstīja: „Daudzi no mūsu ļaudīm neaptver, cik nopietni ir likts mūsu ticības pamats. To celmlaužu vidū, kas pēc pravietiskā laika paiešanas 1844. gadā, patiesību meklēja kā kādu apslēptu mantu, bija tādi dziļi domājoši, cēli un godīgi vīri kā mans dzīvesbiedrs, sludinātāji Džozefs Beitss, Pīrsa tēvs (tā tika saukti vecākie brāļi; „Pīrsa tēvs” bija Stefans Pīrss, kurš sākuma gados kalpoja kā sludinātājs un administrators), Hīrāms Edsons un vēl citi. Es ar viņiem tikos – mēs kopīgi pētījām Rakstus un lūdzām pēc gaismas, bieži (23) palikām nomodā līdz vēlai nakts stundai un kādreiz pat visu nakti. Atkal un atkal šie brāļi sanāca kopā, lai iedziļinātos Bībeles patiesībās. Tie centās saprast to nozīmi un būtu sagatavoti ar spēku tās pasniegt tālāk citiem. Kad viņi savos pētījumos nonāca strupceļā un atzina — te nu mēs neko vairāk nespējam — pār mani izlējās Kunga Gars. Es tiku ievesta atklāsmē un saņēmu izskaidrojumus par tikko pētītajām Rakstu daļām un norādījumiem sekmīgam darbam un sludināšanai. Tā tika iegūta gaisma, kas palīdzēja saprast Rakstus par Kristu, Viņa misiju un priesteru darbu. Man tika paskaidrota visa savstarpēji saistīto patiesību ķēde, kas sniedzās no tā laika līdz brīdim, kad mēs ieiesim Dieva pilsētā; šos Kunga dotos norādījumus es sniedzu tālāk citiem.

Visā šajā laikā es nevarēju saprast brāļu spriedumu. Mans prāts bija it kā aizslēgts, un es nespēju aptvert pētāmo Rakstu vietu nozīmi. Tas bija viens no grūtākajiem pārbaudījumiem manā dzīvē, un tāds stāvoklis saglabājās, līdz Dieva Vārdā tika pamatotas visas galvenās mūsu ticības pamatmācības. Brāļi saprata, ka bez atklāsmes es nebūtu spējusi šīs atziņas izprast un tāpēc dotās atklāsmes atzina par gaismu, kas nākusi tieši no Debesīm. (Izmeklētas vēstis, 206,207.lpp.)

Tādā veidā, ar rūpīgu, vispusīgu Dieva Vārda izpēti tika izveidoti doktrinālie pamati Septītās dienas adventistu draudzei. Kad kustības celmlauži savos meklējumos saskārās ar īpašām grūtībām, Elenai Vaitai tika dota gaisma, kas visu izskaidroja un pavēra ceļu pētījumu turpināšanai. Pareizi izdarītajiem secinājumiem atklāsmes it kā uzlika savu zīmogu. (24) Līdz ar to Praviešu gara dāvana palīdzēja izvairīties no kļūdām un pilnībā nostiprināt patiesību. (skat. Evaņģēlija kalpi, 302.lpp.)

LITERATŪRAS DARBA SĀKUMS

Drīz vien pēc piektās Sabata konferences, kas notika 1848. gadā, tika noorganizēta jauna sanāksme Otisa Nikolsa mājā Dorčesterā, Masačūsetsas štatā. Brāļi tur pārdomāja un lūdza izpratni par savu atbildību, kā tiem pasludināt no Kunga saņemto gaismu. Pārrunu laikā, Elena Vaita pēkšņi tika paņemta atklāsmē, kurā viņai rādīja, ka iegūtās atziņas tiem jāizplata ar preses starpniecību. Par šo notikumu viņa vairāk izsakās grāmatā „Life Sketches” (Dzīve un darbi).

Pēc atklāsmes es savam vīram sacīju: „Man ir vēsts tieši tev. Tev jāsāk izdot un jāizplata tautā neliels laikraksts. Sākumā tas var būt pavisam mazs, bet ar laiku, kad ļaudis to

lasīs un iegādājoties ziedos līdzekļus, izdevniecības darbu būs iespējams paplašināt. Man tika rādīts, ka šis mazais iesākums izvērtīsies par milzīgu straumi, kas drīz vien apgaismos visu pasauli.” (125.lpp)

Tas bija aicinājums rīkoties, bet ko gan varēja izdarīt Džeimss Vaits? Viņam taču nebija līdzekļu darba sākšanai. Tomēr atklāsmē Dieva griba bija skaidri izteikta, un viņš nolēma doties uz priekšu ticībā. Paņēmis savu lēto un visai nodriskāto Bībeli un konkordanci, Džeimss Vaits sāka gatavot rakstus par Sabata patiesību un citiem līdzīgiem tematiem, lai pēc tam tos izdotu nelielā laikrakstā. Dabīgi, ka tas viss prasīja laiku, bet beigu beigās viņš manuskriptus jau varēja nodot kādā tipogrāfijā Midltaunā, Konektikutas štatā, kur tos bija ar mieru iespiest. Tika veikts burtu salikums, izdarīta korektūra un iespiesti pirmie tūkstoš laikraksta eksemplāri. Džeimss Vaits tos no Midltaunas nogādāja Beldena mājā, kur viņi abi ar Elenu uz laiku bija (25) atraduši patvērumu. Laikraksts iznāca 1849. gada jūlijā. Laikraksta izmērs bija 6x9 collas, tajā bija astoņas lapas un to nosauca „The Present Truth” (Mūsu laika patiesība). Kad nelielā papīra kaudze bija nolikta uz grīdas, ap to sapulcējās brāļi un māsas. Tie ar arasarām acis lūdza Dieva svētību laikraksta izplatīšanai tautā. Pēc tam to rūpīgi salocīja, iepakoja, uzrakstīja adreses un Džeimss Vaits visus sūtījumus atkal nogādāja astoņas jūdzes attāļajā pastā Midltaunā. Tā sākās Septītās dienas adventistu izdevniecības darbs.

Līdzīgā veidā tika izdoti vēl četri laikraksta numuri, un katru reizi pirms aizvešanas uz pastu tika izlūgta Dieva svētība. Drīz vien sāka pienākt vēstules no ļaudīm, kuri, lasot šo laikrakstu, bija sākuši ievērot Sabatu. Dažās vēstulēs klāt bija pielikta arī nauda, un jau septembrī Džeimss Vaits varēja norēķināties ar Midltaunas tipogrāfiju, samaksājot par visiem četriem laikraksta numuriem 64,50 dolārus.

„REVIEW AND HERALD” SĀKUMS

Ceļojot no vienas vietas uz otru un tikai dažus mēnešus uzturoties kādā atsevišķā pilsētā, Džeimss un Elenai Vaitiem izdevās izdot vairākus laikraksta „Mūsu laika patiesība” numurus. Vienpadsmitais numurs iznāca 1850. gada novembrī Parīzē, Menas štatā. Šajā pēdējā izdevumā Elena Vaita ievietoja vairākus savus rakstus, kuru lielākā daļā vēlāk tika pārpublicēti grāmatas Agrīnie raksti pirmajā daļā. (36-54.lpp)

Tajā pašā novembra mēnesī, brāļi Parīzē sapulcējas uz apspriedi, lai lemtu par izdevniecības darba tālāko attīstību. Viņi nolēma laikrakstu paplašināt un deva tam jaunu nosaukumu „The Second Advent Review And Sabbath Herald”. Sākumā tas dažus mēnešus tika izdots Parīzē, Menas štatā, bet pēc tam Saratogaspringsā, Ņujorkas štatā. No tā laika līdz pat mūsu dienām šis izdevums tiek uzskatīts par Septītās dienas adventistu draudzes oficiālo laikrakstu un žurnālu. (26)

IZDEVNIECĪBAS DARBA ATTĪSTĪBA

Dzīvojot Saratogaspringsā, Džeimss Vaits 1851. gada augustā sagatavoja iespiešanai Elenas Vaitas pirmo grāmatu, kura tā arī saucās „A Sketch of the Christian Experience and Views of Eellen G.White” (Elenas Vaitas kristīgie piedzīvojumi un atklāsmes). Tajā laikā tā bija 64 lappuses bieza brošūra, kas šajā izdevumā iekļauta no 11. līdz 83. lappusei.

1852. gada pavasarī Džeims un Elena Vaiti pārcēlās uz dzīvi Ročesterā, Ņujorkas štatā, un tur izveidoja savu izdevniecību, lespiediekārtas iegādei brāļi noorganizēja labprātīgu ziedojumu vākšanas kampaņu, kā rezultātā tika iegūti 600 dolāri. Ak, cik laimīgi jutās šie pirmie ticīgie, kad laikrakstus sāka iespiest Sabatu ievērojoša tipogrāfija! Ročesterā

viņi nodzīvoja nedaudz vairāk par trim gadiem. Blakus tādiem izdevumiem kā „Review and Herald” un „Youth's Instructor”, kuru Džeimss sāka publicēt 1852. gadā, laiku pa laikam iznāca arī atsevišķas brošūras. Tā 1854. gadā turpat Ročesterā tika izdots „Supplement to the Christian Experience and Views of Ellen G. White” (Pielikums piedzīvojumiem un atklāsmēm), kas šajā darbā iekļauts no 85. līdz 127. lappusei.

PAR IZDEVNIECĪBAS CENTRU KĻŪST BETLKRĪKA

1855. gada novembrī Džeimss un Elena Vaiti kopā ar saviem līdzstrādniekiem, pārcēlās uz dzīvi Betlkrīkā, Mičiganas štatā. Prese un pārējie tipogrāfijas piederumi tika pārvesti uz īpaši šīm vajadzībām uzceltu ēku, kuru uzbūvēja par septītās dienas adventistu saziņotajiem līdzekļiem. Sakarā ar izdevniecības darba paplašināšanos šajā nelielajā pilsētā, Betlkrīka dabīgi kļuva par Adventistu draudzes centru un Džeimsam Vaitam vienam pašam jau kļuva par grūtu šo darbu vadīt. (27)

Rūpīgi lasot „Agrīno rakstu” tapšanas vēsturi, mēs redzam, ka pirmie septītās dienas adventisti patiesību par Sabatu centās pasludināt tikai saviem agrākajiem ticības biedriem lielajā Adventes kustībā, tas ir, tiem, ar kuriem kopā bija turējušies pirmās un otrās eņģeļu vēsts laikā. Līdz ar to viņi apmēram septiņus gadus pēc 1844. gada pārsvarā darbojās vienīgi to adventistu labā, kuri vēl nebija pieņēmuši trešā eņģeļa vēsti. Tiem, kas zina tā laika apstākļus, tas ir pilnīgi saprotams.

„AIZVĒRTĀS” UN „ATVĒRTĀS” DURVIS

Domājot par īpašo centību un pūlēm, kas bija raksturīgas adventes vēsts pasludināšanai 1844. gada vasarā, kustības celmlauži sevi saskatīja kā dalībniekus Kristus stāstītajā līdzībā par desmit jaunavām, kas uzrakstīta Mateja evaņģēlija 25. nodaļā. Tur tiek ziņots par kavēšanās laiku, kas seko saucienam „Redzi, līgavainis nāk, izejiet ārā viņam pretī!” Šo aicinājumu parasti apzīmē kā „Pusnakts saucienu”. Atklāsmē tas Elenai Vaitai tika attēlots ar spožu gaismu adventistu ceļa sākumā, un vēsts nesēji šajā līdzībā izlasīja, ka tie, kas bija gatavi, iegāja ar Līgavaini kāzās un „durvis aizslēdza”. (Mat.25:10) No tā viņi secināja, ka 1844. gada 22. oktobrī ir aizvērušās žēlastības durvis tiem, kas atmeta ar tādu spēku un vērienu sludināto adventes vēsti. Dažus gadus vēlāk Elena Vaita par to rakstīja: „Pēc tam, kad bija pagājis laiks, kurā gaidīja ierodamies Pestītāju, viņi joprojām domāja, ka Kunga nākšana ir tuvu. Viņi uzskatīja, ka ir sasnieguši svarīgu krīzes punktu, kad Kristus starpnieka darbs Dieva priekšā cilvēku labā jau pabeigts. Tiem šķita, ka Bībele norāda uz cilvēces pārbaudes laika beigām īsi pirms Kunga patiesās nākšanas debesu padebešos. Likās, ka par to runā teksti, (28) kas stāsta par laiku, kad daudzi meklēs, klausīs un sauks pie žēlastības durvīm, bet tās netiks atvērtas. Tādēļ viņiem radās jautājums, vai datums, kurā tie gaidīja Kristus nākšanu, drīzāk neiezīmē tieši pirms Viņa atnākšanas esošā laika posma iesākumu. Pasludinājuši brīdinājumu par tiesas tuvumu, viņi pieņēma, ka pasaules labā veicamais darbs ir padarīts, un tādēļ tos vairs neinteresēja grēcinieku glābšana. Turklāt neticīgo bezkaunīgā un zaimojošā smiešanās viņiem šķita vēl viens pierādījums, ka Dieva Gars ir atrauts no Viņa žēlastības atmetējiem. Tas viss nostiprināja pārliecību, ka pārbaudes laiks ir beidzies vai, kā toreiz mēdza teikt – „žēlastības durvis aizslēgtas”. (Lielā cīņa, 429.lpp.)

Tālāk Elena Vaita paskaidro, kā šis jautājums kļuva arvien saprotamāks: „Bet līdz ar svētnīcas jautājuma izpētišanu nāca skaidrāka gaisma. Tagad viņi saprata, ka doma par 2300 dienu noslēgumu 1844. gadā un līdz ar to pastāvošo krīzi ir pareiza. Bet, kaut arī tā bija patiesība, ka cerību un žēlastības durvis, pa kurām cilvēki astoņpadsmit gadsimtus bija atraduši pieeju Dievam, tagad tika aizdarītas, tomēr atvērās citas durvis,

un grēku piedošana cilvēkiem vēl tika piedāvāta. Kristum aizlūdzot Vissvētākajā vietā, viena Viņa kalpošanas daļa bija beigusies, bet tikai tāpēc, lai dotu vietu otrai. Vēl joprojām bija „atvērtas durvis” uz Debesu svētnīcu, kur grēcinieku labā kalpoja pats Kristus.

Tad kļuva skaidrs, ko nozīmē Kristus vārdi Atklāsmes grāmatā, kas adresēti draudzei tieši šajā laikā: „Tā saka Svētais, Patiesīgais, kam Dāvida atslēga, kas atver, un neviens neaizslēdz, kas aizslēdz, un neviens neatver. Es zinu tavus darbus. Redzi, Es tavā priekšā (29) esmu devis atvērtas durvis, ko neviens nevar aizslēgt.” (Atkl. 3:7,8) Kas ticībā sekos Jēzum lielajā salīdzināšanas darbā, tie saņems Viņa – Vidutāja svētības, kamēr tie, kas gaismu par šo kalpošanas darbu atraida, negūs no tā nekādu labumu.” (Turpat, 429,430.lpp.)

DIVI GRŪTĪBU PĀRVARĒŠANAS CEĻI

Turpinājumā Elena Vaita stāsta par divām adventistu grupām un viņu izturēšanos pēc 1844. gada 22. oktobra vilšanās: „Pēc 1844. gada sekoja lielu pārbaudījumu periods visiem, kas vēl joprojām palika uzticīgi adventes ticībai. Patiesā stāvokļa noskaidrošanai tiem palīdzēja gaisma, kas viņu domas vadīja uz Debesu svētnīcu. Daži atteicās no agrākās ticības pravietisko periodu aprēķiniem un adventes kustību pavadošo Svētā Gara vareno iespaidu, piedēvēja cilvēciskiem vai sātāniskiem spēkiem. Taču neskatoties uz to, citi stingri turējās pie pārliecības, ka pagātnes piedzīvojumos viņus vadījis Kungs. Turpinot gaidīt, paliekot nomodā un lūdzot Dievu, lai uzzinātu Viņa prātu, tie ieraudzīja, ka viņu lielais Augstais Priesteris ir stājies citā kalpošanas darbā. Ticībā Tam sekojot, tie tika vadīti tā, ka varēja izprast arī draudzes pēdējo uzdevumu. Viņi ieguva skaidrāku skatu uz pirmo un otro eņģeļa vēsti un tika sagatavoti saņemt un pasludināt pasaulei Atklāsmes grāmatas 14. nodaļā izteikto trešā eņģeļa svinīgo brīdinājumu.” (Turpat, 431,432.lpp.)

Daži paskaidrojumi par „aizvērtām” un „atvērtām” durvīm ietverti arī šajā grāmatā, no 42. līdz 45. lappusei. Tie kļūst skaidri vienīgi tā laika adventistu piedzīvojumu gaismā. (30)

Nepagāja ilgs laiks, kad pēc piedzīvotās vilšanās, adventistu celmlauži saprata, ka bez tiem, kas ar savu atteikšanos no gaismas aizvēra sev žēlastības durvis, ir daudzi, kas par vēsti vispār neko nebija dzirdējuši un tāpēc nevarēja to atraidīt. Tādiem atpestīšanas piedāvājums vēl varēja sniegt lielu labumu. 1850. gadu sākumā šis jautājums jau bija pilnīgi skaidrs. Arī iespējas trīs eņģeļu nestās vēsts sludināšanai ievērojami paplašinājās, jo arvien vairāk mazinājās aizspriedumi. Atceroties piedzīvojumus pēc rūgtās vilšanās, Elena Vaita rakstīja: ”Neticīgos tajā laikā bija gandrīz neiespējami aizsniegt. 1844. gada vilšanās aptumšoja daudzu prātu, tā ka tie par šiem jautājumiem mūsu paskaidrojumus pat nevēlējās uzklaut.” (Review and Herald, 1883. g. 20. nov.) Taču jau 1851. gadā vecākais sludinātājs Vaitis ziņoja: „Tagad durvis patiesības sludināšanai ir atvērtas gandrīz visur, un daudzi labprāt lasa mūsu literatūru, kaut gan vēl nesen neizrādīja nekādu interesi.” (Review and Herald, 1851. g. 19. aug.)

NPIECIEŠAMĪBA ORGANIZĒT DRAUDZI

Sakarā ar jaunajām iespējām un pieaugošo cilvēku skaitu, kas pieņēma trīskārtīgo eņģeļu vēsti, mūsu vidū parādījās ļaudis ar svešiem uzskatiem. Ja tie netiktu apturēti, tad viss darbs būtu lielā mērā sabojāts. Elenas Vaitas atklāsmē, kuru viņa saņēma 1850. gada 24. novembrī, ticīgos no jauna pārliecināja, ka Dievs savu tautu nav atstājis. Lūk, ko viņa rakstīja: „Es redzēju, cik varens un svēts ir Dievs. Eņģelis sacīja: „Esiet

nevainojami Viņa priekšā, jo Viņš ir liels un augstu godājams. Viņa slava un godība piepilda templi.” Es vēroju, cik pilnīga kārtība valda Debesīs un dzirdēju eņģeli sakām: „Skatieties, lai Kristus jūs varētu vadīt, sekojiet Viņam, sekojiet pilnīgā saskaņā, visu labi pārdomājot!” un tad (31) eņģelis vēlreiz piebilda: „Atcerieties, cik pilnīga, cik brīnišķīga kārtība valda Debesīs; centieties to atdarināt!”” (Manuskripts Nr. 11, 1850) Lai saprastu Evaņģēlija darba vajadzības un nepieciešamo kārtību, ticīgajiem bija vajadzīgs zināms laiks. Pieredze protestantu baznīcās, no kurām tie bija šķīrušies, mudināja uz piesardzību. Bailes no formālisma atturēja no jebkādas organizācijas, taču praktiskās vajadzības kļuva arvien acīmredzamākas un nomācošākas. Pēc 1850. gadā saņemtās atklāsmes pagāja desmit gadi, līdz beidzot tika izstrādāts sīkāks draudzes organizācijas plāns. Bez šaubām, uz to vispirms pamudināja grāmatas „Piedzīvojumi un atklāsmes” pielikumā ievietotā nodaļa ar nosaukumu „Draudzes kārtība”. Šajā izdevumā tā lasāma 97-104.lpp.

Strauji attīstoties literatūras darbam 1860. gados tika izraudzīts draudzes nosaukums. Daži sākumā domāja, ka labākais variants būtu „Dieva draudze”, bet pēc tam pārlicinājās, ka draudzes nosaukumā noteikti vajadzētu ietvert draudzes raksturīgāko atšķirību mācības ziņā. Beidzot piekrita nosaukumam „Septītās dienas adventisti”. Jau nākamajā gadā, atsevišķas ticīgo grupas Mičiganas štatā apvienojās izveidojot nelielas draudzes, kuras, savukārt, nodibināja draudžu savienību. Pēc tam, 1863. gadā, tika noorganizēta „Septītās dienas adventistu Ģeneralkonference”. Tas notika apmēram piecus gadus pēc grāmatas „Piedzīvojumi un atklāsmes” publicēšanas pilnā apjomā.

ATKLĀSME PAR LIELO CĪŅU

Iepriekš jau tika runāts par izdevniecības darba pārceļšanu no Ročesteras, Ņujorkas štatā, uz Betlkrīku, Mičiganas štatā; tas notika 1855. gada novembrī. Džeimss un Elena Vaiti tur apmetās uz pastāvīgu dzīvi un pēc darba nostiprināšanas atkal varēja (32) turpināt ceļojumus pa tālākiem misijas laukiem. 1858. gada februārī un martā, apmeklējot Ohio štatu, Lavetgrouas vispārīzglītojošajā skolā Elena Vaita saņēma svarīgo atklāsmi par lielo cīņu. Ar ziņojumu par šo atklāsmi, kura ilga apmēram divas stundas, mēs varam iepazīties grāmatā „Life Sketches” (Dzīve un darbi), 161. un 162. lappusē. 1858. gadā tika publicēts pirmais sējums grāmatai „Garīgās dāvanas” ar nosaukumu „Lielā cīņa starp Kristu un Viņa eņģeļiem un sātānu ar viņa eņģeļiem”. Šajā nelielajā, 219 lappuses biezajā grāmatā, tika iekļauta „Agrīno rakstu” trešā un pēdējā daļa. Šīs Elenas Vaitas literārās darbības pirmajos piecpadsmit gados izdotās publikācijas vēlāk tika papildinātas un izveidotas par ievērojamām grāmatām. Tās saturēja daudz svarīgas informācijas tiem, kas tur Dieva baušļus un kam ir Jēzus Kristus ticība. Arī viņas agrāk izdotos darbus septītās dienas adventisti vienmēr augstu vērtēs un pieprasīs.

(Elenas Vaitas literārā mantojuma aizbildņi, Vašingtona D.C., 1963. gadā)
Elena G.Vaita

Piedzīvojumi un atklāsmes

1. Piedzīvojumi un atklāsmes

Atbildot uz mīļu draugu lūgumu es apņēmos īsi attēlot savus piedzīvojumus un atklāsmes, cerībā, ka tas iepriecinās un spēcinās pazemīgos Dieva bērnus. Vienpadsmit gadu vecumā man radās vēlme kalpot Dievam, un kad es biju divpadsmit

gadus veca, es tiku kristīta un tapu par metodistu draudzes locekli. Jau nākamajā gadā es dzirdēju otro svētrunu ciklu, ko br. Millers sludināja Portlandē (Menas štatā). Es jutu, ka neesmu svēta un gatava sastapt Jēzu. Kad draudzes locekļi un citi grēcinieki tika aicināti nākt priekšā, lai par viņiem lūgtu Dievu, es izmantoju šo izdevību, jo zināju, ka manī vajadzīgas lielas pārmaiņas, lai mani sagatavotu debesīm. Mana dvēsele slāpa pēc pilnīgākas svētīšanās, bet es nezināju, kā to varētu panākt.

1842. gadā Portlandē (Menas štatā) es pastāvīgi apmeklēju sapulces, kur sludināja par Kristus otro atnākšanu un patiesi ticēju, ka Kungs drīzi nāks. Es alku un slāpu pēc īstas svētīšanās un pilnīgas saskaņas ar Dieva gribu. Es cīnījos dienu un nakti, lai panāktu šo dārgo uzvaru, ko nevar nopirkt ar visām pasaules bagātībām. Kad es biju noņemts Dieva priekšā lūgšanā un lūdzos pēc šīs svētības, es jutu pienākumu lūgt atklātā sapulcē. Nekad iepriekš atklātā sapulcē nebiju lūgusi un baidījos no šī pienākuma, jo uztraucos, ka tad kad mēģinātu to darīt, es varētu kaut ko sajaukt un tikt pārprasta. Taču, kad personīgā, klusā lūgšanā nācu Kunga priekšā, mani atkal mocīja šis neizpildītais pienākums un es pārtraucu lūgt, iekritu mazdūšībā un dziļā bezcerībā. Šādā stāvoklī es paliku [12] trīs nedēļas, bez jebkādas cerības un gaismas stara, kas varētu izklaidēt ap mani esošos biezos mākoņus. Tad es redzēju divus sapņus, kuri man deva nelielu gaismu un cerību, bet pēc tam es uzticējos savai mātei. Viņa man sacīja, ka neesmu pazudusi un ieteica man iet pie br. Stokmana, adventistu sludināja Portlandē. Es viņam ļoti uzticējos, jo viņš bija pazemīgs un mīļš Kristus māceklis. Viņa vārdi iedrošināja mani un deva man atkal cerību. Es atgriezos mājās, gāju atkal Kunga priekšā un apsoliņos, ka es visu gribu darīt pat gavēt, lai tikai atkal iegūtu Jēzus labvēlību. Taču tad, mani atkal uzrunāja neizpildītais pienākums. Kad vakarā bija lūgšanas sapulce, kuru apmeklēju arī es. Šajā sapulcē visi noņemās ceļos uz lūgšanu un es drebēdama zemojos kopā ar tiem. Pēc tam kad kādi divi vai trīs bija lūguši, es atdarīju savu muti lūgšanai, pirms pati to apzinājos. Dieva apsoliņumi atklājās man līdzīgi daudzām dārgām pērlēm, kuras bija sasniedzamas caur vienkāršu lūgšanu. Kad es sāku lūgt mani atstāja dvēseles nasta un mokas, kuras es tik ilgi biju nesusi, un Kunga svētība nāca pār mani līdzīgi maigai rasai. Es par to teicu Kungam godu, bet vēlējos vēl vairāk. Es nevarēju samierināties, līdz nebiju saņēmusi dievišķās svētības pilnību. Neizsakāma mīlestība uz Jēzu piepildīja manu dvēseli. Viens godības vilnis pēc otra vēlās pār mani, līdz miesas spēki mani atstāja. Viss nogrima manā priekšā, izņemot Jēzu un Viņa godību, un es neapzinājos to, kas notika ap mani.

Tādā stāvoklī paliku kādu laiku, un tad ievēroju to, kas bija ap mani. Katra lieta izskatījās pārvērsta. Viss izskatījās jauns un jauks, it kā viss slavētu un teiktu Dievu. Tad es biju gatava Jēzu visur apliecināt. Sešus mēnešus [13] neviens mākonis neaptumšoja manu garu. Mana dvēsele ik dienas bagātiem malkiem baudīja svētlaimību. Es domāju, ka tie, kas mīl Jēzu, mīlēs arī Viņa atnākšanu, un tāpēc gāju uz klaju sapulci un pastāstīju tur, ko Jēzus priekš manis bija darījis un kādu prieka pilnumu es saņēmu caur ticību uz Kunga drīzo nākšanu. Klases vadītājs mani pārtrauca ar vārdiem: "Caur metodismu!" Bet es nevarēju pagodināt metodismu, jo mani bija atsvabinājis Kristus un cerība uz viņa drīzo nākšanu.

Visa mūsu ģimene ticēja Kunga atnākšanai un nodeva liecību par šo krāšņo mācību. Tādēļ septiņi no mums tika izslēgti no metodistu draudzes. Šajā laikā vērtīgi mums kļuva pravieša Jesajas vārdi: "Jūsu brāļi, kas jūs ienīst un jūs atstumj Mana Vārda dēļ, saka: lai tas Kungs parāda savu godību, ka mēs redzam jūsu prieku! – Bet viņi paliks kaunā." (Jes. 66:5)

No šī laika līdz pat 1844.gada decembrim mani darbi, prieki un vilšanās bija tādi paši kā maniem mīļajiem adventes draugiem. Tad es apmeklēju vienu no mūsu māsām un no

rīta mēs lūgšanā zemojāties pie ģimenes altāra. Mēs kopā bijām tikai piecas māsas un tas bija vienkāršs lūgšanu brīdis, tomēr kad lūdzām pār mani nāca Dieva spēks, tā kā nekad agrāk. Es tiku aizrauta atklāsmē pie Dieva godības un man rādīja, ka tieku pacelta ar vien augstāk no zemes. Es redzēju adventistu ceļojumu uz svēto pilsētu, kas sekojošā nodaļā tiks izstāstīts plašāk.

2. Mana pirmā atklāsme

Tā kā Dievs man ir rādījis adventistu [14] ceļojumu uz svēto pilsētu un bagāto algu, kas tiks dota tiem, kas gaida sava Kunga atgriešanos no kāzām, mans pienākums ir dot īsu pārskatu no tā, ko Dievs man parādījis. Mīļotajiem svētajiem ir jāuzvar daudz grūtību. Taču “mūsu bēdas, kas ir īsas un vieglas, dara neizsakāmi lielu, mūžīgu un patstāvīgu godību, mums, kas neņemam vērā to, kas redzams, bet to, kas nav redzams; jo, kas redzams, tas ir laicīgs, bet kas nav redzams, tas ir mūžīgs.” Esmu mēģinājusi nest līdzīgu labu vēsti un dažus vīnogu ķekarus no debess Kanaānas, par ko daži gribēja mani nomētāt ar akmeņiem, tāpat kā draudze gribēja nomētāt ar akmeņiem Jozuu un Kālebu. (skat. 4.Moz. 14:10) Bet es jums apgalvoju, mani brāļi un māsas, tā ir laba zeme, un mums ir iespējams viņā ieiet un to iemantot.

Kamēr mēs pie ģimenes altāra lūdzām, pār mani nāca Svētais Gars un man likās it kā es taptu pacelta augstāk un augstāk, tālu virs tumšās pasaules. Es atskatījos un meklēju adventistus pasaulē, bet nevarēju tos ieraudzīt. Tad kāda balss man sacīja: “Skaties vēlreiz, bet mazliet augstāk”. Es pacēlu savas acis un ieraudzīju kādu taisnu, šauru taciņu, kura bija uzcelta augstu pāri pasaulei. Pa to adventisti ceļoja uz svēto pilsētu, kas atradās taciņas galā. Aiz viņiem taciņas sākumā, bija spoža gaisma, kas bija “Pusnakts sauciens”, kā to man sacīja kāds eņģelis. Tā apspīdēja visu ceļu, un bija kāju gaišums, lai tie nekluptu. Kad tie savas acis turēja vērstas uz Jēzu, kas atradās taisni viņu priekšā un vadīja tos uz pilsētu, tad tie bija droši. Bet drīz daži no viņiem kļuva vāji un sacīja, ka pilsēta vēl ir tik tālu, un tie ir domājuši, ka daudz ātrāk varēs tajā ieiet. Bet Jēzus tos iedrošināja, [15] paceldams savu labo roku, no kuras izplūda godības pilna gaisma pār adventistiem, un tie sauca: “Aleluja!” Citi, neapdomīgi, nonicināja gaismu aiz viņiem un sacīja, ka tas neesot bijis Dievs, kas tos tik tālu izvedis. Aiz tiem izdzisa gaisma, un viņu kājas palika pilnīgā tumsībā; tie paklupa, pazaudēja Jēzu no acīm un nokrita no taciņas, zem viņiem esošajā tumšajā, ļaunajā pasaulē. Drīz mēs dzirdējām Dieva balsi, līdzīgu daudziem udeņiem, kas paziņoja Jēzus nākšanas dienu un stundu. Dzīvi palikušie svētie, pēc skaita 144 tūkstoši, pazina šo balsi, turpretim bezdievīgie to uzskatīja par pārkonu un zemestrīci. Dievs, paziņodams laiku, izlēja pār tiem Svēto Garu un to vaigi sāka starot un Dieva godība atspoguļojās uz tiem, tāpat kā uz Mozu, kad viņš nonāca no Sinaja kalna.

Tie 144 tūkstoši visi bija apzīmogoti un pilnīgi vienoti. Uz viņu pierēm bija rakstīts: Dievs, jaunā Jeruzaleme, un Jēzus jaunais vārds, kuru saturēja kāda jauka zvaigzne. Par mūsu laimīgo, svēto stāvokli bezdievīgie kļuva ļoti dusmīgi, tie vētrainās dusmās gribēja gāzties pār mums un pielikt rokas, lai iemestu mūs cietumā; bet kad mēs Kunga vārdā pacēlām savas rokas, tie bezspēcīgi nokrita pie zemes. Tad šis sātana pūlis saprata, ka Dievs mīl tos, kas viens otram mazgā kājas un var sveicināt brāļus ar svētu skūpstu un tie noliecās pie mūsu kājām.

Drīz mūsu acis tika vērstas uz austrumiem, kur parādījās kāds mazs, tumšs mākonītis, gandrīz pus vīra plaukstas lielumā; mēs visi zinājām, ka tā ir Cilvēka Dēla zīme. Mēs visi ar dziļu pazemību raudzījāmies uz šo mākonīti, kā tas tuvodamies tapa arvien gaišāks, spožāks un krāšņāks, līdz kļuva par lielu, baltu mākonīti. Tā pamats izskatījās kā uguns,

pār to bija varavīksne, un to apņēma desmitiem tūkstošu eņģeļu, [16] kas mīlīgā balsī dziedāja; uz šī mākoņa sēdēja Cilvēka Dēls. Viņa mati bija balti un matu sprogas nokārās uz pleciem un uz Viņa galvas bija vairāki kroņi. Viņa kājas līdzinājās ugunij; Viņa labajā rokā bija ass sirpis, kreisajā – sudraba bazūne. Viņa acis bija kā uguns liesma, kas dziļi iespiedās Viņa bērnos. Tad visu sejas nobālēja, un tos, kas bija atmetuši Dievu, apņēma tumsība. Mēs visi izsaucāmies: Kas var pastāvēt? Vai mans apģērbs ir neaptraipīts? Tad eņģeļi beidza dziedāt, kādu laiku valdīja šaušalīgs klusums, un pēc tam Jēzus sauca: “Tie, kam šķīstas sirdis un rokas, pastāvēs; mana žēlastība priekš jums ir pietiekoša.” Tad mūsu sejas staroja un ikviena sirds piepildījās ar prieku. Eņģeļi atkal sāka dziedāt, kamēr mākonis pienāca vēl tuvāk zemei.

Kad Jēzus, ietērpts uguns liesmās nonāca mākonī, tad atskanēja Viņa sudraba bazūne. Viņš raudzījās uz svēto kapiem un, paceldams savas acis un rokas pret debesīm, sauca: “Uzmostaties! Uzmostaties! Uzmostaties! Jūs, kas guļat zemē, un ceļaties augšā!” Tad notika zemes trīce, kapi atdarījās un mirušie iznāca, ģērbti nemirstībā. Kad tie 144 tūkstoši pazina savus draugus tie sauca “Aleluja”, un tai pašā acumirkli arī mēs tikām pārvērsti un tapām aizrauti gaisā, preti Kungam.

Mēs visi, mākoņa apņēmti, tikām septiņas dienas nesti uz augšu līdz sasniedzām kristāla jūru, kur Jēzus iznesa kroņus un ar paša roku uzlika tos mūsu galvās. Viņš deva mums zelta kokles un uzvaras palmas. Tie 144 tūkstoši stāvēt pie kristāla jūras izveidoja četrstūri. Dažiem no tiem kroņi bija ļoti krāšņi, kamēr citiem ne tik krāšņi. Daži bija apsēti ar zvaigznēm, kamēr citiem bija tikai dažas, taču ikviens ar savu kroni bija pilnīgi apmierināts. Visi [17] no pleciem līdz pat kājām bija ietērpti spožā, baltā apģērbā. Kad gājām pār kristāla jūru uz pilsētas vārtiem, ap mums bija eņģeļi. Tad Jēzus pacēla savu vareno, spēcīgo roku un, satverot spīdošajās eņģes balstītos pērļu vārtus, tos atdarīja un uz mums sacīja: “Jūs esat savas drēbe mazgājuši manās asinīs, esat stipri turējušies par manu patiesību, nāciet iekšā!” Mēs visi iegājām iekšā un jutām, ka mums ir tiesības atrasties šajā pilsētā. Šeit mēs redzējām dzīvības koku un Dieva troni. No troņa izplūda dzīva ūdens straume, un abās straumes pusēs bija dzīvības koks. Katrā straumes pusē bija koka stumbrs no šķīsta un spīdoša zelta.

Sākumā domāju, ka redzu divus kokus, bet vēlreiz apskatoties sapratu, ka tie galotnē savienojas kā viens. Dzīvības koks stāvēja dzīvības upes abās pusēs. Tā zari nokarājās līdz pat tai vietai, kur stāvējām mēs; tā augļi bija koši un izskatījās kā zelts, maisīts ar sudrabu. Lai apskatītu šīs vietas godību, mēs visi pagājām zem koka un apsēdāmies. Tad, Dieva valstībā parādījās brāļi Fitcs un Stokmans, kas bija sludinājuši evaņģēliju un kurus Dievs iepriekš bija guldījis kapā, lai glābtu, un prasīja ko mēs esam piedzīvojuši pa to laiku, kamēr tie gulēja. Mēs mēģinājām pastāstīt mūsu lielākās grūtības, taču tās, salīdzinot ar to godību, kas bija ap mums, izskatījās tik niecīgas, ka negribējām par tām runāt un tikai izsaucāmies: “Aleluja, debesis ir viegli sasniedzamas!” Mēs aizskārām mūsu zelta kokles un aizskanēja viss debesu plašums.

Ar Jēzu priekšgalā mēs visi no pilsētas nokāpām uz zemi un uz kāda liela un augstu kalna, kas Kungu nevarēja panest un sadalījās divās daļās, izcēlās liels līdzenums. Tad mēs paskatījāmies uz augšu [18] un redzējām lielo pilsētu uz divpadsmit pamatiem, ar divpadsmit vārtiem, katrā pusē pa trim, un pa vienam eņģelim pie katriem vārtiem. Mēs visi izsaucāmies: “Pilsēta, lielā pilsēta ir nonākusi, tā ir nonākusi no Dieva no debesīm”, un tā nolaidās uz klajumu, kur mēs stāvējām. Tad mēs no ārienes aplūkojām pilsētas brīnišķo iekārtojumu. Es tur redzēju jaukus namus kā sudrabs, kas atbalstīti uz četriem ar pērļēm greznotiem stabiem, kas bija brīnišķīgi pēc sava izskata. Tie bija svēto mājokļi; pie katra no tiem atradās zelta lievenis. Es redzēju kā daži no svētajiem, ieiedami namos, noņēma savus kroņus un nolika tos uz lieveņa. Tad tie gāja laukā un māju tuvumā sāka

strādāt; bet ne tā kā mums šeit virs zemes jāstrādā, nē, nē! Brīnišķīgs gaismas stars atspīdēja pār visu galvām un pastāvīgi tie teica un slavēja Dievu.

Un es redzēju kādu citu lauku ar dažādām puķēm, un tās plūkdama es izsaucos: “Tās nekad vairs nenovītīs.” Tad es redzēju kādu klajumu, apaugušu ar brīnišķa izskata garu zāli, kas bija svaigi zaļa. Tā viļņojās laistīdamās kā sudrabs un zelts par godu ķēniņam Jēzum. Tad mēs pienācām kādam citam klajumam, kur redzējām dažādus dzīvniekus – lauva, jērs, leopardis, vilks, tie visi, bija draudzīgi. Mēs gājām caur viņu vidū, un tie mums mierīgi sekoja. Pēc tam mēs iegājām kādā mežā, ne tādā tumšā, kādi pie mums, bet gaišā, pildītā ar spožumu. Koku zari viegli šūpojās, un mēs visi iesaucāmies: “Mēs dzīvosim tuksnesī bez bailēm un gulēsim mežos.” Mēs turpinājām iet caur mežiem, jo bijām ceļā uz Ciānas kalnu.

Tālāk ejot satikām kādu pulku, kas arī apbrīnoja šīs vietas godību. Viņu kroņi spīguļoja, drēbes bija šķīsti baltas un viņu drēbēs es pamanīju sarkanu vīli. Kad mēs tos sveicinājām, [19] es jautāju Jēzum, kas viņi ir. Viņš atbildēja, ka tie ir mocekļi, kas Viņa dēļ esot nokauti. To vidū bija neskaitāms bērnu pulks, kuru drēbēs arī bija sarkanā vīle. Ciānas kalns tagad atradās taisni mūsu priekšā un uz tā bija vēl septiņi citi kalni, uz kuriem auga rozes un lilijas. Es redzēju mazus bērnus kāpjām vai lidojam, jo kad tie vēlējas, tie izmantoja savus mazos spārņiņus, lai uzlaistos kalnu galotnēs, kur tie plūca nekad nevīstošas puķes. Visapkārt dievnamam atradās dažādi koki, kas šo vietu padarīja vēl jaukāku. Buksusu, priedes, egles un eļļas koki, mirtes un granātābeles, vīģes koki noliecās no smagās auļu nastas – tas viss darīja šo vietu brīnišķi jauku. Kad mēs taisījāmies ieiet dievnamā, Jēzus savā maigajā balsī sacīja: “Tikai tie 144 tūkstoši lai ieiet šai vietā”, un mēs saucām: Aleluja!

Šis dievnams balstījās uz septiņiem stabiem, kas visi bija no spīdoša zelta, greznoti ar jaukām pērlēm. Tās brīnišķās lietas, kuras tur redzēju, nespēju aprakstīt. Ak, kaut es varētu runāt Kanaānas valodā, tad varētu vairāk pastāstīt par šīs, labākās pasaules godību. Es tur redzēju akmens galdus, kuros zelta platītēs bija iegravēti 144 tūkstošu vārdi.

Pēc tam, kad aplūkojām dievnama godību, mēs to atstājām, arī Jēzus mūs atstāja, noejot uz pilsētu. Drīz mēs atkal dzirdējām Viņa mīlošo balsi, kas sacīja: “Nāciet, mani ļaudis, jūs esiet nākuši no lielām bēdām, esiet darījuši manu prātu, esiet manis dēļ cietuši, nāciet pie vakarēdiena, es gribu apjozties un jums kalpot.” Mēs atkal saucām: Aleluja, godība! Un iegājām pilsētā. Un es redzēju kādu galdu no tīra sudraba, vairāku jūdžu garumā, bet mūsu acis to tomēr varēja pārskatīt. Es redzēju tur dzīvības koka augļus, mannu, mandeles, vīģes, granātābolus, vīnogas un daudz dažādu citu augļu. Es lūdzu Jēzu ļaut man baudīt šos augļus, bet Viņš sacīja: “Vēl nē. Tie, kas ēd no šīs [20] zemes augļiem, vairs neatgriežas atpakaļ uz zemi. Bet, ja tu esi uzticīga, tad tu drīz varēsi ēst no dzīvības koka un dzert no dzīvības ūdens, un tagad”, Viņš turpināja, “tev atkal jāatgriežas atpakaļ uz zemi un jāstāsta citiem, ko Es tev esmu parādījis.” Tad kāds eņģelis mani lēnām nonesa atpakaļ šinī tumšajā pasaulē. Dažreiz jutos tā, it kā nevarētu vairs ilgāk šeit palikt, jo visas šīs pasaules lietas izskatās tik drūmas. Es jutos šeit ļoti vientuļa, jo esmu redzējusi labāku pasauli. Ak, kaut man būtu spārni, līdzīgi balodim, lai spētu aizlidot un ieiet mierā!

Kad atmodos no atklāsmes, viss likās pārvērties; drūms plīvurs bija pār visu, ko uzlūkoju. Ak, cik tumša man izskatījās šī pasaule! Es raudāju atrazdamās atkal šeit un sajutu ilgas pēc Tēva mājām. Es biju redzējusi labāku zemi un nemilēju vairs šo pasauli. Šo atklāsmi izstāstīju mūsu mazajā sapulcē Portlandē, un visi ticēja, ka tā ir no Dieva. Tas bija svarīgs brīdis, jo mūžības nopietnība dusēja uz mums. Vienu nedēļu vēlāk Kungs deva man kādu citu atklāsmi un atklāja man grūtības, kuras man būs jāiztur; kā

man būs jāiet pie citiem un jāstāsta tiem, to ko Viņš man ir parādījis; kā man būs jācinās ar milzīgu pretestību un jācieš smagas dvēseles mokas. “Bet”, sacīja eņģelis, “Kunga žēlastība būs ar tevi un tevi uzturēs.”

Pēc šīs atklāsmes es biju ļoti norūpējusies. Tajā laikā es biju tikai septiņpadsmit gadus veca un mana veselība bija ļoti vāja. Es zināju, kā daži caur paaugstināšanos bija krituši, un sapratu to, ja arī es paaugstināšos, Dievs mani atstās un es aiziešu pazušanā. Es gāju lūgšanā Kunga priekšā un lūdzu Viņu likt atbildību uz kādu citu. Es gulēju ilgu laiku uz sava vaiga, līdz atkal dzirdēju tos pašus vārdus: “Iepazīstini citus ar to, ko Es tev esmu rādījis.” [21]

Nākošajā atklāsmē es nopietni lūdzu Kungu, lai tad, kad man jāiet un jāstāsta citiem, ko Dievs man rādījis, Viņš mani pasargā no paaugstināšanās. Dievs man rādīja, ka mana lūgšana ir paklausīta, un tad, kad man draudēs briesmas paaugstināties, Viņš liks uz mani Savu roku un es tikšu vārdzināta ar slimību. Eņģelis man sacīja: “Ja tu uzticīgi nodosi tālāk tev dotos vēstījumus un pastāvēsi līdz galam, tad baudīsi no dzīvības koka augļiem un dzersi no dzīvības upes ūdeņiem.

Drīzumā izplatījās baumas, ka manas atklāsmes nāk caur mesmerismu (hipnozi) un daudzi adventisti ticēja un izplatīja šīs baumas. Kāds ārsts, slavens hipnotizētājs, man sacīja, ka manas atklāsmes rodas hipnozes rezultātā, ka es esmu viegli hipnotizējama un viņš man var dot atklāsmes. Es viņam sacīju, ka Dievs man atklāsmē ir rādījis, ka mesmerisms ir no ļaunā un izcēlies no bezdibeņa un drīz ar visiem saviem piekritējiem aizies šinī bezdibenī. Tad es atļāvu viņam pamēģināt mani nohipnotizēt, ja viņš to spēs. Vairāk kā pusstundu viņš visādi mēģināja to darīt, taču bez panākumiem. Caur ticību Dievam es spēju stāvēt pretī viņa iespaidam un viņš man nekādā veidā nevarēja kaitēt. Pat tad kad atklāsme saņēmu sapulces laikā, tad daži sacīja, ka tas ir kāds īpašs uzbudinājums un ka es tieku hipnotizēta. Tad es viena pati iegāju mežā, kur neviens, izņemot Dievu, mani nevarēja ne redzēt, ne dzirdēt un nodevos lūgšanām; Dievs tur man dažreiz deva kādu atklāsme. Tad es priekā stāstīju, to ko Dievs man atklājis, tur kur neviena cilvēciska būtne nespēj mani iespaidot. Taču daži sacīja, ka es pati sevi hipnotizēju. Es domāju, kā gan tas var būt, ka tie, kas ar pateicīgām sirdīm nāk pie Kunga, lai norādītu Viņa apsolījumus un panāktu svētīšanos, tiek apvainoti, ka stāvot zem hipnozes dvēseli postošā iespaids? Vai mēs lūdzam mūsu laipno Debesu Tēvu pēc maizes, lai tai vietā saņemtu [22] akmeni jeb skarpiju? Šāda rīcība ievainoja manu garu un piepildīja manu dvēseli ar mokām, kuras sniedzās gandrīz līdz izmisumam. Daudzi gribēja mani pārliecināt, ka Svētā Gara nemaz nav un, ka visi piedzīvojumi, kurus ir redzējuši svētie Dieva vīri, ir bijuši tikai hipnozes darbība jeb sātana apmānīšanas. Tajā laikā Mainē valdīja fanātisma stāvoklis. Daži pavisam novērsās no darba un izslēdza no draudzes visus, kas šajā lietā un arī citās, nepieņēma un nepiekrita tiem uzskatiem, kurus tie turēja par reliģiskiem pienākumiem. Dievs man kādā atklāsmē parādīja šos maldus un sūtīja mani pamācīt Viņa maldošos bērnus, bet daudzi no tiem nepieņēma šo vēsti un sacīja, ka es pievērsos pasaulei. No otras puses mani apvainoja „vārda adventisti” un sacīja, ka esmu pārspilētā sajūsmā; tiku nepatiesi uzskatīta par fanātisma vadītāju, ko es pastāvīgi centos apkarot. Dažas reizes tika noteikts Kunga atnākšanas laiks un šīs iedomas tika iegalvotas brāļiem, taču Kungs man rādīja, ka jāpaiet laikam, jo pirms Viņa nākšanas vēl jānāk lielajam bēdu laikam un, ka katrs cilvēku noteiktais laiks paies un tikai vājinās Dieva ļaužu ticību. Taču es tiku apvainota, ka esmu ļaunais kalps, kas savā sirdī saka: “Mans Kungs kavējas nākt.”

Visas šīs lietas smagi nospieda manu garu un apjukusi es tiku dažreiz kārdināta apšaubīt savus piedzīvojumus. Kādā rītā ģimenes lūgšanas laikā pār mani nāca Dieva spēks un es iedomājos, ka tā ir hipnoze un tam pretojos. Uzreiz kļuva pilnīgi mēma un

dažus mirkļus kļuva pilnīgi nejūtīga pret visu apkārtni. Es redzēju, ka sagrauju, apšaubīdama Dieva spēku, un tādēļ esmu palikusi mēma, bet mana mēle atkal taps atraisīta, iekams būs pagājušas divdesmit četras stundas. Manā priekšā tika turēta tāda karte, uz kuras zelta burtiem bija uzzīmēti nodaļas [23] un panti no 41 Bībeles teksta. No atklāsmes atmodusies caur zīmēm lūdzu tāfeli uz kuras uzrakstīju, ka esmu mēma, ko esmu redzējusi un ka vēlos dabūt lielo Bībeli. Es paņēmu Bībeli un uzšķīru visas tās rakstu vietas, kuras biju redzējusi uz kartes. Visu dienu nespēju nevienu vārdu izrunāt. Nākošā rītā tika atraisīta mana mēle un dvēsele pildīta ar prieku, lai skaļi slavētu Dievu. Pēc tam es vairs neuzdrošinājos šaubīties un pretoties Dieva spēkam, lai arī citi domātu par mani, ko gribēdami.

1846. gadā, kamēr mēs uzturējāmies Fairhavenā (Masačusetas štatā), mana māsa, kas tanī laikā mani vienmēr pavadīja, māsa A., brālis G. un es braucām ar buru laivu apmeklēt kādu ģimēni Rietumu salā. Kad sākām braukt, bija jau gandrīz tumšs. Bijām nobraukuši tikai īsu gabaliņu un sacēlās vētra. Pērkons rūca, zibens laistījās un lietus gāzās uz mums straumēm. Izskatījās, ka bez Dieva žēlastības mēs aiziesim bojā. Es nometos laivā ceļos un saucu uz Dievu pēc palīdzības. Vīrs trakojošajiem viņiem, kamēr ūdens sitās pār laivas malu un pār mums, es saņēmu parādību un redzēju, ka drīzāk okeāns izsīktu, nekā mēs aizietu bojā, jo mans darbs bija tikko iesācies. Kad pamodos no parādības, manas bailes bija pazudušas un mūsu mazā laiva bija priekš mums kā peldoša Bētele. "Advent Herald" izdevējs bija sacījis, ka manas atklāsmes nāk caur hipnozi (mesmerismu). Bet es jautāju, kā gan tādā laikā iespējama hipnozes? Br. G. bija aizņemts ar laivas vadīšanu. Viņš mēģināja laivu noenkurot, bet enkurs neturēja. Mūsu mazā laiva tika šurpu turpu mētāta un dzīta no vēja, bija tik tumšs, ka no laivas viena gala nevarēja [24] redzēt otru. Drīz pēc tam ieķērās enkurs un br. G. sauca pēc palīdzības. Uz salas atradās tikai divas mājas un kā pēc tam noskaidrojās, tad vienai no tām mēs bijām ļoti tuvu, taču tā nebija tā uz kuru sākotnēji ielplānojām doties. Visa ģimene, izņemot vienu mazu bērnu, kas bija dzirdējis palīdzības saucienu no ūdens, bija devusies pie miera. Taču drīz nāca viņa tēvs un mazā laivā viņš mūs izcēla malā. Nakts lielāko daļu mēs pavadījām slavēdami un teikdami Dievu par Viņa brīnišķīgo žēlastību.

Bībeles teksti, kuri tika parādīti atklāsmē.

1. Zini, tu tapsi mēms un nevarēsi runāt līdz tai dienai, kad šās lietas notiks, tāpēc, ka tu neesi ticējis Maniem vārdiem, bet savā laikā tie piepildīsies. (Lūk. 1:20);
2. Viss, kas Tēvam pieder, pieder Man; tāpēc es jums sacīju, ka Viņš ņems no tā, kas ir Mans, un jums to darīs zināmu. (Jāņa 16:15);
3. Un visi tika piepildīti ar Svēto Garu un sāka runāt citās mēlēs, kā Gars tiem deva izrunāt. (Ap.d. 2:4);
4. Tad nu, Kungs, skaties uz viņu draudiem un dod Saviem kalpiem drosmi runāt Tavu vārdu, Savu roku izstiepdams, ka notiek dziedināšanas un zīmes un brīnumi Tava svētā kalpa Jēzus Vārdā. Kad viņi beidza Dievu lūgt, vieta, kur tie bija sapulcējušies, nodrebēja, un tie visi kļuva Svētā Gara pilni un drošu sirdi runāja Dieva vārdus (Ap.d. 4:29-31);
5. Nedodiet svētumu suņiem un nemetiet savas pērles cūkām priekšā, ka tās ar savām kājām viņas nesamin un atgriezdamās jūs pašus nesaplosa. Lūdziet, tad jums taps dots; meklējiet, tad jūs atradīsiet; kladziniet, tad jums taps atvērts; jo ikviens [25], kas lūdz, dabū, un, kas meklē, atrod, un tam, kladzina, taps atvērts. Jeb vai ir cilvēks jūsu starpā, kas savam dēlam, kad tas maizi lūdz, dotu akmeni? Jeb, kad tas zivi lūdz, dotu čūsku? Ja tad nu jūs, ļauni būdami, protat saviem bērniem dot labas dāvanas, vai tad jūsu Tēvs debesīs nedos daudz vairāk laba tiem, kas Viņu lūdz? Tad nu visu, ko jūs

gribat, lai cilvēki jums dara, tāpat darait arī jūs viņiem; jo tā ir bauslība un pravieši... Sargaities no viltus praviešiem, kas pie jums nāk avju drēbēs, bet no iekšpuses tie ir plēsīgi vilki (Mat. 7:6-12,15);

6. Jo uzstāsies viltus kristi un viltus pravieši un darīs lielas zīmes un brīnumus, lai pieviltu, ja iespējams, arī izredzētos (Mat. 24:24);

7. Tad nu Kristu pieņēmuši, dzīvojiet Viņā, sakņodamies Viņā, augdami Viņā, stipri kļūdami ticībā, kurā esat mācīti, pāri plūzdami savā pateicībā! Uzmaniet, ka neviens jūs nesagūsta ar savu filozofiju un tukšu maldināšanu, kas balstās uz cilvēku mācībām un pasaules pirms spēkiem, bet ne uz Kristu. (Kol. 2:6-8);

8. Neatmetiet tāpēc savu cerības drosmi, tai ir liela alga! Jo jums vajag pacietības, lai, Dieva prātu darījuši, iemantotu apsolījumu. Jo vēl mazs brīdis, un Tas, kam jānāk, nāks un nekavēsies. Bet Mans taisnais no ticības dzīvos, bet uz to, kas atkāpjas, Manai dvēselei nav labs prāts. Bet mēs neesam tie, kas atkāpjas uz pazušanu, bet kas tic un iemanto dzīvību. (Ebr. 10:35-39);

9. Jo, kas iegājis Viņa atdusā, tas arī pats dusējis no saviem darbiem kā Dievs no Saviem. Centīsimies tāpēc ieiet šinī atdusā, lai neviens nekristu nepaklausībā pēc tā paša parauga. Jo Dieva Vārds ir dzīvs un spēcīgs un asāks par katru abās pusēs griezīgu zobenu un spiežas dziļi iekšā, līdz kamēr pāršķir dvēseli un garu, locekļus un smadzenes, un ir domu un sirds prāta tiesnesis. (Ebr. 4:10-12); [26]

10. Būdams pārliecināts, ka tas, kas jūsu sirdīs labo darbu iesācis, to pabeigs līdz Kristus Jēzus dienai... Tikai dzīvojiet tā, kā tas ir Kristus evaņģēlija cienīgi, lai, vai nu nākdams un jūs redzēdams, vai prom būdams, par jums dzirdētu, ka jūs stāvat vienā Garā, vienprātīgi kopā cīnīdamies par evaņģēlija ticību, nekādā lietā nebīdamies no pretinieku draudiem. Tā ir viņu pazušanas, bet mūsu pestīšanas zīme, un tas ir no Dieva; jo jums dota žēlastība ne vien uz Kristu ticēt, bet arī par Viņu ciest (Fil. 1:6,27-29);

11. Jo Dievs ir tas, kas jums dod gribu un veiksmi pēc Sava labā prāta. Dariet visu bez kurnēšanas un šaubīšanās, lai jūs būtu nevainojami un šķīsti, nepeļami Dieva bērni sabojātas un samaitātas paaudzes vidū, un tanī mirdzētu kā spīdekļi pasaulē (Fil. 2:13-15);

12. Beidzot topiet stipri savā Kungā un Viņa varenajā spēkā. Bruņojieties ar visiem Dieva ieročiem, lai jūs varētu pretī stāties velna viltībām. Jo ne pret miesu un asinīm mums jācīnās, bet pret valdībām un varām, šīs tumsības pasaules valdniekiem un pret ļaunajiem gariem pasaules telpā. Tāpēc satveriet visus Dieva ieročus, lai jūs būtu spēcīgi pretī stāties ļaunajā dienā un, visu uzvarējuši, varētu pastāvēt. Tātad stāviet, savus gurnus apjozuši ar patiesību, tērpušies taisnības bruņās, kājas apāvuši ar apņemšanos kalpot miera evaņģēlijam; bez visa tā satveriet ticības vairogu, ar ko jūs varēsīt dzēst visas ļaunā ugunīgās bultas. Nemiet arī pestīšanas bruņu cepuri un Gara zobenu, tas ir, Dieva vārdu, ar visām lūgšanām un lūgumiem lūdziet Dievu Garā ik brīdi; tai pašā nolūkā esiet nomodā un pastāviet savās aizlūgšanās par visiem svētajiem (Ef. 6:10-18);

13. Bet esiet cits pret citu laipni un žēlsirdīgi; piedodiet cits citam, kā arī Dievs Kristū jums ir piedēvis (Ef. 4:32); [27]

14. Savas dvēseles šķīstījuši, klausot patiesībai uz neliekuļotu brāļu mīlestību, mīliet cits citu no visas sirds pastāvīgi (1.Pēt. 1:22);

15. Jaunu bausli Es jums dodu, ka jūs cits citu mīlat, kā Es jūs esmu mīlējis, lai arī jūs tāpat cits citu mīlētu. No tam visi pazīs, ka jūs esat Mani mācekļi, ja jums būs mīlestība sava starpā (Jāņa 13;34,35);

16. Pārbaudait paši sevi, vai stāvat ticībā, izmeklējiet paši sevi. Jeb vai neesat pārliecināti, ka Jēzus Kristus ir Jūsos? Citādi jūs esat nederīgi (2.Kor. 13:5);

17. Pēc Dieva dotās žēlastības es kā gudrs namdaris liku pamatu, bet cits ceļ uz tā ēku. Bet katrs lai pielūko, kā viņš to ceļ. Jo citu pamatu neviens nevar likt kā to, kas jau ir likts, proti, Jēzus Kristus. Bet, ja kas ceļ uz šā pamata zeltu, sudrabu, dārgakmeņus, koku, sienu vai salmus, katra darbs tiks redzams: tiesas diena to atklās, jo tā parādīsies ar uguni, un, kāds kura darbs ir, to uguns pārbaudīs (1.Kor. 3:10-13);
18. Tāpēc sargait paši sevi un visu ganāmo pulku, kurā Svētais Gars jūs iecēlis par sargiem ganīt Dieva draudzi, ko Viņš pats ar Savām asinīm ieguvis par īpašumu. Es zinu, ka pēc manas aiziešanas pie jums iebruks plēsīgi vilki, kas nesaudzēs ganāmo pulku. No jūsu pašu vidus celsies vīri, ačgārnības runādami, lai aizrautu mācekļus sev līdzī (Ap.d. 20:28-30);
19. Es brīnos, ka jūs tik drīz novērsaties no tā, kas jūs aicinājis Kristus žēlastībā, un piegriezieties citam evaņģēlijam. Un tomēr cita nav. Ir tikai kādi, kas jūs sajauc un grib pārgrozīt Kristus evaņģēliju. Bet, ja arī mēs vai kāds eņģelis no debesīm jums sludinātu citu evaņģēliju nekā to, ko esam jums pasludinājuši, lāsts pār to! Kā jums jau agrāk esam sacījuši, tā arī tagad vēlreiz saku: ja kāds jums sludina citu evaņģēliju nekā to, ko jūs esat saņēmuši, lāsts pār to! (Gal. 1:6-9); [28]
20. Tāpēc visu, ko jūs esat teikuši tumsā, to dzirdēs gaismā, un, ko jūs ausī esat čukstējuši istabā, to sludinās no jumtiem. Jums, Saviem draugiem, Es saku: nebīstieties no tiem, kas nonāvē miesu un pēc tam vairs nespēj neko darīt. Es jums teikšu, no kā jums būs bīties: bīstieties no tā, kam ir vara nonāvēt un pēc tam iemest ellē. Tiesām Es saku: to bīstieties. Vai piecus zvirbuļus nepārdot par divām artavām? Un neviens no tiem nav aizmirsts Dieva priekšā. Tāpat arī jums visi galvas mati ir skaitīti. Nebīstieties, jūs esat vairāk vērti nekā daudz zvirbuļu (Lūk. 12:3-7);
21. Jo stāv rakstīts: Viņš dos Saviem eņģeļiem pavēli Tevis dēļ pasargāt Tevi, un tie Tevi nesīs uz rokām, ka Tu Savu kāju pie akmens nepiedauzīsi. (Lūk. 4:10-11);
22. Jo Dievs, kas ir sacījis, lai gaisma aust no tumsības, ir atspīdējis mūsu sirdīs, lai dotu Dieva godības atziņas gaismu Kristus vaigā. Bet mēs glabājam šo mantu māla traukos, lai spēka pārpilnība būtu no Dieva un ne no mums. Mēs visur topam spaidīti, bet tomēr neesam nomākti; esam bez padoma, bet tomēr neesam izmīsuši. Mēs topam vajāti, tomēr neesam atstāti; esam satriekti, tomēr neesam pazuduši. (2.Kor. 4:6-9);
23. Jo tagadējās grūtības, kas ir vieglas, dod mums neizsakāmi lielu mūžīgu godību, ja mēs neņemam vērā to, kas ir redzams, bet to, kas nav redzams. Jo redzamais ir laicīgs, bet neredzamais mūžīgs. (2.Kor. 4:17,18);
24. Kas Dieva spēkā tiek pasargāti ticībā pestīšanai, kas ir sagatavota, lai atklātos pēdējā laikā. Tad jūs liksmosities, tagad, ja tas ir vajadzīgs, drusku noskumdināti dažādos pārbaudījumos, lai jūsu pārbaudītā ticība, kas daudz vērtīgāka nekā iznīcīgais zelts, kas ugunīs tik pārbaudīts, izrādītos teicama, slavējama un godājama, kad Jēzus Kristus parādīsies. (1.Pēt. 1:5-7);
25. Jo, kad jūs stipri stāvat savā Kungā, tad mēs dzīvojam. (1.Tes. 3:8); [29]
26. Bet šīs zīmes ticīgiem ies līdz: Manā Vārdā tie ļaunus garus izdzīs, jaunām mēlēm runās, tie ar rokām pacels čūskas, un kad tie dzers nāvīgas zāles, tad tiem nekaitēs. Neveseliem viņi rokas uzliks, un tie kļūs veseli. (Marka 16:17-18);
27. Viņa vecāki atbildēja: „Mēs zinām, ka viņš ir mūsu dēls un ka viņš neredzīgs piedzimis; bet, kā viņš tagad var redzēt, to mēs nezinām; tāpat nezinām, kas viņam atvēris acis. Jautājiet viņam pašam, viņš ir pilngadīgs, viņš pats par sevi atbildēs.” Tā viņa vecāki runāja, baidīdamies no jūdiem; jo jūdi jau bija sarunājušies katru, kas Viņu apliecinātu par Kristu, izslēgtu no draudzes. Tāpēc viņa vecāki sacīja: „Viņš ir pilngadīgs, jautājiet viņam pašam!” Pēc tam viņi otrreiz pasauca cilvēku, kas bija neredzīgs bijis, un sacīja viņam: „Dod Dievam godu! Mēs zinām, ka šis cilvēks ir grēcinieks.” Tad tas

atbildēja: „Vai Viņš ir grēcinieks, to es nezīnu; vienu es zīnu, ka es, neredzīgais, tagad varu redzēt.” Viņi tam sacīja: „Ko Viņš ar tevi darīja? Kā Viņš atvēra tavas acīs?” Viņš tiem atbildēja: „Es jums jau teicu, bet jūs neesat klausījuši. Kāpēc jūs to vēlreiz gribat dzirdēt? Jūs taču negribat kļūt par Viņa mācekļiem?” (Jāņa 9:20-27);

28. Un visu, ko jūs lūgsit Manā Vārdā, to Es darīšu, lai Tēvs tiktu pagodināts Dēlā. Ko jūs lūgsit Manā Vārdā, to Es darīšu. Ja jūs mīlat Mani, turiet Manas pavēles. (Jāņa 14:13-15);

29. Ja jūs paliekat Manī un Mani vārdi paliek jūsos, jūs varēsiet lūgt, ko gribat tas jums notiks. Ar to Mans Tēvs ir godā celts, ka jūs nesat daudz augļu un topat par Maniem mācekļiem. (Jāņa 15:7,8);

30. Un Viņu sinagogā bija cilvēks ar nešķīstu garu, un tas brēca, sacīdams: „Kas mums ar Tevi, Jēzu no Nācāretes? Vai Tu esi nācis mūs nomaitāt? Es Tevi pazīstu, kas Tu esi, Dieva Svētais.” Un Jēzus viņu apsauca, sacīdams: „Paliec klusu un izej no tā.” (Marka 1:23-25); [30]

31. Tāpēc es esmu pārliecināts, ka ne nāve, ne dzīvība, ne eņģeli, ne varas, ne lietas esošās, ne nākamās, ne spēki, ne augstumi, ne dziļumi, ne cita kāda radīta lieta mūs nevarēs šķirt no Dieva mīlestības, kas atklājusies Kristū Jēzū, mūsu Kungā! (Rom. 8:38,39);

32. Un Filadelfijas draudzes eņģelim raksti: tā saka Svētais, Patiesīgais, kam Dāvida atslēga, kas atver, un neviens neaizslēdz, kas atver, un neviens neatver. Es zīnu tavus darbus. Redzi, Es tavā priekšā esmu devis atvērtas durvis, ko neviens nevar aizslēgt; tev ir maz spēka, un tomēr Manu mācību tu esi turējis un neesi aizliedzis Manu Vārdu. Redzi, Es došu tev no sātana sinagogas, kas saucas par jūdiem un nav tādi, bet melo; redzi, Es darīšu, ka viņi nāks, metīsies pie tavām kājām un atzīs, ka Es esmu tevi mīlējis. Tāpēc, ka tu esi turējis Manu pacietības mācību, Es tevi sargāšu pārbaudīšanas stundā, kas nāks pār visu pasauli pārbaudīt tos, kas dzīvo virs zemes. Es nāku drīz; turi, kas tev ir, ka neviens neatņem tavu vainagu. To, kas uzvar, Es darīšu par balstu Sava Dieva templī, un viņš no tā nekad neaizies, un Es rakstīšu uz viņa Sava Dieva Vārdu, arī Mana Dieva pilsētas, jaunās Jeruzalemes, vārdu, kas nokāpj no debesīm, no Mana Dieva, un Manu jauno Vārdu. Kam ausis, lai dzird, ko Gars saka draudzēm. (Atkl. 3:7-13);

33. Šie ir tie, kas nav apgānījušies ar sievietēm, jo tie ir šķīsti: šie ir tie, kas seko Jēram, kurp Tas arī ietu. Tie ir atpirkti par pirmajiem no cilvēkiem Dievam un Viņa Jēram; viņu mutē nav melu, tie ir bez vainas. (Atkl. 14:4,5);

34. Mūsu piederība ir debesīs, no kurienes mēs arī gaidām Pestītāju, Kungu Jēzu Kristu. (Fil. 3:20); [31]

35. Esiet pacietīgi, līdz Tā Kunga atnākšanai. Raugi, zemkopis gaida dārgo zemes augli, pacietīgi uz to cerēdams, līdz tas dabū agro un vēlo lietu. Pacietieties arī jūs, stipriniet savas sirdis, jo Tā Kunga atnākšana ir tuvu. (Jēk. 5:7,8);

36. Kas pārvērtis mūsu zemības miesu, līdzīgu Savai apskaidrotai miesai, ar spēku. Kurā Viņš arī spēj Sev pakļaut visas lietas. (Fil. 3:21);

37. Es redzēju, un raugi: bija balts mākonis, un uz mākoņa kāds sēdēja, līdzīgs Cilvēka Dēlam; tam bija uz galvas zelta vainags un rokā ass sirpis. Cits eņģelis izgāja no Tempļa un sauca stiprā balsī tam, kas sēdēja uz mākoņa: „Laid savu sirpi darbā un sāc pļaut, jo atnākusi pļaujas stunda, jo zemes raža ir nobriedusi.” Tad tas, kas sēdēja uz mākoņa, nolaida savu sirpi pār zemi, un zeme tika nopļauta. Un cits eņģelis izgāja no Tempļa, kas bija debesīs, arī tam bija ass sirpis. (Atkl. 14:14-17);

38. Tātad vēl atliek svēta dusa (angļu tulk. „Sabata turēšana”; izdevēja piez.) Dieva tautai. (Ebr. 4:9);

39. Un es redzēju svēto pilsētu, jauno Jeruzalemi, nokāpjām no debesīm no Dieva, sagatavotu kā savam vīram greznotu līgavu. (Atkl. 21:2);

40. Tad es redzēju, un raugi: Jērs stāvēja uz Ciānas kalna un līdz ar Viņu simts četrdesmit četri tūkstoši to, kam Viņa Vārds un Viņa Tēva Vārds bija rakstīts uz viņu pierēm. (Atkl. 14:1)

41. Viņš man rādīja dzīvības ūdens upi, tā bija skaidra kā kristāls un iztecēja no Dieva un Jēra goda krēsla. Viņas ielas vidū un upei abās pusēs bija dzīvības koks, tas nesa augļus divpadsmit reizes, katru mēnesi savu augli, un viņa lapas bija tautām par dziedināšanu. Nekas tur nebūs vairs nolādēts. Tur stāvēs Dieva un Viņa Jēra tronis, un Viņa kalpi Tam kalpos. Tie skatīs Viņa vaigu, un Viņa Vārds būs tiem uz pierēm. Tur nebūs vairs nakts, ne sveces, ne saules gaisma tiem nebūs vajadzīga; jo Kungs Dievs izlies gaismu pār viņiem, un viņi valdīs mūžīgi mūžam. (Atkl. 22:1-5).

3. Tālākās atklāsmes

Nākošo atklāsmi Kungs man parādīja 1847. gadā, kad brāļi Sabatā bija sapulcējušies Topshamā (Menas štatā).

Mēs sajutām neparastu lūgšanas garu un, kad mēs lūdzām, pār mums nāca Svētais Gars. Mēs bijām ļoti laimīgi. Drīz es tiku aizrauta no zemes un uzņemta Dieva godībā. Es redzēju kādu eņģeli ātri laižamies pie manis, kas mani no zemes nesa augšā Dieva pilsētā. Pilsētā es redzēju kādu dievnamu, kurā iegāju; gāju caur vieniem vārtiem, pirms nonācu pie pirmā priekšvara. Tas tika atvilks un es iegāju svētā vietā. Šeit redzēju kvēpināmo altāri, lukturi ar septiņām lampām un galdu uz kura bija svētās maizes. Pēc tam, kad biju redzējusi svētās vietas godību, Jēzus pašķīra otru priekšvaru un es iegāju vissvētākajā vietā.

Vissvētākajā vietā es redzēju šķirstu, kura virspuse un sāni bija no smalka zelta. Katrā šķirsta galā bija krāšņs ķerubs, kas pār to bija izpletis savus spārnus. Viņu sejas bija vērstas viena pret otru un tie lūkojās uz šķirstu. Starp eņģeļiem bija kvēpināmais trauks. Pār šķirstu, kur stāvēja eņģeļi bija krāšņa, starojoša gaisma; izskatījās it kā tur būtu tronis, kur mājō Dievs. Jēzus stāvēja pie šķirsta un, kad svēto lūgšanas pacēlās Viņa priekšā, tad zāles kvēpināmā traukā sāka kūpēt un Viņš gribēja lūgšanas ar kvēpināmo zāļu dūmiem pienest savam Tēvam. Šķirstā bija zelta krūze ar mannu, Ārona zizlis, kas bija zaļojis un akmens galdiņi salikti kā grāmata. Jēzus tos atvēra un es redzēju desmit bausļus, rakstītus ar Dieva pirkstu. Uz viena galdiņa bija četri bausļi, uz otra seši. Četri bausļi uz pirmā galdiņa spīdēja gaiši; no tiem ceturtais bauslis, [33] Sabata bauslis, īpaši izcēlās; to vajag turēt godā Dieva svētā vārda dēļ. Šo bausli ietvēra gaismas riņķis. Es redzēju, ka Sabats nebija piesists pie krusta. Ja tas tā būtu, tad ar citiem bausļiem būtu noticis tas pats un mēs varētu pārkāpt visus bausļus, tāpat kā ceturto. Es redzēju, ka Dievs nebija pārgrozījis Sabatu, jo Viņš savus vārdus nepārgroza. To bija izdarījusi pāvestība, kas sabatu no septītās dienas pārcēla uz pirmo; viņš sagrozīja laikus un bauslību.

Ja Dievs pārceļtu Sabatu no septītās uz pirmo nedēļas dienu, tad šo bausli Viņš mainītu arī uz akmens plāksnes, kas atrodas Derības šķirstā Debesu svētnīcas Vissvētākajā vietā; tur būtu sacīts: "Pirmā diena ir Kunga Sabats." Bet es redzēju, ka tas ir tāds pats kā uz akmens plāksnes, kuru Dievs rakstīja ar Savu pirkstu un nodeva Mozum Sinaja kalnā: "Bet septītā diena ir Kunga diena, tava Dieva Sabats." Es redzēju, ka svētais Sabats ir un paliks šķirošs mūris starp Dieva īsto Izraēlu un neticīgajiem; Sabats ir lielā patiesība, kas savieno svēto sirdis, kas gaida savu Kungu.

Es redzēju, ka Dievam ir bērni, kas neizprot Sabata nozīmi, taču neskatoties uz to, tie no

tā nenovēršas. Bēdu laika sākumā, kad tiksīm piepildīti ar Svēto Garu, tad iziesim un vēl pilnīgāk pasludināsim Sabata patiesību. Tas saniknos baznīcas un vārda adventistus, tāpēc, ka tie nevar atspēkot patiesību par Sabatu. Šinī laikā visi Dieva izredzētie redzēs, ka mums ir patiesība un izšķirsies, lai kopā ar mums izciestu vajāšanas. [34] Es redzēju virs zemes zobenu, badu, mēri un lielu postu. Bezdievīgie domāja, ka mēs pār tiem esam izraisījuši šīs sodību un, tie sacēlās un nolēma mūs iznīcināt no zemes virsas, jo domāja, ka tad sodības izbeigsies.

Bēdu laikā mēs bēgām no pilsētām un ciemiem, bet bezdievīgie mūs vajāja un ar zobeniem ielauzās svētajos namos. Tie pacēla zobenus, lai mūs iznīcinātu, bet tie salūza un nokrita zemē kā bezspēcīgi salmu stiebri. Mēs visi dienām un naktīm saucām pēc glābšanas un šīs lūgšanas pacēlās pie Dieva. Saule uzlēca un mēness apstājās, upes pārtrauca tecēt. Uznāca tumši, smagi mākoņi, kas laužās viens pret otru. Taču bija redzama tāda gaiša vieta, kur kā izskatījās bija savienota visa godība; no turienes nāca Dieva balss līdzīga daudziem ūdeņiem un satricināja debesis un zemi. Un, kad Dievs pasludināja Jēzus nākšanas dienu un stundu, un nodeva savai tautai mūžīgo derību; Viņš runāja īsos teikumos un pēc katra teikuma apstājās, kamēr Viņa vārdi atskanēja pār zemi. Dieva Izraēls stāvēja uz augšu vērstām acīm un klausījās vārdus, kas nāca no Jehova mutes; tie līdzīgi visspēcīgākajam pārkonam spiedās caur zemi. Tas viss notika ļoti svinīgi. Katra teikuma beigās svētie sauca: "Gods! Aleluja!" Viņu sejas bija apgaismotas no Dieva godības un spīdēja līdzīgi Mozus sejai, kad viņš nonāca no Sinaja kalna. Šī spožuma dēļ bezdievīgie nevarēja tos uzlūkot. Un, tad pār tiem, kas Dievu bija godinājuši ar Sabata ievērošanu, tika izsacītas nekad nebeidzošas svētības, un atskanēja skaļa gavilēšana, jo bija gūta uzvara pār zvēru un viņa tēlu.

Iesākās gavīļu gads, kura laikā zemei vajadzēja dusēt. Es redzēju dievbijīgu kalpu, kā tas gavilēdams par uzvaru, pacēlās un nokratīja ķēdes, kas viņu tik ilgi bija saistījušas; šajā brīdī, apjucis viņa bezdievīgais kungs nezināja ko darīt, jo bezdievīgie nesaprata Dieva balsi. Drīz parādījās liels, balts mākonis, kas izskatījās neaprakstāmi skaists un uz tā sēdēja Cilvēka Dēls. Sākumā mēs redzējām tikai mākonī un nevarējām saskatīt Jēzu, bet, kad tas pienāca tuvāk zemei, mēs saskatījām Jēzus krāšņo stāju. Mākoņa parādīšanās, bija Cilvēka Dēla zīme debesis. Dieva Dēla balss uzmodināja dusošos svētos un iegērba to nemirstībā. Dzīvie svētie tika vienā acumirkli pārvērsti un kopā ar uzmodinātajiem uzņēmti mākoņa ratos. Tas bija brīnišķīgs skats, kad rati devās uz augšu. Katrā ratu pusē bija spārni un zem tiem riteņi. Kad rati devās uz augšu, riteņi sauca: "Svēts!". Arī spārni kustēdamies sauca: "Svēts!" un svētie eņģeļi, kas bija ap mākonī, sauca: "Svēts, svēts, svēts, Kungs Dievs, Visvarenais!" Un svētie mākonī sauca: "Gods! Aleluja!" Un rati devās uz augšu uz svēto pilsētu. Jēzus atvēra zelta pilsētas vārtus un lika mums ieiet. Šeit mēs tikām laipni uzņemti, jo bijām turējuši Dieva baušļus un mums bija tiesības uz dzīvības koku. [36]

4. Apzīmogošana

1849. gada 5. janvārī, svētā Sabata sākumā mēs ar br. Beldena ģimeni bijām vienojušies lūgšanā Rokhillā (Konektikudas štatā), un pār mums nāca Svētai Gars. Es tiku uzņemta atklāsmē vissvētākajā vietā, kur redzēju Jēzu vēl kā Izraēla vidutāju. Pie Viņa drēbju vīles bija zvārguliši un granātāboli. Man tika atklāts, ka Jēzus neatstās vissvētāko vietu kamēr katra cilvēka liktenis netiks izšķirts vai nu uz glābšanu vai pazušānu un Dieva dusmas nevar nākt agrāk, līdz Jēzus nebūs pabeidzis Savu darbu vissvētākajā vietā un nebūs nolīcis Savu priesteru apģērbu un tērpsies atmaksas drānās. Tad Jēzus atstās starpnieka vietu starp Tēvu un cilvēkiem, un Dievs ilgāk nevilcināsies, bet izlies Savas

dusmas pār tiem, kas atmetuši Viņa patiesību. Es redzēju, ka bezdievīgo naidis, Dieva dusmas un mirušo tiesāšanas laiks ir dažādi notikumi, kas seko viens otram; redzēju arī, ka Miķelis vēl nav cēlies un, ka bēdu laiks, kāds vēl nekad nav bijis, nav iesācies. Jau tagad parādās bezdievīgo naidis, bet, kad mūsu Augstais priesteris būs pabeidzis Savu darbu debesu svētnīcā, kad Viņš celsies un tērpsies atriebības drēbēs, tad tiks izlietas septiņas pēdējās mocības.

Es redzēju, ka četri eņģeļi turēja četrus vējus, līdz brīdim kamēr Jēzus būs padarījis Savu darbu svētnīcā; pēc tam sākās septiņas pēdējās mocības. Šīs mocības izraisīja bezdievīgo naidu pret taisnajiem, jo viņi domāja, ka mēs pār tiem esam izsaukuši Dieva sodības un ka, ja tie varētu mūs iznīcināt, tad mocības beigtos. Tika pavēlēts svētos [37] nonāvēt, un tie dienām un naktīm lūdza pēc izglābšanas. Tas bija Jēkaba bēdu laiks. Izbaiļu pilnie dvēseles saucieni nonāca līdz Kungam un Dieva balss tos atbrīvoja. 144 tūkstoši gavilēja uzvarā un viņu sejas apgaismoja Dieva godība. Pēc tam man tika parādīts kāds ļaužu pulks, kas gauži raudāja. Uz viņu drēbēm lieliem burtiem bija rakstīts: "Tu esi svara kausā svērts un atrasts par vieglu." Es jautāju: „Kas viņi ir?” Eņģelis atbildēja: "Tie ir tie, kas bija turējuši Sabatu, bet vēlāk atstājuši." Es dzirdēju kā tie stiprā balsī sauca: "Mēs esam ticējuši Tavai atnākšanai un esam to ar dedzību mācījuši." Kad tie runāja, to acu skatiens pievērsās savām drēbēm un, ieraudzījuši uzrakstu tie skaļi vaimanāja. Es redzēju, ka tie bija dzēruši šķīstu ūdeni, taču atlikušo samaitājuši ar savām kājām. Tie Sabatu bija minuši ar kājām un svara kausā svērti tika atrasti par viegliem.

Pēc tam mani pavadošais eņģelis atkal atveda mani atpakaļ pilsētā, kur es redzēju četrus eņģeļus, kas laidās uz pilsētas vārtiem. Kad tie parādīja pie vārtiem esošajam eņģelim zelta karti, no vietas, kur plūda neapprakstāma godības, atlaidās kāds cits eņģelis. Tas ar spēcīgu balsi sauca citiem eņģeļiem un rokā cilāja kaut ko uz augšu un leju. Es lūdzu savu pavadošo eņģeli paskaidrot to, ko redzēju. Viņš man sacīja, ka es vairāk neredzēšu, bet viņš drīzumā atklās, ko šīs lietas nozīmē.

Sabata pēcpusdienā viens no mūsu pulciņa bija saslimis un lūdza, lai mēs lūgtu Dievu par viņa izveseļošanos. Mēs visi vienojāmies kopīgās lūgšanās pie Ārsta, kurš nevienu nekad neatstāj. Kad pār slimnieku nolaidās dziedinošais spēks un viņš kļuva vesels, pār mani nāca Svētais Gars un es tiku uzņemta atklāsmē.

Es redzēju četrus eņģeļus, kuriem uz zemes bija darāms noteikts darbs un tie gatavojās šo darbu izpildīt. Jēzus bija ietērpies priestera drānās. Līdzjutībā Viņš uzlūkoja atlikumu, tad pacēla Savas rokas un sauca žēlastības pilnā balsī: "Manas asinis, Manas asinis, Tēvs, Manas asinis, Manas asinis!" Es redzēju, ka tajā brīdī no Dieva, kas sēdēja uz liela balta troņa, iznāca spoža gaisma, kas apņēma Jēzu. Tad eņģelis ar uzdevumu no Jēzus ātri laidās pie četriem eņģeļiem, kam virs zemes bija jādara briesmīgs darbs; viņš kaut ko vicināja savā rokā uz augšu un uz leju un spēcīgā balsī sauca: "Turiet! Turiet! Turiet! Turiet, līdz Dieva kalpi ir apzīmogoti pie viņu pierēm."

Es jautāju mani pavadošajam eņģelim, ko nozīmē tas, ko es dzirdēju un ko grib darīt četri eņģeļi. Viņš man paskaidroja, ka Dievs vēl joprojām aiztur šīs zemes varas un Saviem eņģeļiem liek sekot līdzī visam, kas notiek uz zemes. Četriem eņģeļiem no Dieva dota vara turēt četrus zemes vējus, taču tie gatavojās šos vējus palaist vaļā. Tajā brīdī, kad eņģeļi gatavojās atlaist vējus, Jēzus acis žēlastībā uzlūkoja atlikumu, kas vēl nebija apzīmogots un pacēlis Savas rokas pret Tēvu atgādināja Tam, ka Viņš viņu dēļ ir izlējis Savas asinis. Tādēļ kādam citam eņģelim tika uzdots ātri laisties pie četriem eņģeļiem, kas tur vējus un likt viņiem turēt vējus tik ilgi, kamēr Dieva kalpi pie viņu pierēm būs apzīmogoti ar Dzīvā Dieva zīmogu. [39]

5. Dieva mīlestība uz savu tautu

Esmu redzējusi Dieva maigo mīlestību uz savu tautu – tā ir ļoti liela. Es redzēju eņģelus, kas savus spārnus tur izplestus pār svētajiem. Katram svētajam ir pa sargeņģelīm. Kad svētie raudāja, bija vīlušies vai atradās briesmās, tad sargeņģeļi laidās augšup, lai to paziņotu tiem eņģeļiem, kas atradās pilsētā. Tie pārstāja dziedāt un tad Jēzus uzdeva citam eņģelim atgriezties pie pakritušajiem, tos apsargāt un palīdzēt noturēties uz šaurās takas. Kad tie nepievērsa uzmanību eņģeļu centieniem un rūpēm, nepaļāvās to vadībai, bet turpināja maldīties un atstāja patiesības ceļu, tad eņģeļi uz tiem skatījās ar dziļām skumjām un raudāja. Tad tie nesa šo skumjo ziņu augšup, kur visi eņģeļi, kas atradās pilsētā dziļās skumjās raudāja un tad stiprā balsī sacīja: “Amen!” Bet, kad svētie vērsa savas acis uz apsolīto atalgojumu un slavas dziesmās pagodināja Dievu, tad eņģeļi šo priecīgo vēsti nesa uz debesu pilsētu, kur aizkarot savas zelta kokles visi pārējie eņģeļi priecīgā balsī dziedāja: “Aleluja!” un debess velves atbalsoja viņu mīlīgo dziedāšanu. Svētajā pilsētā valda pilnīga kārtība un harmonija. Visiem eņģeļiem, kam ir uzdots apmeklēt zemi ir zelta karte, kuru tie pie ieiešanas un iziešanas uzrāda eņģeļiem pie pilsētas vārtiem. Debesis ir laba vieta, es vēlētos tur būt, pastāvīgi uzlūkot mīlestības pilno Pestītāju, kas par mani atdeva dzīvību un pārveidoties Viņa līdzībā. Ak, kaut man būtu vārdi, lai aprakstītu nākošās pasaules godību! Man slāpst pēc dzīvības straumēm, kas mūsu Dieva pilsētu padara tik patīkamu.

Kungs man atļāva aplūkot arī citas pasaules. Man tika doti spārni un, kāds eņģelis pavadīja mani uz lielu krāšņu planētu. Zāle tur bija patīkami zaļa un [40] putni dziedāja saldas dziesmas. Šīs vietas iedzīvotāji viens no otra atšķīrās pēc to lieluma, tie bija skaisti, majestātes un mīlestības pilni. Tie bija ļoti līdzīgi Jēzum, viņu sejās staroja svēts prieks, kas atspoguļoja šīs vietas mieru un svētlaimi. Es jautāju vienam no tiem, kāpēc tie ir tik ļoti pārāki par zemes iedzīvotājiem un atbilde bija: “Mēs esam dzīvojuši pilnīgā paklausībā Dieva baušļiem un neesam kļuvuši nepaklausīgi kā tie, kas dzīvo virs zemes.” Tad es redzēju divus kokus un viens izskatījās kā dzīvības koks svētajā pilsētā. Abiem kokiem bija brīnišķīgi augļi, bet no viena tie nedrīkstēja ēst. Tiem bija iespēja ēst no abiem kokiem, bet uz vienu koku bija aizliegums. Tad mani pavadošais eņģelis sacīja: “Neviens šinī vietā nav ēdis no aizliegtā koka, bet, ja tie no tā ēstu, tad tie kristu.” Tad es tiku pārcelta uz kādu citu planētu, kurai bija septiņi mēneši. Tur es redzēju taisno Ēnohu, kas tika paņemts no zemes debesis. Savā labajā rokā viņš nesa krāšņu palmu, kurai uz katras lapas bija rakstīts: “Uzvara.” Ap viņa galvu bija spīdoši balts vainags uz kura katras lapas vidū bija rakstīts: “Šķīstums”. Lapām apkārt bija dažādas krāsas akmeņi, kas spīdēja spožāk par zvaigznēm un apgaismojot rakstu padarīja to vēl cēlāku. Aizmugurē, pie viņa galvas, bija lente ar ko bija sastiprināts vainags un uz lentes bija rakstīts: “Svētums.” Vainagu rotāja brīnišķīgs kronis, kas spīdēja spožāk par sauli. Es viņam jautāju vai šī vieta ir tā mājvieta, uz kuru viņš tika pacelts no zemes. Viņš sacīja: “Nē, svētā pilsēta ir mans mājoklis, šo vietu es tikai apmeklēju.” Taču viņš šajā vietā jutās tā it kā būtu savās mājās. Es lūdzu mani pavadošo eņģeļi man ļaut palikt šajā vietā. Bet viņš sacīja: “Tev jāiet atpakaļ, bet, ja tu būsi uzticīga, tad tev kopā ar 144 tūkstošiem būs tiesības apmeklēt visas šīs pasaules un redzēt Dieva darbus. [41]

6. Izmaiņas debesu ķermeņos

1848. gada 16. decembrī Kungs man deva atklāsmi par izmaiņām debesu ķermeņos. Es redzēju, ka Kungs, dodams zīmes, par kurām varam lasīt Mateja, Marka un Lūkasa evaņģēlijos, runājot par “debesīm” domā reālas debesis un, kad Viņš runā par “zemi”, Viņš domā reālu zemi. Debess ķermeņi ir saule, mēness un zvaigznes. Tie pārvalda

debesis. Zemes ķermeņi ir tie, kas pārvalda zemi. Atskanot Dieva balsij, debess ķermeņos notiks izmaiņas un tad saule, mēness un zvaigznes tiks izkustināti no savām vietām. Tie neizzudīs, bet Dieva balss tos satricinās.

Es redzēju kā viens pret otru drūzmējās tumši, smagi mākoņi. Atmosfēra sadalījās un saritinājās kopā kā tistoklis. Tad, mūsu skatienam atklājās brīnumainais Oriona zvaigznājs, no kā atskanēja Dieva balss. Tieši no šejienes nolaidīsies arī svētā pilsēta. Es redzēju, ka zemes ķermeņos notiek izmaiņas un šie notikumi ļoti ātri seko viens aiz otra. Sākumā karš un vēstis par karu, zobens, bads un mēris skars zemi, tad Dieva balss sakustinās sauli, mēnesi, zvaigznes un arī šo zemi. Es redzēju, ka spēku sakustēšanās Eiropā nav izmaiņas debess ķermeņos kā dažī māca, bet saniknotu tautu sacelšanās.

[42]

7. Atvērtās un aizslēgtās durvis

1849. gada 24. martā, Sabatā mums ar brāļiem Topshemā (Menas štatā), bija patīkama un diezgan interesanta sapulce. Pār mums tika izliets Svētais Gars un es atklāsmē tiku pacelta dzīvā Dieva pilsētā. Man tika rādīts, ka Dieva baušļi un Jēzus liecība ir cieši saistīti ar žēlastības durvju aizslēgšanu; ka laiks, kad visā savā pilnībā atmirzēja Dieva baušļi un Viņa tauta atzina patiesību par Sabatu, bija tad, kad tika atvērtas durvis debesu svētnīcas kalpojot stāv kalpojot stāv Vissvētākajā vietā, kur atrodas derības šķirsts ar desmit baušļiem. Šīs durvis netika atvērtas, līdz 1844. gadam, kamēr Jēzus starpnieka kalpošana svētnīcas svētajā vietā netika pabeigta. Jēzus aizslēdza Svētās vietas durvis un atvēra Vissvētākās vietas durvis; Viņš izgāja caur otru priekškaru, kur pie derības šķirsta turpina Savu kalpošanu, un pateicoties tam, uz turieni tagad vērsta mūsdienu Izraēla lūgšanas.

Es redzēju, ka Jēzus ir aizslēdzis durvis Svētajā vietā un neviens tās nevar atvērt un Viņš ir atvēris Vissvētākās vietas durvis un neviens nevar tās aizslēgt. (Atkl. 3:7,8) Kopš brīža, kad Jēzus atvēris Vissvētākās vietas durvis, kur atrodas derības šķirsts, Viņa tautai skaidri atklātas Dieva morāles likumu prasības un Sabats kļuvis par pārbaudes jautājumu.

Man tika rādīts, ka Sabata svētīšana kā pārbaudījums nevar sākties pirms Jēzus nav beidzis Savu starpniecisko kalpošanu Svētajā vietā un izgājis caur otro priekškaru. Tāpēc kristieši, kas miruši pirms tika atvērtas Vissvētākās vietas durvis un pirms 1844. gada septītā mēneša, kad atskanēja „Pusnakts sauciens” [43], nav svētījuši Kunga iestādīto Sabatu, dus cerībā. Tiem nebija atklāta patiesība par Sabatu un tādēļ viņiem tas nebija pārbaudes jautājums, kas mums, kopš durvju atvēršanas ir kļuvis par pārbaudījumu. Es redzēju, ka sātans dažus no Dieva ļaudīm šajā jautājumā kārdināja. Tie apšaubīja to, ka Sabats mūsu dienās ir pārbaudes jautājums, jo daudzi patiesi un krietni kristieši miruši ticībā nesvētīja Kunga patieso Sabata dienu.

Tagadējās patiesības ienaidnieki ir mēģinājuši atvērt Svētās vietas durvis, ko Jēzus aizslēdzis un aizslēgt Vissvētākās vietas durvis, ko Viņš 1844. gadā atvēra, kur atrodas derības šķirsts ar diviem akmens galdiņiem, uz kuriem ar Dieva pirkstu rakstīti desmit baušļi.

Šinī apzīmogošanas laikā sātans izmēģina visas viltības, lai Dieva tautu novērstu no tagadējās patiesības un liktu tai šaubīties. Es redzēju ka Dievs pār savu tautu pārklāj pārsegu, lai to pasargātu bēdu laikā un lai katra dvēsele, kura nostājas uz patiesības ceļa un kurai ir tīra sirds, tiek apklāta ar Visvarenā Dieva apsegu.

Sātans to zina un pieliek visas pūles, lai pēc iespējas vairākus padarītu šaubīgus un sētu viņos neticību pret patiesību. Es redzēju, ka noslēpumainie klauvējienu Ņujorkā un citās

vietās ir sātana viltīgie meli un šāda veida parādības kļūs aizvien izplatītākas. Tas viss ietērpts reliģiskā mētelī, lai gūtu Dieva ļaužu uzticību un liktu viņiem šaubīties par Svētā Gara mācību un spēku.

Es redzēju, ka sātans darbojās visdažādākajos veidos caur cilvēkiem, kas ļāvušies viņa ietekmei. Viņš strādā caur sludinātājiem, kuri atmetuši patiesību [44] un sātana viltību rezultātā sākuši ticēt meliem, kuri tos pazudinās. Sludināšanas vai lūgšanas laikā, daži no tiem bezspēcīgi krita pie zemes, tomēr tas nebija Svētā Gara vadībā, bet sātansko spēku ietekmes rezultāts, kas atstāja spēcīgu un negatīvu ietekmi uz ļaudīm. Daži, kas dēvēja sevi par adventistiem, bet noliedza šī laika patiesību, sludināšanas, lūgšanas vai sarunas laikā izmantoja mesmerismu (hipnozi), lai tādējādi gūtu vairāk piekritēju un ļaudis, ticot ka tas ir Svētais Gars, par to priecājās. Daži no tiem, kas izmantoja mesmerismu bija tādā tumsā un sātana viltībā, ka domāja, ka tas ir Dieva spēks, kas Viņiem dots, lai to izmantotu. Tie uzskatīja, ka ir līdzīgi Dievam un nonicināja Viņa spēku.

Daži no šiem sātana aģentiem mēģināja ienest šķelšanos to svēto rindās, kurus tiem neizdevās caur sātana viltībām novērst no patiesības. Ak, kaut visi varētu redzēt ko Dievs man ir atklājis, lai labāk atpazītu sātana viltu un būtu modri. Redzēju, ka tieši šajā pēdējā apzīmogošanas laikā, sātans cenšas piemānīt, pievilt un novērst no patiesības ceļa Dieva tautu. Es redzēju dažus, kas nebija stipri tagadējā patiesībā. Viņiem drebēja ceļi un slīdēja kājas, jo tie nebija stipri nopamatojušies patiesībā; Visvarenā Dieva pārsegs pār tiem nevarēja tikt pārklāts. Sātans izmantoja visdažādākās viltības, lai noturēt tos tur, kur tie bija, lai apzīmogošana ir pabeigta un sega pār Dieva tautu pārvilkta. Tad, paliekot ārpusē, bez aizsardzības tie būtu nodoti Dieva dusmībai, kas parādīsies septiņās pēdējās mocībās. Dievs ir iesācis izplatīt pārsegu pār Savu tautu un drīz tā izplatīsies pār visiem, kas grib būt pasargāti nežēlīgajā cīņā ar ienaidnieku. Šajā laikā Dievs spēcīgi darbosies uz Savu tautu, taču sātanam centīsies Viņa darbam traucēt. [45]

Es redzēju, ka noslēpumainās zīmes, brīnumi, nepareizās reformācijas izplatīsies arvien vairāk. Šīs reformācijas, ko redzēju, nemazināja maldus un neveda pie patiesības. Mani pavadošais eņģelis pavēlēja man paskatīties, vai starp reformatoriem ir jūtams dvēseles smagums par grēcinieku glābšanu kā tas bija agrāk? Es skatījos, bet nevarēju to redzēt; viņu glābšanas laiks bija pagājis .

8. Mūsu ticības pārbaudījumi

Šajā bēdu lakā vajadzīgs, lai mēs viens otru uzmundrinām un atbalstam. Sātana kārdināšanas ir lielākas kā jebkad agrāk; viņš zina, ka viņam ir maz laika un, ka drīz ikviena liktenis tiks izšķirts vai nu uz dzīvību, vai nāvi. Tagad nav laika padoties mazdūšībai vai kārdinājumiem. Mums vajag stingri paciesties visas mūsu bēdas un uzticēties Varenajam Jēkaba Dievam. Kungs man atklāja, ka Viņa žēlastība būs mums līdzās visos pārbaudījumos un kaut arī tie būs lielāki nekā agrāk, tad tomēr, paļaudamies uz Dievu, mēs pārvarēsim visas kārdināšanas un caur Viņa žēlastību varēsim gūt uzvaru.

Ja panesam savas grūtības un uzvaram sātana kārdināšanas, tad izturam mūsu ticības pārbaudījumus, kas ir vērtīgāki par zeltu; tādējādi mēs topam stiprāki un esam labāk sagatavoti cīņai ar jaunām grūtībām. Bet, ja mēs sašļuksim un padosimies sātana dažādajiem kārdinājumiem, tad nevarēsim uzveikt visas grūtības un šķēršļus, kas stāsies mūsu ceļā. Tādējādi mēs kļūsim arvien nespēcīgāki un vājāki, līdz kamēr kļūsim par sātana gūstekņiem un rīkosimies pēc viņa gribas. Mums ir jātērpj visas Dieva bruņas

un ik mirkli jābūt gataviem cīņai ar tumsības spēkiem. Kad pār mums nāk kārdināšanas un pārbaudījumi, tad tuvosimies Dievam un cīnīsimies ar Viņu lūgšanā. Viņš mūs neatstās tukšām rokām, bet dos mums žēlastību un spēku, lai varam uzveikt un sagraut ienaidnieka varu. Ak, kaut visi spētu redzēt šo cīņu tās patiesajā gaismā un izturētu vissmagākos pārbaudījumus kā krietni Jēzus Kristus kareivji. Tad Izraēls, stiprināts Kunga spēkā, uzvarēdams ietu uz priekšu. [47]

Dievs man atklāja, ka Viņš Savai tautai devis baudīt šo rūgto kausu, lai tādējādi to šķīstītu un tīrītu. Tas ir rūgts kauss, taču caur kurnēšanu, sūdzēšanos un neapmierinātību, Viņa ļaudis to var padarīt vēl rūgtāku. Šādi rīkojoties, tiem būs jābaida vēl cits kauss, jo pirmais uz to sirdi neatstāja vajadzīgo iespaidu. Ja arī otrais nepalīdzēs, tad tiem būs jādzēr atkal un atkal, līdz kamēr nenotiks izmaiņas; pretējā gadījumā tiem paliks nešķīsta sirds. Es redzēju, ka caur pacietību un pastāvīgu lūgšanu šo rūgto dzērienu var saldināt, un pieņemot to tādā veidā, tas atstās vajadzīgo iespaidu uz sirdīm un caur to tiks pagodināts Dievs. Būt kristietim, būt Dieva pieņemtam un atzītam bērnam – tā ir liela lieta. Kungs man rādīja dažus, kas pieņēmuši tagadējo patiesību, bet viņu dzīve ar to nesaskan. Tiem ir aprobežota izpratne par dievbijību un tie ir tāli no svētuma parauga, kas atklāts Bībelē. Daži no tiem nododas tukšām un nepiedienīgām sarunām, citi mēģina paaugstināt savu „es”. Mēs nedrīkstam pieļaut domu par to, ka drīkstam brīvi nodoties savām iekārēm, dzīvot un rīkoties kā pasaulē, baudīt tās sniegtās izpriecas un dzīties pēc pasaulīgo cilvēku uzslavas un labvēlības un pēc tā visa, valdīt godībā kopā ar Kristu.

Ja gribam kļūt Kristus godības dalībnieki, tad jau šeit mums jāklūst par Viņa ciešanu dalībniekiem. Ja mēs domāsim tikai paši par savu labumu, tā vietā, lai iepriecinātu Dievu, un darbotos Viņa varenā un brīnišķā darba virzīšanā, tad apkaunosim Kungu un Viņa svēto darbu, kuru apgalvojam, ka mīlam. Maz laika atlicis, lai darbotos priekš Dieva; mums jāupurē itin viss, kas mūsu acis var likties vērtīgs, lai glābtu izkaisīto un vajāto Kristus ganāmpulku. Tie, kas caur upuriem pilda derību ar Dievu, drīz nokļūs mājās, kur jaunajā, mūžīgajā valstībā mantos bagātu atalgojumu. [48]

Ak, atdosim sevi pilnīgā Kunga vadībā un ar savu taisno dzīvi un rīcību parādīsim, ka esam lēnprātīgi un pazemīgi Jēzus sekotāji. Mums jāstrādā, kamēr vēl ir diena, jo nāks bēdu un izbaīļu tumšā nakts un tad būs par vēlu strādāt Dievam. Jēzus vēl ir Savā svētajā namā un pieņemt mūsu upurus, mūsu lūgšanas un mūsu grēku nožēlas. Pirms Viņš atstāj debesu svētnīcu Viņš grib piedot un izdzēst visas Izraēla netaisnības. Kad Jēzus atstās svētnīcu, tad tie, kas ir svēti un taisni arī paliks svēti un taisni, jo visi viņu grēki būs izdzēsti un tie būs apzīmogoti ar dzīvā Dieva zīmogu. Netaisni un nešķīsti turpinās tāpat kā iepriekš rīkoties netaisnīgi. Svētnīcā vairs nebūs priesteru, kas varētu pieņemt viņu upurus un nožēlošanu, un nestu viņu lūgšanas Jehovas troņa priekšā. Tādēļ, tas kas jādara, lai glābtu dvēseles no tuvojošās lielās Kunga dusmības, jādara pirms Jēzus atstāj Vissvētāko vietu debesīs.

9. Mazajam ganāmpulkam

Mīlie brāļi! 1850. gada 26. janvārī Kungs man deva kādu atklāsmi, kuru vēlos jums pastāstīt. Es redzēju, ka daži no Dieva ļaudīm ir miegaini un tikai puslīdz nomodā. Viņi nejūt laiku, kurā mēs tagad dzīvojam un nezina to, ka ir ienācis vīrs ar „slotu”, lai dažus no tiem izslaucītu; Dievs Savus ļaudis grib šķīstīt, taču tiem draud briesmas palikt nešķīstībā un tikt atmesti līdz ar netaisnājiem. (skat. „Viljama Millera sapnis” ??lpp.) Es lūdzu Jēzu tos glābt, dot tiem vēl mazliet laika, lai tie ierauga savu bīstamo stāvokli un sagatavojas pirms vēl nav par vēlu. [49] Eņģelis man sacīja: “Iznīcināšana nākusi

līdzīgi stiprai vētrai.” Es lūdzu eņģeli apžēlot tautu un glābt tos, kam vēl mīla šī pasaule; kas saistīti pie saviem īpašumiem, kas nav gatavi no tiem šķirties un upurēties Kunga darbam, lai par šiem līdzekļiem sagatavotu vēstnešus, kas ēdinātu izsalkušās avis, kuras iet bojā no garīgās barības trūkuma.

Kad es redzēju, kā iet bojā dvēseles, tādēļ, ka tās nav saņēmušas mūsu laika patiesību, tajā laikā, kad daudzi, kas to bija saņēmuši, atturēja savus līdzekļus Dievam darba veicināšanai, tad man šis skats likās tik sāpīgs, ka lūdzu eņģeli man to nerādīt. Es redzēju, ka tad, kad Dieva darbam bija nepieciešami viņu līdzekļi, kad tie līdzīgi jauneklīm (Mat.19:16-22) aizgāja noskumuši. Bet drīz sāksies iznīcinošie Dieva sodi un iznīcinās visus viņu īpašumus; tad būs par vēlu upurēt laicīgās vērtības un krātu mantu debesīs.

Tad es redzēju brīnišķīgo Pestītāju, žēlastības un mīlestības pilnu, atstājam godības valsti un nākam uz šo tumšo, vientuļo pasauli, lai atdotu Savu dārgo dzīvību un mirtu kā taisnais par netaisnajiem. Viņš izcieta briesmīgu apsmieklu un tumsonīgā pūļa nievāšanu, spēcīgos ērkšķu kroņa dūrienus, kura ērkšķi sadūra Viņa miesu. Un garīgie pārdzīvojumi, kas bija jāpārdzīvo Ģetzemenes dārzā! Tie bija šausmīgi, jo Viņu nospieda visas pasaules grēki. Eņģelis man jautāja: “Kā dēļ?” Ak, es redzēju un zināju, ka tas bija mūsu dēļ. Viņš to visu izcieta mūsu dēļ, lai ar Savām dārgajām asinīm mūs darītu taisnus Dieva priekšā.

Tad man atkal tika rādīti tie, kas nav gatavi šķirties no šīs pasaules bagātībām, lai šos līdzekļus izmantotu dvēseļu glābšanā un izsūtītu vēstnešus patiesības pasludināšanai. Jēzus par tiem lūdz Tēva priekšā, atsaukdamies uz savām asinīm, savām ciešanām un savu nāvi! Dieva kalpi gaida un ir gatavi nest dvēselēm pestījošo patiesību, [50] lai arī šīs dvēseles tiktu apzīmogotas ar dzīvā Dieva zīmogu. Taču daži, kas apliecina, ka ticot mūsu laika patiesībai, no līdzekļiem, kurus Dievs viņiem piešķīris, kā zemes pārvaldniekiem, nespēj Dieva vēstnešiem ziedot pat mazumiņu.

Pēc tam man tika rādīts Jēzus, Viņa ciešanas un lielā mīlestība, kas Viņu pamudināja nodot savu dzīvību par cilvēkiem. Līdzās es redzēju to dzīves, kas izlikās par Viņa sekotājiem; tiem šīs pasaules labumi bija tik mīļi, ka tie nespēja saņemties un palīdzēt dvēseļu glābšanas darbā. Eņģelis jautāja: “Vai tādi var ienākt Debesu valstībā?” Kāds cits eņģelis atbildēja: “Nē, nekad, nekad, nekad! Tie, kas virs zemes nav ņēmuši dalību Dieva darbā, nekad nevarēs tur augšā dziedāt par pestījošo mīlestību.” Es redzēju, ka darbs, kuru Dievs virs zemes ātri noslēdz, drīz taisnīgi tiks pabeigts. Dieva vēstnešiem jāsteidzas visos virzienos un jāsalasa izkaisītais ganāmpulks. Viens no eņģeļiem jautāja: „Vai visi ir vēstneši?” Kāds cits atbildēja: “Nē, nē! Tikai tie, kuriem ir vēsts no Dieva.” Es redzēju, ka Dieva darbs tika kavēts un apkaunots ar dažiem, kas braukāja apkārt un sludināja, taču šajā sludināšanā nebija vēstījuma no Dieva. Tiem būs jāatbild Dievam par katru santīmu, ko tie ir izlietojuši, savu neauglīgo ceļojumu rezultātā, jo šī nauda būtu varējusi nest bagātīgus augļus Kunga svētajam darbam. Ja ar šiem līdzekļiem rīkotos Dieva aicinātie un izredzētie vēstneši, tad neviena dvēsele nebūtu gājusi bojā garīgās barības trūkuma dēļ. Es redzēju, ka tiem, kam ir iespēja ar savām rokām darboties un pabalstīt Dieva darbu, tieši tāpat būs jāsniedz atbildība, par izlietoto spēku kā citiem, par saviem līdzekļiem.

Lielā sijašana ir sākusies un visi tie, kas nevēlās ieņemt stingru un noteiktu nostāju attiecībā uz patiesību, un nevēlās upurēties Dieva un Viņa darba dēļ, tiks izsijāti. Eņģelis sacīja: “Vai tu domā, ka kādam šī upurēšanās tiek uzspiesta? Nē, nē! [51] Upurim ir jābūt brīvprātīgam. Ja kāds grib pirkt tīrumu, lai to iegūtu, viņš atdos visu.”

Es lūdzu Dievu žēlot savus ļaudis, īpaši tos kuri bija vāji un tuvu bojāejai. Pēc tam es redzēju ātru Visvarenā sodību tuvošanos un lūdzu eņģeli, ar savu vareno Vārda spēku

uzmodināt bezrūpīgos ļaudis. Bet viņš sacīja: “Visi Sinaja pērkonī un zibeņi neuzmodinās tos, kas nepieskaras Dieva Vārda vienkāršajām, gaišajām patiesībām. Tos uzmodināt pat eņģeļu saucieni.”

Tad es redzēju cik skaists un mīlīgs ir Jēzus. Viņa drēbes bija gaišākas par visbaltāko sniegu. Vārdos nav iespējams izsacīt Viņa godību un diženumu. Visi, kas tur Dieva baušļus, ieies caur vārtiem pilsētā. Tiem būs tiesības pie dzīvības koka un tie vienmēr būs brīnišķīgā Jēzus tuvumā, Kura seja spīdēs gaišāk par pusdienas sauli.

Pēc tam man tika parādīts Ādams un Ieva paradīzē. Viņi ēda no aizliegtā koka un tādēļ tika izdzīti no paradīzes dārza. Tad, ap dzīvības koku tika nostādīts ugunīgs zobens, lai viņi neēstu no tā auļiem un nekļūtu par nemirstīgiem grēciniekiem, jo dzīvības koks dod mūžīgo dzīvību. Es dzirdēju kādu eņģeli jautājam: “Kurš no Ādama ģimenes ir izgājis caur ugunīgo zobenu un ēdis no dzīvības koka?” Un kāds cits eņģelis atbildēja: “Neviens, tāpēc arī nav neviena nemirstīga grēcinieka. Dvēsele, kas grēko mīr mūžīgā nāvē, kurai nav nekādas cerības uz augšāmcelšanos un tad Dieva dusmība būs izlīdzināta.

Svētie paliks svētajā pilsētā un valdīs tūkstošs gadus kā ķēniņi un priesteri. Pēc tam Jēzus ar svētajiem nonāks uz Eļļas kalnu, kurš pāršķelsies un izveidos lielu līdzenumu, [52] kurā atradīsies Dieva paradīze. Zemes atlikušā daļa netiks šķīstīta, tad tūkstošgades beigās, uzcelsies bezdievīgie mirušie un sapulcēsies ap pilsētu. Bezdievīgo kājas nekad neaizskars jauno zemi. No Dieva, no debesīm nāks uguns un aprīs tos, ka nepaliks ne saknes, ne zaru. Sātans ir sakne un viņa bērni zari. Uguns, kas izdeldēs bezdievīgos, šķīstīs arī zemi.

10. Pēdējās mocības un tiesa

Ģenerālkonferences laikā, kas notika 1850. gada septembrī Suttonā (Vermontas štatā), man tika atklāts, ka septiņas pēdējās mocības tiks izlietas pēc tam, kad Jēzus būs atstājis svētnīcu. Eņģelis sacīja: “Dieva un Jēra dusmība iznīcinās visus bezdievīgos, bet svētie izdzirdot Dieva balsi pietrūksies kājās kā bijājama, varena uzvarētāju armija, taču vēl nebūs laiks izpildīt sodu. Soda izpildīšana notiks pēc tūkstošs gadiem.”

Pēc tam, kad svētie būs ietērpti nemirstībā un uzņemti pie Jēzu, kad viņi būs saņēmuši savas kokles, savas drēbes un savus kroņus, būs iegājuši pilsētā, tikai tad viņi sēdīsies līdās Jēzum uz tiesu. Tiks atvērtas grāmatas – dzīvības grāmata un nāves grāmata. Dzīvības grāmatā ir svēto labie darbi, bet nāves grāmatā bezdievīgo ļaunie darbi. Šīs grāmatas tiks salīdzinātas ar likumu grāmatu – Bibli, un visi tiks tiesāti saskaņā ar šo grāmatu. Svētie kopā ar Jēzu tiesās bezdievīgos. “Redzi”, sacīja eņģelis, “Svētie sēž ar Jēzu un bezdievīgos tiesā [53] pēc viņu darbiem. Sods kādu tie saņems, tiek pierakstīta pie viņu vārdiem.” Es redzēju, ka izmeklēšanas tiesas bija tas darbs, ko svētie kopā ar Jēzu veica tūkstošs gadu laikā svētajā pilsētā, pirms tā nonāca uz zemi. Pēc tam, tūkstošs gadu beigās Jēzus ar eņģeļiem un svētajiem atstās svēto pilsētu un nonāks uz zemi. Tajā brīdī uzcelsies bezdievīgie mirušie arī tie, kas Viņu dūruši un, redzēdami Viņu visā Viņa godībā ar eņģeļiem un visiem svētajiem, gauži raudās. Tie redzēs naglu zīmes Pestītāja rokās un kājās, un rētu Viņa sānos. Naglu un šķēpa zīmes mūžīgi liecinās par Viņa godību. Tūkstošs gadu beigās Jēzus nostājās uz Eļļas kalna, kas pāršķēlās uz pusēm un tai vietā izcēlās liels līdzenums. Bezdievīgie, kas šajā laikā uzcelsies, bēgs un slēpsies kalnos un klinšu aizās. Tad uz līdzenumu nolaidīsies svētā pilsēta un sātans bezdievīgos piepildīs ar savu garu. Pēc tam viņš tos pārliecinās, ka svēto pulks pilsētā ir mazs, bet viņa pulks liels, tādēļ viņi var uzveikt svētos un ieņemt pilsētu.

Kamēr sātans formēja savu pulku, svētie bija pilsētā un apbrīvoja Dieva paradīzes jaukumu un godību. Jēzus, kā pavadonis bija viņu priekšgalā. Piepeši mēs pamanījām,

ka Viņš mūs bija atstājis, bet drīz dzirdējām Viņa mīlīgo balsi, kas sacīja: “Nāciet, jūs mana Tēva svētie, iemantojiet valstību, kas jums ir sataisīta no pasaules iesākuma.” Mēs sapulcējāmies ap Jēzu un tad kad Viņš slēdza pilsētas vārtus, pār bezdievīgajiem tika izsacīts spriedums. Kad vārti tika aizslēgti, tad svētie izmantojot savus spārnus, uzkāpa uz pilsētas mūriem. Arī Jēzus bija kopā ar tiem. [54] Viņa vainagu rotāja septiņkārtīga diadēma, kas atspoguļoja debesu godības brīnišķo starojumu. Svēto vainagi bija no tīra zelta un rotāti ar zvaigznēm. Viņu sejas staroja godībā, jo tie līdzinājās Jēzum. Es redzēju, ka tad viņi visi kopā devās uz svētās pilsētas centru un šis brīnišķais skats mani ļoti saviļņoja.

Tad bezdievīgie redzēja un sajuta sava zaudējuma rūgtumu. Uguns, kas nāca no Dieva un debesīm, aprija tos pilnīgi un pavisam. Tā bija soda izpildīšana. Bezdievīgie saņēma, to ko svētie saskaņā ar Jēzu pa tūkstošs gadiem tiem bija nosprieduši. Tas pats uguns no Dieva, kas iznīcināja bezdievīgos, šķīstīja visu zemi. Sadrupušie un stāvie kalni ar to nelīdzinājām un asajām virsotnēm, milzīgie klinšu gabali, kas no tiem atšķēlušies zemestrīces laikā, augu valstība un visa dzīvība virs zemes lielā karstumā izkusa un izzuda ugunsliemēs. Pēc tam zeme izveidojās no jauna, jauka un brīnišķīga. Mēs to iemantojām, lai pārvaldītu mūžīgi. Viņa bija tik brīnišķa, ka mēs nespējām noturēt savu sajūsmu un visi saucām vienā balsī: “Gods, aleluja!”

11. 2300 dienu beigas

Es redzēju troni uz kura sēdēja Tēvs un Dēls un apbrīnoju Jēzus izskatu, kas bija neapprakstāmi brīnišķs. Tēvu es nevarēju redzēt, jo to aplāja starojošs gaismas mākonis (skat. 6. pielikumu). Es jautāju Jēzum, vai Tēvam ir tāds pats izskats kā Viņam, un atbildē saņēmu šādus vārdus: „Jā, Viņam ir tāds pats izskats, bet tu nedrīksti skatīt Viņa godību, lai nemirtu. Troņa priekšā es redzēju adventes tautu – Dieva draudzi un pasauli. Manu uzmanību piesaistīja divas grupas: viena ar dziļu interesi noliecās troņa priekšā, bet otra stāvēja vienaldzīgi un bezrūpīgi. Tie, kas bija nolocījušies troņa priekšā, pienesa Jēzum savas lūgšanas un lūkojās tikai uz Viņu; tad Jēzus griežoties pie Sava Tēva, lūdza par tiem. [55] Tajā brīdī no Tēva izgāja gaisma, tā atmirdzēja pār Dēlu un no Tā pār lūdzošo ļaužu pulku. Pēc tam es redzēju sevišķi gaišu gaismu no Tēva iznākam uz Dēlu un no Dēla pār ļaudīm, kas stāvēja troņa priekšā. Bet tikai nedaudzi pieņēma šo vareno gaismu. Visi pārēji (viņu bija daudz vairāk), to atraidīja, izrādīja pretestību, vai savā bezrūpībā nepievērsa tai uzmanību. Gaisma viņus atstāja. Taču daži to uzņēma un pievienojās mazajam lūdzošo pulkam. Šis pulks uzņēma visu gaismu un priecājās iekš tās un viņu sejas staroja šīs gaismas godība.

Es redzēju Tēvu paceļamies no troņa un ugunīgos ratos dodamies uz Vissvētāko vietu aiz priekškara, kur Viņš nosēdās. Pēc Viņa no troņa piecēlās Jēzus un lielākā daļa to, kas bija noliekušies troņa priekšā, piecēlās līdz ar Viņu. Es neredzēju nevienu gaismas staru, kas no Jēzus būtu izplūdis pār bezrūpīgajiem; kad Viņš piecēlās, tie bija pilnīgā tumsā. Tie, kas piecēlās ar Jēzu, skatījās uz Viņu, kad Viņš atstāja troni un ar skatienu turpināja Viņam sekot, kad Viņš attālinājās. Tad Viņš pacēla Savu labo roku un mēs dzirdējām kā Viņu patīkamā un maigā balsī sacīja: “Gaidiet šeit. Es eju pie Tēva, lai saņemtu valstību; turiet savas drēbes šķīstas, jo drīz Es atnākšu no kāzām un ņemšu jūs pie sevis.” Tad debess rati, kuru riteņi bija līdzīgi ugunim un, kas bija apņemti no eņģeļiem, tuvojās Jēzum. Viņš iekāpa ratos un tika nests uz Vissvētāko vietu, kur sēdēja Tēvs. Tad es redzēju Jēzu kā lielo Augsto priesteri, stāvam Tēva priekšā. Pie Viņa drēbju vīles bija zvārguliši un granātāboli. Tie, kas ar Jēzu bija piecēlušies, ticībā uzlūkoja Vissvētāko vietu un lūdza: “Tēvs, dod mums Tavu Garu.” Tad Jēzus pūta pār tiem Svēto

Garu. Šinī dvesmā bija gaisma, spēks, daudz mīlestības, prieks un miers. [56] Es apgriezos, lai ieraudzītu to pulku, kas atradās troņa priekšā; tie nezināja, ka Jēzus tos bija atstājis. Tad pie troņa parādījās sātans un centās darīt Dieva darbu. Es redzēju, ka tie lūkojās uz troni un lūdza: “Tēvs, dod Savu Garu.” Sātans dvesa pār tiem nesvētu iespaidu. Tajā bija gaisma un liela vara, bet nebija saldās mīlestības, prieka un miera. Sātana darbs bija tos pievilt un maldināt Dieva bērnus.

12. Pienākumi, kas attiecās uz bēdu laiku

Kungs man vairakkārt rādīja, ka mūsu tieksme rūpēties par savām laicīgajām vajadzībām pirms bēdu laika ir pretrunā ar Bībeles mācību. Es redzēju, ka tad, ja svētie krās barības krājumus un sēs laukus, tad bēdu laikā, kad pār zemi nāks zobens, bads un mēris, tie viņiem tiks varmācīgi atņemti un svešinieki nopļaus viņu laukus. Šajā laikā mums būs pilnīgi jāpaļaujas uz Kungu un Viņa apgādību. Es redzēju, ka maizes un ūdens mums šajā laikā netrūks, un mēs necietīsim trūkumu vai badu, jo Dievs ir spējīgs sagatavot mums galdu pat tuksnesī. Ja būtu vajadzīgs, tad Viņš mums sūtītu kraukļus, lai mūs ēdinātu kā Viņš to darīja ar Eliju, vai liktu krist mannai no debesīm kā Viņš to darīja Izraēla tautai tuksnesī.

No namiem un zemes gabaliem bēdu laikā svētajiem nebūs nekāds labums, jo viņiem būs jābēg no trakojošiem ļaudīm. Viņu īpašumus vairs nevarēs izmantot priekš tagadējās patiesības izplatīšanas. Man tika atklāts, ka Dievs vēlas, lai svētie atvadās no visām nastām un [57] upurējot visu slēdz derību ar Viņu, pirms iesācies bēdu laiks. Kad tie būs gatavi ziedot savus īpašumus un līdzekļus, lai virzītu Dieva darbu, kad tie nopietni lūgs Kungu parādīt viņu pienākumus, tad Viņš tiem rādīs, kā ar šiem līdzekļiem un īpašumiem rīkoties vislabāk. Tad bēdu laikā tie būs brīvi un nekas tos neuztrauks. Es redzēju, ka daži cieši turējās pie saviem īpašumiem un nejautāja Kungam, kādi ir viņu pienākumi. Tādiem, Kungs tos arī nerādīja. Viņi varēja paturēt savus īpašumus, bet bēdu laikā tie viņiem bija kā kalns, kas tos smagi nospieda; neskatoties uz visiem centieniem tos pārdot, tas vairs nebija iespējams. Es dzirdēju dažus ar rūgtumu sakām: “Kad Kungs darbam bija vajadzīgs atbalsts, kad ļaudis alka dzirdēt patiesību, mēs necentāmies un nepiedāvājām palīdzību; tagad mūsu īpašums nekam vairs neder. Ak, kaut mēs to būtu atdevuši un būtu krājuši sev mantu debesīs!” Es redzēju, ka ziedojamie līdzekļi nepavairojās, bet samazinājās un tika izlietoti. Es redzēju arī to, ka Dievs saviem bērniem neprasa pārdot savus īpašumus vienā laikā. Ja tie vēlas šajā lietā tikt Kunga vadīti, tad Viņš tiem mācīs un rādīs, kad un cik tiem jāpārdod. Daži jau iepriekš ir ziedojuši savus īpašumus adventes darba atbalstīšanā, taču citi tos paturējuši, līdz brīdim kad tie būs nepieciešami. Kad Dieva darbam būs nepieciešams atbalsts, tad viņu pienākums būs tos pārdot.

Es redzēju, ka mūsu Pestītāja aicinājumu: “Pārdodiet, kas jums ir un dodiet nabagiem”, daudzi skaidro nepareizi. Īpašumu pārdošanas nolūks nav iegūt līdzekļus, lai uzturētu tos, kas paši spēj sevi uzturēt, bet tādēļ, lai iegūtos līdzekļus izmantotu patiesības izplatīšanai. Atbalstīt to slinkumu, kuri paši var strādāt ir grēks. Daži ļoti cītīgi apmeklē visas sapulces ne jau tādēļ, lai pagodinātu Dievu, bet tikai “maizes un zivju” dēļ. Tādi var labāk palikt mājās, strādāt un darītu ko vērtīgu [58], lai apmierinātu savas ģimenes vajadzības un virzītu tagadējās patiesības izplatīšanu. Tagad ir laiks krāt mantas debesīs un sagatavot savas sirdis priekš bēdu laika. Tikai tie, kam ir šķīstas sirdis un rokas, pastāvēs šinī smagajā pārbaudes laikā. Ir pienācis laiks, kad Dieva baušļiem jābūt rakstītiem mūsu prātos un sirdīs.

Kungs man ir rādījis, kādas briesmas draud, ja mūsu prāts ir pildīts ar laicīgām domām

un rūpēm. Es redzēju, ka daži novēršas no šī laika patiesības un atsalst mīlestībā uz Svētajiem Rakstiem tādēļ, ka lasa tukšu un samaitājošu literatūru. Citi ir pildīti ar nemieru un rūpēm, ko tie ēdis un dzers, un ko tie ģērbs. Daži Kristus otro nākšanu uzlūko kā ļoti tālu notikumu. Laiks ir ievilcies ilgāk nekā viņi to bija gaidījuši, tāpēc tie domā, „ka vēl ne tik ātri” un tādā veidā viņu prāts tiek novērsts no tagadējās patiesības un tie saaug ar šo pasauli. Tajā visā es redzēju lielas briesmas; ja prāts ir pildīts ar citām lietām, tad tagadējā patiesība tiek nomākta un pie mūsu pierēm nebūs vietas dzīvā Dieva zīmogam. Es redzēju, ka laiks, ko Jēzus pavada Vissvētākajā vietā drīz beigsies un laiks ilgs vēl tikai īsu brīdi. Tādēļ visu savu brīvo laiku mums vajadzētu izlietot, lai pētītu Bībeli, pēc kuras mēs tiksīm sodīti pēdējā dienā.

Mani mīlie brāļi un māsas, lai Dieva baušļi un Jēzus Kristus liecība ir pastāvīgi jūsu prātā un lai tas izspiež no jūsu sirdīm pasaulīgas domas un rūpes. Pārdomājiet par tiem tad, kad jūs guļaties un ceļaties. Dzīvojiet un rīkojieties saskaņā ar Cilvēka Dēla nākšanu. Apzīmogošanas laiks ir ļoti īss un drīz beigsies. Tagad, kamēr četri eņģeļi vēl tur četrus vējus, ir laiks, lai nostiprinātu mūsu misiju un aicinājumu. [59]

13. „Noslēpumainie klauvējieni”

1850. gada 24. augustā man tika rādīts, ka „noslēpumainie klauvējieni” tiek veikti sātana spēkā. Daži no tiem nāca tieši no viņa, daži netieši – caur viņa aģentiem, bet tas viss bija sātana darbs. Daudzi baznīcās un pasaulē atradās tik lielā tumsā, ka ticēja, ka tas ir Dieva spēks. Es dzirdēju kā eņģelis sacīja: “Vai ļaudīm nebūs jautāt savu Dievu? Jeb vai mirušos būs jautāt par dzīviem? Vai tad dzīviem būs iet pie mirušiem pēc padoma? Mirušie nezin nenieka. Vai jūs tai vietā, kur jāiet pie dzīvā Dieva, ejiet pie miroņiem? Tie ir šķīrušies no dzīvā Dieva un griezušies pie miroņiem, kas neko nezin.” (Jes.8:19,20)

Es redzēju, ka drīz pienāks laiks, kad visi argumenti „pret klauvējieniem” tiks uzlūkoti kā Dieva zaimošana; šāda veida dīvainas parādības izplatīsies arvien vairāk un sātana vara pieņemsies spēkā. Daži no viņa sekotājiem darīs brīnumus un pat liks ugunij nokrist no debesīm cilvēku priekšā. Man tika rādīts, ka ar klauvējieniem un hipnozi šie mūsdienu burvji izskaidros mūsu Kunga Jēzus Kristus brīnumus un daudzi ticēs, ka lielie brīnumi, kurus Dieva Dēls darīja virs zemes, tika izdarīti caur to pašu spēku. Pēc tam es tiku pārcelta atpakaļ Mozus laikā un redzēju [60] visas zīmes un brīnumus, kurus Dievs caur Mozu paveica faraona priekšā. Lielāko daļu šo brīnumu ēģiptiešu burvji atdarināja un mēģināja atveidot. Īsi pirms svēto galīgās izglābšanas Dievs ar lielu spēku darbosies savas tautas vidū. Taču arī mūsdienu burvji mēģinās viltīgi atdarināt Dieva darbu.

Šis laiks pienāks ļoti drīz tādēļ mums stipri jāturas pie Jehovas varenās rokas, jo visas sātana lielās zīmes un vareni brīnumi notiek tādēļ, lai pieviltu un iznīcinātu Dieva ļaudis. Mūsu domām jābūt vērstām uz Dievu. Mēs nedrīkstam kļūt mazdūšīgi kā bezdievji, nedrīkstam pagodināt to, ko tie pagodina un būties no tā no kā tie bīstas. Mums jābūt uzticīgiem un drosmīgi jāturas pie patiesības. Ja mūsu acis tiktu atdarītas, tad ap sevi mēs redzētu ļaunu eņģeļu barus, kas pastāvīgi meklē iespējas un ceļus lai mūs iznīcinātu. Taču mēs redzētu arī Dieva eņģeļus, kas mūs pasargā no ļauno eņģeļu varas. Visaugstākais ir pastāvīgi nomodā par Israēlu, un Viņš grib pasargāt un izglābt tos, kas uz Viņu paļaujas. Kad ienaidnieks nāks līdzīgi plūdiem, tad Kunga Gars stāsies tam pretī.

Eņģelis sacīja: “Atceries to, ka tu atrodi uz apburtas zemes.” Es redzēju, ka mums

jābūt modriem, jāapvelk visas bruņas un jāpaņem ticības vairogs. Tad mēs varēsim pastāvēt un sātana ugunīgās bultas mūs neaizķers.

14. Vēstneši

Kungs man bieži atklāsmēs ir rādījis to stāvokli un vajadzības, kurās atrodas izkaisītās dārgās dvēseles, kas vēl nav pieņēmuši tagadējās patiesības gaismu. Kungs pievērta manu uzmanību tam, ka vēstnešiem pēc iespējas ātrāk jāiet un jānes tiem patiesības gaisma. Daudziem mūsu līdzcilvēkiem nepieciešams atbrīvoties no viņu dažādajiem aizspriedumiem, caur Dieva Vārdu jānorāda pamati, uz kuriem mēs stāvam un tad tie labprāt pieņems mūsu laika patiesību. Vēstnešiem apzinīgi jāizturas pret savu pienākumu, jo par katru dvēseli Dieva priekšā tiem būs jādod atskaite. Viņu dzīvei jābūt pildītai ar nenogurstošu darbu un pašaiizliedzīgām rūpēm par dvēselēm. Uz viņiem gulstas dārgais, bet daudziem nievātais Kristus darba jūgs. Viņi atteiksies no laicīgiem labumiem un ērtībām, bet par savu galveno uzdevumu izvirzīs darbu patiesības izplatīšanā un pazudušo dvēseļu glābšanā.

Vēstnešus gaida bagātīga alga. Tie, kas caur viņiem tiks glābti, atspīdēs viņu prieka kroņos mūžīgi. Visā mūžībā tie varēs priecāties, ka darījuši visu iespējamo, lai pasludinātu patiesību viņas skaistumā un šķīstumā tā, ka daudzas dvēseles to iemīlējušas, tikušas caur to svētītas un baudījušas augsto priekštiesību tikt mazgātiem Jēra asinīs un salīdzinājušās ar Dievu.

Es redzēju, ka draudžu ganiem nevajadzētu steigties aizstāvēt jaunus uzskatus patiesības jautājumos, kaut arī tie, pēc viņu domām, nav pretrunā ar Bībeli. Vispirms tiem vajadzētu aprunāties ar tiem, kam var uzticēties. Ar tiem, kuri piedzīvojuši visu „Trīs eņģeļu vēsts” pasludināšanu un stipri nopamatojušies tagadējā patiesībā. Tad gani savā starpā būs pilnīgi vienprātīgi [62] un šī vienprātība būs jūtama arī draudzēs. Es redzēju, ka tādā veidā var izvairīties no nevajadzīgas šķelšanās un briesmām, ka dārgais ganāmpulks izklīdīs un paliks bez gana.

Es redzēju arī to, ka Dievam ir vēstneši, kurus Viņš gribētu izlietot Savā darbā, bet tie nav tam gatavi. Tie ir pārāk pavirši un nenopietni, lai atstātu labu iespaidu uz ganāmpulku; tie nejūt darba svarīgumu un dvēseļu dārgo vērtību tā kā to jājūt Dieva vēstnešiem, kas vēlās darboties dvēseļu glābšanā. Eņģelis sacīja: “Šķīstiet sevi, jūs, kas nesiet Kunga traukus!” Šādi vēstnieki nesīs mazvērtīgus augļus, līdz brīdim, kamēr pilnīgi nenodosies Kungam un nesajutīs pēdējās zēlastības vēsts svarīgumu un svētumu, kuru nes izkaisītajam ganāmpulkam. Daži, kas nav Dieva aicināti, ir gatavi iet pasludināt vēsti, bet ja tie sajustu šī pienākuma patieso atbildību un svarīgumu, tad ļoti atrautos un līdz ar apustuli sacītu: “Kurš tam ir derīgs?” Viens no iemesliem, kāpēc tie labprātīgi vēlās iet un pasludināt vēsti, ir tas, ka Dievs nav licis tiem sajūst vēsts pasludināšanas smagumu. Ne visiem, kas sludinājuši pirmo un otro eņģeļa vēsti, būs jāpasludina arī trešā, pat ja tie to pilnīgi pieņēmuši. Kaut arī pieņēmuši „Trīs eņģeļu vēsti” tie dziļi sapinušies maldos un pieļauj tik daudz kļūdu, ka var izglābt tikai savas dvēseles. Ja tie uzņemtos līdzcilvēku glābšanu, tad vestu viņus uz pazušānu. Es redzēju, ka tie, kuri iekļuvuši dziļā fanātismā, būs pirmie, kas steigsies darbā, pirms Dievs tos sūtīs, pirms tie atbrīvosies no saviem maldiem. Neatskīrot maldus no patiesības, tie baros Dieva ganāmpulku ar nepiemērotu barību, līdz tie taps slimi un aizies bojā. Es redzēju, ka tiem nepieciešama vairākkārtīga šķīstīšana. Tie jāatbrīvo [63] no visiem maldiem, jo savādāk tie nekad neiemantos Dieva Valstību. Vēstneši nevar paļauties uz zināšanām un spriedumiem, kas nāk no tiem, kas dzīvo maldos un fanātismā. Tiem vairāk jāuzticas tiem, kas dzīvo patiesībā nevis rīkojās neapdomīgi un neprātīgi. Daudzi

rīkojās neapdomīgi un misijas darbā sūta tos, kuri tikko pieņēmuši tagadējo patiesību; tiem pašiem vēl daudz jāmacās un jācenšas, pirmkārt jau tādēļ, lai paši ieņemtu pareizu stāvokli Dieva priekšā, nevis lai rādītu ceļu citiem.

Es redzēju, ka vēstnešiem jābūt pastāvīgā nomodā, tie nedrīkst pieļaut, lai viņu dzīvē parādās fanātiskas izpausmes. Sātans uzbrūk no visām pusēm. Ja neturam acis vaļā un nesaskatām viņa viltības un valģus, ja neesam tērpušies Dieva bruņās, tad ugunīgās bultas, kas nāk no ļaunā mūs aizskars. Dieva vārds satur ļoti daudz dārgu patiesību, bet šobrīd ganāmam pulkam ir vajadzīga "tagadējā patiesība". Es esmu redzējusi kādas briesmas draud, ja vēstneši atstāj tagadējās patiesības svarīgos punktus un aizkavējās pie tādām lietām, kas nepalīdz vienot ganāmo pulku un pestīt dvēseli. Sātans izmanto šīs izdevības un kaitē Kunga darbam.

Debesu svētnīca, pravietojums par 2300 dienām, Dieva baušļi un Jēzus ticība ir tās patiesības, kuras atklāj pagājušo adventes kustību, norāda uz mūsu tagadējo stāvokli, stiprina šaubīgos un dod tiem drošu pārliecību par jauko nākotni. Man bieži tika norādīts, ka šīs ir tās lietas, pie kurām vēstnešiem vajadzētu pieturēties.

Ja Kunga izredzētie vēstneši gaidītu, līdz visi šķērslis no viņu ceļa tiek atņemti, tad daži no tiem nekad neizietu sapulcināt izkaisītās avis. Sātans sējot šaubas cenšas atturēt vēstnešus no viņu pienākuma, taču viņiem ir jāiet ticībā un pašāvētibā uz Kungu, [64] kas tos aicinājis. Tas viņu priekšā atvērs ceļu tā, lai tas viņiem ir par labu un Dievam par godu. Jēzum, Lielajam Mācītājam un mūsu priekšzīmei, nebija kur nolikt savu galvu. Viņa dzīve bija pildīta ar darbu, rūpēm un bēdām, un visbeidzot Viņš atdeva Savu dzīvību mūsu dēļ. Tiem, kas Kristus vietā lūdz dvēseles ļauties salīdzināties ar Dievu, tiem, kas cer valdīt kopā ar Viņu godībā, jābūt gataviem jau šeit ņemt daļību Viņa ciešanās. "Kas ar asarām sēj, ar gavilēm pļaus: viņi aiziet un raud, dārgu sēklu sējai nesdami, bet tiešām – ar prieku viņi atkal nāks un nesīs mājup savus kūlīšus." (Ps. 126: 5,6)

15. Zvēra zīme

Kādā atklāsmē 1850. gada 27. jūnijā mani pavadošais eņģelis man sacīja: "Laiks drīz beigsies. Vai no tevis staro Jēzus līdzība tā kā to vajag?" Man tika norādīts uz zemi un es redzēju, ka tiem, kas tikko bija pieņēmuši trešā eņģeļa vēsti, vajadzēja sagatavoties. Eņģelis sacīja: "Esiet gatavi, esiet gatavi, esiet gatavi! Jums jānomirst pasaulei vairāk kā nekad agrāk." Es redzēju, ka tiem bija darāms liels darbs un tikai īss laiks, kurā to varēja padarīt.

Tad es redzēju, ka par tiem, kas nav paglābti, drīzumā tiks izlietas septiņas pēdējās mocības, bet pasaule to neievēro tāpat kā ūdens pilienu, kas taisās krist. Tad es tiku darīta spējīga panest briesmīgo skatu kāds būs, kad tiks izlietas septiņas mocības jeb Dieva dusmas. Es redzēju, ka Kunga dusmas bija briesmīgas un šausmīgas. Kad Kungs dusmās izstieps Savu roku, tad zemes iedzīvotāji cietīs no nedziedināmiem augoņiem un briesmīgām mocībām, tā kā nekad agrāk. [65] Tie neatradīs nekādu glābšanu, bet tiks izdeldēti. To redzot, mani pārņēma šausmas. Es, eņģeļa priekšā nokritu ar seju pret zemi un lūdzu šo skatu man nerādīt; tas bija pārāk briesmīgs. Tad es sapratu, vairāk kā nekad agrāk, cik svarīgi ir rūpīgi pētīt Dieva vārdu. Tajā ir pasludināts kā var paglābties no mocībām un kas nāks pār tiem, kas pielūgs zvēru un viņa tēlu, pieņem viņa zīmi pie savas pieres un pie savas labās rokas. Mani pārsteidza tas, ka neskatoties uz izsacītajiem briesmīgajiem un nopietnajiem brīdinājumiem, daži vēl joprojām pārkāpj Dieva baušļi un nicina Viņa svēto Sabatu.

Pāvests Dusas dienu pārcēlis no septītās dienas uz pirmo. Viņš pārgrozījis bausli, kas

dots, lai atgādinātu cilvēkam par Viņa Radītāju. Pārgrozot svarīgāko dekaloga bausli, viņš darījis sevi līdzīgu Dievam. Dievs ir nemainīgs un arī Viņa bauslība ir negrozāma, taču pāvests, mēģinādams pārgrozīt Viņa nepārgrozāmo svētuma, taisnības un laipnības mērauklu, ir paaugstinājies pār Dievu. Viņš Dieva Svēto dienu samini zem kājām un ar paša varu vienu no sešām darba dienām iecēlis tās vietā. Visi ļaudis ir paklausījuši zvēram un katru nedēļu laupa Dieva Svēto laiku. Pāvests ir darījis plaisu Dieva svētajā bauslībā, taču es redzēju, ka tuvojas laiks, kad Dieva ļaudis plaisu atkal aizmūrēs un posta vietas atkal uzcelš.

Es lūdzu Dieva eņģelim, lai Viņš savā žēlastībā glābj ļaudis, kas iet maldos. Kad sāksies mocības, tad tie, kas turpina pārkāpt svēto Sabatu, neatvērs mutes, lai aizbildinātos ar tiem aizbildinājumiem ar kuriem tie tagad aizbildinās, [66] lai pārkāptu Sabatu. Mocību laikā mutes taps mēmas un Lielais Likumdevējs pieprasīs taisnību no tiem, kas nicinājuši Viņa svēto Bauslību un to saukuši par "cilvēces jūgu", "nevajadzīgu" un "nepilnīgu". Tad šie ļaudis sajūtīs bauslības neaizskaramību un nemainību; savus izteikumus tie saskatīs īstajā gaismā un atzīs, ka nonicinot bauslību, kuru Dieva vārds nosauc par "svētu, taisnu un labu" ir bijis grēks.

Tad man tika rādītas debesu godības bagātības, kuras sagatavotas priekš ticīgajiem. Tās visas bija cēlas un brīnumaini jaukas. Tad, sāka skanēt eņģeļu jaukās balsis un beidzot dziedāt eņģeļi noņēma savus vainagus, nolika tos pie Jēzus kājām un sauca milīgām balsīm: "Gods, aleluja!" Arī es kopā ar viņiem dziedāju dziesmas par godu Jēram un, kad es atdarīju savu muti Viņu slavēdama, tad sajutu neizsakāmas jūtas no tās godības, kura bija ap mani. Tā bija varena, neizsakāma un mūžīga godība. Eņģelis sacīja: "Mazais pulks, kas mīl Dievu, tur Viņa baušļus, un ir uzticīgs līdz galam, iemantos šo godību, un būs vienmēr Jēzus klātbūtnē un kopā ar svētajiem eņģeļiem dziedās Viņam slavas dziesmas."

Tad manas acis no debesu godības tika vērstas uz "atlikumu" virs zemes. Eņģelis sacīja atlikumam: "Vai jūs gribat izbēgt no septiņām pēdējām mocībām? Vai jūs gribat ieiet godībā un iemantot visu, ko Dievs ir sagatavojis tiem, kas Viņu meklē un ir gatavi Viņa dēļ ciest? Ja jūs to gribat, tad jums jāmirst, lai varētu dzīvot. Esiet gatavi, esiet gatavi, esiet gatavi! Jums jāpagatavojas daudz labāk, nekā jūs esat sagatavoti tagad. "Kunga diena nāk briesmīga ar dūsmām un karstu bardzību, tā darīs zemi par tuksnesi un izdeldēs no tās visus grēciniekus." Upurējiet Kungam visu, lieciet uz Viņa altāra visu – sevi pašus, [67] savu īpašumu – visu kā dzīvu upuri. Ir jāuzpurē viss, lai ieietu godībā. Krājiet sev mantas debesīs, kur tās nevar zagļi zagt un rūsa maitāt. Ja jūs gribat ņemt daļību pie Kristus godības, tad Jau šeit jums jāklūst par Viņa ciešanu līdzdalībniekiem. Debesis kļūs daudz tuvākas, ja izturēsīm ciešanas, ar kurām vajadzēs saskarties. Mums nepārtraukti jāparāda pašaieliedzība un ik dienas jāmirst savam „es”, mums Jēzus jāparāda savā ikdienas dzīvē un ik mirkli acu priekšā jāuzlūko Viņa godība. Es redzēju, ka tie, kas šajā laikā pieņēmuši patiesību, piedzīvos ko nozīmē ciest Kristus dēļ; tie ies caur grūtībām, lai tiktu šķīstīti un caur ciešanām, lai tiktu sagatavoti saņemt Dzīvā Dieva zīmogu. Tiem vispirms jāiziet caur bēdu laiku, lai redzētu Kēniņu Viņa godībā un dzīvotu Dieva un svēto, šķīsto eņģeļu klātbūtnē.

Es redzēju, kādiem mums jābūt, lai iemantotu godību un cik daudz Jēzus ir izcietis, lai sagādātu mums šo bagātību. Tad es lūdzu, lai mēs tiktu kristīti Kristus ciešanās tā, ka mēs nebaidītos no grūtībām; lai nestu tās ar pateicību un prieku, lai pieminētu, ko Jēzus priekš mums ir izcietis un lai caur Viņa nabadzību un ciešanām kļūtu bagāti. Eņģelis sacīja: "Noliedziet paši sevi, jo jums ātri jāvirzās uz priekšu." Dažiem no mums bijis laiks pieņemt patiesību un soli pa solim virzīties uz priekšu. Katrs mūsu noietais solis, devis spēkus nākamajam. Taču tagad, laiks beidzas un tas ko mēs mācījāmies vairāku gadu

garumā, tagad jāiemācās dažos mēnešos. Mums no daudz kā jāšķiras un jāiemācās daudz kas jauns. Kad izies pavēle pieņemt zvēra un viņa tēla zīmi, tad tiem, kas negrib to pieņemt jau tagad jābūt pietiekoši pārliecinātiem sacīt: “Nē, mēs negribam ievērot zvēra likumus.” [68]

16. Akli aklo vadoņi

Es redzēju, ka akli vadoņi neglābj dvēseles, bet padara tās tikpat aklas kā viņi paši. Tie nedomā, ka viņiem par to nāksies atbildēt. Tie uzstājas pret patiesību, taču kad patiesība uzvarēs, tad ļaudis, kas šos mācītājus uzlūkoja kā Dieva vīrus un griezās pie tiem pēc padoma būs vīlušies. Kad šos vadītājus jautā par Sabatu, tad vēloties izvairīties no diskusijām par ceturto bausli, viņi atbild, ka tas ir atcelts. Man tika atklāts, ka nostājoties pret Sabatu šie vadītāji rīkojās pret savu sirdsapziņu. Viņu mērķis ir apslēpt patieso Sabatu un Kunga iesvētītās dienas vietā turēt kādu citu. Kad viņu aizbildināšanās pamats ir apgāzts, tie tūlīt mēģina atrast kādu citu ieganstu, lai aizbildinātos; tie izmanto pat tādus argumentus, par kuriem pirms brīža runāja kā par ačgārnjiem.

Patlaban Dieva tauta nāk pie vienas ticības atziņas un tie, kas tur Bībeles Sabatu ir vienprātīgos uzskatos par Bībeles patiesībām. Taču starp adventistiem (ne Septītās Dienas Adventistiem) ir tādi, kas neievēro Sabatu; viņos nav vienprātības, bet gluži otrādi jūtama šķelšanās. Ir tādi, kas nostājoties pret Sabatu mēģina šo jautājumu traktēt pēc saviem ieskatiem. Taču viņu mēģinājumi Sabata patiesību sagrozīt ir bezcerīgi, jo Dieva bērni dziļi un patiesi pieņem Sabata jautājumu. Taču nāk vēl citi, kas mēģina apgalvot, ka Sabats ir pavisam atcelts. Izsacīdams savus argumentus, tie apgāž to uzskatus, kas pirms viņiem mēģināja kļūdaini traktēt Sabata jautājumu. Veidojas aizvien jaunas grupas un uzstāda mācības, kas vēršas gan pret patiesību, gan pret iepriekš paustajiem ačgārnajiem uzskatiem. Taču, neviens no viņiem negrib atzīt patiesību kas [69] atklāta Dieva vārdā: “Septītā diena ir Kunga, tava Dieva dusēšanas diena.”

Es redzēju, ka šie ļaudis dzīvo pēc miesas prāta un tādēļ nespēj saprast un pieņemt Dieva svēto bauslību. Viņu starpā nav vienprātības. Ar saviem spriedumiem tie cenšas sagrozīt Svētos Rakstus un izveido plaisu Dieva bauslībā. Tie vai nu sagroza, vai pilnīgi atmet ceturto bausli un ir gatavi svētīt jebkuru citu dienu, lai tikai nevajadzētu svētīt patieso Kunga Dienu. Tie grib ļaudis nomierināt šī jautājuma sakarā un cer, ka tas izdosies, jo viņu sekotāji maz pēta Bībeli un neredz tālāk par saviem vadoņiem. Tie par patiesību uzstādītos maldus pieņem par patiesību.

17. Sagatavošanās noslēgumam

1850. gada 7. septembrī Osvegā (Ņujorkas štatā) Kungs man rādīja, ka Viņa tautas labā ir jādara liels darbs, lai tā varētu pastāvēt Kunga dienā. Man tika norādīts uz tiem, kas saucās adventisti, bet tajā pašā laikā atmeta tagadējo patiesību. Es redzēju, ka adventistu starpā ienāca nevienprātība. Pār tiem tika pacelta Kunga roka, kura tos izsijāja, un, starp viņiem esošās, dārgās dvēseles, kas tika maldinātas atvēra acis un ieraudzīja savu patieso stāvokli. Kad tās dzirdēja dārgo patiesību, kuru tiem atklāja Dieva vēstneši, tad tās saprata patiesības skaistumu un harmoniju. Tie atstāja savus agrākos maldus, pieņēma dārgo patiesības vēsti un bija spējīgas sniegt savas cerības un palāvības izskaidrojumu.

Es redzēju, ka tie, kas nostājas pret Kunga Sabatu, nevar balstoties uz Bībeli mums pierādīt, ka mēs maldāmies. Tādēļ tie mēģina nomelnot [70] to Dieva bērnu dzīves un raksturus, kas tic un māca patiesībai. Daudzi, kādreiz bija taisnprātīgi un mīlēja Dievu

un Viņa vārdu, taču atmezdami patiesības gaismu tie kļuva apcietināti. Tie bez sirdsapziņas pārmetumiem uzbrūk un nepatiesi apvaino savus brāļus un māsas, kas meklē patiesību un mēģina sagraut viņu autoritāti. Šīs lietas Dieva darbu neaizstāvēs. Gluži otrādi, to rīcība, kas ienīst patiesību, bieži ļauj citiem atšķirt patiesību no maldiem. Dārgās dvēseles tiks aicinātas un savāktas kopā, jo Kungs ir nolēmis izglābt atlikumu un brīnumainā veidā pabeigtu savu darbu uz zemes.

Mums, kas ticam patiesībai, vajadzētu būt ļoti uzmanīgiem, jo mēs nedrīkstam dot nevienu iemeslu runāt par mums ļaunu. Mums vajadzētu domāt par to, lai katrs solis, ko speram, saskanētu ar Bībeli; tie, kas neciena Dieva baušļus, gavilēs par mūsu kļūdām un pārkāpumiem tā kā to darīja bezdievīgie 1843. gadā.

1851. gada 14. maijā es redzēju, cik brīnišķīgi skaists un mīlīgs ir Jēzus. Kad redzēju Viņa godību, nespēju iedomāties, ka kaut kad varētu tikt šķirta no Viņa klātbūtnes. No godības, kurā bija tērpts Tēvs, es redzēju nākam gaismu. Kad šī gaisma tuvojās man, es drebēju kā lapa vējā. Domāju, ka ja tā nāktu vēl tuvāk, tad es mirtu, taču gaisma pagāja man garām. Es sajutu cik varens un spēcīgs ir Dievs, taču redzēju, cik nepilnīgi uzskati par Dieva svētumu ir daži no mums. Cik bieži daži Viņa svēto un cienīgo vārdu nelietīgi valkā! Tie nemaz neapdomā, ka piemin vareno un spēcīgo Visuma Radītāju. Aiz nevēribas, daži lūgšanās lieto negodbijīgus izteicienus, kas apbēdina lēnprātīgo Kunga Garu un debesīs viņu lūgšanas netiek pieņemtas. [71]

Es redzēju, ka daži neatzīst to, kādiem tiem jāklūst, lai bēdu laikā pastāvētu Dieva vaiga priekšā. Bēdu laikā Augstais priesteris izies no Vissvētākās vietas, tādēļ tiem, kas saņem Dzīvā Dieva zīmogu patvērums ir jāatrod pirms bēdu laika, un pilnīgi jāatstaro Jēzus līdzība.

Es redzēju, ka daudzi aizkavēja tik ļoti vajadzīgo sagatavošanos. Tie gaidīja uz "atspirdzināšanās" laiku un "vēlo lietu", kas viņus sagatavotu Kunga dienā pastāvēt Viņa vaiga priekšā. Ak, cik daudzus es bēdu laikā redzēju bez aizsardzības! Tie bija aizkavējuši vajadzīgo sagatavošanos, tāpēc nevarēja saņemt atspirdzināšanu, kura vajadzīga visiem, kuri vēlās pastāvēt un dzīvot Svētā Dieva priekšā. Tie, kas neļaujas praviešu pamācībām, kas kavējas šķīstīt savas dvēseles un nepaklausa visai patiesībai, kas savu stāvokli uzskata par labāku, nekā tas ir patiesībā, laikā, kad nāks mocības, pamodīsies. Tie atzīs, ka nepieciešams ļaut sevi aptēst un sagatavoties, lai tie būtu derīgi būvei. Taču, to darīt vairs nebūs laika, jo tad nebūs neviena Vidutāja, kas viņus aizstāvētu Tēva priekšā. Pirms tam izskanēs svinīgais un nopietnais paziņojums: "Kas netaisnību dara, tas lai joprojām netaisnību dara un, kas ir apgānīts, tas lai joprojām ir apgānīts un, kas ir taisns, tas lai joprojām ir taisns un, kas ir svēts, tas lai joprojām ir svēts." Es redzēju, ka nevienam, kas nebūs panācis uzvaru pār ikkatru grēku – lepnumu, patmīlību, mīlestību uz pasauli un pār ikkatru netaisnu vārdu un rīcību, nebūs dalības pie „atspirdzināšanās”. Mums nopietni jānāk tuvāk Jēzum un neatlaidīgi jācenšas panākt vajadzīgo sagatavošanos; tas mūs darīs spēcīgus izturēt cīņu un pastāvēt Tā Kunga dienā. Atcerēsimies, ka Dievs ir Svēts, un tikai svētas būtnes var mūžīgi dzīvot Viņa klātbūtnē. [72]

18. Lūgšana un ticība

Es bieži redzu, ka Dieva bērni nevērtē lūgšanas, it īpaši klusās lūgšanas vienatnē; daudzi neparāda ticību, kaut gan viņiem ir priekštiesība un pienākums to darīt; tie gaida uz jūtām, taču tās nāk vienīgi ticības rezultātā. Jūtas nav ticība; tās ir divas dažādas lietas. Parādīt ticību ir mūsu darbs, bet dot priecīgas jūtas un svētības ir Dieva darbs. Kunga žēlastība dvēselē ieplūst pa dzīvas ticības kanālu, un mūsu spēkos ir šo ticību attīstīt un

stiprināt.

Īsta ticība satver un manto apsolītās svētības, pirms tās ir piepildītas un sajūtamas. Savas lūgšanas mums ticībā jāsūta aiz otrā priekšvara. Mums ticībā jāsatver apsolītās svētības un jāprasa tās kā savējās. Tikai tad mēs varam ticēt, ka esam saņēmuši svētību, jo, kad mūsu ticība to satvērusi tad tā ir mūsu, saskaņā ar Dieva vārdu. “ Visu, ko jūs lūgdami lūgsiet, ticiet, ka jūs dabūsiet, tad tas jums notiks.” (Marka 11:24) Šeit ir vajadzīga patiesa ticība, lai spētu ticēt, ka esam saņēmuši svētību, pat pirms to ieraugām. Kad nu apsolītā svētība ir nākusi, tad ticība ir piepildīta. Taču daudzi uzskata, ka viņu ticība ir liela tikai tad, kad tie ir saņēmuši daudz Svētā Gara; tie domā, ja nejut Gara spēku, tad nav arī ticības. Tādi ļaudis ticību sajauc ar ticībā saņemamo svētību. Īstais laiks parādīt ticību ir tieši tad, kad izjūtam Gara trūkumu. Kad šķiet, ka prātu pārņem biezi tumsas mākoņi, tad dzīvai ticībai ir laiks izlauzties caur tumsu un izklīdināt mākoņus. Īsta ticība pamatojas uz Dieva Vārdā sniegtajiem brīnišķajiem apsolījumiem. Tos pieprasīt var tikai tie, kas (73) paklausa Vārdam. „Ja jūs paliekat Manī un Mani vārdi paliek jūsos, jūs varēsiet lūgt, ko gribat, tas jums notiks.” (Jāņa 15:7) „Un visu, ko mēs lūdzam, to saņemam no Viņa, jo mēs turam Viņa baušļus un darām to, kas Viņam patīkams.” (1.Jāņa 3:22)

Mums vajadzētu daudz laika veltīt klusām lūgšanām vienatnē. Kristus ir vīnakoks, mēs esam zari. Un, ja mēs gribam augt un nest augļus, mums pastāvīgi jāsaņem barība no Dzīvā Koka; šķirtiņiem no vīnakoka mums nebūs spēka.

Es jautāju eņģelim, kāpēc Israēlam nav lielākas ticības un lielāka spēka. Viņš atbildēja: „Jūs pārāk ātri atlaižat Kunga roku. Sūtiet savus lūgumus augšup pie troņa un pastāviet stipri ticībā! Apsolījumi ir droši. Ticiet, ka jūs saņemsiet to, ko lūdziet, un jūs to dabūsiet!” Tad man tika norādīts uz Eliju. Viņš bija cilvēks ar tādām pašām vajībām kā mēs, bet lūdza ļoti nopietni. Viņa ticība pārvarēja grūtības. Septiņas reizes tas griezās pie Kunga, līdz beidzot parādījās mākonis. Es redzēju, ka mēs apšaubām Dieva drošos apsolījumus un ar savu ticības trūkumu apbēdinām Glābēju. Eņģelis sacīja: „Apvelciet visas Dieva bruņas, bet pāri visam satveriet ticības vairogu, jo tas jūsu sirdi un visu dzīvi pasargās no ienaidnieka ugunīgajām bultām.” Ienaidniekam izdodas grēcinieku acis novērst no Glābēja. Tā vietā, lai grūtsirdībā nonākuši cilvēki raudzītos uz Jēzus godību, uz Viņa mīlestību, uz Viņa nopelniem un Viņa lielo žēlastību, tie domās kavējas pie sevis. Tie nevar rast mieru un mokās, apzinoties savu nevērtību. Lielais krāpnieks tiem atņem ticības vairogu un sasniedzis savu mērķi pakļauj tos nežēlīgām kārdināšanām. Nespēcīgajiem vajadzētu raudzīties un paļauties uz Jēzu; tādā veidā tie stiprinās savu ticību. (74)

19. Dieva izkaisīto bērnu sapulcēšanas laiks

23. septembrī Kungs man rādīja, ka Viņš jau otru reizi ir izstiepis savu roku, lai mantotu savas tautas atlikušos; taču šīs pulcēšanās laikā ir jāuzpurējas divreiz vairāk. (skat. pielikumā) Izkaisīšanas laikā Israēls bija satriekts un ievainots, taču tagad, sapulcināšanas laikā, Dievs grib savu ļaužu brūces pārsiet un dziedināt. Izkaisīšanas laikā visām pūlēm izplatīt patiesību bija pavisam maz panākumu, tie bija niecīgi vai arī vispār izpalika. Tagad, sapulcināšanas laikā, kad Dievs izstiepis Savu roku, lai pulcinātu Savus ļaudis, centieniem izplatīt patiesību būs vajadzīgais spēks. Visiem vajadzētu būt vienprātīgiem un dedzīgi nodoties darbam. Taču man tika rādīts, ka tagad, sapulcināšanas laikā, daži rīkojās nepareizi. Tie atsaucās uz vadības piemēriem izkaisīšanas laikā un domāja, ka tagad Dievs mūsu labā nedarīs vairāk kā toreiz; ja Dievs neizstieptu Savu roku un nesniegtu vajadzīgo spēku, tad Israēls nekad netiktu

sapulcināts. Man tika rādīts, ka pravietiskās tabulas izveidi attiecībā uz 1843. gadu vadīja Kunga roka. Tā nebija jāmaina, jo aprēķini bija tādi, kā Viņš to vēlējās. Tā bija Viņa roka, kas aizklāja skaitļos ieviesto kļūdu un neviens to nespēja saskatīt, tik ilgi, kamēr Kungs Savu roku atvilka. (skat. pielikumā)

Pēc tam man tika paskaidrots par „dienišķo upuri” (Dan. 8:12). Vārdu „upuris” šeit pievienojusi cilvēciskā gudrība. Šis vārds nepieder pie šī teksta, un tiem, kas pasludināja (75) tiesas laiku, Kungs šajā sakarā devis pareizu izpratni. Pastāvot vienprātībai, pirms 1844. gada, gandrīz visiem bija vienota pareiza izpratne par vārdu „dienišķais”. Taču tad, sakarā ar piedzīvoto vilšanos, radās arī citi uzskati, kas izraisīja neizpratni un sajukumu. Pravietotais laiks, sākot ar 1844. gadu, vairs nav pārbaudes punkts un nekad tāds arī nebūs.

Kungs man atklāja, ka trešā eņģeļa vēstij jāiet uz priekšu un jātiek pasludinātai Viņa bērniem, kas izkaisīti pa visu pasauli, taču tai nav jābūt saistītai ar noteiktu laika periodu. Es redzēju, ka, nosakot laiku, daži sacēla viltus trauksmi, taču trešā eņģeļa vēsts ir spēcīgāka par jebkuru noteiktu laiku. Šī vēsts var stāvēt uz sava pamata un to nav nepieciešams pastiprināt, nosakot laiku. Tā izplatīsies ar milzīgu spēku, paveiks savu darbu un tiks taisnībā saīsināta.

Man tika rādīts, ka daži atrodas lielos maldos. Tie tic, ka to pienākums ir doties uz seno Jeruzalemi (skat. pielikumu) un tur veikt darbu, pirms atgriežas mūsu Pestītājs. Šie uzskati radušies, lai novērstu domas un interesi no pašreiz trešā eņģeļa vēsts ietvaros veicamā uzdevuma. Tie, kas pieņem, ka viņiem jāiet uz Jeruzalemi, būs aizņemti ar domām par pārcelšanos; viņu līdzekļi tiks atrauti no mūsu laika patiesības pasludināšanas. Es redzēju, ka šāds misijas darbs nedos reālu labumu. Būs nepieciešams ilgs laiks, lai daži jūdi sāktu ticēt Kristus Pirmajai nākšanai un, vēl daudz vairāk, lai tos pārliecinātu par Otro adventi. Man tika atklāts, ka sātans šajā ziņā dažus ievēdis lielos maldos. Viņu apkārtne ir ļaudis, kuriem tie varēja palīdzēt, pamācot ievērot Dieva likumus, taču viņi par tiem nedomāja un ļāva aiziet bojā. Es redzēju, ka senā Jeruzaleme vairs nekad netiks atjaunota, taču sātans dara visu iespējamo, lai Dieva bērnu domas, tagad – sapulcēšanas laikā, pievērstu (76) šīm lietām. Tādējādi viņu uzmanība, veltīt visu Kunga tiešajam darbam, tiek kavēta un viņi novārtā atstāj nepieciešamo sagatavošanos Viņa atnākšanai.

Dārgo lasītāj, pienākuma apziņa pret maniem brāļiem un māsām un dziļas ilgas, lai dvēseļu asinis netiktu atrastas pie manām drēbēm, pamudināja mani uzrakstīt šo nelielo darbu. Es labi apzinos ļaužu vairākuma neticību šīm atklāsmēm. Daudzi no tiem, kas sludina Kristu un māca, ka mēs dzīvojam „pēdējās dienās”, tās piedēvē sātanam. Es no viņiem sagaidu lielu pretestību, taču ja nebūtu jutusi, ka Kungs man pavēl šīs atklāsmes uzrakstīt, es tās nebūtu tādā veidā publicējusi. Iespējams, tās dažos pamodinās naidu un izsmieklus, taču es, Dievu bīstos vairāk nekā cilvēkus.

Sākumā, kad Kungs man uzticēja nodot vēstis Saviem ļaudīm, man bija grūti tās viņiem paziņot. Es, baidoties kādu sāpināt, bieži vien visu teikto padarīju maigāku un cik vien iespējams saudzīgāku. Nodot vēstis tieši tā, kā Kungs man tās atklāja, bija smags pārbaudījums. Es nesapratu, ka tā ir neuzticība, un nesaskatīju tādā rīcībā grēku vai briesmas, taču tad, kādā atklāsmē nonācu Jēzus tuvumā. Viņš mani uzlūkoja ar drūmu skatu un tad novērsās. Nav iespējams aprakstīt tās izbailes un izmisumu, ko tajā brīdī jutu. Es nokritu Viņa priekšā uz sava vaiga, bet nespēju izteikt nevienu vārdu. Ak, kā tad vēlējos paslēpties no šī caururbjošā skata! Tajā brīdī, kaut nedaudz spēju saprast, kā jutīsies bezdievīgie, kad tie sauks uz kalniem un klīntīm: „Krītiņiet pār mums un paslēpiet mūs no Tā vaiga, kas sēd uz goda krēsla, un no Jēra dusmām!”

Tūlīt kāds eņģelis pavēlēja man piecelties. Skats, ko es ieraudzīju, ir grūti aprakstāms.

Manā priekšā (77) stāvēja ļaužu pulks ar izplūkātiem matiem un saplēstām drēbēm. Viņu sejas izteiksme liecināja par neizsakāmu izmisumu un šausmām. Tie pienāca man klāt un berzēja savas drēbes pie manējām. Kad paskatījos uz savu apģērbu, tad ievēroju, ka tas ir aptraipīts ar asinīm un šīs asinis tajā bija izēdušas caurumus. Es kā mirusi pakritu pie mani pavadošā eņģeļa kājām. Man nebija, ar ko aizbildināties. Mēle pretojās jebkādiem centieniem kaut ko teikt; vienīgi ļoti ilgojos tikt prom no šīs svētās vietas. Tad eņģelis mani piecēla kājās un sacīja: „Tu vēl neesi nonākusi tādā stāvoklī, taču lai tu saprastu visu nopietnību, tev tika atklāts kā būs, ja nevēlēsies ļaudīm godīgi atklāt to, ko Kungs tev rādījis. Ja tu būsi uzticīgi līdz galam, tad varēsi ēst no dzīvības koka un dzert ūdeni no dzīvības upes. Tev būs daudz jācieš, bet Dieva žēlastība ir pietiekoša.” Pēc tam es biju labprātīga darīt visu, ko Kungs no manis prasīja. Es vēlējos iegūt Viņa atzinību un domāju par to, kaut nebūtu jāpiedzīvo šis šausmas iedvesošais skats.

Es bieži tiku nepatiesi apsūdzēta, ka izplatot spiritismam raksturīgus uzskatus. Tomēr, pirms laikraksta „Day-Star” (skat. pielikumu) redaktors nonāca maldos un pievienojās šīm apsūdzībām, Kungs man deva atklāsmi. Man tika atklātas cik bēdīgi šie uzskati ietekmēs Kunga ganāmpulku. Atklāsmēs, kuras man dāvāja Kungs es bieži redzēju, ka Jēzus ir Personība. Vienā no atklāsmēs es Viņam jautāju, vai arī Dievs Tēvs ir tāds pat kā Viņš, Jēzus atbildēja: „Es esmu pilnīgi līdzīgs sava Tēva Personai.”

Man bieži tika rādīts, ka spiritistu izpratnē Debesu varenība un godība zaudē savu patieso jēgu un nozīmi. Dāvida tronis un Jēzus pievilcīgā persona izzūd šo atziņu ugunī. Es redzēju, ka daži no pieviltajiem, kuri nonākuši šajos maldos, var tikt atgriezti pie patiesības gaismas, tomēr pilnībā atbrīvoties no spiritisma (78) samaitājošā iespaida viņiem būs gandrīz neiespējami. Tādiem nepieciešamas milzīgas pūles, lai atzītu savas kļūdas un tās atstātu uz visiem laikiem.

Dārgo lasītāj, praktiskai dzīvei un ticībai kā vadoni tev iesaku Dieva Vārdu, jo saskaņā ar šo Vārdu mēs visi reiz tiksīm tiesāti. Dievs šajā Vārdā ir apsollījis „pēdējās dienās” dot atklāsmes — ne tādēļ, lai ieviestu kaut ko jaunu ticībā, bet Savu ļaužu labklājībai un to cilvēku atgriešanai, kas novērsušies no Bībeles patiesības. Līdzīgi Dievs rīkojās ar Pēteri, kad to gribēja sūtīt sludināt pagāniem. (Ap.d. 10. nod.)

Tiem, kas šo nelielo darbu grib izplatīt, es vēlētos sacīt, ka tas ir domāts vienīgi nopietniem ļaudīm un nevis tādiem, kuri Dieva Gara darbību padara smieklīgu.

PIELIKUMS

Māsas Vaitas sapņi

Es sapņoju, ka redzu kādu dievnamu uz kuru plūda daudz ļaužu. Tikai tie, kas patvērumu meklēs šinī dievnamā, gala laikā tiks izglābti. Visi, kas palika ārpusē gāja bijā. Pūlis ārpusē, kas gāja paši savus ceļus izsmēja tos, kas iegāja dievnamā un sacīja, ka tāds glābšanas veids ir viltīgs apmāns un, ka patiesībā nav nekādu briesmu, no kurām vajadzētu bēgt. Viņi pat dažus aizturēja un mēģināja aizkavēt ieiet dievnamā. Baidoties no zobgalībām un izsmiekla, domāju, ka labāk nogaidīt līdz ļaudis izklīdīs un tad ieiet dievnamā neviena neievērota. Tomēr tā vietā, lai izklīstu, viņu skaits tikai vairojās, un bailēs nokavēt es steidzīgi atstāju savu māju un spiedos cauri pūlim. Degot nepacietībā nonākt dievnamā, (79) es nemaz neievēroju un nepievērsu uzmanību mani apņemošajai drūzmai. Iegājusi dievnamā es redzēju, ka plašais dievnamas balstījās uz viena milzīga pīlāra, pie kura bija piesiets ievainots un asiņojošs jērs. Mēs, klātesošie, sapratām, ka šis jērs ir sasists un ievainots mūsu dēļ. Visiem, kas ienāca templī, vajadzēja iet pie tā un nožēlot savus grēkus.

Jēra priekšā bija sēdekļi ar paaugstinājumu, uz tiem sēdēja ļaudis, kas izskatījās ļoti

laimīgi. Viņu sejas apņēma debesu gaisma; tie pagodināja Dievu un dziedāja Viņam pateicības un slavas dziesmas, kas izskanēja kā eņģeļu mūzika. Tie bija tie, kas nākuši pie Jēra, nožēlojuši savus grēkus, panākuši piedošanu un tagad priecīgi gaidīja kaut ko ļoti jauku.

Pēc tam, kad biju iegājusi iekšā, mani pārņēma baiļu un kauna sajūta, ka jāzemojas šo ļaužu priekšā. Taču sajutu, ka kāds mudina mani virzīties uz priekšu un es lepni gāju ap pīlāri, lai nokļūtu pie Jēra. Pēkšņi atskanēja bazūne, nodrebēja dievnams. Atskanēja dievnamā esošo svēto ļaužu gaviļu saucieni un apžīlbinošs spožums apspīdēja ēku un tad iestājās dziļa tumsa. Laimīgie ļaudis līdz ar gaismu pazuda un es paliku viena nakts briesmīgā klusumā.

Kad pamodos dvēseli pārņēma bailes. Nespēju aptvert, ka tas bija tikai sapnis. Man likās, ka es aiziešu pazušanā, ka Kunga Gars mani atstājis, lai nekad vairs neatgrieztos. Mans izmisums kļuva vēl lielāks.

Drīz pēc tam es redzēju kādu citu sapni. Izskatījās, ka esmu izmisumā un aizklājusi ar rokām seju, domāju: Ja Jēzus būtu virs zemes, tad es ietu pie Viņa, mestos pie Viņa kājām un izstāstītu Viņam [80] visas savas bēdas. Viņš no manis nenovērstos, Viņš par mani apžēlotos un es Viņu mīlētu un Viņam vienmēr kalpotu. Tad atvērās durvis un ienāca kāda persona, kurai bija cēla stāja un izskats. Tā līdzcietīgi mani uzlūkoja un sacīja: "Vai tu labprāt gribētu redzēt Jēzu? Viņš ir šeit un, ja tu gribi, tu vari Viņu redzēt. Ņem visu, kas tev ir un seko man!" To dzirdot mani apņēma neizsakāms prieks, jautri satvēru savas nedaudzās mantas un sekoju savam vadonim. Viņš mani veda pie kādām stāvām un acīmredzami nestiprām kāpnēm. Kad es sāku kāpt augšā, viņš mani paskubināja lūkoties uz augšu, lai es neapreibtu un nenokristu. Daudzi citi, kas bija kāpuši pa šīm kāpnēm, krita pirms nonāca galā.

Mēs sasniedzām pēdējo pakāpi un stāvējām pie kādām durvīm. Mans vadonis aizrādīja, lai es šeit atstāju visas lietas, ko esmu paņēmusi līdz. Es tās priecīgi noliku; tad viņš atvēra durvis un aicināja mani ieiet. Nākošā mirklī es stāvēju Jēzus priekšā. Kāda skaista seja! Tas nepārprotami bija Viņš; tāds labvēlīgs un cienīgs izskats nevarēja būt nevienam citam. Kad Viņa skats vērsās uz mani, es tūlīt zināju, ka Viņam ir pazīstami visi mani dzīves apstākļi, visas manas domas un jūtas.

Es mēģināju izvairīties no Viņa skatiena, jo nebiju spējīga panest Viņa vērīgo skatienu, taču Viņš smaidīdams nāca tuvāk un, likdams savu roku uz manu galvu, sacīja: "Nebīsties!" Viņa patīkamā balss apņēma manu sirdi ar tādu svētlaimību, kādu vēl nekad agrāk nebiju izjutusi. Es biju tik laimīga, ka nespēju izsacīt nevienu vārdu, bet pārņēmta no neaprakstāmas svētlaimes nokritu pie Viņa kājām. Kamēr bezpalīdzīgi gulēju, man parādījās skaisti un krāšņi skati. Likās, ka esmu sasniegusi debesu drošību un mieru. [81] Mans spēks pilnībā atgriezās un es piecēlos. Jēzus mīlestības pilnais skats vēl dusēja uz mani un Viņa smaids atspirdzināja manu dvēseli. Viņa klātbūtne piepildīja mani ar svētu godbijību un neizsakāmu mīlestību.

Tad mans pavadonis atvēra durvis un mēs izgājām. Viņš man atkal pavēlēja paņemt visas lietas, ko biju atstājusi ārā. Kad biju to izdarījusi, viņš man iedeva zaļu, cieti satītu kamolu un lika to likt pie savas sirds; kad es vēlēšos redzēt Jēzu, tad man tas jāizņem un cik iespējams jāattin. Viņš mani brīdināja, lai neturu to ilgi satītu, lai tas nesamezgļojas un nepaliek grūti attinams. Es liku kamolu pie savas sirds, priecīgi kāpu pa kāpnēm lejā, slavēju Kungu un stāstīju visiem, kurus satiku, kur tie var atrast Jēzu. Šis sapnis deva man cerību. Zaļais kamoliņš attēloja ticību un manā tumšajā dvēselē uzausa gaisma par to, cik jauki un vienkārši ir uzticēties Dievam.

Br. Millera sapnis

Es sapņoju, ka Dievs neredzamā veidā man atsūtīja mākslīgi izstrādātu dārgakmeņu kārbiņu. Kārbiņa bija vairāk kā desmit collas gara un sešas collas plata, taisīta no eben koka un izgreznota ar pērlēm. Pie kārbiņas bija atslēga. Es nekavējoties satvēru atslēgu un atslēdzu kārbiņu. Man par brīnumu atradu to pilnu ar dažāda lieluma un dažādas vērtības dārgumiem, dimantiem, zelta un sudraba monētām. Tiem viesiem kārbiņā bija noteikta vieta un tie izstaroja gaismu un krāšņumu līdzīgi saulei.

Es domāju, ka nedrīkstu viens pats baudīt šo brīnišķo skatu, lai gan mana sirds nevarēja nopriecāties par kārbiņas satura spožumu, [82] skaistumu un vērtību. Es kārbiņu noliku savā istabā uz galda un paziņoju, ka visi, kas vēlās, var nākt un apskatīt viskrāšņāko un spožāko lietu, ko jebkad kāds cilvēks ir redzējis. Ļaudis nāca. Vispirms tikai nedaudzi, vēlāk to skaits palielinājās. Kad pirmie ieskatījās kārbiņā, tie brīnījās un izskanēja prieka saucieni. Skatītāju skaitam palielinoties, tie sāka dārgakmeņus sajaukt; ļaudis izņēma tos no kārbiņas un izkaisīja pa galdu. Es sāku domāt, ka īpašnieks šo kārbiņu un dārgakmeņus no manas rokas atprasīs un, ja es pieļaušu, ka dārgakmeņus izkaisa, tad vairs nekad nevarēšu tajā pašā kārtībā tos atlikt atpakaļ. Es sapratu, ka nespētu uzņemties tik lielu atbildību un lūdzu ļaudis dārgakmeņus neaizskart un neizņemt no kārbiņas. Jo vairāk es lūdzu, jo vairāk tie tos izkaisīja. Tie sāka dārgakmeņus kaisīt pa istabu – uz grīdas, uz istabas mēbelēm.

Es redzēju, ka starp īstajiem dārgakmeņiem un naudu tie izkaisīja lielu skaitu neīstu dārgakmeņu un neīstu naudu. Par ļaužu nekrietno izturēšanos un nepateicību es biju ļoti saīdzis un sāku tos norāt; jo vairāk es tos rāju, jo vairāk tie neīstos dārgakmeņus un naudu sajauca ar īstajiem.

Es ļoti sanikņojos un ar varu mēģināju izdabūt tos no istabas; kamēr es vienu izvedu, tikmēr trīs citi ienāca un ienesa putekļus, dubļus un citus netīrumus. Drīz visi īstie dārgakmeņi, dimanti un naudas gabali tika apklāti ar netīrumiem un tos vairs nevarēja saskatīt. Arī manu kārbiņu tie saplēsa gabalos [83] un nosvieda netīrumos. Es domāju, ka neviens neredz manas bēdas. Jutos pavisam nelaimīgs un nospiests, apsēdos un raudāju. Kamēr es raudāju, bēdājos par lielo zaudējumu un apzinājos savu atbildību, domāju par Dievu un nopietni Viņu lūdzu sūtīt man palīdzību.

Tūlīt atvērās durvis un ienāca kāds vīrs. Visi ļaudis atstāja istabu. Viņam rokā bija slota, viņš atvēra logus un sāka no istabas izmest putekļus. Es viņam uzsaucu apstāties, jo netīrumos atrodas dārgakmeņi. Viņš sacīja, lai nebaidos, jo viņš to ņem vērā. Kamēr viņš mēza netīrumus un putekļus, neīstie dārgakmeņi un naudas gabali līdzīgi mākonim laidās ārā pa logu un vējš tos aizpūta projām. Juceklī uz vienu mirkli biju aizvēris savas acis un, kad tās atkal atvēru, tad visi netīrumi bija projām. Vērtīgie dārgakmeņi, dimanti, zelta un sudraba naudas gabali bija izkaisīti pa visu istabu.

Vīrs uzlika uz galda kārbiņu, lielāku un krāšņāku par pirmo. Salasīja visus dārgakmeņus, dimantus un nauda gabalus un ielika tos kārbiņā. Neviena neiztrūka, lai gan daži dimanti nebija lielāki par kniepadatas galviņu. Tad viņš aicināja mani nākt un aplūkot dārgakmeņus. Es ielūkojos kārbiņā un manas acis apzīlba. Dārgakmeņiem bija desmit reižu lielāks spožums kā agrāk. Es sapratu, ka tie tikuši nospodrināti ar smiltīm, kad tos zem kājām samina bezdievīgās personas, kas tos izkaisīja un nosvieda. Tie apbrīnojamā kārtībā atradās kārbiņā, katrs savā vietā. No prieka es iekliedzos un šis kļiedziens mani uzmodināja. [85]

Izdevuma „Piedzīvojumi un atklāsmes” pielikums

20. Paskaidrojošās piezīmes

Dārgie kristīgie draugi! Pēc tam, kad 1851. gadā izdevu īsu izklāstu par maniem piedzīvojumiem un atklāsmēm, mans pienākumu ir sniegt paskaidrojumu par dažām lietām, kas iekļautas šajā mazajā grāmatiņā, kā arī pievienot klāt vēlākās atklāsmes.

1) “ Es redzēju, ka svētais Sabats ir un paliks šķirošs mūris starp Dieva īsto Izraēlu un neticīgajiem; Sabats ir lielā patiesība, kas savieno svēto sirdis, kas gaida savu Kungu. Es redzēju, ka Dievam ir bērni, kas neizprot Sabata nozīmi, taču neskatoties uz to, tie no tā nenovēršas. Bēdu laika sākumā, kad tiksīm piepildīti ar Svēto Garu, tad iziesim un vēl pilnīgāk pasludināsim Sabata patiesību.”

Šī atklāsmē tika dota 1847. gadā, kad vēl tikai maza daļa no adventistiem svinēja Sabatu; no šī mazumiņa tikai daži Sabata svētišanu uzskatīja par tik svarīgu, it kā tā būtu līnija starp Dieva ļaudīm un neticīgajiem. Jau tagad redzams šo atklāsmju piepildīšanās sākums. “Bēdu laika sākums”, kas te minēts, neattiecas uz laiku, kad tiks izlietas mocības; tas attiecas uz laiku pirms mocībām, kamēr Kristus ir svētnīcā. Laikā, kad tiks pabeigts pestīšanas darbs, pār pasauli nāks bēdas un tautas būs saniknotas. Taču, tās tiks aizturētas, lai netiktu traucēts [86] trešā eņģeļa vēsts pasludināšanas darbs. Tajā laikā, no Kunga vaiga nāks “Vēlais lietus” jeb „atspirdzināšana”. Vēlais lietus dos spēku trešā eņģeļa varenajai balsij un sagatavos svētos, lai tie varētu pastāvēt septiņu pēdējo mocību laikā.

2) Atklāsmē par atvērtām un aizvērtām durvīm, tika dota 1849. gadā. Atklāsmes grāmatas 3. nodaļas 7-8. pantu izmantošana, svētnīcas un tajā notiekošās Kristus kalpošanas kontekstā, man bija pilnīgs jaunums. Nekad iepriekš par to nebiju dzirdējuši. Tagad, kad jautājums par svētnīcu tiek saprasts pareizā gaismā, šie panti iegūst daudz dziļāku jēgu un nozīmi.

“Nepareizās reformācijas”, attiecas uz tiem, kas dzirdējuši, taču atmetuši adventes mācību. Tie kritīs spēcīgos maldos un kā agrāk vairs nejutīs rūpes par grēcinieku pestīšanu. Tā kā tie ir atmetuši vēsti un padevušies sātana kārdinājumiem, tad “viņu glābšanas laiks ir pagājis”. Šeit nav runa par tiem, kas nav dzirdējuši mācību par otro atnākšanu.

3) Atklāsmē par to, ka „Kungs otrreiz izstiepis roku, lai mantotu Savas tautas atlikumu”, attiecas uz vienprātību un spēku, kas kādreiz valdīja starp tiem, kas gaidīja Kristus nākšanu un norāda, ka Kungs atkal sācis savienot un stiprināt Savus ļaudis.

4) Spiritisma parādības. „Es redzēju, ka noslēpumainā klauvēšana Ņujorkā un citās vietās norisinājās ļaunā ienaidnieka spēkā. Lai pieviltos ieaijātu, liktu tiem justies drošība, un, ja iespējams, arī Dieva ļaužu prātus pievērstu šīm lietām, liekot šaubīties par Svētā Gara mācībām un spēku, šādas reliģiskā mētelī tērptas parādības kļūs arvien biežākas.” Šī atklāsmē tika dota 1849. gadā. Gandrīz piecus gadus pēc tam, spiritisma parādības, pārsvarā ierobežotā veidā, bija atklājušās Ročesterā un kļuva pazīstamas kā „Ročesteras klauvēšana”. Kopš tā laika šīs ienaidnieka darbības izplatījušās neiedomājami plašā mērā.

No atklāsmes, kas man par noslēpumaino klauvēšanu tika dota 1850. gadā, daudz kas jau ir piepildījies un vēl piepildās. Lūk, daļa no tas: „Es redzēju, ka iebildumus pret

klauvēšanu drīz sāks uzskatīt par Dieva zaimošanu. Šādi uzskati izplatīsies arvien vairāk. (87) Sātana vara pieaugs un viņa uzticīgajiem sekotājiem būs spēks darīt brīnumus, pat ugunij liekot krist no debesīm cilvēku acu priekšā. Man tika rādīts, ka mūsdienu burvji ar klauvēšanu un hipnozi sāks izskaidrot visus mūsu kunga Jēzus Kristus darītos brīnumus; daudzi sāks ticēt, ka Dieva Dēla virs zemes veiktos, lielos darbus pavadīja tas pats spēks.”

Es redzēju šīs pievilšanas lielos panākumus. Ja tas būs iespējams, maldos tiks ievesti pat izredzētie. Sātanam būs vara cilvēku priekšā atveidot dažādus šķietamus tēlus, kas uzdosies par mūsu nesen Kristū mirušajiem radniekiem un draugiem. Liksies, ka viņi atkal ir pie mums; tiks izteikti mums labi pazīstami vārdi, kurus dzirdējām, vēl kopā dzīvojot. Ausīs skanēs tas pats balss tembrs, pie kura mēs tik ļoti bijām pieraduši. Tas viss tiks darīts, lai pieviltu svētos un liktu viņiem noticēt maldiem.

Es redzēju, ka svētajiem jābūt skaidram priekšstatam par mūsu laika patiesību; to tie var iegūt vienīgi no Rakstiem. Tiem jāizprot, kādā stāvoklī atrodas mirušie, jo viņiem parādīsies ļaunie gari, kas uzdūdosies par tuvākajiem draugiem un radniekiem. Tie apliecinās, ka Sabats ir atcelts un paudis citas Rakstiem neatbilstošas mācības. Tie darīs visu iespējamo, lai pamodinātu pret sevi simpātijas un, apstiprinot savus paziņojumu, veiks dažādus brīnumdarbus. Dieva ļaudīm jābūt gataviem stāties pretī šiem gariem ar Bībelē atklāto patiesību; mirušie nezina ne nieka un tie, kas viņiem tādā veidā parādās, ir ļaunie gari. Mēs savās domās nedrīkstam pieķerties šīs Zemes lietām; sirdīm jābūt aizņemtām ar mūsu laika patiesību, tām jābūt gatavām sniegt pamatotu un godbijīgu atbildi par mūsu sirdī valdošo cerību. Lai spētu (88) pastāvēt šajā viltus un maldu laikā, mums jāmeklē gudrība no augšienes.

Mums labi jāpārbauda savas cerības pamats. Mums tas jāspēj aizstāvēt ar Svētajiem Rakstiem. Minētie maldi izplatīsies arvien plašāk, un mums ar tiem būs jāstopas vaigu vaigā. Gadījumā, ja nebūsim sagatavoti, mēs nonāksim to gūstā un tiksīm uzveikti. Taču, ja gatavojoties priekšā stāvošajai cīņai, no savas puses darīsim visu iespējamo, Dievs veiks savu daļu, un Viņa varenā roka mūs pasargās. Lai aizstāvētu uzticīgos bērnus un veidotu ap tiem aizsargmūri, Kungs drīzāk no debesīm palīgā sūtīs visus eņģelus, nekā atļaus tos pievilt ar sātana indīgajiem brīnumiem. Es redzēju, cik strauji šie maldi izplatās.

Man tika rādīts zibens ātrumā joņojošs dzelzceļa vilciens. Eņģelis aicināja to rūpīgi aplūkot, un kad savu skatu pievērsu šim vilcienam, šķita, ka tajā uz priekšu trauktos visa pasaule. Likās, ka neviena netrūkst un visi sēž vilcienā. Eņģelis paskaidroja: „Tie ir sasieti kūlīšos sadedzināšanai.” Tad viņš man norādīja uz vilciena pārzini – skaistu, stalta auguma personu, kuru visi pasažieri uzlūkoja ar apbrīnu un cieņu. Es mazliet apmulsu un jautāju pavadošajam eņģelim, kas viņš ir. Viņš atbildēja: „Tas ir sātans. Viņš vada šo vilciena sastāvu gaismas eņģeļa izskatā. Viņš gūstā ir saņēmis gandrīz visu pasauli. Ļaudis ir pakļauti spēcīgiem maldiem. Tie tic meliem, kas tos pazudinās. Netālu stāvošais mašīnists ir viņa tuvākais palīgs, un tur atrodas vēl citi, dažādos amatos nodarbināti ierēdņi, kas visi zibens ātrumā traucas pretī bojāejai.

Es jautāju eņģelim, vai tiešām neviens nav atlicis? Viņš man pavēlēja skatīties uz otru pusi, un tur es ieraudzīju kādu nelielu pulku, kas gāja pa šauru taku. Tie visi šķita cieši vienoti, ar patiesības saitēm saistīti (89) atsevišķās grupās. Eņģelis sacīja: „Trešais eņģelis tos ir apzīmojis jeb sasējis kūlīšos Debesu klētīm.” Šis mazais pulks izskatījās visai novārdzis, it kā tas būtu gājis cauri smagiem pārbaudījumiem un grūtībām. Tajā brīdī it kā saule iznira no mākoņiem un apgaismoja viņu sejas, liekot tiem liksmi raudzīties uz priekšu pretī uzvarai.

Es redzēju, ka Kungs pasaulei ir devis iespēju izbēgt no sātana slazdiem. Spiritisms

neievēro nekādu atšķirību starp labo un ļauno, un balstoties tikai uz šo faktu, paties kristietis spētu ieraudzīt šīs parādības maldīgo raksturu.

Tomasa Peina ķermenis ir pārvērties pīšļos. Tas tiks uzmodināts tūkstoš gadu laika perioda beigās, pie otrās augšāmcelšanās, lai saņemtu savu algu un izciestu otro nāvi. Taču, sātans rāda, ka tas ir paņemts Debesīs un paaugstināts. Cik ilgi tas bija iespējams, sātans viņu izmantoja Zemes dzīves laikā. Tagad, turpinot šos maldus, viņš cenšas ļaudīm iegalvot, ka Debesīs Peins ir augstu godāts un ka tur viņš māca to pašu, ko šeit. Atrodas daži, kas, kādreiz ar riebumu noskatījās uz viņa dzīvi un nāvi, uz viņa mācību samaitājošo iespaidu, taču tagad pieņem padomus no šī visnekrietnākā un zemiskākā cilvēka, kurš tā ienīda Dievu un Viņa likumus.

Būdams melu tēvs, sātans pasauli pievil un padara to aklu; viņš sūta savus eņģeļus un liek tiem runāt apustuļu vārdā tā, lai tie izteiktos pretēji tam, ko kādreiz, dzīvojot virs Zemes, rakstīja Svētā Gara iespaidā. Šie ļaunie eņģeļi liek domāt, ka apustuļi atmet savas mācības un paziņo tās par viltotām. Tā rīkojoties, sātans vārda kristiešos un visā pasaulē sēj neuzticamību Dieva Vārdam. Šī svētā Grāmata stāv viņam tieši ceļā un jauc visus plānus, tāpēc velns vada ļaudis apšaubīt tās dievišķo izcelsmi. Viņš liek ticēt neticīgajam Tomasam Peinam, un tam, it kā tas pēc nāves būtu uzņemts Debesīs, kur kopā ar svētajiem apustuļiem, kurus viņš virs Zemes nonicināja, būtu norīkots pamācīt pasauli.

Sātans katram savam eņģelim ir paredzējis noteiktu darbu un piekrodina darboties viltīgi, veikli un gudri. Viņš dažus no tiem ir norīkojis darboties un runāt apustuļu vārdā. Citiem līcis attēlot neticīgos un ļaunos cilvēkus, kas šķīrušies no dzīves zaimodami Dievu, bet tagad parādās kā ļoti reliģiozi. Nav nozīmes vai tas ir vissvētākais apustulis, vai visbezdievīgākais neticīgais. Tie visi māca vienu un to pašu, jo sātanam nav svarīgi kādus paņēmienus izmantot, galvenais, lai piepildās viņa nodomi. Ar Peinu velns bija cieši saistīts virs Zemes un palīdzēja tam viņa darbā. Tagad ļaunajam ir pavisam viegli lietot tos pašus vārdus un atveidot rokkrastu, kāds bija tā uzticīgajam kalpam, kas tik veiksmīgi īstenoja viņa nolūkus. Sātans agrāk ir diktējis daudzus no šī cilvēka rakstiem, tāpēc tagad ļaunie eņģeļi bez grūtībām lieto Peinam raksturīgos izteicienus un liek domāt, ka tie nāk (91) no viņa. Šis cilvēks savā dzīvē uzticīgi kalpoja ļaunajam. Visas šīs mācības, kuras šķietami sludina mirušie apustuļi, svētie un neticīgie, nāk tieši no sātana – tas ir viņa meistardarbs.

Šim sātana apgalvojumam, ka viņa mīlulis, kurš pilnībā ienīda un noliedza Dievu, tagad godībā ir kopā ar svētajiem apustuļiem un eņģeļiem, vajadzētu būt pietiekošam pierādījumam, lai ļaudīm atvērtos acis un tie saprastu ienaidnieka tumšos, noslēpumainos darbus. Viņš pasaulei un neticīgajiem faktiski saka: Nav svarīgi, cik ļauni jūs esat; vienalga, vai jūs ticat vai neticat Dievam un Bībelei; dzīvojiet, kā vien jums patīk, Debesis jums tik un tā ir nodrošinātas. Ja jau Tomass Peins ir Debesīs, tad visiem skaidrs, ka arī viņi tur nokļūs. Šie maldi ir tik acīmredzami, ka visi, kas patiesi vēlas, tos var saskatīt. Izmantojot Tomasam Peinam līdzīgus cilvēkus, sātans tagad veic to pašu darbu, ko viņš ir centies darīt kopš savas krišanas. Pielietojot ļaunu spēku un viltus brīnumus, viņš dara nedrošu kristīgās cerības pamatu un aizsedz sauli, kurai vajadzēja apgaismot uz Debesīm vedošo šauro taku. Viņš liek pasaulei ticēt, ka Bībele nav inspirēta, ka tā nav labāka par jebkuru stāstu grāmatu. Tās vietā viņš iesaka kaut ko citu, proti, dažādas garu izpausmes!

Tas ir pilnībā viņam veltīts un pakļauts informācijas kanāls, caur kuru velns pasaulei var likt ticēt, kam vien grib. Grāmatu, kas sātanu un viņa sekotājus nosoda, tas nostumj ēnā pēc savas patikas. Pasaules Glābēju viņš padara tikai par vienkāršu cilvēku. Tieši tāpat, kā Jēzus kapu apsargājošie Romas kareivji izplatīja nepatiesas ziņas, kuras tiem

ieteica augstie priesteri un vecaji, rīkosies arī šo krāpjošo garīgo parādību nožēlojamie piekritēji. Tie centīsies (92) visiem skaidrot, ka Kristus dzimšanas, nāves un augšāmcelšanās notikumos nav nekā neparasta. Tādā veidā, atstumjot Jēzu otrā plānā, viņi pasaules uzmanību pievērsīs sev un saviem viltus brīnumiem, kuri, kā tie apgalvo, tālu pārsniedz Kristus darbus.

Līdz ar to pasaule nonāk tai izliktajos slazdos, un, drošības sajūtas ieaijāta, neaptver briesmīgos maldus, kamēr tiek izlietas septiņas pēdējās mocības. Sātans smejas, redzot, ka viņa plāns gūst tādus panākumus un visa pasaule atrodas tā valgos.

5) Es rakstīju, ka nevarēju saskatīt Tēva Personu, jo Viņu aizklāja godības pilns gaismas mākonis. Tāpat es rakstīju, ka redzēju Tēvu pieceļamies no troņa. — Dievs tiešām bija tīts gaismā un godībā. Es Viņu kā Personu nevarēju redzēt, tomēr skaidri sapratu, ka tas bija Tēvs, un Viņš izstaroja šo gaismu un godību. Kad es redzēju gaismas un godības atveidu pieceļamies no troņa, tad sapratu, ka šīs kustības izdara Tēvs; tādēļ es sacīju, ka redzēju Tēvu pieceļamies. Viņa godību un Viņa Personu es nekad neesmu redzējusi, jo neviens nevar Viņu uzlūkot un palikt dzīvs. Tomēr gaismas un godības atveidu, kas aizsedz Viņa Personu, var redzēt.

Tālāk es minēju, ka „troņa priekšā parādījās sātans, cenšoties atdarināt Dieva darbības”. Nedaudz tālāk es rakstīju, ka: „pagriezies, lai paskatītos uz ļaužu grupu, kas vēl palika zemojušies troņa priekšā.” Šeit jāatzīmē, ka šis lūdzošais pulks kā mirstīgi cilvēki atradās uz Zemes, taču man viņi tika rādīti kā zemojušies troņa priekšā. Jāsaprot, ka šie cilvēki neatradās Jaunajā Jeruzalemē. Lai neviens nepieļauj domu, it kā es ticētu, ka Jaunajā Jeruzalemē ir uzturējies sātans. Atcerēsieties, ka apustulis Jānis lielo sarkano pūķi redzēja debesīs. „Vēl cita zīme parādījās pie debesīm: redzi, liels pūķis, (93) ugunīgi sarkans; tam bija septiņas galvas un desmit ragi.” (Atkl. 12:3) Vai tad tāds briesmonis ir debesīs? Šeit, ja kāds vēlas, var atrast labu izdevību izsmieklam, tāpat kā dažiem cilvēkiem runājot par maniem paziņojumiem.

6) 1850. gada janvārī saņemtā atklāsme. Daļa no šīs atklāsmes, kur runāts par vēstnešiem aizturētajiem līdzekļiem, attiecas tieši uz to laiku. Kopš tām dienām mūsu laika patiesības draugi ir sarosījušies un pat gaida piemērotas izdevības, lai ar saviem līdzekļiem varētu paveikt kaut ko labu. Daži ir ziedojuši tik devīgi, ka saņēmējiem tas nācis par sliktu. Pirms apmēram diviem gadiem man tika rādīts, ka ar Kunga naudu drīzāk ir rīkojušies pārāk bezrūpīgi, nekā tās būtu trūcis.

Sekojošais fragments ir ņemts no kādas atklāsmes, kas tika dota 1853. gada 2. jūnijā, Džeksonā, Mičiganas štatā. Tā galvenokārt attiecas uz brāļiem šajā minētajā vietā. „Es redzēju, ka brāļi sāka ziedot savus īpašumus un tos izdalīt bez kāda noteikta, neatliekama mērķa. Viņi deva pat pārāk brīvi, pārāk daudz un pārāk bieži. Es redzēju, ka vadītājiem šo kļūdu pienācās labot un radīt draudzē pareizu iespaidu. Nauda tika vērtēta pārāk maz vai vispār nemaz, it kā jo ātrāk to varēja izdot, jo labāk. Daži atstāja sliktu piemēru, pieņemdami lielus ziedojumus un nemaz nedomādami par tiem, kuriem nebija līdzekļu, lai tik brīvi un bezrūpīgi rīkotos. Neiebilstot pret tik lielām naudas summām un nemaz neinteresējoties, vai Dievs ļaudīm ir licis tik daudz ziedot, šis pārmērīgais dāsnums tika atzīts par labu.

Kļūdījās arī devēji, nemaz tiešāk nepajautājot par radušos vajadzību, vai šajā gadījumā ir vai nav nepieciešams dot, jo tie, kas šo naudu lietoja, ar to tika pakļauti lielām briesmām. Kāds brālis tiešām ļoti cieta tāpēc, ka viņa rokās bija par daudz līdzekļu. (94) Viņš nebija mācījies taupību un dzīvoja izšķērdīgi, savu ceļojumu laikā šur un tur izdodams naudu bez kādas vajadzības. Tik vieglprātīgi rīkodamies ar Kunga līdzekļiem,

viņš atstāja sliktu iespaidu, jo citi par viņu savā sirdī varēja domāt: „Brālim J. ir pietiekoši naudas, vairāk nekā to varētu izlietot līdz Kunga nākšanai!” Dažiem tas ļoti kaitēja. Atzīstot patiesību, viņi nonāca pie nepareiziem uzskatiem, neizprotot, ka lieto Kunga naudu, un neapzinoties tās vērtību. Šim nabaga dvēselēm, kas, tikko pieņēmušas trešā eņģeļa vēsti, tūlīt bija sastapušās ar tādu piemēru, pēc tam nāksies daudz mācīties, ko nozīmē sevi aizliegt un ciest Kristus dēļ. Tam būs jāiemācās atteikties no bezrūpīgas dzīves, jābeidz domāt tikai par savām ērtībām un komfortu un jāsajūt dvēseļu vērtība. Tie, kas apzinās, ko nozīmē vārdi „vai jums” (Lūk. 6:24), nepieliks lielas pūles, lai gatavotos ērti un omulīgi ceļot. Iziet darbā ir iedrošināti arī tādi, kuriem šajā ziņā nav aicinājuma. Tāda rīcība uz citiem atstās iespaidu, ka nav vērts taupīt, sevi aizliegt un atdot līdzekļus Dieva mantu namā. Viņi teiks: „Ir taču citi, kam pietiek naudas, lai tie ziedo laikrakstam. Nav nekādas nepieciešamības man kaut ko darīt, laikraksts pastāvēs arī bez manas palīdzības.”

Ne mazums grūtību man ir sagādājuši tie, kas no konteksta izrauj manas atklāsmes, kur runāts par īpašumu ziedošanu mūsu darba vajadzībām, un tad tās nepareizi interpretē. Viņi līdzekļus izšķērdē, neņemot vērā citus atklāsmē dotos principus. 50. lappusē ir lasāms sekojošais: „Es redzēju, ka Kunga darbu kavēja un apkaunoja daži vīri, kas ceļoja apkārt, bet kuriem nebija vēsts no Dieva. Tādiem būs jāsniedz Kungam atskaite par katru dolāru, ko tie izlietojuši, lai ceļotu tur, kurp doties nemaz nebija viņu pienākums, jo šo naudu varēja izlietot (95) Dieva lietas labā.” Un turpat 50. lappusē vēl varam lasīt: „Es redzēju, ka tiem, kam ir spēks strādāt ar savām rokām, lai atbalstītu Kunga darbu, par šo spēku būs jānorēķinās tāpat, kā citiem par saviem īpašumiem.”

Es vēlos sevišķu uzmanību pievērst 57. lappusē izteiktajai domai. Lūk, īss fragments: „Mūsu Kunga vārdu nolūks nav pietiekoši paskaidrots.” Es redzēju, ka „pārdošanas mērķis nav atbalstīt tos, kas spēj strādāt un paši sevi uzturēt, bet — izplatīt patiesību. Izdabāt to slinkumam, kas var strādāt, ir grēks. Daži ir dedzīgi apmeklējuši visas mūsu sanāksmes, nevis lai pagodinātu Dievu, bet „maizes un zivju” dēļ. Tādiem daudz labāk būtu bijis palikt mājās un strādāt ar savām rokām, lai, „kaut ko labu sagādājot”, varētu apmierināt ģimenes vajadzības un atliktu, ko dot mūsu laika patiesības dārgās vēsts atbalstam.” Pagātnē sātānam bija nodoms paskubināt dažus cilvēkus pārsteidzīgā garā vieglprātīgi izlietot līdzekļus un iespaidot brāļus ātri šķirties no saviem īpašumiem, lai ar tādu bezrūpīgu un neapdomīgu naudas tērēšanu kaitētu dvēselēm un tās pazudinātu. Taču tagad, kad patiesība tiek pasludināta daudz intensīvāk, darbs izjūt līdzekļu trūkumu. Viņa plāns zināmā mērā ir piepildījies.

Kungs ir rādījis, ka daudzi kļūdās, raudzīdamies vienīgi uz tiem, kam ir īpašumi; it kā tikai viņiem būtu jāatbalsta traktātu un laikrakstu izdošana. Katram vajadzētu darīt savu daļu. Tie, kam ir spēks strādāt ar savām rokām un nopelnīt līdzekļus darba vajadzībām, par to būs tikpat atbildīgi, kā citi par saviem īpašumiem. Ikvienam Dieva bērnam, kurš apliecina, ka tic mūsu laika patiesībai, no savas puses vajadzētu dedzīgi darīt visu, ko vien tas var.

1853. gada jūlijā es redzēju, ka viss nav tā, kā tam vajadzēja būt, ja Dievam piederošais un Viņa atzītais laikraksts var iznākt tik reti. Laiks, kurā mēs (96) dzīvojam, prasa laikraksta izdošanu katru nedēļu. Tāpat vajadzētu publicēt daudzus traktātus, lai atmaskotu arvien pieaugošos maldus, bet darbs tiek kavēts līdzekļu trūkuma dēļ. Es redzēju, ka patiesībai jātiek izplatītai un mums nevajadzētu būt tik bailīgiem. Labāk lai trīs traktāti nonāk tur, kur pēc tiem neviens neilgojas, nekā to pietrūkst vienam, kurš tos vērtē un no tiem var gūt kādu labumu. Es redzēju, ka laika zīmēm jātiek rūpīgi izskaidrotām, jo sātana darbība arvien vairāk pastiprinās. Sātana un viņa aģentu publicētie darbi vairojas, viņu spēki pieaug, un, tas ko mēs gribam darīt, lai nestu

patiesību citiem, ir jādara ātri.

Man tika rādīts, ka tagad sludinātā patiesība pastāvēs, jo tā ir pēdējo dienu patiesība; tā paliks, un nākotnē nebūs nepieciešamība to daudz papildināt. Nav vajadzības daudz rakstīt par to, kas pats par sevi ir saprotams. Patiesība ir tieša, vienkārša un skaidra. Tā pati sevi aizstāv, un tajā nav maldu. Maldīgi ir tik sarežģīti un mīklaini, ka nepieciešams milzīgs daudzums vārdu, lai par tiem šajā sagrozītajā veidā varētu kaut ko paskaidrot. Es redzēju, ka visa gaisma, ko ļaudis atsevišķās vietās saņēma, nāca no mūsu laikraksta; ļaudis tā atrada patiesību un stāstīja par to citiem. Pateicoties šiem klusajiem vēstnešiem, Dieva atziņa dažās vietās ir vairojusies. Laikraksts šiem ļaudīm bija vienīgais sludinātājs, tāpēc patiesības lietas tālāko virzību nedrīkst aizkavēt līdzekļu trūkums. (97)

21. Draudzes kārtība

Kungs man ir rādījis, ka no draudzes kārtības par daudz baidās un to neievēro. No formālisma un ārišķībām vajadzētu sargāties, bet tas nenozīmē, ka nav vajadzīga organizācija. Debesīs valda kārtība, un, kad Kristus bija virs Zemes, arī draudzē bija kārtība, kuru pēc Viņa aiziešanas stingri centās ievērot visi mācekļi. Tāpat tagad, pēdējās dienās, kad Kungs Savu tautu grib novest pie vienotas ticības pārliecības, kārtība ir nepieciešama vairāk nekā jebkad agrāk. Kamēr Dievs savus bērnus vēlas apvienot, sātans ar ļaunajiem eņģeļiem pūlas šo vienotību izjaukt un izpostīt. Tāpēc darbā visai steidzīgi ir izgājuši vīri, kam trūkst gudrības un veselīga sprieduma spēju, kas pārsvarā nevar pārvaldīt pat savu namu, lai ieviestu kārtību un disciplīnu starp tiem nedaudzajiem, kurus Dievs uzticējis viņu aizgādībai; tomēr tie jūtas spējīgi uzņemties rūpes par visu ganāmpulku. Viņi pieļauj daudz kļūdu, un tie, kas nav pazīstami ar mūsu ticību, domā, ka visi vēstneši ir līdzīgi šiem sevi izvīzījušajiem vīriem. Līdz ar to Dieva darbs tiek apkaunots un daudzi neticīgie, kas citādi par patiesību būtu vaļsirdīgi interesējušies un to rūpīgi meklējuši, tagad no tās izvairās.

Draudzes un brāļu neaicināti, darbā iesaistās cilvēki bez svētas dzīves, nesagatavoti mācīt mūsu laika patiesību, kā rezultātā rodas nevienprātība un sajukums. (98) Daži zina patiesības teoriju un var sniegt pierādījumus, bet tiem trūkst garīguma, veselīga sprieduma un piedzīvojumu. Tiem trūkst daudz kā tāda, ko vispirms nepieciešams pašiem saprast, lai varētu mācīt patiesību ļaudīm. Citi nespēj argumentēt, bet, tā kā daži brāļi ir dzirdējuši tos labi lūdzam un laiku pa laikam izsakām kādu pamudinājumu, tad tie ir izsūtīti darīt darbu, kuru Dievs tiem nav paredzējis un kura veikšanai tiem trūkst nepieciešamās pieredzes un izpratnes. Dvēselē iezogas garīgs lepnums, tie jūtas ievēroti un rīkojas saskaņā ar maldīgo pieņēmumu, ka ir īsti strādnieki; bet tie paši sevi nepazīst. Viņiem trūkst skaidras izpratnes un apdomības, kaut gan paši par sevi tie izsakās lielīgi un apgalvo daudzas lietas, ko nevar pamatot ar Bībeli. Dievs to zina, tāpēc šajā bīstamajā laikā nav tos aicinājis darbā, un arī brāļiem vajadzētu būt piesardzīgiem un neizsūtīt uz misijas laukiem darbiniekus bez Kunga piekrišanas.

Pārsvarā tieši tie, kurus Dievs nav aicinājis, ir vispārliecinātākie par savu sūtību un domā, ka viņu paveiktais ir ļoti svarīgs. Tie ķeras pie darba un parasti neatstāj nekādu labu iespaidu. Ja atsevišķās vietās viņiem ir zināmi panākumi, tas vēl nav drošs pierādījums par Kunga aicinājumu, kaut arī tā domātu viņi paši vai citi. Jāņem vērā tas, ka Dieva eņģeļi aizkustina uzticīgo bērnu sirdis, apgaismo un iepazīstina ar patiesību, ka tie to pieņem un īsteno dzīvē. Un pat ja tādi neaicināti vīri, izliekoties par sludinātājiem, dodas turp, kur Dievs tos nav sūtījis, un dvēseles, viņos klausoties, pieņem patiesību, tad tas nav pierādījums, ka Dievs tos ir aicinājis. Vēlāk, redzot, ka tie nerīkojas pēc Dieva prāta, šīs dvēseles nonāk apjukumā un (99) šaubās. Daži patiesību var pieņemt

pat tad, ja to sludina bezdievīgi cilvēki, bet tas šos sludinātājus nedara Dievam tuvākus. Bezdievīgie tā arī paliks bezdievīgi. Tie saņems sodu atbilstoši maldiem, kuros ievada Dieva mīļotos, un atbildēs par sajukumam, ko radīja draudzē. Viņu grēki nepaliks apslēpti, bet tiks atklāti Kunga dusmu izliešanās dienā.

Šie neaicinātie vēstneši ir lāsts Dieva darbam. Godīgi ļaudis tiem uzticas, domādami, ka tie rīkojas saskaņā ar Dievu un draudzi. Ļaudis pieņem no viņiem Kunga vakarēdienu un, kad vēlās noslēgt ar Kungu derību piekrīt, ka tie viņus kristī. Bet kad viņu acis atveras (kas noteikti pēc tam notiek) un viņi saprot, ka šie cilvēki nav Dieva aicinātie un izredzētie vēstneši, tie piedzīvo vilšanos un sāk apšaubīt atzīto patiesību, un sāk domāt, ka tā viņiem jāmacās no jauna. Ienaidnieks radīs satraukumu un nedrošību par agrākajiem piedzīvojumiem. Zudīs agrākā pārliecība, ka tos vadījis Dievs. Ļaudis nevarēs atrast mieru, kamēr nebūs no jauna kristīti. Patiesiem Dieva vēstnešiem ir daudz grūtāk darboties vietās, kur iepriekš izplatīts nepareizs iespaids, nekā doties uz jauniem laukiem. Kunga kalpiem jāuzvedas vienkārši un jārīkojas atklāti. Tie nedrīkst apslēpt netaisnību, jo viņi stāv starp dzīvajiem un mirušajiem. Tiem būs jāatbild par savu uzticību, padarīto darbu un iespaidu, kādu tie ir atstājuši uz viņu uzraudzībā nodoto ganāmpulku.

Tie, kas tādā veidā pieņēmuši patiesību un nonākuši grūtībās, Kristu būtu atraduši tāpat, ja arī šie vīri nebūtu pie tiem nākuši, bet palikuši savā vietā un darījuši to vienkāršo darbu, (100) ko Kungs tiem norādīja. Dievs ir nomodā par saviem izredzētajiem un pie tiem būtu sūtījis patiesi aicinātus vēstnešus — vīrus, kas rīkotos apzinīgi. Patiesības gaisma būtu atspīdējusi un atklājusi dvēselēm to patieso stāvokli, un tās būtu to saprātīgi pieņēmušas un varētu priecāties par šīs gaismas skaidrību un skaistumu. Izjutot šīs patiesības pārveidojošo spēku, tās kļūtu stipras un izplatītu svētu iespaidu. Tad man atkal tika rādītas briesmas, kas draud no cilvēkiem, kuri ceļo, Dieva neaicināti. Ja arī viņi gūst kādas sekmes, vienmēr jūtams kvalifikācijas trūkums. Ar neapdomīgu rīcību un gudrības trūkumu dažas dārgas dvēseles var tikt novestas stāvoklī, kur tām nekad vairs nebūs iespējams palīdzēt. Es redzēju, ka draudzei vajadzētu izjust atbildību un rūpīgi un uzmanīgi pārbaudīt to cilvēku dzīvi, sagatavotību un vispārējo uzvedību, kas sevi uzskata par sludinātājiem. Ja nav nekļūdīgu pierādījumu par Dieva aicinājumu (tad tādā gadījumā to tālākā kalpošana tiem nāks par sliktu) tad draudzei ir pienākums rīkoties un paziņot, ka viņi netiek atzīti par patiesības pasniedzējiem. Tas ir vienīgais veids, kā draudzei izturēties, lai šajā lietā varētu izpildīt tai uzlikto pienākumu. Es redzēju, ka durvis, pa kurām ienāk ienaidnieks un rada sajukumam un grūtības draudzē, var tikt aizvērtas. Es jautāju eņģelim, kā to izdarīt, un tas atbildēja: „Draudzei ir jāķeras pie Dieva Vārda un jāatjauno kārtība, kas nav ievērota un ir pamesta novārtā.” Tā ir obligāta nepieciešamība, ja draudze vēlās nonākt pie vienotas ticības. Es redzēju, ka arī apustuļu dienās šāda veida viltus mācītāju dēļ draudzei draudēja briesmas nonākt maldos un sajukumā. Tieši tāpēc brāļi izvēlējās vīrus, kas bija pierādījuši, ka spēj labi pārvaldīt (101) paši savas mājas, uzturot kārtību savās ģimenēs, un var apgaismot tos, kas vēl atrodas tumsā. Par tiem jautāja Dievam un tad saskaņā ar draudzes un Svētā Gara lēmumu, viņi tika nošķirti, tiem uzliekot rokas. Saņēmuši šādu uzdevumu no Kunga kopā ar draudzes apstiprinājumu, viņi izgāja, lai kristītu Dieva Tēva, Dēla un Svētā Gara vārdā. Viņi pārzināja pasākumus Kunga namā. Tie bieži kalpoja svētajiem un pasniedza krustā piesistā Glābēja lauztās miesas un izlieto asiņu simbolus, kas Dieva bērnu atmiņā kā svaigi saglabāti notikumi, saistījās ar Pestītāja ciešanām un nāvi. Es redzēju, ka mēs no viltus skolotājiem neesam vairāk pasargāti kā ticīgie apustuļu dienās. Ja mēs savas drošības labā nedarām vairāk kā viņi, tad, lai saglabātu ganāmpulka mieru un saskaņu, vajadzētu izmantot vismaz tos pašus līdzekļus, kurus

izmantoja apustuļi. Mums tagad ir viņu piemērs, un mums tam vajadzētu sekot. Paklausot Dieva Vārda ieteikumiem un Svētā Gara vadībai, piedzīvojušiem, ar veselīgu spriedumu apveltītiem brāļiem, Kungu piesaucot, vajadzētu uzlikt rokas tiem, kuri snieguši drošus pierādījumus par Dieva aicinājumu, lai viņus nošķirtu pilnībā svētīties Dieva darbam. Tāda rīcība apliecinātu, ka draudze šos vīrus izsūta nest vissvinīgāko vēsti, kāda jebkad uzticēta cilvēkiem.

Rūpes par savu dārgo ganāmpulku Dievs nevēlas uzticēt cilvēkiem, kuru prāts un spriedums ir ticis novājināts ar tādiem, agrāk lolotiem maldiem kā garīgās pilnības sasniegšana (skat. pielikumu) vai spiritisms un kuri pievērsoties šiem maldiem, ir degradējuši paši sevi un apkaunojuši patiesības lietu. Lai gan viņi no tā jūtas atbrīvoti un jūtas spējīgi nest pēdējo vēsti, Dievs (102) tomēr viņu darbu nevar pieņemt. Viņš dārgās dvēseles neuzticēs šo vīru aizgādībai, jo viņu spriešanas spējas tika samaitātas, atrodoties maldos; tagad tās ir kļuvušas vājas. Lielais, Visvarenais ir greizsirdīgs Dievs. Viņš grib, lai patiesību izplatītu svēti vīri. Sinaja kalnā pasludinātie svētie baušļi ir daļa no Viņa paša, un, mācot citus, Viņu pagodināt var vienīgi tie, kas tos strikti ievēro. Dieva kalpiem, kas māca patiesību, jābūt saprātīgiem vīriem. Tiem jābūt ļaudīm, kas neuztraucoties var panest pretestību. Cilvēki, kas nostājas opozīcijā, tiem uzbruks. Lai pretotos patiesībai, tie visus iebildumus, ko vien var atrast, attēlos vissliktākajās krāsās. Tādēļ vēsts nesējiem, Dieva kalpiem, jābūt gataviem pacietīgi un mierīgi šos iebildumus noraidīt, tiem jāatklāj vienīgi patiesības gaisma. Bieži vien pretinieki rīkosies izaicinošā veidā. Tie centīsies viņos pamodināt tādu pašu neiecietības garu, lai pēc tam, kā to darījuši iepriekš, par Dieva likumu aizstāvjiem varētu nodot pēc iespējas sliktāku liecību. Tie citiem varēs stāstīt, cik tie ir bargi un rūgtuma pilni ļaudis. Es redzēju, ka mums jābūt gataviem sastapties ar iebildumiem pacietīgi, mierīgi un izprotoši. Mums jāparāda nepieciešamā uzmanība, nevis vienkārši tos jānoraida vai jāapgāz ar pārlicinošiem apgalvojumiem. Mēs nedrīkstam pazemot iebildumu cēlāju un izturēties pret viņu cietsirdīgi. Labāk ir atstāt iebildumus spēkā un atklāt gaismu un patiesību, lai tā izkļiedē un likvidē radušos maldus. Tā tiks atstāts labs iespaids, un katrs godīgs pretinieks būs spiests atzīt, ka ir kļūdījies un sapratīs, ka bauslības aizstāvji nav tādi, kā par tiem tiek sacīts.

Kas sevi uzskata par dzīvā Dieva kalpiem, tiem jābūt labprātīgiem kalpot nevis jācenšas paaugstināties pār brāļiem. Viņiem jādarbojas (103) laipnā, pieklājīgā garā un, ja iznāk kļūdoties, jābūt gataviem nepareizo rīcību atzīt. Nevienu grēku nevar aizbildināt ar labiem nodomiem. Atklāta sludinātāja nožēla nemazinās draudzes uzticību viņam. Tā kalpos kā labs piemērs, jo tā varētu pamosties patiesa nožēla visā draudzē, kā rezultātā iestātos patīkama vienprātība. Tiem, kas sevi uzskata par skolotājiem, jābūt par piemēru dievbijībā, lēnprātībā un pazemībā. Parādot laipnu garu, tiem jāamanto dvēseles Jēzum un Bībeles patiesībai. Kristus pārstāvim jābūt šķīstam sarunās un visā savā izturēšanās veidā. Tam vienmēr jāpatur prātā, ka viņš lieto inspirētus vārdus – svētā Dieva vārdus. Jāatceras, ka viņam uzticēts rūpēties par ganāmpulku, ka tam ļaužu vajadzības lūgšanā jāpienes Jēzum un jāaizlūdz par tiem, kā Jēzus par mums visiem aizlūdz pie Dieva. Man norādīja uz Izraēla bērniem senatnē, un es redzēju, cik skaidriem un svētiem vajadzēja būt svētnīcas priesteriem, jo tie savā darbā nonāca tuvās attiecībās ar Dievu.

Sludinātājiem jābūt svētiem, tīriem un nevainojamiem, pretējā gadījumā Kungs tos izdeldēs. Dievs nav mainījies. Viņš ir tikpat skaidrs un svēts, tikpat noteikts kā vienmēr. Tiem, kas uzdodas par sludinātājiem, jābūt piedzīvojušiem dziļas pārlicības vīriem, tad tie visos laikos un visās vietās varēs atstāt svētu iespaidu.

Es redzēju, ka vēstnešiem ir laiks doties ceļā, tur kur tiem paveras iespējas. Dievs ies viņiem pa priekšu un liks dažam labam vēsti uzklausīt. Darbs jāsāk jaunās vietās un,

kur tas tiek uzsākts, būtu labi, ja to veiktu pa diviem kopā, lai viens otru varētu atbalstīt. Man tika ieteikts rīkoties tieši šādi – uz tumšām vietām, kur milzīga pretestība, kur nepieciešams liels darbs, brāļiem jādodas divatā, lai ar vienotām pūlēm un stipru (104) ticību nestu patiesību tiem, kas to vēl nepazīst. Vēlāk, ja kļūst redzams, ka, atsevišķi apmeklējot dažas vietas, var padarīt vairāk, var darboties pa vienam. Taču strādniekiem bieži jāsatiekas, lai viens otru ticībā stiprinātu un atbalstītu viens otra rokas. Tāpat tiem jāapspriežas par jaunām vietām un iespējām. Tiem jāizšķiras, kura no viņu garīgajām dāvanām ir visnepieciešamākā un kā iespējams mantot sirdis ar lielākiem panākumiem. Pēc tam, kad tie atkal būs vieni, viņi ar atjaunotu drosmi un enerģiju varēs stāties pretī opozīcijai un tumsai; tie strādās ar iejūtīgām sirdīm un glābs pazudušās dvēseles.

Es redzēju, ka Dieva kalpiem nevajadzētu atkal un atkal doties uz vieniem un tiem pašiem darba laukiem, bet meklēt dvēseles jaunās vietās. Tiem, kas patiesībā jau ir nopamatojušies, nevajadzētu pieprasīt, lai šie strādnieki tik daudz pūlas viņu labā, jo tiem jau vajadzētu pastāvēt vieniem pašiem un vēl stiprināt citus, kamēr Dieva vēstneši apmeklē tumšās un atstātās vietas, nesot gaismu tiem, kas vēl nav pazīstami ar mūsu laika patiesību.

22. Grūtības draudzē

Mīlie brāļi un māsas! Tā kā maldi ātri izplatās, tad mums vajadzētu censties Dieva darbā būt modriem un pazīt laiku, kurā mēs dzīvojam. Tumsība apklāj zemi un krēsla ļaudis. Un tā kā gandrīz visi ap mums ir ietērpti maldu un viltus biezā tumsā, tad mūsu pienākums ir aizdzīt nezināšanu un dzīvot Dieva tuvumā. Tikai tur mēs varam saņemt Jēzus vaiga dievišķos gaismas un godība starus. Jo vairāk sabiezē tumsa un vairojas maldi, jo pamatīgāk mums vajadzētu iepazīties ar patiesības atziņu, (105) lai būtu gatavi savu pārlicību aizstāvēt ar Rakstiem.

Mums jātiec patiesībā svētotiem. Mums pilnībā jānododas Dievam, lai pēc savas svētās pārlicības dzīvotu tā, ka Kungs pār mums varētu izliet arvien vairāk gaismas, un mēs Viņa gaismā redzētu gaismu un kļūtu stiprāki Viņa spēkā. Ikkatru brīdi, kad neesam nomodā, mēs esam pakļauti ienaidnieka uzbrukumiem. Mums draud briesmas tikt tumsības spēku pārvarētiem. Sātans saviem eņģeļiem pavēl būt modriem un liek pārmeklēt visu iespējamo, lai uzzinātu to cilvēku vājības un apslēptos grēkus, kas apliecina patiesību. Viņš liek tos apņemt ar tumsu, lai tie zaudētu uzmanību un ar savu rīcību apkaunotu iemīlēto patiesības lietu, tā apbēdinot visu draudzi. Tādas maldos nonākušas, modrību zaudējušas dvēseles apņem arvien lielāka tumsa, un Debesu gaisma tām pakāpeniski izzūd. Tas vairs nespēj saskatīt, ka pastāvīgi piekopj kādu grēku, bet sātans savus tīklus ap tām izmet tik ilgi, kamēr beidzot pilnīgi pārņem savā varā.

Dievs ir mūsu stiprums. Pēc vadības un gudrības mums jāraugās uz Viņu. Paturot prātā Viņa godu, draudzes labklājību un savas dvēseles pestīšanu, ir jāuzvar visi uzmācīgie grēki. Mums katru dienu jācenšas gūt jauni personīgi panākumi. Mums jāiemācās pastāvēt vienatnē un būt pilnīgi atkarīgiem vienīgi no Dieva. Jo ātrāk mēs to spēsim, jo labāk. Lai ikviens sevi pārmeklē, kur tas kļūdās. Lai ikviens patur prātā, ka nevis grēks, bet viņš cīnās ar to gūst uzvaru! Tikai tad mēs varēsim paļauties uz Dievu, un draudze tiks pasargāta no lielām grūtībām.

Dieva vēstneši, kas atstājuši savas mājas, lai izietu glābt dvēseles, daudz laika tērē, darbojoties to labā, kuri jau gadiem ilgi ir patiesībā, bet vēl jūtas vāji. To vājums ir tāpēc, ka tie nevajadzīgi atlaiduši grožus, pārstājuši sevi uzmanīt (106) un, kā es domāju,

dažreiz izaicina ienaidnieku tos kārdināt. Tie nonāk dažādās niecīgās nepatikšanās un grūtībās, bet Kunga kalpu laiks tiek tērēts, lai tos apmeklētu. Viņi šo cilvēku mājās spiesti uzturēties stundām, pat dienām ilgi; viņu dvēseles tiek ievainotas un apbēdinātas, uzklausot tās nelielās grūtības un bēdas, kuras katrs no stāstītājiem cenšas attēlot pēc iespējas drūmākās krāsās, baidoties, ka Dieva kalpi tās varētu atstāt bez ievērības. Tā vietā, lai grūtību pārvarēšanai meklētu palīdzību pie sludinātājiem, tiem vajadzēja krist ceļos Kunga priekšā, gavēt un lūgt, līdz problēmas tiek atrisinātas. Daži, kā šķiet, domā, ka Dievs savus vēstnešus darbā sūtījis tikai tāpēc, lai tos uzklausītu un uz rokām nēsātu. Ka vissvarīgākais viņu pienākums ir nokārtot niecīgos dzīves sarežģījumus, kuros tie nonākuši paši savas neapdomīgās rīcības dēļ. Tie ir piekāpušies ienaidniekam un ļāvuši izpausties nepiekāpīgam, kļūdas meklējošam garam pret apkārtējiem ļaudīm. Bet kas šajā laikā notiek ar izsalkušajām avīm? Tās cieš badu dzīvības maizes trūkuma dēļ. Ļaudis, kas zina patiesību un ir jau nopamatoti, bet tomēr tai nepaklausa (jo, ja tie paklausītu, tad tiktu pasargāti no daudzām grūtībām), aizkavē vēstnešus. Īstais mērķis, kādēļ Dievs tos aicināja iziet darbā, netiek sasniegts. Ja draudzē notiek tādas lietas, Kunga kalpi tiek apbēdināti un zaudē drosmi. Draudzei jācenšas nepadarīt smagākas viņu nastas, bet ar iedrošinošiem vārdiem un pašlūgības pilnām lūgšanām tos atbalstīt. Cik daudz brīvāki tie varētu būt, ja visi, kas atzīst patiesību, iejustos viņu stāvoklī un tā vietā, lai pieprasītu tik daudz palīdzības sev, mēģinātu rūpēties par citiem. Tomēr ir tā, ka, ieejot tumšos apgabalos, kur patiesība vēl nav pasludināta, Dieva kalpiem darbs jāuzsāk ar sāpošu sirdi, jo viņi ir norūpējušies par brāļu niecīgajām grūtībām. (107) Turklāt tiem vēl jāstāpjas ar pretinieku neticību un aizspriedumiem, kas viņus grib pazemot.

Cik daudz vieglāk būtu iespējams sirdis un cik daudz vairāk Dievs tiktu pagodināts, ja Viņa kalpi būtu brīvi no mazdūšības un dažādām nastām. Tad tie līksmā garā varētu atklāt patiesību visā tās skaistumā! Tiem, kas ir vainīgi, pieprasot tik daudz pūļu no Dieva kalpiem un aprūtinot tos ar problēmām, kuras pašiem vajadzēja risināt, nāksies atskaitīties Kungam par visu to laiku un līdzekļiem, kas tika izlietoti, lai apmierinātu sevi un līdz ar to sagādātu gandarījumu ienaidniekam. Draudzes locekļiem jābūt gataviem savstarpējai palīdzībai. Tiem ar savām nastām un problēmām nekad nevajadzētu aprūtināt visu kopējo sanākumi vai arī gaidīt uz vēstnešiem, lai tie nāk un nokārto viņu lietas. Tiem pašiem vajadzētu pareizi staigāt Dieva priekšā, un pašiem tikt galā ar visiem sarežģījumiem, atbalstot un nevis vājinot darbinieku rokas, kad tie pie viņiem ierodas.

23. Draudzes cerība

(„Review and Herald” 1852. gada 10. jūnijs)

Nesen pavēros apkārt un gribēju ieraudzīt pazemīgā un lēnprātīgā Jēzus sekotājus, taču jutos visai satraukta. Daudzi, kas apliecināja, ka gaida uz drīzu Kristu nākšanu, ir kļuvuši līdzīgi pasaulei un vairāk meklē sabiedrības atzinību, nekā Dieva labvēlību. Viņi ir vēsi un oficiāli; līdzīgi to formālo draudžu kristiešiem, no kuru vidus tie pirms neilga laika izgāja. Viņu pašreizējo stāvokli precīzi raksturo Laodiķejas draudzei rakstītie vārdi. (skat. Atkl. 3:14-20) Viņi nav „ne auksti ne karsti”, bet (108) „remdeni”. Ja tie neņems vērā „uzticīgā un patiesīgā liecinieka” padomu, dedzīgi nenožēlos savu stāvokli un nepirks „uguns kvēlē kausētu” zeltu, „baltas drēbes” un „acu zāles”, tad Viņš tos izspļaus no Savas mutes.

Pienācis laiks, kad daļa no tiem, kas reiz priekā gavilēja, gaidot uz Kunga nākšanu, atrodas tādā pašā stāvoklī kā tās draudzes un pasaule, kas viņus par šo cerību izsmēja un izplatīja visdažādākos melus, lai radītu pret tiem aizspriedumus un izpostītu viņu

iespaidu. Tāpēc tagad, ja kāda sirds ilgojas pēc dzīvā Dieva; ja tā alkst un slāpst pēc Viņa taisnības un ja Dievs tai ļauj izjust savu spēku, apmierinot tās ilgas un bagātīgi aplaimojot ar Savu mīlestību, līdz tā sāk slavēt un pagodināt Kungu, tad šie vārda kristieši un kādreizējie Kunga gaidītāji to uzskata par pieviltu, hipnozes vai kāda ļauna gara iespaidā nonākušu dvēseli.

Daudzi no šiem vārda kristiešiem ģērbjas, runā un izturas tieši tāpat kā pasaule. Vienīgais, ar ko tie atšķiras, ir viņu ticības apliecība. Lai gan tie izliekas, ka gaida Kristu, tomēr visas sarunas norisinās nevis par Debesu, bet Zemes lietām. Cik stipriem tad „svētā dzīvē un dievbijībā” jābūt tiem, kas apgalvo, ka „gaidot un pasteidzinot Dieva dienas nākšanu”? (2.Pēt. 3:11,12) „Katrs, kam ir šī cerība uz Viņu, šķīsta sevi pašu, kā Viņš ir šķīsts.” (1.Jāņa 3:3) Tomēr fakts paliek fakts, ka daudzi, kas saucas par adventistiem, tā vietā, lai no Dieva Vārda mācītos, kā iegūt Kunga labvēlību, vairāk rūpējas par to, kā izgreznot savu miesu un kā izskatīties pasaules priekšā.

Kā būtu, ja mūsu Priekšzīme Jēzus pēkšņi ierastos pie visiem šiem kristīgās reliģijas apliecinātājiem kā savas Pirmās adventes laikā? Viņš taču (109) piedzima kūtī. Padomājiet tikai par Kristus dzīvi un kalpošanu Viņš bija sāpju un ciešanu vīrs. Šiem vārda kristiešiem vienkārši būtu kauns no lēnprātīgā un pazemīgā Pestītāja, kurš valkāja parastu apģērbu un kuram nebija kur savu galvu nolikt. Viņa nevainīgā, pašaieliedzīgā dzīve tos visu laiku it kā notiesātu; svētā un nopietnā izturēšanās būtu sāpīgs pārmetums šo ļaužu vieglprātībai un tukšajiem smiekliem. Pestītāja neliekuļotā valoda liktu apklust to pasaulīgajām, alkatīgajām sarunām, un Viņa neizskaistinātie, tiešie patiesības paziņojumi atklātu to patieso raksturu, tā ka tie no šīs lēnprātības priekšzīmes, no mīlestības pilnā Jēzus vēlētos pēc iespējas ātrāk atbrīvoties. Tie būtu pirmie, kas uzmanītu katru Viņa vārdu, un pirmie, kas sāktu saukt: „Sit Viņu krustā! Sit Viņu krustā!”

Atcerieties, cik pazemīgi Jēzus iejāja Jeruzalemē, kad „viss mācekļu pulks skaļā balsī priecīgi sāka slavēt Dievu” un saukt: „Slavēts mūsu Ķēniņš, kas nāk tā Kunga vārdā! Debesīs nu ir miers un slava augstībā.” Tad kādi no farizejiem, kas bija starp ļaudīm, Viņam sacīja: „Mācītāj, apsauc savus mācekļus!” Bet Viņš atbildēja: „Es jums saku: ja šie klusēs, tad akmeņi brēks.”

Liela daļa no tiem, kas šodien izliekas, ka gaida Jēzu Kristu, būtu gatavi, līdzīgi farizejiem, apklusināt Viņa mācekļus un bez mazākajām šaubām sauktu: „Fanātisms! Hipnoze!” Redzot, kā mācekļi uz ceļa izklāj savas drēbes un palmu zarus, tie viņus uzskatītu par neprātīgiem un nepieklājīgiem ļaudīm. Tomēr Dievs nevēlas, lai Viņa tauta vīrs Zemes būtu tik vēsa un nedzīva. Viņš vēlas, lai tā savu Kungu slavētu un pagodinātu. Tādi ļaudis noteikti būs, un ja pat Viņa izredzētie, kas tur Dieva baušļus, cietīs klusu, tad brēks akmeņi. (110) Jēzus drīz atnāks, tomēr ne tā kā savas Pirmās adventes laikā, kā bērns Betlēmē; ne tā kā iejādot Jeruzalemē, kad mācekļi slavēja Dievu un skaļā balsī sauca „Ozianna”. Viņš nāks Sava Tēva godībā un pavadot uz Zemi, Viņu apņems svēto eņģeļu pulks. Tad visi eņģeļi uz brīdi atstās Debesis, bet gaidošie svētie pasaulē pacels savus skatus un cieši vērsies augšup kā kādreiz Galilejas vīri, Jēzum uz Eļļas kalna no viņiem šķīroties. Un tikai tie, kas būs svēti, kas pilnībā būs sekojuši savai pazemīgajai Priekšzīmei, Viņu ieraugot, varēs liksmi izsaukties: „Redzi, šis ir mūsu Dievs, uz Viņu esam gaidījuši, ka Viņš mūs atpestī!” Tie tiks pārvērsti, „piepeši, vienā acumirkli, pie pēdējās bazūnes skaņas”, kas uzmodinās arī dusošos svētos, pieceļot tos no viņu apbedījumu vietām, tērptus godības pilnā nemirstībā un skaļi saucot: „Uzvara! Uzvara pār nāvi un kapu!” Pārvērstie svētie kopā ar eņģeļiem tiks aizrauti Kungam pretī gaisā, lai nekad vairs netiktu šķirti no Tā, ko viņi mīl.

Vai tiešām mēs varam palikt vienaldzīgi, ņemot vērā tādu nākotnes perspektīvu, tādu

brīnišķu cerību, tādu izglābšanās iespēju, kuru Kristus mums sagatavojis, izlejot Savas asinis? Vai arī mums nepienāktos skaļā balsī slavēt Dievu, kā to savā laikā darīja mācekļi, Jēzum iejājot Jeruzalemē? Vai mūsu izredzes nav daudz krāšņākas nekā viņiem? Kurš gan mūs varētu kavēt, pat visiem dzirdot, teikt un pagodināt Dievu, ja mums ir tāda godības pilna cerība uz nemirstību? Mēs jau esam izjutuši nākamās pasaules spēku un ilgojamies to baudīt vēl vairāk. Visa mana būtne alkst pēc dzīvā Dieva, un es nebūšu mierā, līdz netikšu piepildīta ar visu Viņa pilnību. (111)

24. Sagatavošanās Kristus atkal atnākšanai

(“Review and Herald”, 1853. gada 17. februāris)

Dārgie brāļi un māsas, vai mēs no visas sirds ticam, ka Kristus drīz nāks un ka mēs grēkā vainīgajai pasaulei nesam pēdējo žēlastības vēsti? Vai mūsu piemērs ir tāds, kādam tam vajadzētu būt? Vai mēs ar savu dzīvi un nevainojamo valodu apkārt esošajiem ļaudīm rādām, ka gaidām mūsu Kunga un Pestītāja Jēzus Kristus krāšņo ierašanos; ka Viņš pārvērtīs mūsu iznīcīgo miesu, padarot to līdzīgu Savas godības miesai? Es baidos, ka mēs tomēr neticam un visu neapzināmies tā, kā tas būtu vajadzīgs. Tiem, kas tic mūsu paustajai svarīgajai patiesībai, savu pārliecību vajadzētu īstenot dzīvē. Ir vērojama pārāk liela tieksme pēc izpriecām un tādām lietām, kas piesaista pasaules uzmanību; prāts tiek aizņemts, domājot par apģērbu, un mēle bieži vien iesaistās vieglprātīgās, nekam nederīgās sarunās. Tādējādi mēs aizliedzam savu ticību, jo nedomājam par to, kas ir Debesīs, no kurienes gaidām atnākam savu Glābēju. Eņģeļi par mums rūpējas un mūs apsargā, bet mēs tos bieži apbēdinām, nododoties tukšām sarunām, vieglprātībai un jokiem, vai arī izvēlamies bezrūpīgu dzīves veidu. Lai gan mēs laiku pa laikam pieliekam zināmas pūles, cenšoties panākt uzvaru, tomēr, ja to nenostiprinām, bet atkal iesligstam tajā pašā bezrūpīgajā vienaldzības stāvoklī, kļūstot nespējīgi pretoties kārdinājumiem un ienaidnieka uzbrukumiem, tad savu ticības pārbaudi neesam uzturējuši, kaut gan tā ir dārgāka par zeltu. Mēs neciešam Kristus dēļ un nespējam priecāties bēdās.

Mums ļoti pietrūkst kristīgās izturības, lai kalpotu Kungam, ņemot vērā pamatlikumus. Mums nevajadzētu censties (112) izpatikt sev, bet ar vārdiem un darbiem vienmēr tiekties pagodināt Dievu. Mēs nekad tik viegli nepadotos kārdinājumam un mūsu valoda būtu daudz tīrāka un izmeklētāka, ja vienmēr paturētu prātā un ļautu savu sirdi iespaidot vārdiem: „Viņš bija ievainots mūsu pārkāpumu dēļ un mūsu grēku dēļ satriekts. Mūsu sods bija uzlikts Viņam mums par atpestīšanu, ar Viņa brūcēm mēs esam dziedināti.” „Par katru veltīgu vārdu, ko cilvēki runās, tiem būs jāatbild soda dienā.” „Tu, Dievs, mani redzi.”

Mēs reizē nevaram domāt par šīm nopietnajām atziņām, ka, pieminot Jēzus ciešanas un pateicoties Viņa dārgajām asinīm, kā nabaga grēcinieki saņemam piedošanu no Dieva, un vienlaicīgi neizjust svētu iespaidu un dziļas ilgas kļūt labākiem un ciest Tā dēļ, kurš tik daudz ir cietis un darījis mūsu labā. Ja mēs domās kavēsimies pie šiem tematiem, tad mūsu mīlais, tik augstu vērtētais „es” tiks pazemots un tā vietu ieņems bērnišķa vienkāršība, kas spēs panest citu izteiktos pārmetumus un tik viegli nepadosies provokācijai. Tad pār mums vairs nevaldīs agrākais ietiepīgais un stūrgalvīgais gars. Patiesam kristīgam priekam un mierinājumam vienmēr jābūt saistītam ar Debesīm. Ilgu pilnās dvēseles, kas būs iepazinušās ar nākamās pasaules labumiem un izjutušas tur Augšā valdošo liksmību, vairs nebūs mierā ar šīs Zemes lietām. Tas vienmēr atradīs, ko darīt brīvajā laikā. Tas tieksies pēc Dieva. Kur būs viņu manta, tur būs arī viņu sirds — priecīgā, liksmā savienībā ar Dievu, kuru tās mīl un kuram kalpo. Tādi cilvēki labprāt

domās par apsolīto mantojumu — par svēto Pilsētu, Jauno Zemi un mūžīgajām mājām. Un tā, kavējoties pie visa, kas šķīsts, taisns un svēts, Debesis tiem kļūs arvien tuvākas. Viņi izjutīs Svētā Gara (113) spēku un līdz ar to vairāk un vairāk novērsīsies no pasaules; mierinājumu un patiesu prieku tie meklēs pārdomās par tālo, krāšņo Dzimteni. Dieva un Debesu pievilksanas spēks būs tik liels, ka viņu prātu nekas vairs nespēs saistīt tik ļoti kā savas dvēseles glābšana un slava un pateicība Dievam. Kad es sāku aptvert, cik daudz ir darīts, lai mūs uzturētu uz pareizā ceļa, man neviļus jāizsaucas: Ak, kas par mīlestību, kas par brīnišķu Dieva Dēla mīlestību pret mums, nabaga grēciniekiem! Vai mums tā arī jāpaliek vienaldzīgiem un bezrūpīgiem, ja cilvēku glābšanas labā ir paveikts viss iespējamais? Par to interesējas visas Debesis. Mums vajadzētu būt modriem un rosmes pilniem, lai teiktu, slavētu un pielūgtu Visaugstāko. Mūsu sirdīm vajadzētu plūst pāri mīlestībā un pateicībā pret To, kurš mums dāvājis tik daudz mīlestības un līdzjūtības. Viņu vajadzētu pagodināt ar visu dzīvi un ar skaidru un nevainojamu valodu vienmēr apliecināt, ka esam piedzimuši no augšienes, ka šī pasaule nav mūsu mājas, bet mēs te esam tikai viesi un svešinieki un atrodamies ceļā uz labāku Zemi.

Daudzi, kas piesauc Kristus vārdu un stāsta, ka viņu Kungs drīz atkal atnāks, nemaz nezina, ko nozīmē Viņa dēļ ciest. To sirdis žēlastībā vēl nav kļuvušas klusākas. Tie nav sev nomiruši, kā to bieži vien var redzēt no viņu uzvedības, kaut gan tajā pašā laikā tie runā par dažādiem pārbaudījumiem. Tomēr šo grūtību galvenais iemesls slēpjas viņu nepakļāvīgajā garā, kā rezultātā paša „es” ir kļuvis tik jūtīgs, ka visai bieži apvainojas. Ja vien tie spētu saprast, ko nozīmē būt pazemīgam Kristus sekotājam, ko nozīmē būt īstam kristietim – tad tie daudz nopietnāk sāktu pūlēties sevis labā. Tad viņi sev nomirtu jau pašā sākumā. Viņi kļūtu pastāvīgi lūgšanās un valdītu pār sirds ļaunajām tieksmēm. Ak, brāļi un māsas, atsakieties taču reiz no savas pašpaļāvības un iedomātās neatkarības; sekojiet pazemīgajai Priekšzīmei! Atcerieties, ka Jēzus ir jūsu Piemērs, ka jums jāiet (114) Viņa pēdās! Uzlūkojiet Jēzu Kristu, savas ticības Iesācēju un Piepildītāju. Viņš sagaidāma prieka vietā krustu ir panesis un par kaunu nav bēdājis! Viņš pacieta visus grēcinieku izteiktos pārmetumus. Viņš mūsu grēku dēļ reiz kļuva par sodīto, sasisto, ievainoto, mocīto un nokauto Dieva Jēru.

Tāpēc priecīgi pacietīsim kaut ko Kristus dēļ arī mēs. Sitīsim sevi krustā ikdienas.

Kļūsim par līdzdalībniekiem Viņa ciešanās, lai varētu piedalīties Viņa godībā un saņemt nemirstību un mūžīgu dzīvību!

25. Pienākumi sabiedriskajās sanāksmēs

Kungs man ir rādījis, ka Sabata ievērotājiem jābūt lielai interesei par savām sanāksmēm. Tās jāpadara pēc iespējas saturīgākas. Šis darbs prasa daudz pūļu un enerģijas.

Ikvienam vajadzētu kaut ko uzņemties Kunga labā, jo, to darot, tie tiktu vairāk svētīti.

Par tiem, kas neatstāj novārtā kopējās sapulces, bet viens otru pamāca, Debesīs tiek izdarītas atzīmes Piemiņas grāmatā. Atlikušie iegūs uzvaru, pateicoties Jēra asinīm un savas liecības vārdam. Daži domā, ka pietiek vienīgi ar Jēra asinīm un nav vajadzīgas nekādas īpašas personīgas pūles. Es redzēju, ka Dievs Savā žēlastībā mums devis spējas izteikties. Viņš katram cilvēkam piešķīris mēli, un mēs esam atbildīgi, kā to lietojam. Mums Kungu vienmēr vajadzētu pagodināt, godbijīgi stāstot par patiesību, Viņa neierobežoto žēlastību un tādā veidā, Jēra asins spēkā tiks gūta uzvara ar savas liecības vārdu. (115)

Mums nav jānāk kopā, lai klusētu; Kungs piemin tikai tos, kas sapulcējas, lai, liecinot par Dieva spēku, Viņu paaugstinātu un pagodinātu. Tie saņems svētības un tiks

atspirdzināti. Ja viss notiktu tā, ka tam vajadzētu būt, tad dārgais laiks netiktu izšķiests velti. Atkristu aizrādījumi par garām lūgšanām, nebūtu vajadzīgi pastāvīgi pamudinājumi; katrs brīdis tiktu izlietots īsām, mērķtiecīgām liecībām un pielūgsmei. Pieprasiet, ticiet un saņemiet! Mēs pārāk bieži Kungu aizvainojam, izsakot tik garas lūgšanas, kas nemaz neatbilst šim nosaukumam, kas ar savu pārmērīgo tukšumu un sīkumainību nogurdina eņģeļus un rada nepatiku Dievam. Vispirms mums vajadzētu izjust savu vajadzību un tad lūgt to, kas nepieciešams, ticot, ka Kungs mums jau piešķir, kamēr mēs vēl lūdzam. Līdz ar to pieaugs ticība, visi kļūs atziņām bagātāki — vājie stiprāki, un mazdūšīgie un izmisušie varēs pacelt galvas pārliecībā, ka Dievs ir tas, kas atmaksā ikvienam, kurš no sirds un patiesi Viņu meklē.

Daži kopējās sanāksmēs izvairās no lūgšanām, jo tiem nav nekā jauna ko sacīt un atkārtot to pašu, ko lūguši iepriekš, tie uzskata par nevajadzīgu. Es redzēju, ka šādas rīcības patiesais iemesls ir pašlepnums. Dievs un Viņa eņģeļi ar prieku uzklausa svēto liecības; tās Viņam patīk un ikdienas To pagodina, lai arī tiek atkārtotas katru nedēļu. Kungs vērtē vienkāršību un pazemību, bet, ja tie, kas uzskata, ka ir vienoti ar Dievu un Jēzu, ļauj dārgajam laikam savās sanāksmēs paiet bez kāda ieguvuma, tas Viņam nepatīk un apbēdina eņģeļus.

Ja brāļi un māsas vienmēr apzinātos savu uzdevumu, tiem netrūktu, ko sacīt par godu Jēzum, kurš viņu grēku dēļ cieta pie Golgatas krusta. Ja viņi censtos vairāk saprast Dieva labvēlību, kas par mūsu pārkāpumiem un grēkiem upura nāvē nodeva savu vienīgo Dēlu, un pārdomātu, cik daudz Jēzum nācās ciest, lai sagādātu iespēju cilvēkiem izglābties, lai tiem tiktu piedots, tad viņi (116) būtu gatavi daudz vairāk Jēzu slavēt un pagodināt. Tie vienkārši nespētu klusēt, bet atzinības un pateicības pilnos vārdos runātu par Viņa godību un stāstītu par Viņa spēku. To darot, pār tiem nāktu Dieva svētība. Un, ja arī tiktu atkārtots iepriekšējais stāsts, Kungs tomēr ar to tiktu paaugstināts. Eņģelis man norādīja uz būtnēm, kas dienu un nakti nepārstāj saukt: „Svēts, svēts, Kungs Dievs Visaugstākais!” „Lai arī pastāvīgi tiek atkārtoti vieni un tie paši vārdi”, sacīja eņģelis, „tomēr Dievs tiek pagodināts.” Kaut arī mēs atkārtoti atstāstām vienu un to pašu notikumu, tas vairo Dieva godu un rāda, ka mēs neesam nejūtīgi pret Viņa laipnību un žēlastību.

Es redzēju, ka formālās draudzes ir kritušas. Viņu vidū valda vienaldzība un nāve. Ja tie sekotu Dieva Vārdam, tas tos darītu pazemīgus, bet viņi paaugstinās pār Kunga darbu. Tiem šķiet pazemojoši savās sanāksmēs vienmēr atkārtot vienkāršos stāstus par Dieva labvēlību, tāpēc tie meklē kaut ko jaunu, kaut ko pārsteidzošu, lai viņu izmeklētie vārdi būtu patīkami cilvēku ausīm; bet Dieva Gars tos atstāj. Ja mēs iesim pa Bībelē norādīto pazemības ceļu, mūs vadīs Viņa Gara spēks. Ja sekosim vienkāršajiem patiesības norādījumiem, pilnībā ļaunoties uz Kungu, valdīs patīkama saskaņa un nedraudēs briesmas, ka ļaunie eņģeļi mums varētu kaitēt. Sargeņģeļi par mums pārtrauc rūpēties un mēs nonākam sātana uzbrukumam krustugunis vienīgi tad, ja paaugstināmies pār Dieva Garu un izvēlamies dzīvot savā spēkā.

Svētajos Rakstos ir izklāstīti pienākumi, kurus ievērojot, Dieva ļaudis sevi saglabātu pazemīgā un no pasaules atšķirtā stāvoklī. Tad tiem tiktu izslēgta iespēja atkrist līdzīgi formālajām draudzēm. Daudz biežāk vajadzētu praktizēt kāju mazgāšanu un Kunga piemiņas mielastu. Jēzus ir atstājis piemēru un pavēlējis mums darīt tā, kā Viņš darīja. Es redzēju, ka šim piemēram pienācās (117) sekot tik precīzi, cik vien iespējams, tomēr kāju mazgāšanas iestādījumā brāļi un māsas ir izturējušies ne visai saprātīgi; tā rezultātā ir radies zināms sajukums. Jaunos apgabalos to vajadzētu ieviest ar lielu rūpību un gudrību. Sevišķi par to jādomā vietās, kur ļaudis nav pietiekoši informēti par šo Kunga mācību un izturas pret to ar aizspriedumiem. Daudzas godīgas dvēseles savu

agrāko mācītāju iespaidā, kuriem tās uzticējās, pret šo vienkāršo pienākumu izturas visai piesardzīgi, tāpēc tām lietu patieso stāvokli vajadzētu savlaicīgi un pareizā veidā paskaidrot.

Dieva Vārdā nav piemēra, ka brāļiem vajadzētu mazgāt kājas māsām (skat. pielikumu), bet ir kāds piemērs, ka sieviete mazgā kājas vīrietim. Marija ar asarām mazgāja Jēzus kājas, pēc tam tās nožāvējot ar saviem matiem (skat. 1.Tim. 5:10). Es redzēju, ka ir gadījumi kad Kungs pamudinājis māsu mazgāt kājas brālim; tas saskan ar Evaņģēlija kārtību. Vajadzētu rīkoties saprātīgi un kāju mazgāšanu nepārvērst par garlaicīgu ceremoniju.

Arī svēto sveiciens, ko, atsaucoties uz Jēzus Kristus Evaņģēliju, piemin apustulis Pāvils, vajadzētu praktizēt, izprotot tā patieso raksturu. Tas ir svēts skūpstis. (skat. pielikumu) To vajadzētu uzskatīt par kristīgu draugu tuvu attiecību apliecinājumu; kad tie šķiras vai atkal satiekas pēc vairāku nedēļu vai mēnešu prombūtnes. 1.Tes. 5:26 Pāvils saka: „Sveiciniet visus brāļus ar svētu skūpstu!” Un tajā pašā nodaļā viņš vēl uzsver: „Atraujieties no visa, kas ļauns!” Tāpēc, ja tāds svēts sveiciens tiek lietots īstā laikā un vietā, tad tur nevar būt nekāds ļaunums.

Es redzēju, ka ienaidnieks ar lielu spēku ir vērsies pret Dieva darbu, tādēļ ikvienam, kurš mīl patiesību, būtu jāveltī savi spēki un jāsniedz palīdzība kopējā cīņā. Ar lielu ieinteresētību jāstiprina rokas tiem, kas šo patiesību aizstāv, (118) lai ar pastāvīgu modrību atvairītu ienaidnieka uzbrukumus. Visiem, darbā vienotiem, vajadzētu stāvēt kā vienam virām, ziedojot Dieva lietai visu dvēseles enerģiju, jo tas, kas vēl darāms – jāpaveic ātri.

Pēc tam es redzēju trešo eņģeli. Mani pavadošais eņģelis par to sacīja: „Viņa darbs ir briesmīgs. Tam uzticēts šausmas iedvesošs uzdevums. Viņš ir tas eņģelis, kurš izlasa kviešus no nezālēm. Viņš apzīmogo un sasien tos Debesu noliktavām. Šim jautājumam vajadzētu veltīt visu uzmanību, un ar to jānodarbina visas mūsu domas.”

26. Tiem kam nav pieredzes

Es redzēju, ka ir tādi, kuriem nav īstas izpratnes par patiesības svarīgo lomu un tās iespaidu. Tie rīkojas, vadoties no acumirkļa izraisītām iedomām un satraukuma, bieži vien tie seko savām jūtām un neņem vērā kārtību draudzē. Tādi domā, ka reliģija pārsvarā saistās ar trokšņu un nemiera radīšanu (skat. pielikumu). Ļaudis, kas tikai nesen pieņēmuši trešā eņģeļa nesto vēsti, gatavi celties un mācīt tos, kas jau gadiem ilgi nopamatojušies patiesībā, kas par to ir cietuši un izjutuši tās pārveidojošo spēku. Tādiem, kurus ienaidnieks ir darījis tik lepnus, vispirms vajadzētu atzīt patiesības svētojošo iespaidu. Tiem jāizprot stāvoklis, kādā patiesība tos atradusi; tie ir „nelaimīgi, nožēlojami, nabagi, akli un kaili”. Kad patiesība tos sāks šķīstīt, attīrot no visiem sārņiem – kas noteikti notiek – ja tā tiek mīlestībā pieņemta, tad, šim svarīgajam darbam viņu dzīvē norisinoties, tie nejutīsies bagāti, it kā tiem nekas nebūtu vajadzīgs.

Kas, atzīstot patiesību, iedomājas, ka jau visu zina, pirms vēl ir apguvuši tās pirmos pamatlikumus, kas steidzīgi cenšas ieņemt pamācītāju vietu, lai norātu tos, kuri gadiem ilgi stingri aizstāvējuši tās (119) principus, ar to skaidri pierāda, ka viņiem nav izpratnes par šo patiesību, ka tie nepazīst tās iespaidu. Ja viņi būtu izjutuši patiesības svētdarošo spēku, tad savā dzīvē uzrādītu taisnības miera mīlošos augļus; tās spēcīgajā iespaidā tie kļūtu daudz pazemīgāki. Viņi nestu augļus Dievam par godu un, atzīstot, ko patiesība viņu labā darījusi, cienītu citus vairāk par sevi.

Es redzēju, ka Dieva tautas „atlikušie” nav sagatavoti priekšā stāvošajiem notikumiem, kas drīz piemeklēs Zemi. Šķiet, ka vairākumam no tiem, kas apliecina ticību pēdējā laika

vēstij, prātu līdzīgi letargiskam miegam pārņēmusi zināma apmātība. Mani pavadošais eņģelis izteicās ārkārtīgi svinīgi: „Sagatavojieties! Sagatavojieties! Sagatavojieties! Drīz Zemi piemeklēs Kunga bargās dusmas. Tās izliesies bez kādas žēlastības, bet jūs vēl neesat gatavi. Saplēsiet savas sirdis un ne drēbes! Atlikušajiem ir jāpaveic liels darbs. Daudzi no tiem pārāk daudz uzmanības velta pavisam niecīgiem pārbaudījumiem.” Pēc tam viņš turpināja: „Jūs apņēmet ļauno eņģeļu leģioni, cenšoties ievilināt savā briesmīgajā tumsā, sagūstīt un pārvarēt. Jūs ciešat zaudējumus, labprāt atļaujot sevi novērst no nepieciešamajiem sagatavošanās darbiem un pēdējo dienu vissvarīgākās patiesības. Jūs kavējaties pie nenozīmīgām lietām, visai sīki iztirzājot nelielus sarežģījumus, lai tādā veidā vienu vai otru apmierinātu.” Ja brāļu sirdis nav skārusi Kunga žēlastība, to savstarpējās diskusijas izvērtīsies stundām ilgas; tā rezultātā tiks izšķiests ne tikai viņu laiks, bet arī Dieva kalpi būs spiesti to visu uzklaut. Taču, ja egoisms un lepnums tiktu nolikts pie malas, tad lielāko daļu grūtību varētu nokārtot dažās minūtēs. Ar stundām, kas ir veltītas, lai sevi attaisnotu, bieži vien tiek apbēdināti eņģeļi un apkaunots Dievs. Es redzēju, ka Kungs nenolieksies, lai uzklautu garas attaisnošanās runas. Arī no saviem kalpiem Viņš neprasa, to, lai (120) tie vienkārši tāpat izšķiestu savu dārgo laiku; tiem šo laiku vajadzētu veltīt, uzrādot pārkāpējiem viņu vainas un kļūdas, tiem būtu jāglābj dvēseles no samaitātības.

Es redzēju, ka Dieva ļaudis atrodas uz apburtas zemes, un daži no tiem ir zaudējuši jebkādu izpratni par laika īsumu un dvēseļu vērtību. Sabata aizstāvju rindās ir iezadziens lepnums – mīlestība uz drēbēm un ārēju izrādīšanos. Eņģelis sacīja: „Sabata ievērotājiem vajadzētu nomirt sev, nomirt lepņībai un augstprātībai.”

Tumsībā nīkstošajiem ļaudīm ir jāsniedz glābjošā patiesība. Es redzēju, ka daudzi no Dieva lūdz, lai Viņš tos darītu pazemīgus. Ja Dievs šīs lūgšanas paklausītu, un uzlūkotu viņus pēc Savas taisnības, tad viņi saņemtu briesmīgu sodu. Viņu pienākums ir – nevis gaidīt, kad pazemība nāks no augšas, bet pazemināt pašiem sevi. Es redzēju, ka ļaujot sirdī ienākt augstprātībai, tā droši vedīs pretī postam un nepārvarēta beigsies ar dvēseles bojāeju. Ja kāds pats savās acīs kļūst arvien lielāks un domā, ka pats jau kaut ko spēj paveikt, tad Dieva Gars tiek atņemts; tas turpina iet savā spēkā, līdz tā arī pazūd. Es redzēju, ka viens pats taisnībā staigājošs svētais var aizkustināt Dieva roku, kad liels pulks bezdievīgo tajā pašā laikā ir par vājiem un nevar panākt it neko.

Daudziem ir ietiepīga, lepna sirds un tie ir vairāk norūpējušies par savām sīkajām nepatikšanām un grūtībām, nekā par grēcinieku dvēselēm. Ja tie domātu par Dieva godu, tad nebūtu tik vienaldzīgi pret bojā ejošajiem cilvēkiem savā apkārtnē. Ja tie saprastu grēcinieku bēdīgo stāvokli, tad ticībā uz Dievu enerģiski dotos uz priekšu; tie stiprinātu rokas Viņa kalpiem, lai tie drosmīgi, tomēr mīlestībā, pasludināt patiesību un aicinātu ļaudis to pieņemt, pirms žēlastības maigā balss ir apklususi uz visiem laikiem. Eņģelis sacīja: „Tie, kas sauc sevi Viņa vārdā, vēl nav gatavi.” Es redzēju, ka tad, kad pār bezdievīgo neaizsargātajām galvām nāks septiņas pēdējās mocības, viņiem pazīstamie ticīgie (121) dzirdēs rūgtus pārmetumus, kas dziļi skars viņu sirdis.

Eņģelis sacīja: „Jūs esat kavējušies pie niekiem, pie mazsvarīgiem sarežģījumiem un tā rezultātā grēciniekiem jāiet bojā.” Dievs vēlas palīdzēt mums mūsu sanāksmēs – Viņam ir prieks to darīt! Taču sātans piebilst: „Es darbu kavēšu,” un viņa aģenti to apstiprina ar savu „Āmen!” Patiesības apliecinātāji ir aizņemti ar daudziem niecīgiem pārbaudījumiem un grūtībām, kuras velns viņu iztēlē arvien palielina. Tiek pazaudēts laiks, ko vairs nekad nebūs iespējams atsaukt. Ienaidnieki redz mūsu vājumu, Dievs tiek apbēdināts un Kristus atkal ievainots. Sātana nodomi ir piepildījušies, viņa plāni gūst sekmes, un viņš gavilē.

27. Pašai dziedāšana

Es redzēju, ka svētajiem draud briesmas no pārmērīgām pūlēm, gatavojoties lielām sanāksmēm. Tajās daudzus apgrūtinā neskaitāmi pienākumi, apkalpojot citus, taču ēstgribu ir jāmācās savaldīt. Daži mūsu sanāksmes apmeklēja „maizes un zivju” dēļ. Man tika rādīts, ka visiem, kas izdabā savām iegribām, lietojot kaitīgo tabaku, vajadzētu to atstāt un līdzekļus izlietot labākiem mērķiem. Tie, kas izšķiras neapmierināt savas ierastās vēlmes un naudu, kuru agrāk izlietoja izdabājot apetītei, nodod Kunga mantu namā, ar to pienes Viņam upuri. Dievs to novērtē līdzīgi nabaga atraitnes divām artavām. Šīs summas var būt pat nelielas, taču, ja tā darītu visi, tad līdzekļu netrūktu. Ja visi apsvērtu, kā pēc iespējas taupīgāk gērbties, kā atsacīties no lietām, kas nav obligāti nepieciešamas, ja pārtrauktu izdot naudu kaitīgajām (122) tējām un kafijai, savukārt līdzekļi tiktu ziedoti Dieva darbam, tad viņi saņemtu daudz vairāk svētību jau šeit un savu algu Debesīs. Daudzi domā, ka apstākļos, kur Dievs tiem devis līdzekļus, tie var tērēt vairāk, nekā vajadzīgs. Tie domā, ka var atļauties bagātīgu uzturu un dārgas drēbes, ka pašai dziedāšana vairs nav nekāds tikums, ja visu lietu ir papildinām. Tādi cilvēki neko neupurē. Ja tie sevi mazliet ierobežotu un palīdzētu Dieva darbam, lai izplatītu patiesību, tad no viņu puses tas būtu pilnvērtīgs upuris, un Dievs neaizmirstu par viņu labajiem darbiem Savas atnākšanas dienā.

28. Godbijības trūkums

Es redzēju, ka Dieva svēto vārdu vajadzētu pieminēt ar cieņu un godbijību. Daži savās lūgšanās tik bezrūpīgi un neapdomīgi lieto vārdu salikumu „Visvarenais Dievs”, ka tādējādi izpelnās Viņa nepatiku. Tiem nav skaidras izpratnes Visaugstāko un Viņa patiesību, jo citādi viņi tik necienīgi neizteiktos par lielo un bijājamo Dievu, Kurš drīzumā tos tiesās pēdējā dienā. Eņģelis sacīja: „Par Dievu nerunājiet bezrūpīgi un nevērīgi, jo Viņa Vārds ir varens un augsti bijājams!” Ļaudis, kuri aptver Dieva varenību un godību, Viņa vārdu izrunās ar svētu bijību. Mūžīgais dzīvo nepieejamā gaismā. Neviens cilvēks nevar viņu uzlūkot un palikt dzīvs. Es redzēju, ka mums nepieciešams mainīt savu attieksmi pret Dievu, ja vēlamies, lai Viņa draudze augtu un veiksmīgi virzītos uz priekšu.

29. Viltus gani

Man tika atklāts, ka viltus gani bija apreibuši – bet ne no vīna. Tie streipuļoja – bet ne no stipra dzēriena. Dieva patiesība tiem ir aizzīmogota un tie nespēj to saprast. Kad viņi tiek izjautāti par nedēļas septīto dienu, kad tiek jautāts – vai tā ir vai nav patiesais Bībeles Sabats – tie novirzās pie dažādiem izdomājumiem. Es redzēju, ka šie pravieši ir līdzīgi lapsām sagrauvušos mūros. Viņi nav centušies aizlīdzināt plaisas, nav uzcēlušī vecās posta vietas, lai Dieva ļaudis varētu pastāvēt cīņā Kunga dienā. Ja draudzes locekļu sirdīs notiek garīga atmoda un tie šos viltus mācītājus sāk izjautāt par patiesību, tad lai nomierinātu draudzes locekļu sirdsapziņu un sasniegt savu mērķi, tie izvēlas vieglāko un drošāko paskaidrojumu. Daudziem no šiem mācītājiem patiesības gaisma tika atklāta, taču tie to negribēja atzīt. Tie vairākas reizes ir mainījuši savus uzskatus, lai tikai izvairītos no patiesības un izbēgtu no secinājumiem, pie kuriem noteikti nonāktu, ja būtu palikuši sākotnējās pozīcijās. Patiesība ar savu spēku sagrauva viņu pārliecības pamatus, bet tā vietā, lai tai pakļautos, viņi izvēlējās citu platformu, kas tik un tā tos nav apmierinājusi.

Es redzēju, ka daudzi no šiem mācītājiem bija aizlieguši agrāk mācītās atziņas par Dievu;

tie bija aizlieguši un atteikušies no brīnišķās patiesības, kuru reiz tik dedzīgi aizstāvēja, tie ieslīguši hipnotismā un dažāda veida maldos. Es redzēju, ka pastāvīgā izvairīšanās no patiesības, bija viņus tā apreibinājusi, ka tie savu ganāmpulku veda pretī nāvei.

Dieva patiesības pretinieki kaļ ļaunus plānus, pat guļot naktī. Kad uzaust diena, tie šos ļaunos nodomus cenšas īstenot dzīvē; tie nomelno patiesību un (124) ar jaunām un aizraujošām idejām, novērš ļaudis no vissvarīgākajām patiesības atziņām.

Es redzēju, ka priesteri, kuri savu ganāmpulku ved pretī nāvei, šajā briesmīgajā gaitā drīz tiks apturēti. Tuvojas Dieva paredzētās mocības, bet šiem viltus mācītājiem nepietiks ar vienu vai divām mocībām. Kunga roka tiks pacelta dušmās un taisnībā. Tā netiks nolaista, līdz pilnībā nebūs sasniegts nospraustais mērķis; nolīgtie priesteri zemosies pie svēto kājām un atzīs, ka Dievs viņus mīlējis tāpēc, ka tie stipri stāvējuši par patiesību un turējuši Dieva baušļus; ikviens bezdievīgais uz Zemes būs izdeldēts.

Katrai no dažādajām grupām, kas tic Otrajai Adventei, ir nedaudz patiesības, taču visu patiesību Dievs devis saviem bērniem, kuri ir sagatavoti Kunga dienai. Viņš tiem ir atklājis tādas atziņas, kuras neviens, izņemot viņus pašus, nezina un nesaprot. To, kas citiem ir neskaidrs, Kungs ir darījis zināmu tiem, kuri to vēlas saprast un ir gatavi atzīt. Ja Dievs nolēmis sniegt kādu jaunu gaismu, tad Viņš to liek saprast saviem izredzētajiem un mīļotajiem, lai tiem nebūtu jāiet meklēt skaidrību, klausoties tos, kas atrodas tumsā un maldos.

Man tika rādīts, ka tiem, kas tic, ka viņiem ir pēdējā žēlastības vēsts, jābūt atšķirtiem no visiem, kuri ik dienas sevī uzņem arvien jaunus maldus. Es redzēju, ka ne jauniem, ne veciem nevajadzētu apmeklēt viņu sanāksmes. Kamēr tie māca nepatiesību un izceļ cilvēku ieviestus likumus, nav pareizi tos šajā ziņā iedrošināt. Tādu sanāksmju iespaids nav labs. Ja Dievs mūs no šīs tumsas un maldiem ir atsvabinājis, tad mums jāstāv stingri piešķirtajā brīvībā (125) un jāpriecājas par patiesību. Dievam nepatīk, ja mēs ejam un klausāmies šīs viltus mācības, kas nav mūsu pienākums. Ja Viņš mūs nav sūtījis uz sanāksmēm, kur izskan maldī un tiek uzspiesta netaisnība, tad Viņš mūs neapsargās. Debesu eņģeļi par mums vairs nerūpēsies, un mēs būsīm pakļauti pastāvīgiem ienaidnieka un viņa ļauno eņģeļu uzbrukumiem. Tie mūsu izpratni darīs vāju un neskaidru, jo mūs apņemošā gaisma tiks sajaukta ar tumsu.

Es redzēju, ka mums nav laika uzklaut dažādus izdomājumus. Tie nedrīkst novērst mūsu domas, jo tām jābūt aizņemtām ar mūsu laika patiesību. Mums jāmeklē gudrība un plašākas zināšanas, lai mierīgā garā spētu paskaidrot mūsu nostāju un Rakstos atklātās cerības pamatu. Ja prāts ir aizņemts ar viltīgām mācībām un bīstamiem maldiem, tas nevar pastāvīgi kavēties pie patiesības, kas vienīgā Izraēla namu var sagatavot pastāvēt Kunga dienā.

30. Dieva dāvana cilvēkam

Man tika atklāta Dieva lielā mīlestība un labvēlība, nododot nāvē Savu Dēlu, lai cilvēks varētu atrast piedošanu un dzīvot. Es redzēju Ādamu un Ievu, kuriem bija priekštiesība uzturēties skaistajā un pievilcīgajā Ēdenes dārzā un kuriem bija atļaujta ēst no visu koku augļiem, izņemot vienu. Taču, kad čūska kārdināja Ievu un tā pierunāja savu vīru, viņi abi ēda no aizliegtā koka. Tie pārkāpa Dieva norādījumu un kļuva par grēciniekiem. Šī vēsts izplatījās Debesīs, un visi mūzikas instrumenti uz laiku apklusā. Eņģeļi ļoti noskuma un baidījās, ka Ādams un Ieva atkal ēdīs no dzīvības koka un līdz ar to kļūs par nemirstīgiem grēciniekiem. Tomēr Dievs sacīja, ka Viņš pārkāpējus (126) no dārza izraidīs. Viņš pavēlēja ķerubiem ar liesmojošu zobenu apsargāt ceļu uz dzīvības koku. Cilvēks pie tā vairs nevarēja piekļūt un nevarēja lietot augļus, kas nodrošināja

nemirstību.

Kad kļuva zināms, ka cilvēks ir zudis, ka Dieva radīto pasauli piepildīs postam, slimībām un nāvei nolemtas mirstīgas būtnes, un ka šo stāvokli nav iespējams mainīt – Debesīs iesākās sēras. Visai Ādama dzimtai bija jāmirst. Es redzēju arī Jēzu un Viņa sejas izteiksmē ievēroju dziļu līdzjūtību un skumjas. Drīz vien Viņš tuvojās ārkārtīgi spožajai gaismai, kas aizsedza Devu. Mani pavadošais eņģelis sacīja: „Viņam ar Devu ir slepena saruna.” Laikā, kuru Jēzus pavādīja pie Deva, eņģeļu nemiers arvien pieauga. Trīs reizes Jēzu apņēma Dieva godības pilnā gaisma. Kad pēc trešās reizes mēs viņu atkal uzlūkojām, Viņa sejas izteiksme bija pavisam mierīga. Tā bija brīva no visām skumjām, raizēm un staroja tādu pievilcību, ko vārdos nemaz nav iespējams izteikt. Tad Viņš eņģeļu pulkam paziņoja, ka ir atrasta iespēja, kā glābt pazudušo cilvēku. Viņš sacīja, ka par to ir ļoti lūdzis Savu Tēvu un saņēmis atļauju par cilvēku cilti nodot Savu dzīvību. Tā uzņemoties ikviena grēkus un izciešot nāvi, pateicoties Viņa izlietajām asinīm, tie varēs atrast piedošanu par pagātnes pārkāpumiem un ar paklausību atkal atgriezties zaudētajā dārzā, no kurienes tika izraidīti. Tad tiem no jauna pavērsies pieeja pie brīnišķajiem, nemirstību nodrošinošajiem dzīvības koka augļiem, uz kuriem tagad nebija nekādu tiesību.

Tad Debesīs piepildīja neizsakāms prieks, un eņģeļu pulki sāka dziedāt slavas un apbrīnas pilnu pielūgsmes dziesmu. Daudz spēcīgākos, augstākos toņos kā jebkad agrāk, tie, ar koklēm pavadot, dziedāja par Dieva lielo žēlastību un (127) neaptveramo labvēlību, nododot savu mīloto Dēlu par dumpīgo cilvēku cilti. Pēc tam slava un apbrīna tika izteikta par Jēzus pašaieliedzību un uzupurēšanos; Viņš izšķīrās atstāt Dieva tuvumu un uzņemtos ciešanas, mokas un apkaunojošu nāvi, sagādāt dzīvību citiem. Eņģelis sacīja: „Vai jūs domājat, ka Dievs savu mīloto Dēlu nodeva bez kādas cīņas? Ak, nē!” Dievs Debesīs pārdzīvoja šo izšķiršanos, jo bija jāizvēlas – ļaut vainīgajiem cilvēkiem pazust, vai atdot par tiem nāvē Savu Dēlu. Arī eņģeļi tik ļoti interesējās, kā cilvēkiem palīdzēt, ka starp viņiem atradās tādi, kas bija gatavi atstāt godību un atdot dzīvību par bojā ejošo cilvēku. „Bet ar to vien nepietiktu,” paskaidroja mani pavadošais eņģelis. Izdarītais likumu pārkāpums bija tik liels, ka ar eņģeļa dzīvību to nevarēja izlīdzināt. No bezcerīgā posta un pilnīgas bojā ejas cilvēku glābt vairs nespēja nekas cits, kā vienīgi aizvietojošā Dieva Dēla nāve.

Tomēr eņģeļiem tika uzticēts uzdevums veidot sakarus starp Debesīm un Zemi. Tiem ar dziedinošu balzāmu bija jāstiprina Dieva Dēls Viņa ciešanu pilnajā dzīvē. Viņi Jēzum kalpoja. Tāpat viņiem bija pienākums gādāt par žēlastības saņēmējiem, aizsargājot tos no ļaunajiem eņģeļiem un tumsas, ko sātans pastāvīgi ap tiem izplatīja. Es redzēju, ka Dievam nebija iespējams mainīt Savus likumus, lai glābtu pazudušo cilvēci, tāpēc Viņš ļāva par tās pārkāpumiem mirt Savam mīlotajam Dēlam.

Garīgās dāvanas

Priekšvārds

Praviešu dāvana draudzē ir izpaudusies gandrīz visā jūdu tautas pastāvēšanas laikā. Un kaut arī draudzes samaitātā stāvokļa dēļ tā uz dažiem gadsimtiem tika pārtraukta, tomēr atkal parādījās šī perioda beigās, lai vēstītu par gaidāmo Mesiju. Jāņa Kristītāja tēvs Caharija „tapa Svētā Gara pilns un pravietoja”. Taisnais un dievbijīgais Simeons, kurš „gaidīja Israēla iepriecināšanu”, Gara skubināts, nāca uz Templi un liecināja par Jēzu kā „gaismu apgaismot pagānus un par slavu saviem Israēla ļaudīm”. Tāpat arī praviete Anna „par To runāja uz visiem, kas Jeruzalemē gaidīja uz pestīšanu”. Un nav bijis neviena lielāka pravieša par Jāni Kristītāju, kuru Dievs izredzēja, lai Israēlu iepazīstinātu

ar „Dieva Jēru, kurš nes pasaules grēkus”.

Kristīgais laikmets iesākās ar Gara izliešanos, kad starp ticīgajiem atklājās daudz dažādas garīgās dāvanas. Tas bija tik bagātīgas, ka apustulis Pāvils, rakstot korintiešiem, varēja sacīt: „Ikvienam ir dota Gara izpausme, lai nestu svētību,” – tas ir, ikvienam draudzē, nevis pasaulē, kā daži to cenšas attiecināt.

Pēc lielās atkrišanas šīs dāvanas sāka parādīties retāk, un tas, šķiet, ir kļuvis par iemeslu, kāpēc vārda kristieši pārsvarā uzskata, ka tās tika ierobežotas ar pirmās kristīgās draudzes laika periodu. Bet vai tad tās nebija maldu un neticības sekas, ka šīs dāvanas tik drīz mitējās? Un, kad Dieva ļaudis atgriezīsies pie pirmo kristiešu pārliecības un dzīves veida, kad tie droši pasludinās Dieva baušļus un Jēzus ticību, vai tad „vēlais lietus” no jauna neatnesīs dāvanas? Loģiski spriežot, mums ir visas tiesības tās sagaidīt, jo neskatoties uz (134) atkāpšanos jūdu laikmetā, tas tomēr iesākās un beidzās ar īpašām Dieva Gara izpausmēm. Tāpēc būtu nesaprātīgi domāt, ka kristīgais laikmets, kas, salīdzinājumā ar agrākajiem gadsimtiem, ir kā saules gaisma pret mēness vājadiem stariem, varētu iesākties godībā un izgaist tumsā. Ja īpašs Gara darbs bija vajadzīgs, lai sagatavotu ļaudis Kristus Pirmajai Adventei, cik daudz vairāk tas nepieciešams pirms Otrās, sevišķi tāpēc, ka pēdējās dienas būs bīstamākas par visām agrākajām, kad viltus praviešiem būs spēks darīt lielas zīmes un brīnumus, lai pieviltu, ja tas būtu iespējams, pat izredzētos. Raksti taču runā skaidru valodu: „Un Viņš tiem sacīja: „Ejiet pa visu pasauli un pasludiniet evaņģēliju visai radībai! Kas tic un top kristīts, tas tiks izglābts, bet, kas netic, tiks pazudināts. Bet šīs zīmes ticīgiem ies līdzī: Manā vārdā tie ļaunus garus izdzīs, jaunām mēlēm runās, tie ar rokām pacels čūskas, un, kad tie dzers nāvīgas zāles, tad tās tiem nekaitēs. Neveseliem viņi rokas uzliks, un tie kļūs veseli.” (Marka 16:15-17)

Kempbela tulkojumā varam lasīt, ka „šīs brīnumus darošais spēks ticīgos piemeklēs”. Dāvanas netika piešķirtas vienīgi apustuļiem, tās mantoja visi ticīgie. – Vai tiešām ikviens tās varēja dabūt? – Tie, kas tic. – Uz cik ilgu laiku? – Bez jebkāda ierobežojuma; apsolījums iet paralēli lielajam Evaņģēlija sludināšanas uzdevumam un sniedzas līdz pat pēdējam ticīgajam.

Tomēr bieži tiek iebilsts, ka šī palīdzība bija absolūta tikai apustuļiem un tiem, kas, viņiem sludinot, kļuva ticīgi, bet, kad viņi savu uzdevumu izpildīja un Evaņģēliju nostiprināja, — dāvanas ar viņu paaudzi izbeidzās. Tāpēc palūkosimies, vai lielais uzdevums tiešām ir beidzies līdz ar apustuļu laika paaudzi? Lasīsim Mat. 28:19,20. – „Tāpēc (135) ejiet un dariet par mācekļiem visas tautas, tās kristīdami Tēva, Dēla un Svētā Gara vārdā, tās mācīdami turēt visu, ko Es jums esmu pavēlējis. Un redzi, Es esmu pie jums ik dienas līdz pasaules galam.” Šis apsolījums „Es esmu pie jums ik dienas līdz pasaules galam” skaidri norāda, ka Evaņģēlija sludināšanai nevajadzēja beigties līdz ar pirmās kristīgās draudzes laikmetu. Kristus neteica: „Es esmu ar jums, apustuļi, it visur, līdz pat zemes galam,” bet: „Es esmu pie jums ik dienas līdz pasaules galam jeb laikmeta beigām.” Un te nav domāts jūdu tautas laikmets, jo tas jau tikko bija beidzies ar Kristus nāvi pie krusta. No tā var secināt, ka Evaņģēlija sludināšana un ticība šim sākotnējam Evaņģēlijam vienmēr tiks atbalstīta ar garīgajām dāvanām. Apustuļiem dotais uzdevums attiecās uz visu kristietības ēru, ietverot to visā pilnībā. Tātad dāvanas tika zaudētas vienīgi atkrišanas dēļ un tiks atkal atjaunotas līdz ar atgriešanos pie pirmās ticības un tai atbilstoša dzīvesveida.

Lasot 1. Kor. 12:28, mēs redzam, ka Dievs draudzei ir devis — iecēlis vai noteicis — dažādas garīgas dāvanas, un, tā kā Rakstos nav atrodamas neviens teksts, kas liecinātu, ka Viņš tās būtu atcēlis vai atsaucis, mums jānonāk pie secinājuma, ka dāvanām draudzē jāpaliek. Kur ir pierādījums, ka tās būtu atņemtas? Tajā pašā nodaļā, kur ir

atcelts jūdu Sabats un ieviests kristīgais Sabats, nodaļā, kas runā par bezdievības noslēpumu un grēka cilvēku. Bet iebildumu cēlēji, meklējot pierādījumus dāvanu atcelšanai, atsaucas uz Bībeles tekstu 1. Kor. 13:8-13, kur sacīts: „Mīlestība nekad nebeidzas, pravietošana beigsies, valodas apklusīs, atziņa izbeigsies. Jo nepilnīga ir mūsu atziņa un nepilnīga mūsu pravietošana. Bet, kad nāks pilnība, tad beigsies, kas (136) bija nepilnīgs. Kad biju bērns, es runāju kā bērns, man bija bērna tieksmes un bērna prāts, bet, kad kļuva vīrs, tad atmetu bērna dabu. Mēs tagad visu redzam mīklaini, kā spogulī, bet tad vaigu vaigā; tagad es atzīstu tikai pa daļai, bet tad atzīšu pilnīgi, kā es pats esmu atzīts. Tā nu paliek ticība, cerība, mīlestība, šās trīs, bet lielākā no tām ir mīlestība.”

Šī rakstvieta tiešām liecina par garīgo dāvanu pārtraukšanu un tām pievieno arī ticību un cerību. Bet kad tas notiks? Mēs vēl tikai raugāmies uz priekšu nākotnē, kad „cerība gūs savu piepildījumu, ticība pārvērtīsies skatīšanā un lūgšana – slavā”.

Šīs lietas mitēsies, kad nāks pilnība, kad mums vairs nevajadzēs raudzīties kā neskaidrā spogulī, bet varēsīm skatīt vaigu vaigā. Tāda pilnības diena, kad taisnie būs nevainojami un atzīs, kā viņi ir atzīti, vēl gaidāma tikai nākotnē. Lai gan ir taisnība, ka, sasniedzis savus vīra gadus, „grēka cilvēks” atmeta tādas „bērnišķas lietas” kā praviešu mācību, valodas un atzišanu, arī ticību, cerību un mīlestību, kāda bija pirmajiem kristiešiem, tomēr lasītājā tekstā nav nekā, kas pierādītu, ka Dievs būtu domājis atņemt draudzei paredzētās dāvanas, kamēr tās locekļu ticība un cerība vēl nav piepildīta, kamēr tā nav sasniegusi visu pārspējošo nemirstīgās godības stāvokli, ar ko salīdzinot pat spožākās garīgā spēka un atziņu atklāsmes, kas jebkad piedzīvotas šajā mirstīgajā stāvoklī, būs kā nekas.

It kā pastāvošā pretruna 2.Tim. 3:16,17 tekstā, kuru daži visai nopietni izvirza, patiesībā ir tikai nelielas piezīmes vērtas. Ja Pāvils, sakot, ka Raksti ir doti, „lai Dieva cilvēks būtu pilnīgs, sagatavots katram labam darbam”, ar to būtu domājis, ka inspirācijas ceļā nekas vairāk vairs netiks rakstīts, kādēļ tad viņš pats vēl turpināja to darīt? Kāpēc viņš nenolika spalvu, tiklīdz bija uzrakstījis šo teikumu? Un kāpēc apustulis Jānis vēl trīsdesmit gadus vēlāk sarakstīja Atklāsmes grāmatu? Arī šī grāmata satur kādu tekstu, kuru daži citē, cenšoties pierādīt, ka garīgās dāvanas ir atceltas.

„Es apliecinu katram, kas dzird šīs grāmatas pravietojuma vārdus: ja kas tiem ko pieliek, tam Dievs uzliks tās mocības, par kurām rakstīts šajā grāmatā. Ja kas ko atņem no šīs grāmatas pravietojuma vārdiem, tam Dievs atņems viņa daļu pie dzīvības koka un pie svētās pilsētas, par ko rakstīts šajā grāmatā.”(Atkl. 22:18,19)

Pieminot šo rakstvietu, tiek izteikts apgalvojums, ka Dievs, kurš senos laikos daudzkārt un dažādi līcis praviešiem runāt uz tēviem un Evaņģēlija pasludināšanas dienās uz ļaudīm runājis Jēzus un apustuļu personā, šeit svinīgi apsolut nekad vairs tādā veidā ar cilvēkiem nesazināties. Tāpēc visiem pravietojumiem pēc šī laika jābūt viltotiem, jo ar šo tekstu beidzoties Svētā Gara inspirētie Raksti. Ja tas tā būtu, tad kādēļ pēc atgriešanās no Patmas salas Efesā Jānis vēl uzrakstīja savu Evaņģēliju? Vai tā darot, viņš kaut ko nepielika klāt pravietojumu i;iamatai, kuru pats bija uzrakstījis atrodoties izsūtījumā uz šīs salas? No minētā teksta ir acīm redzams, ka brīdinājums kaut ko pielikt vai atņemt neattiecas uz visu Biblii kopumā, bet vienīgi uz Atklāsmes grāmatu, kādu to bija uzrakstījis apustulis. Turklāt nevienam cilvēkam naiv tiesību kaut ko pielikt vai atņemt jebkuram Dieva inspirētam darbam. Vai tad Jānis, rakstot Atklāsmes grāmatu, ar to kaut ko pielika Daniēla pravietojumiem? Nepavisam nē! Pravietim nav nekādu tiesību mainīt Dieva Vārdu. Jāņa redzētās atklāsmes tikai apstiprina to, ko bija saņēmis Daniēls, un sniedz vairāk gaismas par viņa attēlotajiem notikumiem. Tāpēc mēs varam secināt, ka Dievs nav pats sevi piespiedis klusēt; Viņam vēl ir tiesības runāt. Kaut mana

sirds vienmēr vēlētos teikt: „Runā, Kungs, kā vien Tu gribi; Tavs kalps klausās!” Tā tad mēģinājums no Svētajiem Rakstiem pierādīt, ka (138) garīgās dāvanas ir atceltas, cieš pilnīgu neveiksmi. Un, tā kā elles vārti draudzi nav uzvarējuši un Dievam virs Zemes vēl ir savi ļaudis, mēs sakarā ar trešā eņģeļa vēsti varam gaidīt šo dāvanu uzplaukumu. Trešā eņģeļa vēsts draudzi atgriezīs pie apustuļu laika ticības un padarīs to par patiesu gaismu – un ne par tumsu – pasaulē.

Turklāt mēs tiekam brīdināti, ka pēdējās dienās būs viltus pravieši, un Bībele sniedz skaidrus norādījumus, kā pārbaudīt viņu mācību, lai atšķirtu pareizo no nepareizā. Galvenā mēraukla ir Dieva baušļi, ar kuriem jāsalīdzina gan šo praviešu mācība, gan viņu raksturs. Ja pēdējā laikā nebūtu patiesu atklāsmju, vai tad būtu tik viegli konstatēt faktisko stāvokli, lai novērstu visus mēģinājumus maldināt, kur ņemtu noteiktu pārbaudes standartu, pēc kura tagad jāizšķir, kas ir īsts un kas viltots?

Jesajas 8:19,20 sniedz paskaidrojumu, kā atpazīt garus, un tur kā pārbaudes mēraukla tiek minēta bauslība: „Pie bauslības un liecības! ja tie nerunā saskaņā ar šo vārdu, tad tikai tāpēc, ka viņos nav gaismas.” (Karaļa Džeimsa tulkojums) Ja šajā laikā nebūtu patiesu garīgu atklāsmju, kāpēc tad būtu teikts: „Ja tie tā nerunā”? Jēzus sacīja: „Sargieties no viltus praviešiem, (..) no viņu augļiem jums tos būs pazīt.” Šie vārdi ir daļa no Kalna svētrunas, par kuru ikvienam ir skaidrs, ka tā pilnībā attiecas uz draudzi Evaņģēlija pasludināšanas laikmetā. Viltus praviešus jāvērtē pēc viņu augļiem vai — citiem vārdiem izsakoties – pēc viņu rakstura. Un vienīgā mēraukla, kā noteikt, vai augļi ir labi vai slikti, ir Dieva bauslība. Tāpēc arī tiek norādīts uz bauslību un liecību. Patiesie pravieši ne tikai runās saskaņā ar šo vārdu, bet viņi pēc tā dzīvos un netiks tiesāti. (139) Tādu pravieti, kas tā runā un dzīvo, es neuzdrīkstos noliegt.

Viltus pravieši vienmēr ir bijuši raksturīgi ar to, ka redz miermīlīgas atklāsmes; viņi parasti saka „miers un drošība”, kaut gan drīz vien seko posts. Īstie drosmīgi norāj grēku un brīdina par draudošo nelaimi.

Pravietojumi, kas ir pretrunā ar skaidrajiem un neapšaubāmajiem Svēto Rakstu paziņojumiem, noteikti jāatmet. Tā mūsu Glābējs mācīja pirmos mācekļus, brīdinot tos par savas Otrās Adventes veidu. Kad Kristus viņu acu priekšā pacēlās debesīs, eņģeļi visai skaidri paziņoja, ka šis pats Jēzus atgriezīsies tieši tādā pašā veidā, kā viņi To ir redzējuši no tiem aizejam. Tādēļ arī Viņš, runājot par pēdējo dienu viltus praviešiem, sacīja: „Tāpēc, kad tie jums sacīs: redzi, Viņš ir tuksnesī, — tad neizejiet ārā; redzi, Viņš ir kambaros, — tad neticiet!” Visiem patiesajiem pravietojumiem šajā ziņā ir jāatzīst Kristus redzama nākšana no debesīm. Bet vai Jēzus ar to gribēja teikt, ka pēdējā laikā jāatmet visi pravietojumi, ka īstu praviešu vispār nebūs?

„Viņš arī devis citus par apustuļiem, citus par praviešiem, citus par evaņģēlistiem, citus par ganiem un mācītājiem, lai svētos sagatavotu kalpošanas darbam, Kristus miesai par stiprinājumu, līdz kamēr mēs visi sasniegsim vienību Dieva Dēla ticībā un atziņā, īsto vīra briedumu, Kristus diženuma pilnības mēru.” (Efez. 4:11-13)

No tikko lasītā teksta mēs redzam, ka, pirms Kristus mācekļu priekšā pacēlās debesīs, Viņš saviem sekotājiem deva dažādas dāvanas, kur, starp citu, bija minēti apustuļi, pravieši, evaņģēlisti, gani un mācītāji. Dāvanas tika paredzētas, lai stiprinātu svēto vienību un pilnveidotu atziņu. Daži, kas šodien saucas par mācītājiem un skolotājiem, uzskata, ka šīs dāvanas savu uzdevumu ir paveikušas jau pirms astoņpadsmit gadsimtiem (140) un tāpēc arī izbeigušās. Bet kādēļ tad viņi vēl saucas par mācītājiem un skolotājiem? Ja praviešu dāvana būtu ierobežota tikai ar pirmo kristīgo draudzi, tad, saskaņā ar šo tekstu, tāpat vajadzētu būt ar evaņģēlista dāvanu un visām pārējām, jo tās ir līdzīgas.

Padomāsim par to vēl kādu brīdi. Visas šīs dāvanas tika dotas, lai pilnveidotu svēto

vienotību, garīgumu un dievišķo lietu izpratni. To iespaidā pirmā kristīgā draudze kādu laiku tiešām varēja priecāties vienprātībā, jo „ticīgo pulks bija viena sirds un viena dvēsele”. Dzīvojot tādā savstarpējā saskaņā, šķiet, bija pilnīgi dabīgi, ka „apustuļi ar lielu spēku apliecināja Kunga Jēzus augšāmcelšanos, un liela žēlastība bija ar viņiem visiem”. (Ap.d. 4:31-33) Ak, cik vēlams būtu tāds stāvoklis šodien! Bet atkrišana ar savu šķeļošo un postošo raksturu drīz vien aptraipīja draudzes jauko tēlu un ietērpa to maisa drēbēs. Rezultātā sekoja strīdi un nekārtība. Kristietībā nekad nav bijis tik daudz dažādu ticības novirzienu kā tagad, un, ja garīgās dāvanas bija nepieciešamas, lai pasargātu pirmās kristīgās draudzes vienotību, cik daudz vajadzīgākas tās ir šodien, lai vienību atjaunotu. Pravietajumi skaidri rāda, ka tieši tāds ir Dieva nodoms pēdējā laikā, un mēs esam pārliecināti, ka tad, kad Kungs Ciānu atgriezīs, sargi atkal būs vienprātīgi, „saprātīgie” domās vienādi. Kad tas piepildīsies, tad starp visiem, kurus Kungs uzskata par saprātīgiem, ticībā valdīs pilnīga saskaņa, jo nevar būt, ka ļaudīm, kas tiešām visu pareizi saprot, izpratne būtu dažāda. Kas gan cits vēl labāk var veicināt tādu vienotību kā šim nolūkam paredzētās garīgās dāvanas?

No tādām pārdomām kļūst skaidri redzams, ka draudzes pilnības stāvoklis, par kuru šeit runāts, vēl gaidāms nākotnē. Līdz ar to varam secināt, ka garīgās dāvanas tad vēl nebija sasniegušas savu mērķi. Vēstule Efeziešiem (141) tika uzrakstīta 64. gadā pēc Kristus, apmēram divus gadus pirms Pāvils izteicās Timotejam, ka viņš jau tiek upurēts un viņa atraisīšanas laiks ir klāt. Draudzē tad jau bija iesākusies atkrišana, par kuru Pāvils pirms desmit gadiem, rakstot Otro vēstuli tesalonīķiešiem, sacīja, ka „netaisnības noslēpums jau ir spēkā”. Drīz vien vajadzēja parādīties plēsīgiem vilkiem, kas nesaudzēs ganāmo pulku. Draudze nevis auga un attīstījās, tuvojoties Rakstos minētajai pilnīgajai vienotībai, bet bija gatava sašķelties atsevišķās frakcijās un ar šo dalīšanos nonākt zināmā neizpratnē. Apustulis to zināja, tāpēc, sakot „līdz kamēr mēs visi sasniegsim vienību Dieva Dēla ticībā un atziņā” (Efez. 4:13), viņš lūkojās pāri lielajai atkrišanai uz laiku, kad tiks sapulcināti Dieva „atlikušie” ļaudis. No tā varam secināt, ka draudzei paredzētās dāvanas vēl nav izpildījušas tām paredzēto uzdevumu.

„Neapslāpējiet Garu, neniciniet pravietošanu; pārbaudiet visu; kas labs, to paturiet!” (1.Tes. 5:19-21)

Šajā vēstulē apustulis raksta par Kristus otro nākšanu. Viņš runā par gala laika neticīgās pasaules ļaužu stāvokli, kuri saka „miers un drošība”, kad Kunga diena jau gatava iesākties un samaitāšana nāks tik pēkšņi kā zaglis naktī. To saprotot, viņš skubina draudzi saglabāt modrību, uzmanīties un vienmēr būt skaidrā prātā. Starp visiem pamudinājumiem ir arī jau iepriekš minētais: „Neapslāpējiet Garu!” — un vēl citi. Daži varbūt domā, ka katrā no šiem trim pantiem ir izteikta sava atšķirīga doma, bet tiem ir kopēja saikne tieši tādā secībā, kā tie uzrakstīti. Ikviens, kurš apslāpē Garu, būs gatavs novērsties no pravietošanas, kas ir patiesais Gara auglis. „Es izliešu savu garu pār visu miesu, un jūsu dēli un jūsu meitas pasludinās nākamas (142) lietas.” (Joēla 3:1) Ari ieteikums „pārbaudiet visu” attiecas tieši uz iepriekš minēto pravietošanu, kuras patiesumu mums jācenšas noteikt ar Dieva Vārdā doto pārbaudes mērauklu. Mūsu laiks ir pārpārim bagāts ar garīgiem maldiem un viltus pravietajumiem, tāpēc nav šaubu, ka šim tekstam ir sava noteikta nozīme. Un atcerieties, apustulis nesaka: atmetiet visu, bet – pārbaudiet visu un to, kas labs, paturiet.

„Un tad notiks, ka Es izliešu savu Garu pār visu miesu, un jūsu dēli un jūsu meitas pasludinās nākamas lietas, jūsu vecaji redzēs atklāsmes sapņos, bet jaunie redzēs parādības. Arī pār kalpiem un kalponēm Es izliešu tais pašās dienās savu Garu. Es parādīšu brīnuma zīmes pie debesīm un virs zemes: asinis un uguni, un dūmu mākoņus; saule pārvērtīsies tumsībā un mēness asinīs, pirms nāks tā Kunga lielā un

briesmīgā diena. Tad notiks, ka izglābs sevi ikviens, kas piesauks tā Kunga Vārdu. Jo Ciānas kalnā un Jeruzalemē būs glābšana, kā to tas Kungs apsolijs, arī visiem pārējiem, ko tas Kungs būs aicinājis.” (Joēla 3:1-5)

Šis Joēla pravietojums, kas runā par Svētā Gara izliešanu pēdējās dienās, vēl pilnībā nepiepildījās kristīgā laikmeta sākumā. Tas redzams no tekstā minētajiem brīnumiem pie debesīm un virs zemes, kam vajadzēja būt kā „Kunga lielās un briesmīgās dienas” priekšvēstnešiem. Un, lai gan tagad daudzas paredzētās zīmes jau ir piepildījušās, šī briesmīgā diena vēl gaidāma nākotnē. Visu kristīgo laikmetu var nosaukt par „pēdējām dienām”, bet sacīt, ka pēdējās dienas jau ir pagātnē, būtu absurds. Tās sniedzas līdz Kunga dienai, līdz brīdim, kad Dieva uzticīgie ļaudis tiek pilnībā atbrīvoti. „Jo Ciānas kalnā un Jeruzalemē būs glābšana, kā to tas Kungs ir runājis, un pie tiem atlikušiem būs tie, ko tas Kungs aicinās.” (Pēc Glika tulk.) (143)

Šie atlikušie, kuri dzīvo zīmju un brīnumu laikā, kas ievada lielo un briesmīgo Kunga dienu, bez šaubām, ir draudzes pēdējā paaudze no „sievas” cilts locekļiem, par ko runāts Atkl. 12:17. „Un pūķis sadusmojās pret sievu un nogāja karot ar tiem, kas atlikuši no viņas dzimuma, kas Dieva baušļus tur un kam ir Jēzus Kristus liecība.” (Pēc Glika tulk.) Kristīgās draudzes atlikušajiem būs garīgās dāvanas. Pret tiem karos tāpēc, ka tie tur Dieva baušļus un tiem ir Jēzus Kristus liecība, bet Atkl. 19:10 ir sacīts, ka „Jēzus liecība ir praviešu gars”. Eņģelis Jānim paskaidroja: „Es esmu tāds pats kalps kā tu un tavi brāļi, kam ir Jēzus liecība.” Un šie vārdi vēlreiz atkārtojas Atkl. 22:9: „Es esmu tāds pats kalps kā tu, kā tavi brāļi pravieši.” No šiem salīdzinājumiem skaidri redzams, ka „Jēzus liecība ir praviešu gars”, tomēr tā ietver arī citas garīgās dāvanas. Rakstot korintiešiem, apustulis Pāvils sacīja: „Es pateicos Dievam vienmēr jūsu dēļ par žēlastību, kas jums ir dota Kristū Jēzū, jo ar Viņu jūs esat kļuvuši bagāti visās lietās viscaur vārdos un atziņā, tāpēc ka Kristus liecībai ir likti stipri pamati jūsu vidū, tādēļ jums netrūkst nevienas dāvanas, un jūs sagaidāt mūsu Kunga Jēzus Kristus parādīšanos.” (1.Kor. 1:4-7) Kristus liecībai Korintas draudzē bija stipri pamati; un ko mēs redzam? – Viņiem netrūka nevienas dāvanas. Vai tieši tāpēc, šo apskatu beidzot, mēs nevaram droši sacīt, ka, pilnībā nostiprinoties Jēzus Kristus liecībā, atlikušajiem, kas gaida Jēzus Kristus atnākšanu, netrūks nevienas dāvanas? (145)

Rosvels F. Kotrels

1. SĀTANA KRIŠANA

Sātans reiz Debesīs bija ļoti godāts eņģelis, tūlīt nākamais aiz Kristus. Viņa sejas izteiksme, līdzīgi citiem eņģeļiem, bija maiga un laimes apgarota, bet pierē – augsta un plata, liecinot par plaši attīstītu saprātu. Viņa augums bija pilnīgs, un izturēšanās veidā atklājās cēlums un dižciltība. Bet, kad Dievs sacīja savam Dēlam: „Darīsim cilvēku pēc mūsu tēla un pēc mūsu līdzības”, sātans sāka Jēzu apskaust. Viņš vēlējās, lai, radot cilvēku, Dievs konsultētos ar viņu, bet, tā kā tas nenotika, to pārņēma skaudība, naidis un dusmas. Sātans gribēja būt visvairāk godātā būtne tūlīt aiz Dieva.

Līdz tam laikam Debesīs pastāvēja pilnīga kārtība un saskaņa, jo visi pakļāvās Dieva pārvaldībai. Saceļoties pret Viņa gribu un Viņa ieviesto kārtību, tika izdarīts vislielākais grēks. Tas šķietami satrauca visas Debesis. Eņģeļu pulki bija sadalīti atsevišķās daļās, kuras vadīja un pārstāvēja kāds augstāk stāvošs eņģelis. Tiekdamies pēc lielāka goda un nevēlēdamies pakļauties Jēzus autoritātei, sātans sāka slepus paust neuzticību Dieva iekārtotajai pārvaldei. Daži no eņģeļiem izrādīja simpātijas viņa dumpīgajam garam, turpretī citi noteikti aizstāvēja Dieva godu un gudrību, izceļot sava Dēla autoritāti. Tādā

veidā Debesīs radās nesaskaņas. Sātans ar saviem piekritējiem centās izmainīt Dieva pārvaldes sistēmu. Tie vēlējās iedziļināties Mūžīgā neizdibināmajā gudrībā un noskaidrot, kālab Viņš paaugstinājis Jēzu un piešķīris Tam tik neierobežotas (146) tiesības un varu. Viņi sacēlās pret Dieva Dēla autoritāti, tāpēc visi Debesu pulki tika saaicināti pie Ieva, lai noskaidrotu katra eņģeļa personīgo attieksmi. Tad arī tika nolemts, ka sātans kopā ar tiem eņģeļiem, kuri viņam dumpī pievienojās, no Debesīm ir jāizraida, kā rezultātā starp eņģeļiem izcēlās karš. Sātans centās uzveikt Dieva Dēlu un tos, kas pakļāvās Viņa gribai, bet labie un uzticīgie eņģeļi bija pārāki. Sātans ar saviem sekotājiem no Debesīm tika izdzīti.

Tikai pēc tam, kad tas bija kritis un izslēgts no Debesu sabiedrības, kad viņš saprata, ka savu šķīstumu un godību ir zaudējis uz visiem laikiem, viņš to nožēloja un vēlējās, lai viņa stāvoklis tiktu atjaunots. Viņš bija gatavs ieņemt agrāko vietu vai arī jebkuru citu, kas tam tiktu norādīta, tomēr Debesis nedrīkstēja pakļaut tādām briesmām. Ja viņu atkal pieņemtu, tas apdraudētu visu tur esošo sabiedrību, jo sātans bija grēka iesācējs, viņš sevī nesa sacelšanās sēklu. Gan sātans, gan viņa sekotāji raudāja un lūdās, lai atkal varētu iemantot Dieva labvēlību. Bet viņu grēks, viņu nepatika, skaudība un naidis bija tik liels, ka Dievs to nevarēja vienkārši tā atstāt. Visam bija jāpaliek tā, kā ir, līdz tiks saņemts galīgais sods.

Kad sātans pilnībā pārlicinājās, ka tam vairs nav nekādas iespējas zaudēto atgūt, tūlīt sāka izpausties viņa ļaunprātība un naidis. Viņš apspriedās ar saviem eņģeļiem, un tika izstrādāts plāns darboties pretī Dieva pārvaldībai. Pēc tam, kad Ādams un Ieva sāka dzīvot brīnišķajā Ēdenes dārzā, sātans nolēma viņus iznīcināt. Kamēr šis laimīgais laulātais pāris paklausīja savam Radītājam, nebija nekādas iespējas tam kaut kādā veidā kaitēt. Sātanam pār šiem pirmajiem cilvēkiem nebija nekādas varas, pirms viņš tos nebija pavinājis nepaklausīt un šķirties no Dieva laipnības. Tāpēc vajadzēja atrast variantu, kā tos piespiest pārkāpt kādu no Viņa likumiem, lai izsauktu Dieva (147) nepatiku, un tādā veidā tie nonāktu sātana un tā ļauno eņģeļu tiešā iespaidā. Tika nolemts, ka sātans mainīs savu izskatu un izrādīs par cilvēkiem milzīgu interesi. Tam vajadzēja pamodināt aizdomas par Dieva taisnīgumu un radīt šaubas par to, vai Radītāja vārdi saskan ar Viņa nodomiem. Un pēc tam izraisīt cilvēkos ziņkārību, lai tie censtos iedziļināties Dieva neizdibināmajos nodomos, — tas ir, izdarītu to pašu grēku, ko sātans, sākot meklēt iemeslus, kāpēc Radītājs ir aizliedzis ēst no laba un ļauna atzīšanas koka augļiem.

2. CILVĒKA KRIŠANA

Svētie eņģeļi bieži apmeklēja Ēdenes dārzu, sniedzot Ādamam un Ievai praktiskus padomus un paskaidrojot tiem arī par sātana sacelšanos un krišanu. Eņģeļi tos brīdināja no šī ienaidnieka un ieteica dienas gaitās vienam no otra nešķirties, jo varot iznākt ar sātanu sastapties. Tāpat eņģeļi piekodināja stingri turēties pie tiem dotajiem dievišķajiem norādījumiem, jo droši tie varēja būt vienīgi, dzīvojot pilnīgā paklausībā. Tad kritušajam ienaidniekam pār tiem nebūtu nekādas varas.

Sātans savu darbu iesāka ar Ievu, pavinādams viņu uz nepaklausību. Vispirms jau tā kļūdījās, aizkļīstat prom no vīra, pēc tam – kavējoties pie aizliegtā koka, uzklausot kārdinātāja balsi un pat apšaubot to, ko Dievs bija sacījis, ka „tai dienā, kad tu ēdīsi no tā, tu mirdams mirsi”. Viņa atļāvās spriest, ka Dievs, iespējams, nemaz nav tā domājis, kā teicis, tāpēc izstiepa savu roku, ņēma aizliegto augli un ēda. Tas bija acīm tīkams un pavisam labi garšoja. Pēc tam viņa sāka raizēties, varbūt Dievs tiešām tiem ir atteicies dot to, kas labs, tāpēc (148) kārdinot piedāvāja šos augļus savam vīram. Viņa Ādamam

pastāstīja visu, ko no čūskas bija dzirdējusi, un izteica izbrīnu par tās spējām runāt. Es redzēju, ka Ādama sejā parādījās dziļas skumjas. Viņš izskatījās izbijies un pārsteigts, it kā ar kaut ko iekšēji cīnītos. Viņš labi saprata, ka tas ir bijis ienaidnieks, par kuru tie tika brīdināti, un ka tagad viņa sievai jāmirst. Tie tiks izšķirti. Tomēr Ādams tik ļoti mīlēja Ievu, ka savā izmisumā nolēma dalīties tās liktenī. Viņš paņēma augli un ātri apēda. Ak, kā sātans gavilēja! Ļaunais ienaidnieks bija izvērsis sacelšanos Debesīs un atradis sev piekritējus, kas to mīlēja un dumpī atbalstīja, lād viņš krita, aizraujot citus sev līdzī. Un tagad tas bija kārdinājis Ievu neuzticēties Dievam, apšaubīt Radītāja gudrību un mēģināt iedziļināties Viņa neizdibināmajos plānos. Sātans paredzēja, ka šī sieviete nekritīs viena, ka arī Ādams, to mīlot, pārkāps Dieva norādījumu un ies bojā līdz ar viņu.

Kad vēsts par cilvēka krišanu izplatījās Debesīs, tur apklusā ikviena kokle. Eņģeļi sērojot nolika savus vainagus, un visas Debesīs dzīvoja līdzī šim notikumam. Tika noturēta apspriede, ko darīt ar kritušo laulāto pāri. Eņģeļi baidījās, ka cilvēki tagad varētu izstiept roku, lai ēstu no dzīvības koka un kļūtu par nemirstīgiem grēciniekiem. Bet Dievs sacīja, ka Viņš šos pārkāpējus no dārza izraidīs, un eņģeļiem tūlīt tika dots rīkojums apsargāt ceļu uz dzīvības koku. Tieši tāds arī bija sātana plāns, lai Ādams un Ieva pārkāptu Dieva likumus, izsauktu pār sevi Viņa nepatiku, pēc tam ēstu no dzīvības koka, tā nodrošinot pastāvīgu dzīvi grēkā un nepaklausībā, līdz ar to grēku padarot nemirstīgu. Bet svētie eņģeļi tagad tika sūtīti tos izraidīt no dārza un aizšķērsot ceļu uz dzīvības koku. Katrs no šiem spēcīgajiem eņģeļiem labajā rokā (149) turēja kaut ko, kas izskatījās pēc liesmojoša zobena.

Sātans liksmoja, jo nepaklausot un krītot bija sagādājis ciešanas arī citiem. Viņš tika izdzīts no Debesīm, bet cilvēki – no Paradīzes dārza.

3. ATPESTĪŠANAS PLĀNS

Kad kļuva zināms, ka cilvēks ir pazudis un Dieva radīto pasauli piepildīs mirstīgas būtnes, kas jau iepriekš nolemtas postam, slimībām un nāvei, un ka šiem likuma pārkāpējiem vairs nav nekāda glābiņa, Debesīs pārņēma skumjas. Visai Ādama dzimtai tagad būs jāmirst. Es redzēju Jēzu un Viņa sejas izteiksmē saskatīju līdzjūtību un sāpes. Drīz vien ievēroju, ka Viņš tuvojas apžilbinošajai gaismai, kas apņēma Dievu, un mani pavadošais eņģelis sacīja, ka Viņam ar Tēvu esot slepena saruna. Pa to laiku visi eņģeļi šķīta par kaut ko ļoti noraizējušies. Trīs reizes Jēzu aizklāja Tēva tuvumā valdošā godības pilnā gaisma, bet, kad trešo reizi Viņš no turienes iznāca, Viņu kā personu atkal varēja redzēt. Jēzus vaigs tagad liecināja par pilnīgu mieru, brīvu no jebkādas neziņas un šaubām. Tas staroja ar tādu labvēlību un maigumu, ko vārdos nemaz nav iespējams izteikt. Eņģeļu pulkam Viņš tūlīt paziņoja, ka ir atrasta iespēja, kā glābt pazudušo cilvēku. Viņš tiem sacīja, ka par to ir runājis ar Tevu, kā izpirkuma maksu piedāvājot savu dzīvību, lai piespiesto nāves sodu varētu uzņemties uz sevis un tādā veidā sagādāt piedošanu cilvēkiem; ka Viņa asiņu nopelnā un paklausībā baušļiem tie atkal atgūtu Dieva labvēlību ar tiesībām atgriezties brīnišķajā dārzā un ēst no dzīvības koka augļiem. Sākumā tas eņģeļiem nesagādāja prieku, jo viņu Pavēlnieks, neko neslēpjot, tiem atklāja (150) visu atpestīšanas plānu. Jēzus paskaidroja, ka Viņam vajadzēs nostāties starp Ieva dusmām un vainīgo cilvēku, paciest netaisnību un apkaunojumu, un tomēr tikai nedaudzi Viņu pieņems kā Dieva Dēlu. Gandrīz visi Viņu ienīdīs un atstums. Tam nāksies atstāt Debesu godību un, pazemojoties kā cilvēkam, ierasties uz Zemes, pašam personīgi no piedzīvojumiem iepazīties ar dažādām kārdināšanām, kurām tiek pakļauts cilvēks, lai zinātu kā palīdzēt tiem, kas tiek kārdināti. Pēc savas Skolotāja misijas

beigām, Viņš tiks nodots ļaundaru rokās un būs spiests panest gandrīz visas iespējamās ciešanas un nežēlību, uz kādu vien sātans ar saviem eņģeļiem bezdievīgus cilvēkus var pamudināt. Beidzot Viņam vajadzēs mirt viscietsirdīgākajā nāvē, kā ļaunam grēciniekam karājoties pie krusta starp debesīm un zemi un pavadot mokošas stundas agonijā, kas būs tik briesmīga, ka pat eņģeļi to nespēs uzlūkot, bet no šī skata novērsīsies. Un tās nebūs tikai fiziskas ciešanas, bet dvēseles izbailes, ar ko miesīgās sāpes nemaz nav salīdzināmas, jo Viņu nomāks visas pasaules grēku smagums, lēzus izstāstīja arī par to, ka pēc nāves trešajā dienā celsies augšā un atgriezīsies pie sava Ieva, lai aizlūgtu par ietiepīgajiem, vainīgajiem cilvēkiem.

Eņģeļi zemojās pie Viņa kājām un piedāvājās atdot savu dzīvību, bet Jēzus sacīja, ka vienīgi Viņš, ejot nāvē, var izglābt daudzus, turpretī neviena eņģeļa dzīvība nav pietiekoša, lai nolīdzinātu šo parādu. Kā izpirkuma maksu par cilvēku Tēvs var pieņemt vienīgi Viņa pienesto upuri. Pēc tam Jēzus tiem stāstīja, ka tad, kad Viņš pieņems kritušā cilvēka dabu un Tam vairs nebūs tāds spēks kā tagad, tie šajā darbā tomēr varēs piedalīties, uzturoties kopā ar Viņu un atsevišķos brīžos To stiprinot, tādā veidā kļūdami par lieciniekiem Viņa pazemībai un lielajām ciešanām, kā arī (151) cilvēku drausmīgajam ienaidam. To redzot, viņi visu ļoti pārdzīvos un mīlestībā vēlēšies Jēzu glābt un atbrīvot no slepkavu rokām, tomēr tad vēl tiem nebūs tiesību iejaukties vai kaut ko aizkavēt; pēc tam tie atkal varēs piedalīties Viņa augšāmcelšanās notikumos. — Tāds bija šis paredzētais atpestīšanas plāns, un Tēvs tam jau bija piekritis.

Ar svētām skumjām Jēzus mierināja un iepriecināja eņģeļus, stāstot tiem, ka pēc visiem šiem notikumiem atpestītie atkal varēs būt kopā ar Viņu, ka Viņš ar savu nāvi atpirks daudzus un izdeldēs to, kam ir nāves vara. Tēvs Viņam tad piešķirs valstību un tiesības valdīt pār visām Debesīm, un tā tas turpināsies mūžīgi mūžam. Sātans un grēcinieki tiks iznīcināti un nekad vairs netraucēs mieru Debesīs vai uz Jaunās šķīstītās Zemes. Tādā veidā Jēzus ieteica eņģeļu pulkiem piekrist Ieva akceptētajam plānam un priecāties, ka, pateicoties Viņa nāvei, kritušais cilvēks var tikt atkal pacelts, lai atgūtu Dieva labvēlību un iemantotu mūžīgu dzīvību.

Tad visas Debesis piepildīja prieks un neizsakāma liksmība. Pieskaroties savām koklēm un paužot sajūsmu par Dieva lielo žēlastību un pretimnākšanu, nodot nāvē savu mīļoto Dēlu, lai glābtu dumpīgo cilvēku cilti, nekritušās būtnes slavu un pielūgsmi izteica tik varenos dziesmas akordos kā nekad iepriekš. Tāpat slava un apbrīna tika veltīta Jēzus pašai dziedībai un upurim, ka Viņš ir piekritis atstāt Teva tuvumu un uzņemties ciešanu un moku pilnu dzīvi un mirt tik pazemojošā nāvē, lai tikai sagādātu dzīvību citiem.

Eņģelis sacīja: „Vai tu domā, ka Tēvs savu tik ļoti mīlēto Dēlu nodeva bez kādiem pārdzīvojumiem? – Ak, nē! Pat Dievam Debesīs bija iekšēja cīņa, vai ļaut vainīgajiem cilvēkiem pazust, vai arī atdot par tiem nāvē savu Dēlu.” Eņģeļi par Zemes iedzīvotāju glābšanu izrādīja tik lielu interesi, (152) ka starp viņiem atradās tādi, kas pazudušo cilvēku labā būtu ar mieru ziedot savu augsto stāvokli un pat dzīvību. „Bet tas neko nedotu,” sacīja mani pavadošais eņģelis. Pārkāpums bija tik liels, ka neviena eņģeļa dzīvība šo parādu nespēja nolīdzināt. Cilvēku no bezcerības un bojāejas varēja glābt vienīgi Dieva Dēla aizvietojošais upuris un starpnieka darbs. Eņģeļiem, toties, tika dots uzdevums uzturēt pastāvīgu satiksmi starp Debesu godību un Zemi, lai ar dziedinošu balzāmu remdētu Dieva Dēla ciešanas un Tam kalpotu. Tāpat viņiem vajadzēja rūpēties par žēlastības saņēmējiem, lai tos pasargātu no ļaunajiem eņģeļiem un tumsas, ko sātans ap tiem pastāvīgi izplatīja. Es redzēju, ka Dievam, lai glābtu pazudušos un bojāejai nolemtos Zemes iedzīvotājus, nebija iespējams atcelt vai grozīt savus likumus, tāpēc Viņš ļāva, lai par cilvēku pārkāpumiem mirst Viņa mīļotais Dēls.

Sātans ar ļaunajiem eņģeļiem atkal gaviļēja, jo sakarā ar cilvēka krišanu tam bija

izdevies panākt, ka Dieva Dēls zaudē augsto stāvokli. Viņš saviem eņģeļiem skaidroja, ka tad, kad Jēzus uzņemsies kritušā cilvēka dabu, tam būšot iespēja Viņu uzvarēt un tādā veidā izjaukt atpestīšanas plānu.

Lucifers man tika parādīts gan kā laimīgs, augsti stāvošs eņģelis, kāds viņš kādreiz bija, gan arī tā pašreizējā stāvoklī. Savu ķēnišķīgo stāju un cēlo gaitu viņš arvien vēl saglabāja, jo, lai gan kritis, tas tomēr bija eņģelis. Tikai sejas vaibsti tagad pauda milzīgu nemieru, raizes, ļaunumu un naidu, vēlēšanos postīt, krāpt un iznīcināt. Šim viņa kādreiz tik dižciltīgajam izskatam es pievērsu īpašu uzmanību. Sātana piere, sākot no acīm, bija it kā nedaudz atvirzīta. Viņš jau tik ilgi bija nodevies ļaunumam, ka katra labā īpašība tagad bija samaitāta, bet ļaunās tieksmes arvien attīstījās. Acīs bija lasāma viltība un nodevība, tās vērās pretī ar caururbjošu skatu. Stāvs bija liels, bet miesa pie rokām un (153) kakla vaļīgi nokarājās. Kad man bija iespēja to uzlūkot, viņš zodu bija atbalstījis uz kreisās rokas un šķīta it kā iegrimis dziļās pārdomās. Sejā bija sastindzis smaids, kas man lika nodrebēt, jo tas pauda velnišķu ļaunumu un nodevību. Tā viņš smaida vienmēr, kad ir drošs par savu upuri, bet kad to jau ir sagūstījis izliktajās cilpās, šis smaids kļūst vēl pretīgāks. KRISTUS PIRMĀ NĀKŠANA

4. Kristus pirmā nākšana

Es tiktu pārcelta laikā pirms daudziem gadsimtiem, kad Jēzus pieņēma cilvēka dabu, pazemojās līdz mūsu līmenim un pārcieta sātana kārdināšanas.

Viņa ienākšana pasaulē bija vienkārša, bez kāda pasaulīga goda. Jēzus piedzima kūti un tika guldīts silē; tomēr šis notikums bija daudz ievērojamāks nekā kādam parastam cilvēkam. Par Viņa Adventi eņģeļi jau iepriekš informēja ganus, un šim paziņojumam liecību deva gaisma no Debesīm. Nekritušo būtnu pulki ņēma savas kokles un slavēja Dievu. Tie ar gavilēm pavadīja Viņa Dēla ierašanos kritušajā pasaulē, kurš nāca, lai veiktu atpestīšanas darbu un ar savu nāvi nestu cilvēkiem mieru, laimi un mūžīgu dzīvību. Dievs Tēvs to visu atzinīgi novērtēja, un eņģeļi Viņu pielūdza.

Arī Jēzus kristību brīdī eņģeļi bija turpat tuvumā, Svētais Gars nonāca uz Viņu baloža veidā un palika, bet kad pārsteigtie ļaudis, acis nenolaizdami, vēroja visu notiekošo, no debesīm bija dzirdama levas balss, apliecinot: „Šis ir Mans mīlais Dēls, uz ko Man labs prāts.”

Jānis nebija drošs, ka tas ir absolūtais Pestītājs, kas bija atnācis, lai viņš To Jordānā kristītu, bet Dievs Jānim bija apsolījis zīmi, pēc kuras viņš varēs pazīt Dieva Jēru. Par to liecināja baloža nolaišanās un Jēzu apņemošā Dieva (154) godības gaisma. Tad Jānis izstiepa savu roku un, norādīdams uz Viņu, spēcīgā balsī sauca: „Redzi, Dieva Jērs, kas nes pasaules grēku!”

Pēc tam Jānis arī saviem mācekļiem paskaidroja, ka Jēzus ir absolūtais Mesija, pasaules Glābējs. Tā kā viņa darbs tuvojās beigām, viņš mācekļus skubināja pievērsties Jēzum un sekot šim lielajam Skolotājam. Jāņa dzīve bija pilna ciešanu un pašizliedzības. Viņš svinīgi pasludināja Kristus Pirmo adventi, bet tam nebija ļauts kļūt par Jēzus darīto brīnumdarbu aculiecinieku un priecāties par Glābēja atklāto spēku. Jānis zināja, ka, Jēzum kļūstot par atzītu Skolotāju, viņam pašam būs jāmirst. Izņemot tuksnesi, viņa balss bija reti kur dzirdama. Viņš dzīvoja vientuļū dzīvi un neuzturējās tēva ģimenē, kur varētu priecāties par tās sadraudzību, bet to atstāja, lai izpildītu savu sūtību. Ļaudis bariem devās prom no trokšņainajām pilsētām un ciemiem un pulcējās tuksnesī, lai klausītos apbrīnojamā pravieša vārdus. Jānis cirvi vienmēr lika kokam pie saknēm. Viņš norāja grēku, nebaidoties no sekām, tādā veidā sagatavojot ceļu Dieva Jēram. Kad Hērods noklausījās Jāņa spēcīgo, pārliecinošo liecību, tas bija visai pārsteigts un, dziļi

ieinteresēts jautāja, kas tam būtu jādara, lai kļūtu par viņa mācekli. Jānim bija zināms, ka Hērods vēlas precēties ar sava brāļa sievu, kaut gan brālis vēl bija dzīvs, tāpēc viņš uzticīgi paziņoja, ka tas nav likumīgi. Tomēr Hērods negribēja no tā atteikties un apprecēja sava brāļa sievu, kuras skubināts, vēlāk Jāni arestēja un ielika cietumā, paredzot gan viņu kādreiz pie izdevības atbrīvot. Atrodoties ieslodzījumā, Jānis no saviem mācekļiem dzirdēja par Jēzus varenajiem brīnumdarbiem. Viņam nebija iespējas noklausīties Pestītāja žēlsirdības pilnos vārdus, bet mācekļi viņu par visu informēja un mierināja ar to, ko paši bija dzirdējuši. Drīz pēc tam, uz Hēroda sievas pieprasījumu, Jānim tika nocirsta galva. Es redzēju, ka (155) pat vismazākais no Jēzus mācekļiem, kas bija liecinieks Kristus brīnumdarbiem un dzirdēja no Pestītāja lūpām nākošos mierinājuma vārdus, bija lielāks par Jāni Kristītāju, tas ir, bija ļaužu vairāk cienīts un godāts, saņemot dzīvē vairāk prieka.

Jānis nāca Elijas garā un spēkā, lai pasludinātu Kristus Pirmo adventi. Man tika norādīts uz pēdējām dienām, un es redzēju, ka Jānis simboliski pārstāvēja tos, kas Elijas garā un spēkā tad ies uz priekšu, pauzdami vēsti par Dieva dusmības dienu un Jēzus Otro adventi.

Pēc kristības Jordānā Gars Jēzu aizveda tuksnesī, lai tur sātans Viņu kārdinātu. Svētais Gars Viņu šīm nežēlīgajām kārdināšanām jau iepriekš bija sagatavojis. Tur sātans Tam uzmācās četrdesmit dienas, un visā šajā laikā Jēzus neko neēda. Apkārtnē viss izskatījās drūms un nepatīkams, no kā cilvēciskā daba labprāt vēlētos izvairīties. Viņš bija kopā ar plēsīgiem zvēriem un velnu — viens pats neapdzīvotā, vientuļā vietā. Pēc gavēņa un pārdzīvojumiem Dieva Dēls izskatījās bāls un novārdzis, tomēr Viņam ejamais ceļš jau bija nosprausts, un tagad vajadzēja izpildīt darbu, kura dēļ

5. Tas bija uz šo Zemi nācis

Sātans izmantoja Dieva Dēla neapskaužamo stāvokli un gatavojās Tam uzmākties ar visdažādākajām kārdināšanām, cerot panākt uzvaru sakarā ar to, ka Viņš bija pazemojies un kļuvis par cilvēku. Velns kārdinot tuvojās ar vārdiem: „Ja tu esi Dieva Dēls, tad saki, lai šie akmeņi top par maizi.” Tas vēlējās panākt, lai Jēzus izmantotu savu dievišķo spēku un censtos pierādīt, ka Viņš ir Mesija, bet mūsu Kungs mierīgi atbildēja: „Stāv rakstīts: cilvēks nedzīvo no maizes vien, bet no ikkatra vārda, kas iziet no Dieva mutes.”

Tāpat velns centās izraisīt strīdu par to, vai Jēzus ir Dieva Dēls. Tas norādīja uz Viņu novājējušo, (156) izmociot stāvokli un lielīgi apgalvoja, ka ir par Viņu stiprāks. Bet no debesīm dzirdētie vārdi „Šis ir Mans mīlais Dēls, uz ko Man labs prāts” bija pietiekoši, lai Jēzu uzturētu it visos pārbaudījumos. Es redzēju, ka Kristum nebija nekādas vajadzības kaut ko darīt, lai sātanu pārliecinātu par savu spēku vai par to, ka Viņš ir pasaules Glābējs, jo tam jau bija pietiekoši daudz pierādījumu par Viņa ievērojamo stāvokli un Dieva Dēla autoritāti. No Debesīm tas tika izdzīts tieši tādēļ, ka Kristus augstāko stāvokli nevēlējās atzīt.

Lai apliecinātu savu varu, sātans Jēzu aizveda uz Jeruzalemi, uzcēla uz dievnama jumta un kārdināja mesties lejā no galvu reibinošā augstuma, lai tādā veidā pierādītu, ka Viņš ir Dieva Dēls. Velns pat citēja inspirētus vārdus: „Stāv rakstīts: Viņš saviem eņģeļiem par Tevi pavēlēs, un tie Tevi uz rokām nesīs, ka Tu savu kāju pie akmens nepiedauzīsi.” Bet Jēzus atbildot sacīja: „Atkal stāv rakstīts: Dievu, savu Kungu, tev nebūs kārdināt.” Sātans vēlējās, lai, paļaudamies uz Tēva žēlastību, Viņš riskē ar savu dzīvību, pirms vēl ir izpildījis misijā paredzēto uzdevumu. Tādā veidā tas cerēja izjaukt atpestīšanas plānu, tomēr tas bija veidots uz tik stipriem pamatiem, ka sātans tam nevarēja neko kaitēt.

Kristus ir visu ticīgo cilvēku piemērs. Kad tie tiek kārdināti vai kāds apšaubā viņu tiesības, to vajadzētu mierīgi paciest. Nevienam nevajadzētu iedomāties, ka tas drīkst saukt uz Kungu, lai Viņš parāda savu varu un piešķir uzvaru pār ienaidniekiem, ja vien ar to tiešā veidā netiek pagodināts un paaugstināts Dievs. Ja Jēzus būtu lēcis lejā no dievnama jumta, Viņš nekādā ziņā nevarētu Dieva godu, jo tur nebūtu neviena liecinieka, izņemot sātānu un Dieva eņģelus. Turklāt Kristus līdz ar to būtu padevis kārdinājumam parādīt varu un spēku sava nīknākā ienaidnieka priekšā. Tā (157) būtu piekāpšanās tai būtnei, kuru Viņš bija ieradies uzvarēt.

„Atkal velns To ved sev līdz uz ļoti augstu kalnu un rāda Viņam visas pasaules valstis un to godību, un Viņam saka: „To visu es Tev gribu dot, ja Tu, zemē mezdami, mani pielūgsi.” Tad Jēzus viņam saka: „Atkāpies, sātān! Jo stāv rakstīts: tev būs Dievu, savu Kungu, pielūgt un Viņam vien kalpot.”

Sātāns pasaules valstis Jēzum rādīja vispievilcīgākajā gaismā. Ja Kristus to pielūgtu, tas, savukārt, atteiktos no pretenzijām paturēt savā īpašumā Zemi. Velns labi saprata: ja atpestīšanas plāns tomēr tiks īstenots, un Jēzus mirs, glābjot cilvēkus, tad viņa vara tiks ierobežota un beidzot pilnīgi atņemta, bet viņš pats izdeldēts. Tāpēc tas bija izstrādājis savu aizsardzības plānu, ar kuru, iespējams, varētu aizkavēt Dieva Dēla nodomu īstenot šo lielo darbu. Ja centieni glābt cilvēkus neizdotos, tad sātāns varētu paturēt valstību, uz kuru tagad pretendēja. Viņš jau sev glaimoja, ka panākumu gadījumā varēs valdīt un turpināt pretoties Debesu Dievam.

Kad Jēzus, atstājot Debesis, atteicās no varas un godības, sātāns gavilēja. Tas iedomājās, ka tagad Dieva Dēls nonāks viņa varā. Kārdinot tam tik viegli bija izdevies panākt pirmo cilvēku krišanu Ēdenē, ka viņš ar savu sātānisko varu un viltu cerēja uzveikt arī Dieva Dēlu, līdz ar to glābjot sev dzīvību un pasargājot arī valstību. Ja viņam izdotos Jēzu novērst no pakļaušanās Ieva gribai, tad tas savu mērķi būtu sasniedzis, bet mūsu Kungs kārdinātāju stingri norāja, sakot: „Atkāpies, sātān!” Viņš pielūdza tikai savu Dievu. (158)

Sātāns pasaules valstis uzskatīja par savu īpašumu un lika Jēzum saprast, ka Viņam nemaz nav vajadzīgs ciest, nav nepieciešams mirt, lai atgūtu šo pasauli; ja tikai Viņš velnu pielūgtu, tad Tam piederētu visi šīs Zemes īpašumi un arī gods tos pārvaldīt. Tomēr Jēzus palika nelokāms, jo labi zināja, ka pienāks brīdis, kad, nododot pats savu dzīvību, Viņš pasauli atbrīvos no sātāna varas, un tad, pēc neilga laika, visas Debesis un Zeme būs nodotas Viņa pārvaldei. Tāpēc Viņš savā dzīvē pieņēma Dieva nosprausto ceļu, izvēlējās ciešanas un šausmu pilnu nāvi, lai kļūtu par šīs pasaules likumīgu mantinieku, un tā Viņam tiktu piešķirta par mūžīgu īpašumu. Tad arī sātāns tiks nodots Viņa rokās, lai to pilnīgi iznīcinātu, ka tas vairs netraucētu ne Jēzu, nedz arī svētos viņu godībā.

6. KRISTUS KALPOŠANA

Kad sātāns bija beidzis Jēzu kārdināt, tas uz kādu laiku no Viņa atstājās, un eņģeļi Dieva Dēlam tuksnesi sagatavoja barību, lai To stiprinātu. Pār Viņu dusēja Dieva svētība. Ar nīknajām kārdināšanām velns neko nebija panācis, tomēr tas vēl cerīgi raudzījās uz Kristus kalpošanas periodu, lai atsevišķos brīžos atkal izvērstu savus viltīgos uzbrukumus. Tas vēl cerēja sakūdit pret Jēzu cilvēkus, kas Viņu nepieņēma, lai tie Viņu ienīstu un censtos iznīcināt. Sātāns ar saviem eņģeļiem noturēja īpašu apspriedi. Tie bija vīlušies un sanīknoti, ka līdz šim Dieva Dēlam neko nebija spējuši izdarīt, tāpēc nolēma darboties vēl viltīgāk un izlietot savu spēku, iedvešot Israēla tautai neticību Viņam kā pasaules Glābējam, lai tādā veidā Jēzum atņemtu drosmi turpmākajā kalpošanas darbā. Te nebija no svara, cik akurāti jūdi izpildīja savas (159) ceremonijas

un pienesa upurus, ka tikai tie neizprastu pravietojumus un joprojām ticētu, ka Mesijam jāierodas kā varenam pasaulīgam valdniekam. Tad nebūtu grūti panākt, lai tie Jēzu nicina un atmet.

Man tika rādīts, ka Kristus kalpošanas laikā sātans ar saviem eņģeļiem ļoti aktīvi darbojās, iedvešot cilvēkiem neticību un naidu. Bieži vien, kad, norājot ļaužu grēkus, Jēzus uzsvēra kādu asāku patiesību, cilvēki kļuva visai nikni. Sātans un ļaunie eņģeļi tos kūdīja Viņu nogalināt. Ne vienu vien reizi ļaudis jau ņēma akmeņus, lai Jēzu ar tiem nomētātu, bet eņģeļi Viņu pasargāja un izvadīja no saniknotā pūļa kādā drošā vietā. Kādā citā reizē, kad Viņa svētās lūpas tāpat apliecināja visskaidrāko patiesību, satrakots pūlis To satvēra un veda uz klints krauju, lai no turienes nogrūstu lejā. Kad starp tiem izcēlās strīds, ko ar Viņu vajadzētu darīt, eņģeļi atkal Jēzu paslēpa cilvēku acu skatam tā, ka Viņš, izejot caur pūļa vidu, varēja turpināt savu ceļu. Sātans vēl arvien cerēja, ka lielais atpestīšanas plāns cietīs neveiksmi. Velns apkopoja visus savus spēkus, lai padarītu nejutīgas ļaužu sirdis un radītu rūgtumu pret Jēzu. Tas domāja, ka, tikai nedaudziem pieņemot Viņu par Dieva Dēlu, mūsu Kungs tik maza cilvēku skaita dēļ priekšā stāvošās ciešanas un upuri uzskatīs par pārāk lielu. Bet es redzēju, ka pat tad, ja vispār būtu tikai kādi divi, kas Viņu pieņemtu un savas dvēseles glābšanas labā ticētu Viņam kā Dieva Dēlam, arī tad Jēzus šo plānu īstenotu līdz galam.

Viņš savu darbu iesāka, laužot sātana varu pār ciešanām. Jēzus atjaunoja veselību slimajiem, atgriezta redzi aklajiem un izdziedināja kropļos tā, ka tie no prieka lēkāja un slavēja Dievu. Kristus darīja veselus tos, kas sātana nežēlīgās varas iespaidā daudzus gadus bija jutušies pavisam vārgi. Ar žēlastības pilniem vārdiem Viņš mierināja (160) vājos, nespēkā drebošos un cerību zaudējušos ļaudis. Nevarīgos, ciešanām pakļautos, kas atradās pilnīgā sātana varā, Jēzus izrāva no ienaidnieka rokām un dāvāja tiem gan fizisku veselību, gan prieku un laimi. Viņš uzmodināja mirušos, un tie pagodināja Dievu par Viņa spēka vareno parādi, tā Jēzus iespaidīgi darbojās visu to labā, kas Viņam ticēja.

Kristus dzīvē — gan vārdos, gan darbos — atklājās augstsirdība, līdzjūtība un mīlestība. Viņš vienmēr bija gatavs uz klausīt un atvieglot ikviena cilvēka bēdas, kas pie Viņa griezās pēc palīdzības. Tūkstoši savā personā un dzīvē līdzī nesa Viņa dievišķā spēka pierādījumus. Tomēr, kad tiem bija palīdzēts, liels skaits no pazemīgā un varenā Skolotāja kaunējās. Tā kā rakstu mācītāji Kristum neticēja, tad arī ļaudis ne visai labprāt Viņu atzina. Jēzus bija ciešanu un sāpju Vīrs; tiem nebija pieņemama Viņa nopietnā un pašai ziedīgā dzīve. Tie kāroja pēc goda, ko piedāvā pasaule. Tomēr daudzi Dieva Dēlam sekoja, klausījās Viņa pamācības, priedāmies par dārgajiem vārdiem, kas ar tādu labvēlību plūda pār Viņa lūpām. Kristus teiktās pamācības vienmēr bija ar dziļu nozīmi, bet tajā pašā laikā tik vienkāršas, ka ikviens tās varēja saprast.

Sātans ar saviem eņģeļiem darīja aklas jūdu acis un aptumšoja viņu saprašanu; tie sakūdīja tautas vadoņus un rakstu mācītājus atņemt Pestītājam dzīvību. Tika izsūtīti sulaiņi, lai Jēzu atvestu, bet, kad tie nonāca Viņa tuvumā, tad jutās ļoti pārsteigti. Tie redzēja, cik saprotoši un līdzjūtīgi Viņš izturējās pret cilvēku bēdām. Dzirdēja maigos, mīlestības pilnos vārdus, ar kādiem Kungs iedrošināja vājos un nelaimē nonākušos. Tāpat tie nevarēja nesaklausīt Kristus autoritatīvo balsi toni, norājot sātanu un atbrīvojot tā gūstekņus, bet, kad pievērsa uzmanību gudrības pilnajiem vārdiem, kas nāca pār Viņa lūpām, tad jutās tā savaldzināti, ka nespēja Tam rokas pielikt. Pie (161) priesteriem un tautas vadoņiem sulaiņi atgriezās bez Jēzus. Jautāti: „Kāpēc jūs Viņu neesat atveduši?”, tie stāstīja par redzētajiem brīnumiem un dzirdētajiem svētās gudrības, mīlestības un atziņu vārdiem, beidzot vēl piebīlzdami, ka „neviens cilvēks vēl nekad tā nav runājis kā šis”. Tad augstie priesteri tos apvainoja, ka arī viņi esot pievilti,

kā rezultātā daži virsnieki jutās apkaunoti, ka nav Jēzu sagūstījuši. Priesteri vēl nicinoši jautāja, vai kāds no tautas vadoņiem Viņam ir ticējis. Esredzēju, ka daudzi virsnieki un tautas vecākie Jēzum ticēja, bet sātans gādāja par to, lai tie neatzītos, jo viņi vairāk baidījās no cilvēku pārmetumiem, nekā no Dieva.

Līdz šim sātana viltība un naidis nebija spējis izjaukt atpestīšanas plānu. Tuvojās laiks, kad vajadzēja piepildīties nodomam, kādēļ Jēzus bija ieradies šajā pasaulē. Velns atkal apspriedās ar saviem eņģeļiem un nolēma iedvesmot Kristus paša tautu, lai tā dedzīgi pieprasa Viņa asinis un izturas pret To nežēlīgi un nicinoši. Tie cerēja, ka Jēzus par tādu attieksmi jutīsies aizvainots un neizturēsies vairs tik pazemīgi un lēnprātīgi.

Kamēr sātans kala savus plānus, Jēzus mācekļiem rūpīgi skaidroja, kādas ciešanas Viņu piemeklēs: ka Viņš tiks piesists krustā un trešā dienā celsies augšā.

Bet šo vīru saprašana bija tik trula, ka tie nespēja aptvert, ko Kristus tiem stāsta. (162)

7. JĒZUS APSKAIDROŠANA

Mācekļu ticība tika ievērojami stiprināta apskaidrošanas kalnā, kad tiem bija atļauts skatīt Kristus godību un dzirdēt balsi no Debesīm, kas apliecināja Viņa dievišķo izcelsmi. Dievs vēlējās Jēzus sekotājiem sniegt noteiktu pierādījumu, ka Viņš ir apsolutais Mesija, lai dziļajās bēdās, vīlušies par Viņa krustā sišanu, tie pilnīgi nezaudētu savu pārliecību. Uz apskaidrošanas kalna Kungs sūtīja Mozu un Eliju, lai tie ar Jēzu pārrunātu par Viņa ciešanām un nāvi. Tā vietā, lai sarunai ar savu Dēlu izraudzītos eņģeļus, Kungs izvēlējās tos, kas paši bija gājuši cauri Zemes dzīves grūtībām.

Elija bija staigājis ar Dievu. Viņam bija visai sāpīgs un nogurdinošs darbs: Kunga vārdā norāt Israēla tautas grēkus. Kaut gan viņš bija Dieva pravietis, tomēr tam pastāvīgi vajadzēja bēgt no vienas vietas uz otru, lai glābtu savu dzīvību. Viņa paša tauta to vajāja kā kādu meža zvēru, cenšoties iznīcināt, bet Dievs viņu pārvērta, tam vēl dzīvam esot, un eņģeļi to ar godu un gaviļēm ievēda Debesīs.

Mozus bija lielāks par visiem, kas jebkad pirms viņa dzīvojuši. Dievs viņu ļoti pagodināja, atļaujot runāt ar Kungu vaigu vaigā, it kā tas būtu saticies ar kādu draugu. Viņam bija priekštiesība skatīt spožo gaismu un neizsakāmo godību, kas apņēma Dievu Tēvu. Kungs viņu lietoja, lai Israēla bērņus atbrīvotu no Ēģiptes verdzības. Viņš bija kā tautas vidutājs, bieži vien nostājoties starp ļaudīm un Dieva dusmām. Viņa mīlestība pret tautu tika pārbaudīta kādā gadījumā, kad Israēla neticības, kurnēšanas un smago grēku dēļ Kungs pret tiem bija sevišķi iekarsis, piedāvājoties šos ļaudis iznīcināt (163) un no Mozus pēcnācējiem izveidot jaunu spēcīgu nāciju. Tad Mozus savu attieksmi pret ļaudīm parādīja, sirsnīgi par tiem aizlūgdams. Izmisis viņš sauca uz Dievu, lai Tas novērstu savas bargās dusmas un Israēlam piedotu vai arī izdzēstu viņa paša vārdu no savas grāmatas.

Kad ūdens trūkuma dēļ Israēls kādā reizē atkal kurnēja pret Dievu un Mozu, tauta savu vadoni apvainoja nodomā nogalināt visus pieaugušos ļaudis un arī bērņus. Dievs dzirdēja šos neapmierinātībā teiktos vārdus un pavēlēja Mozum runāt uz klinti, lai sagādātu tiem ūdeni, bet Mozus saskaities klinti sita un arī godu piesavinājās sev. Israēla bērņu pastāvīgā ietiepība un kurnēšana to tik ļoti apbēdināja, ka viņš uz kādu brīdi aizmirsā, cik daudz Kungs šos ļaudis jau ir pacietis un ka patiesībā tie kurn pret Dievu un nevis pret viņu. Viņš tad domāja tikai par sevi, cik dziļi tagad tiek aizskarts un cik maz pateicības saņem par tiem parādīto mīlestību.

Dievs ar nolūku bieži vien savus ļaudis ievēda grūtos apstākļos un tad, nepieciešamības gadījumā, savā spēkā tos atkal izglāba, lai tie mācītos atzīt Viņa mīlestību un aizgādību, lai Viņu vairāk godātu un Tam uzticīgāk kalpotu. Bet Mozus šoreiz Kungu nepagodināja

un nepaaugstināja Viņa vārdu ļaužu priekšā, lai tie varētu Viņam pateikties. Līdz ar to viņš pats izpelnījās Dieva nosodījumu.

Kad Mozus, nesot divas akmens plāksnes, nonāca no Sinaja kalna un atrada Israēla tautu pielūdzam zelta teļu, arī tad viņš dusmās iekarsa, nometa šīs plāksnes zemē un sadauzīja. Es redzēju, ka toreiz, tā darot, viņš negrēkoja. Mozus aizstāvēja Dievu, iedegās par Viņa godu. Bet, kad viņš padevās savas miesīgās sirds izjūtām un piesavinājās Kungam pienākošos godu, tad grēkoja, un šī pārkāpuma dēļ Dievs viņam nevarēja atļaut ieiet Kānaānas zemē. (164)

Satans bija centies kaut ko atrast, lai Mozu varētu apsūdzēt eņģeļu priekšā un gavilēja, kad tam izdevās gūt sekmes, jo Mozus tiešām izpelnījās Dieva nepatiku. Tad viņš eņģeļiem stāstīja, ka tāpat uzvarēs arī pasaules Pestītāju, kad Tas ieradīsies glābt cilvēkus. Sava pārkāpuma dēļ, Mozus nonāca zem sātana varas, tam bija jāmirst. Ja viņš būtu palicis nelokāms, tad Kungs to būtu ievēdis Apsolītajā zemē un pēc tam pārvērtis un uzņēmis Debesīs vēl pirms nāves.

Mozus piedzīvoja nāvi, bet Mihaels nonāca un tam atdeva dzīvību, kamēr vēl miesa nebija satrūdējusi. Sātans centās viņa miesu paturēt, pieprasīdams to kā savu, bet Mihaels Mozu uzmodināja un paņēma uz Debesīm. Sātans par to izteica Dievam rūgtus pārmetumus, ka Viņš esot netaisns, atļaudams atņemt tam piederošo laupījumu, bet Kristus savu pretinieku nezaimoja, kaut gan tieši tā kārdināšanu dēļ Kunga kalps bija kritis. Viņš tikai mierīgi atsaucās uz Dievu Ievu, sakot: „Tas Kungs lai tevi soda!”

Jēzus saviem mācekļiem bija sacījis, ka starp viņiem ir daži, kas nepiedzīvos nāvi, pirms nebūs redzējuši spēkā nākam Dieva valstību. Tagad, Apskaidrošanas kalnā, šis paredzējums piepildījās. Jēzus seja tik ļoti izmainījās, ka spīdēja līdzīgi saulei. Viņa apģērbs kļuva balts un vizuļojošs. Mozus šajā skatā pārstāvēja tos, kas Kristus Otrās atnākšanas laikā celsies augšā no mirušiem. Un Elija, kurš tika pārvērst, nāvi neredzējis, pārstāvēja ļaudis, kas, Kristus otrreiz atnākot, iegūs nemirstību un tiks pacelti Debesīs, nāvi neredzējuši. Mācekļi pārsteigti un izbijušies raudzījās uz Jēzus neizsakāmo godību un uz apkārtni pārklājušo mākonī, no kura drausmīgā varenībā atskanēja Dieva balss, sakot: „Šis ir Mans mīlais Dēls, To jums būs klausīt!” (165)

8. Kristus nodošana

Man bija ļauts pārcelties laikā, kad Jēzus ar mācekļiem baudīja pēdējo Pashā piemiņas mielastu. Sātans bija Jūdu pievilis, liekot tam domāt, ka viņš ir viens no patiesajiem Kristus mācekļiem, kaut gan viņa sirdī vienmēr bija valdījušas tikai miesīgas tieksmes. Viņš bija redzējis Jēzus varenos darbus, piedalījies Viņa kalpošanas pasākumos un visiespaidīgāko pierādījumu rezultātā bija spiests saprast, ka Kristus ir Mesija; bet Jūda bija skops un mantkārīgs, viņš mīlēja naudu. Sašutis viņš žēlojās par dārgo svaidāmo eļļu, kas tika izlieta uz Jēzus galvu un kājām. Bet Marija savu Kungu mīlēja. Viņš bija padevis tās daudzus grēkus un uzmodinājis no nāves tik ļoti mīlēto brāli, tāpēc Jēzus labā viņai nekas nebija par dārgu. Jo vērtīgāka bija eļļa, jo labāk tā varēja izteikt savu pateicību, ziedojot to Viņam, savam Pestītājam. Jūda, it kā savu mantkārību atvainodams, sprieda, ka šo eļļu būtu iespējams pārdot un naudu izdalīt nabagiem. Tomēr viņš tā nerunāja, rūpējoties par trūcīgajiem, bet tādēļ, ka bija savtīgs un bieži vien piesavinājās līdzekļus, kas tika nodoti viņa pārziņā, lai gādātu par nabagiem. Jūda izturējās neuzmanīgi pret kopējo lietu un pat pret Jēzus vajadzībām, un, lai attaisnotu savu alkatību, bieži runāja par palīdzību nabagiem. Šī Marijas augstsirdīgā rīcība bija visgriezīgākais pārmetums viņa savtīgajām nosliecēm. Līdz ar to tika sagatavots ceļš sātana kārdināšanām, lai tās Jūdas sirdī atrastu atsaucību.

Jūdu priesteri un tautas vadoņi Jēzu ienīda, bet ļaužu pulki drūzmējās, lai klausītos Viņa gudrības pilnos vārdus un kļūtu par lieciniekiem Tā varenajiem darbiem. Vienkāršo tautu bija pārņēmusi dziļa interese un tā dedzīgi sekoja Jēzum, lai dzirdētu sava brīnišķā Skolotāja pamācības. Arī daudzi tautas pārstāvji Viņam ticēja, bet (166) neuzdrošinājās savu pārliecību atzīt, jo baidījās, ka tos izslēgs no sinagogas. Priesteri un draudzes vecākie nolēma, ka tiem kaut kas jādara, lai ļaužu uzmanību tomēr novērstu no Jēzus. Tie baidījās, ka visi var sākt Viņam ticēt un tad tiem pašiem vairs nebūtu nekādas drošības. Tāpēc atlika vai nu zaudēt savu stāvokli, vai nodot Jēzu nāvē. Tomēr arī pēc Viņa nogalināšanas vēl paliktu tie, kas bija kļuvuši par Kristus spēka dzīviem pieminekļiem. Jēzus taču no nāves miega bija uzmodinājis Lācaru, un, ja viņi tagad Jēzu nogalinātu, Lācars varētu liecināt par Viņa varenajiem brīnumdarbiem. Ļaudis bariem plūda, lai redzētu to, kas bija iznācis no kapa, tāpēc vadoņi, lai šim satraukumam beidzot darītu galu, nolēma nonāvēt arī Lācaru. Tad tie tautu atkal varētu pievērst cilvēku tradīcijām un likumiem, lai ļaudis dotu desmito no dillēm unķīmenēm un izjustu viņu iespaidu pār tiem. Tie nolēma Jēzu sagūstīt kaut kur vienatnē, jo, atļaujoties Viņu aizskart pūļa klātbūtnē, kad Tam pievērsta visu klātesošo uzmanība, viņi tiktu nomētāti ar akmeņiem.

Jūda zināja, cik dedzīgi tie centās Jēzu dabūt savā varā, tāpēc piedāvājās priesteriem un virsniekiem Viņu pārdot par dažiem sudraba gabaliem. Mīlestība uz naudu to noveda pie lēmuma nodot savu Kungu Viņa nīknāko ienaidnieku rokās. Sātans Jūdu izmantoja vistiešākā nozīmē, jo visa pēdējā iespaidīgā vakarēdiena laikā, nodevējs kala plānus, kā pārdot savu Meistaru. Jēzus noskumis mācekļiem stāstīja, ka tie visi šajā naktī pie Viņa apgrēcināsies. Pēteris gan dedzīgi iebilda: „Ja arī visi pie Tevis apgrēcinātos, taču ne es”. Tad Jēzus Pēterim sacīja: „Sātanam ļoti iegribējies jūs sijāt kā kviešus. Bet Es esmu lūdzis par tevi, lai tava ticība nemitētos. Un, kad tu atgriezīsies, tad stiprini savus brāļus.” (Lūk. 22:31,32) (167)

Es redzēju Jēzu dārzā kopā ar mācekļiem. Dziļi noskumis, Viņš tos aicināja palikt nomodā un lūgt, lai neiekristu kārdināšanā. Kristus zināja, ka viņu ticībai jātiek pārbaudītai, ka savās cerībās tie pievilsies un tiem būs nepieciešams viss iespējamais spēks, kuru varētu iegūt ar pastāvīgu modrību un dedzīgu lūgšanu. Skaļi raudot, Viņš pats izsaucās: „Tevs, ja Tu gribi, ņem šo biķeri no Manis, tomēr ne Mans, bet Tavs prāts lai notiek!” Dieva Dēls lūdza dziļās dvēseles mokās. Uz Viņa pieres parādījās lielas asins sviedru lāses, kas krita uz zemi. Labie eņģeļi bija šī skata liecinieki, bet tikai viens no tiem tika sūtīts stiprināt Dieva Dēlu Viņa briesmīgo pārdzīvojumu brīdī. Prieks Debesīs apklusā. Eņģeļi nolika savus vainagus un kokles un ar visdziļāko interesi klusēdami vēroja Jēzu. Tie visi ļoti vēlējās būt Dieva Dēla tuvumā, bet vadošie eņģeļi to neļāva, jo, redzot šo drausmīgo nodevību, viņi censtos Jēzu atbrīvot, tomēr iesākto atpestīšanas plānu vajadzēja īstenot līdz galam.

Pēc lūgšanas Jēzus atgriezās pie mācekļiem, bet tie visi gulēja. Šajā briesmīgo pārdzīvojumu stundā pat Viņa tuvākie sekotāji neizrādīja nekādu līdzjūtību un nelūdza. Arī Pēteris, kurš pirms neilga brīža vēl bija apliecinājis tādu dedzību, tagad gulēja dziļā miegā. Jēzus tam atgādināja viņa labo apņemšanos, sakot: „Vai tu nevienu stundu nespēj būt nomodā?” Un tā trīs reizes Dieva Dēls lūdzot cīnījās viens pats. Tad kopā ar bruņotu vīru pulku parādījās Jūda, un, kā parasti, pienācis pie sava Meistara, To sveicināja. Karavīri Jēzu ielenca, bet, kad Viņš, atklādams dievišķu spēku, jautāja: „Ko jūs meklējat? Es Tas esmu!”, tie visi pakrita pie zemes. Jēzus tā jautāja tādēļ, lai sniegtu pierādījumu par savu varu, ka, ja vien Viņš to gribētu, tad noteikti atbrīvotos no viņu rokām.

Redzot, kā šie ar zobeniem bruņotie vīri (168) tik viegli nokrīt zemē, mācekļiem radās

zināma cerība. Kad tie piecēlās un atkal aplenca Jēzu, Pēteris izvilka zobenu un nocirta augstā priesteru kalpam ausi, bet Jēzus tam pavēlēja likt ieroci pie malas, sakot: „Vai tu domā, ka Es nevarētu lūgt savu Tēvu un Viņš Man tūlīt nesūtītu vairāk nekā divpadsmit leģionu eņģeļu?” Es redzēju, kā pēc šiem vārdiem cerībā atdzīvojās eņģeļu sejas. Tie tūlīt uz vietas bija gatavi nostāties ap savu Pavēlnieku un šo ļauno pūli iznīcināt. Tomēr, kad Jēzus piebilda: „Bet kā tad raksti varētu piepildīties? Jo tam tā būs notikt”, viņi atkal kļuva bēdīgi. Kad Jēzus atļāva ienaidniekiem sevi sagūstīt un aizvest, mācekļu sirdis pildīja izmisums un rūgta vilšanās.

Tie baidījās paši par savu dzīvību, tāpēc visi Viņu atstāja un bēga. Slepķavu rokās Jēzus palika viens pats. Ak, kā par to liksmoja sātans! Bet kādas skumjas un bēdas Debesu būtnēm! Kopā ar kādu no vadošajiem eņģeļiem šo skatu novērot tika nosūtīti daudzi svēto eņģeļu pulki. Tiem vajadzēja ziņot par katru pazemojošo un nežēlīgo izturēšanos attiecībā pret Dieva Dēlu un reģistrēt ikvienu Jēzus sāpju un ciešanu mirkli, jo tiem pašiem vīriem, kas tagad piedalījās šajā šausmasiedvesošajā darbā, to visu vēlreiz vajadzēs skatīt dzīvos attēlos. (169)

9. KRISTUS PĀRBAUDE TIESĀ

Atstājot Debesis, eņģeļi noskumuši nolika malā savus vainagus, jo nespēja tos nēsāt, kamēr viņu Pavēlnieks bija pakļauts ciešanām un tika spiests nest ērkšķu kroni. Sātans ar saviem eņģeļiem tiesas namā bija ļoti rosīgs, cenšoties klātesošajos iznīcināt jebkādas cilvēcīgās jūtas un līdzcietību. Viņu iespaidā tur valdīja smaga un nomācoša atmosfēra. Augstos priesterus un tautas vadoņus tie iedvesmoja nozākāt un pazemot Jēzu cilvēka dabai visgrūtāk panesamā veidā. Sātans ļoti cerēja, ka, pakļauts tādai nicinošai attieksmei un vardarbībai, Dieva Dēls sāks sūdzēties un kurnēt vai arī izlietos savu dievišķo varu, lai izrautos no pūļa rokām, un līdz ar to atpestīšanas plāns būtu izjaukts. Kad Kristus bija nodots, Pēteris Viņam sekoja, jo vēlējās redzēt, kas ar Jēzu notiks. Tomēr, kad to atpazīna kā vienu no Viņa mācekļiem, tad bailes par paša dzīvību tam lika paziņot, ka par šo Vīru neko nezina. Kristus mācekļus varēja pazīt pēc viņu tīrās valodas, tāpēc, lai pārliecinātu savus apsūdzētājus, ka viņš nav bijis kopā ar Kristu, Pēteris trīs reizes bija spiests zvērēt un lādēties. Tad Jēzus, kurš tajā brīdī atradās pavisam netālu no Pētera, pagriezās un uzlūkoja mācekli ar skumju, pārmetošu skatienu, bet Pēteris atcerējās augšējā istabā teiktos Jēzus vārdus, kā arī savu dedzīgo apliecinājumu: „Ja arī visi Tevi aizliegs, taču es nē.” Tagad viņš savu Kungu bija aizliedzis, turklāt ar zvērestu un lādēšanos, tomēr Jēzus skats skāra viņa sirdi un to paglāba. Pēteris rūgti raudāja un nožēloja savu lielo grēku, (170) atgriezās un tika sagatavots stiprināt savus brāļus.

Ļaužu pūlis skaļi trokšņoja, pieprasot Jēzus asinis. Tie Viņu nežēlīgi sita, apvilka vecu ķēniņa purpura mēteli un svētajā galvā uzlika ērkšķu kroni. Jēzum rokā iedeva niedri, bet paši Viņa priekšā klanījās, zaimodami saucot: „Sveiks, jūdu ķēniņ!” Pēc tam niedri no Jēzus rokām atkal izņēma un ar to sita Viņam pa galvu, tā ka ērkšķi iedūrās pierē un asins lāses tecēja pār vaigiem un bārdū.

Eņģeļiem bija grūti paciest tādu skatu. Tie labprāt būtu Jēzu atbrīvojuši, bet viņu vadonis to aizliedza, paskaidrojot, ka par cilvēkiem ir jāatdod liela izpirkuma maksa un tā arī tiks samaksāta, kaut arī nāvē būtu jāiet Tam, kuram ir vara pār nāvi. Jēzus zināja, ka Debesu pulki ir Viņa pazemošanas aculiecinieki un ka visvājākais eņģelis vienā mirklī varētu likt izsmejošajam pūlim pakrist pie zemes un tā Viņu atbrīvot. Ja vien Viņš to lūgtu savam Tēvam, eņģeļi tūlīt steigtos palīgā. Tomēr, lai īstenotu atpestīšanas plānu, Kristum nācās paciest šo ļauno cilvēku vardarbību.

Jēzus mierīgi un pazemīgi stāvēja satracinātā pūļa priekšā, kamēr tas Viņam uzmācās ar visļaunākajiem zaimiem. Ļaudis spļāva Viņam sejā — sejā, no kuras tie reiz vēlēsies paslēpties, kura dos gaismu Dieva pilsētai un spīdēs spožāk par sauli, — tomēr Kristus saviem pāri darītājiem neveltīja nevienu dusmīgu skatienu. Tie pārklāja Jēzus galvu ar vecu drēbes gabalu, lai Viņš neko neredzētu, un tad sita pa seju un sauca: „Pravieto nu, kas Tevi sitis!” Tad eņģeļu vidū radās sajukums. Viņi tūlīt gribēja mesties Jēzu glābt, bet vadošais eņģelis tos atkal atturēja. (171)

Dažiem mācekļiem tika atļauts ieiet tur, kur atradās Jēzus, un noklausīties Viņa pratināšanu. Tie sagaidīja, ka Kristus atklās savu dievišķo spēku un atbrīvosies no ienaidnieku rokām, sodot tos, kas pret Viņu tik ļauni izturējās. Dažādiem skatiem mainoties, viņu cerības te pieauga, te kritās. Dažu brīdi tie šaubījās un baidījās, ka ir pievilti. Bet balss, ko tie bija dzirdējuši Apskaidrošanas kalnā un tur redzētā godība stiprināja ticību, ka Jēzus tomēr ir Dieva Dēls. Mācekļi atcerējās notikumus, kuriem tie bija kļuvuši par aculieciniekiem, un Jēzus darītos brīnumus, kad tika dziedināti slimie, atvērtas aklo acis, atdarītas kurlo ausis, norāti un izdzīti ļaunie gari, dzīvē atkal atgriezti mirušie un pat apklusināta trakojošā vētra un jūra. Tie nespēja ticēt, ka Viņš varētu nomirt. Tie vēl arvien cerēja, ka Kristus izlietos savu spēku un pavēlošā balsī izklidinās asinskāro pūli kā toreiz, kad Viņš iegāja templī un izdzina visus, kas Viņa Dieva namu bija padarījuši par turgus namu, kad tie Viņa priekšā bēga, it kā tos vajātu apbruņots karavīru pulks. Mācekļi cerēja, ka Jēzus atklās savu varu un pārlicinās visus, ka Viņš ir Israēla Ķēniņš.

Jūdu tagad mocīja sirdsapziņas pārmetumi un kauns par savu negodīgo rīcību, nododot Jēzu. Kad tas redzēja, kādiem pazemojumiem Kristus tiek pakļauts, viņš to nespēja izturēt. Jūda Jēzu tomēr mīlēja, kaut arī naudu mīlēja vēl vairāk. Tas nekad nebija domājis, ka Jēzus tā arī atļaus, lai viņa atvestais pūlis To arestē un saista, jo sagaidīja, ka Kristus brīnumainā kārtā sevi tūlīt atbrīvos. Bet, kad viņš kļuva par liecinieku satracinātā pūļa uzvedībai tiesas namā, kad ļaudis slāpa pēc Jēzus asinīm, Jūdu pārņēma dziļa vainas apziņa. Kamēr daudzi dedzīgi Jēzu apsūdzēja, Jūda spiedās cauri pūlim, atzīstoties, ka ir grēkojis, nododams (172) nenoziedzīgas asinis. Tas piedāvāja atdot priesteriem saņemto naudu un lūdza Jēzu atbrīvot, apgalvodams, ka Viņš ir pilnīgi nevainīgs.

Izbijušies un apmulsuši, priesteri kādu brīdi klusēja. Tie negribēja, lai ļaudis uzzina, ka viņi ir nolīguši vienu no atzītajiem Jēzus sekotājiem nodot savu Meistaru viņu rokās. Tie labprāt vēlējās noklusēt faktu, ka viņi Kristu ir meklējuši un slepeni sagūstījuši kā kādu zagli. Bet Jūdas atzīšanās un tā nožēlojamais, vainīgais izskats priesterus tautas acīs atmaskoja, apliecinot, ka tie Jēzu ir arestējuši vienīgi aiz naida un skaudības. Kad Jūda skaļi paziņoja par Jēzus nevainību, priesteri iebilda: „Kas mums par daļu? Raugi tu pats!” Kristus tagad bija viņu varā, un tie bija stingri apņēmušies ar Viņu izrēķināties. Izmisuma pārņemts, Jūda nosvieda naudu pie priesteru kājām, kas viņu bija uzpirkuši, un, briesmīgu dvēseles pārdzīvojumu mocīts, aizgāja un pakārās.

Jēzu apņemošajā ļaužu pūlī bija daudzi, kas Viņam daļēji simpatizēja, un tas, ka Viņš uz vairākiem uzdotajiem jautājumiem neko neatbildēja, tos ļoti pārsteidza. Neskatoties uz pūļa izsmieklu un atklāto vardarbību, Kristus sejas izteiksmē neparādījās ne satraukums, ne īgnums. Viņš palika cieņas pilns un nosvērts, kas klātesošajos izraisīja apbrīnu. Tie salīdzināja Jēzus nevainojamo stāju un nosvērto, cienīgo izturēšanos ar to personu izskatu, kas bija sapulcējušies spriest tiesu, un pēc tam viens otram sacīja, ka Viņš daudz vairāk izskatās pēc ķēniņa nekā jebkurš no varas vīriem. Pie Viņa nevarēja atrast nekādu vainas pierādījumu. Jēzus skats bija maigs, skaidrs un drošs, bet piere augsta un plata. Katrs sejas vaibsts pauda labsirdību un cēlu cieņu. Viņa pacietība un

savaldība šķita cilvēkam tik neparasta, ka daudzi, to redzot, nodrebēja. Pat Hērods un Pilāts bija visai pārsteigti par Viņa cēlo, dievišķo izturēšanos. (173)

Jau no paša sākuma Pilāts bija pārliecināts, ka Jēzus nav parasts cilvēks, un ticēja, ka Viņš ir ar augsti attīstītu raksturu un nav vainīgs Tam inkriminētajos noziegumos. Šo Romas vietējā pārvaldnieka pārliecību ievēroja notikumos klātesošie eņģeļi un, lai paglābtu viņu no briesmīgās rīcības nodot Jēzu krusta nāvei, pie Pilāta sievas tika sūtīts kāds eņģelis, kas tai sapnī pavēstīja, ka viņas vīrs tagad piedalās Dieva Dēla tiesas prāvā, kurš cieš, būdams nevainīgs. Viņa tūlīt par to centās ziņot Pilātam, paskaidrojot, ka Jēzu dēļ sapnī ir daudz cietusi, un brīdināja nenodarīt pāri šim svētajam cilvēkam. Steidzīgi spraukdami cauri pūlim, vēstnesis vēstuli nodeva Pilātam tieši rokās. To lasīdams, viņš nodrebēja, kļuva bāls un sākumā apņēmās neko nedarīt, lai Kristu nodotu nāvei. Ja jūdi vēlēšies Jēzus asinis, viņš nepiekritīs, bet centīsies To glābt. Dzirdot, ka tobrīd Jeruzalemē uzturas Hērods, Pilāts jutās ļoti atvieglots, jo cerēja atbrīvoties no visas atbildības Jēzus tiesas procesā un sodīšanā. Viņš Jēzu kopā ar apsūdzētajiem tūlīt nosūtīja pie Hēroda, kura sirds grēkos bija kļuvusi visai nejutīga. Jāņa Kristītāja nogalināšana tā sirdsapziņai bija uzlikusi tādu traipu, no kura tas vairs nespēja atbrīvoties. Dzirdot par Jēzu un Viņa varenajiem darbiem, Hērods jau agrāk bailēs trīcēja un drebēja, domādams Viņu esam Jāni Kristītāju, kas būtu uzcēlies no mirušiem. Kad Pilāts tagad Jēzu nodeva viņa rokās, Hērods to uzskatīja par savas varas un autoritātes pārākuma atzišanu. Šie apstākļi abus vietējos pārvaldniekus, kas agrāk bija ienaidā, padarīja par draugiem. Hērods priecājās par iespēju Jēzu redzēt, jo sagaidīja, ka Viņš, lai atbrīvotos, izdarīs kādu iespaidīgu brīnumdarbu. Bet Jēzum nebija (174) pienākuma apmierināt kāda vīra ziņkāribu vai arī meklēt sev brīvību. Viņš dievišķo, brīnumus darošo spēku varēja izlietot citu glābšanai, bet nevis sev par labu. Uz daudzajiem Hēroda uzdotajiem jautājumiem Jēzus neko neatbildēja un neiebilda arī saviem ienaidniekiem, kas Viņu dedzīgi apsūdzēja. Redzot, ka Kristus no tā varas nebaidās, Hērods kļuva ļoti nikns un kopā ar saviem karavīriem Dieva Dēlu apsaukāja, izsmēja un nozākāja. Tomēr tam bija brīnums par Jēzus cēlo, dievišķo izturēšanos, kad Viņš uz šo apkaunojošo attieksmi nemaz nereaģēja, tāpēc, baidīdamies Viņu sodīt, tas Jēzu sūtīja atpakaļ pie Pilāta.

Sātans ar saviem eņģeļiem kārdināja Pilātu, pūlēdamies to pazudināt. Tie centās pārvaldnieku pārliecināt, ka, ja arī tas nepiedalīsies Jēzus sodīšanā, tad to izdarīs citi, jo pūlis slāpa pēc Viņa asinīm, un, ja tas neizdos Jēzu krusta nāvei, tad zaudēs varu un pasaulīgo godu, un ļaudis to uzskatīs par krāpnieka piekritēju. Tāpēc, baidoties zaudēt savu autoritāti, Pilāts atļāva Jēzu sodīt. Tomēr, neskatoties uz to, ka tas vainu par Viņa asinīm centās uzvelt apsūdzētajiem un ļaudis to labprāt pieņēma, kļūdams: „Viņa asinis lai nāk pār mums un mūsu bērniem”, Pilāts pats nebija bez vainas, viņš bija atbildīgs par šo piespriesto sodu. Patmīlīgu interešu vadīts, tiecoties pēc šīs pasaules lielo vīru goda, viņš nodeva nāvei nevainīgu cilvēku. Ja Pilāts būtu sekojis pats savai pārliecībai, tad Kristus sodīšanā noteikti nebūtu piedalījies.

Jēzus vārdi un izturēšanās tiesas procesa laikā uz daudziem klātesošajiem atstāja dziļu iespaidu, kura rezultāti pilnībā atklājās tikai pēc Viņa augšāmcelšanās. Starp tiem, kas vēlāk pievienojās draudzei, daudzi savu atgriešanos varēja attiecināt uz Kristus tiesas dienu. (175)

Redzot, ka visa jūdu nežēlīgā izturēšanās un cietsirdība pret Jēzu Viņā neizraisīja ne vismazāko kurnēšanu, sātans kļuva ārkārtīgi nikns. Lai gan Kristus bija pieņēmis cilvēka dabu, Viņu uzturēja dievišķais Gara spēks, un Tas ne mazākā mērā nenovērsās, ka nebūtu izpildījis sava Tēva gribu.

10. JĒZUS KRUSTA NĀVE

Dieva Dēls tika nodots ļaudīm, lai Viņu piesistu krustā, un tie ar skaļām gaviļēm dārgo Glābēju tūlīt aizveda prom. Neskatoties uz to, ka Viņš no saņemtajiem sitieniem bija zaudējis daudz asiņu, jutās vājš un izmocīts, Tam vēl lika nest smago krustu, pie kura drīz pašu pienaglos. Jēzus zem šīs nastas saļīma. Trīs reizes krustu no jauna uzlika Viņa pleciem, un trīs reizes Viņš nespēkā pakrita. Pēc tam to darīt piespieda kādu no Jēzus sekotājiem, kurš gan atklāti savu pārliecību nebija izteicis, tomēr Viņam ticēja. Krustu tagad uzlika šī vīra pleciem, un tas to aiznesa līdz liktenīgajai vietai, pār kuru gaisā svinīgi riņķoja eņģeļu pulki. Dziļās skumjās, rūgti raudādami, savam Meistaram uz Golgātu sekoja arī liela daļa mācekļu. Tie atcerējās, kā tikai pirms dažām dienām Jēzus svinīgi iejāja Jeruzalemē un tie Viņu bija pavadījuši, izklādami uz ceļa savas drēbes un palmu zarus, un liksmodamies saukuši: „Ozianna visaugstākās debesīs!” Tad daudzi domāja, ka Viņš tūlīt pārņems varu un valdīs kā laicīgs Israēla ķēniņš. Bet kā tagad viss bija mainījies! Cik ātri izgaisušas visas viņu cerības! Nevis gaviļēdami un liksmodamies, bet neizsakāmu skumju pildīti, baiļu pārņemti un izmisuši tie tagad lēnām un klusi sekoja Tam, kurš bija tik ļoti apkaunots, pazemots un atradās tuvu nāvei. (176)

Tur bija arī Jēzus māte. Viņas dvēseli plosīja sāpes, kādas spēj izjust vienīgi mātes sirds, tomēr, līdzīgi mācekļiem, arī viņa vēl cerēja, ka, izdarot kādu varenu brīnumu, Kristus no slepkavu rokām tomēr atbrīvosies. Tā nespēja samierināties ar domu, ka Viņš tā arī atļaus sevi nogalināt. Tikmēr sagatavošanās darbi turpinājās, un Jēzus tika uzlikts uz krusta. Atnesa āmuru un naglas. Mācekļu sirdis sāpēs pamira. Jēzus mātes stāvs saliecās gandrīz vai nezturamās mokās. Pirms viņas dēlu pienagloja pie krusta, mācekļi to aizveda prom no šī briesmīgā skata, lai viņa nedzirdētu naglu radīto troksni, kad tās tika dzītas cauri Pestītāja maigo roku un kāju kauliem un muskuļiem. Jēzus nekurnēja, vienīgi mokās vaidēja. Viņa seja bija bāla, un uz pieres izspiedās lielas sviedru lāses. Sātans gaviļēja par Dieva Dēlam sagādātajām ciešanām, tomēr baidījās, ka visas pūles izjaukt atpestīšanas plānu būs bijušas veltīgas, ka tā vara drīz izbeigsies un viņš pats tiks izdeldēts.

Pēc tam, kad Jēzus bija pienaglots, krustu pacēla un ar lielu spēku, plosot miesu un izraisot neciešamas mokas, iedzina zemē tam jau agrāk sagatavotajā vietā. Lai Kristus nāvi padarītu pēc iespējas apkaunojošāku, ar Viņu kopā pie krustiem tika pienagloti divi laupītāji — katrs savā pusē. Šos ļaundarus vajadzēja savaldīt ar spēku, un, tikai pārvarot lielu pretestību no viņu puses, to rokas beidzot atlauza un piesita pie krusta. Bet Jēzus padevās nepretojoties. Viņa rokas nevienam nevajadzēja saturēt. Kamēr ļaundari savus mocītājus dažādi nolamāja, Pestītājs, ciešot neizsakāmas sāpes, par tiem lūdza: „Tēvs, piedod tiem, jo tie nezina, ko tie dara.” Turklāt, Kristum nebija jāpanes tikai fiziskas mokas; uz Viņu gūlās visas pasaules grēki. (177)

Kad Jēzus jau karājās pie krusta, daži, garām ejot, Viņu zaimoja un, galvas it kā ķēniņa priekšā noliecot, sacīja: „Viņš gribēja noplēst Templi un to atkal trijās dienās uzcelt; palīdzī pats sev, ja Tu esi Dieva Dēls, kāp no krusta zemē.” Kārdinot Kristu tuksnesī, sātans bija lietojis tādus pašus vārdus: „Ja Tu esi Dieva Dēls.” Augstie priesteri, tautas vadoņi un rakstu mācītāji ar izsmieklu norādīja: „Citiem Viņš palīdzējis, bet pats sev nevar palīdzēt. Ja Viņš ir Israēla Ķēniņš, lai nokāpj no krusta, tad mēs Viņam ticēsim.” To dzirdot, Kristus krustā sišanas vietā klātesošos eņģeļus pārņēma milzīga nepatika un sašutums. Tie vēlējās steigties Jēzum palīgā un Viņu atbrīvot, bet tiem neļāva to darīt, jo Kristus misija vēl nebija pabeigta.

Kamēr Jēzus garajās moku un ciešanu stundās karājās pie krusta, Viņš neaizmirsā savu māti, kas tagad bija atgriezusies šausmas iedvesošajā vietā, jo nespēja ilgāk palikt šķirta

no sava dēla. Pēdējā Jēzus sniegtā pamācība bija viena no vislīdzjūtīgākajām un humānākajām. Uzlūkojis bēdu sagrauzto mātes vaigu un pēc tam mīļoto mācekli Jāni, Viņš savai mātei sacīja: „Sieva, redzi, tavs dēls!”, un, pagrieždamies pret Jāni, vēl piebilda: „Redzi, tava māte!” No tā brīža Jānis to pieņēma savā mājā.

Ciešanas Jēzum izraisīja slāpes, bet, kad Viņam pasniedza etiķi un žulti, nedaudz nobaudījis, Viņš no tā atteicās. Eņģeļi vēroja sava mīļotā Pavēlnieka mokas, līdz vairs ilgāk nevarēja paciest un no briesmīgā skata novērsās. Arī saule atsacījās būt par liecinieci tik drausmīgam notikumam. Tad skaļā balsī, kas lika nodrebēt slepkavu sirdīm, Jēzus izsaucās: „Viss piepildīts!” Tempļa priekšskars tika pārplēsts no augšas līdz apakšai, zeme (178) drebēja un klintis pāršķēlās. Pār zemes vaigu nolaidās bieza tumsa. Jēzum mirstot bija izgaisušas mācekļu pēdējās cerības. Daudzajiem sekotājiem, kas kļuva par lieciniekiem Kristus ciešanās un nāvē, bēdu kauss tagad bija piepildīts līdz malām.

Sātans vairs negavilēja kā iepriekš. Viņš bija cerējis izjaukt atpestīšanas plānu, bet tam bija pārāk dziļi pamati. Un tagad, pēc Kristus nāves, viņš saprata, ka arī viņam beidzot būs jāmirst un valstība un vara tiks nodota Jēzum. Velns apspriedās ar saviem eņģeļiem un nolēma: tā kā tam nekādi nebija izdevies pārspēt Dieva Dēlu, tad tagad visas pūles, visi spēki un viltība jāvērs pret Viņa sekotājiem. Visi, cik vien iespējams, ir jāattur, lai tie nepieņemtu Kristus sagādāto pestīšanu. To darot, satanam vēl bija iespējams pretoties dievišķajai pārvaldībai, un atturēt pēc iespējas vairāk cilvēku no Jēzus bija arī viņa paša interesēs, jo visi ar Kristus asinīm atpirkto ļaužu grēki beidzot tiks uzlikti grēka iniciatoram, lai viņš par tiem izciestu sodu, kamēr cilvēkiem, kas Jēzus piedāvāto glābšanu nebūs pieņēmuši, sods par saviem grēkiem būs jāsaņem pašiem.

Kristus dzīve pagāja bez laicīgas bagātības, pasaulīga goda un greznības. Viņa pazemība un pašaižliedzība krasī atšķīrās no priesteru un rakstu mācītāju lepnības un izdabāšanas savām vēlmēm. Kristus nevainojamā skaidrība bija pastāvīgs pārmetums šo cilvēku grēcīgajai dzīvei. Tie Jēzu neieredzēja tieši pazemības un svētuma dēļ, bet pienāks diena, kad visi, kas šeit Viņu nicināja, To ieraudzīs Debesu varenībā, Ieva neizsakāmās godības apņemtu.

Tiesas zālē Jēzus atradās savu ienaidnieku ielenkumā, kas alka pēc Viņa dzīvības, tomēr visi šie cietsirdīgie ļaudis, kuri toreiz sauca: „Viņa asinis lai nāk pār mums un mūsu bērniem”, reiz Viņu ieraudzīs kā varenu Kēniņu. Tad (179) Jēzu pavadīs visi Debesu pulki, dziedot uzvaras dziesmu: „Gods un slava visvarenajam Valdniekam, kas bija miris un ir atkal dzīvs!”

Nelaimīgi, vāji un nožēlojami ļaudis splāva vaigā godības Kēniņam, ar tādu pazemojošu rīcību izraisot rupjā pūļa atzinību un ļaunas gaviles. Tie nežēlīgi un cietsirdīgi sita pa seju, kuru apbrīvoja visas Debesis, tomēr pienāks diena, kad to atkal vajadzēs uzlūkot, tikai tad viņi vēlēties paslēpties, jo tā spīdēs spožāk par sauli pusdienas laikā. Tad brutālu gaviļu vietā tie kauks un vaimanās.

Jēzus tiem rādīs pie krusta ievainotās rokas, jo šīs nežēlības zīmes Viņš vienmēr nesīs sev līdzi. Katra naglu atstātā rēta atgādinās brīnišķo cilvēces atpestīšanas stāstu un liecinās par dārgo izpirkšanas maksu, kas reiz par to tika atdota. Tie paši vīri, kas ar šķēpu ievainoja Dzīvības Lielkunga sānus, būs spiesti uzlūkot dūriena atstātās pēdas un dziļā izmisumā vaimanās par savu dalību Viņa miesas sakroplošanā.

Tagad Jēzus slepkavas jutās visai aizkaitināti par uzrakstu „Šis ir jūdu kēniņš”, kas bija piestiprināts pie krusta virs Viņa galvas. Bet tad tie būs spiesti skatīt Kristu visā Valdnieka godībā un varenībā. Uz Viņa drēbēm un sāniem tie varēs lasīt it kā ar dzīviem burtiem rakstītu: „Kēniņu Kēniņš un kungu Kungs.” Kad Jēzus karājās pie krusta, tie sauca: „Ja Viņš ir Israēla Kēniņš, lai nokāpj no krusta, tad mēs Viņam ticēsim.” Bet tad

tiem būs jāsastopas ar ķēnišķīgu varu un autoritāti. Tad tie vairs neprasis pierādījumus par to, vai Viņš ir Israēla Ķēniņš, bet, Kristus varenības un neizsakāmās godības pārsteigti, būs spiesti atzīt: „Slavēts, kas nāk tā Kunga vārdā!”

Zemes drebēšana, klinšu šķelšanās, (180) visu apkārtni pārklājusī biežā tumsa un Jēzus skaļais sauciens „Viss piepildīts!” ļoti uztrauca Viņa ienaidniekus, liekot slepkavām trīcēt. Arī mācekļi brīnījās par šīm iespaidīgajām parādībām, bet viņu cerības bija zudušas. Tie tagad baidījās, ka jūdi arī viņus meklēs iznīcināt, jo bija gandrīz pilnīgi pārliecināti, ka tāds naids, kāds tika parādīts pret Dieva Dēlu, ar to vien nebeigsies. Šajās stundās ties jutās visai vientuļi un apraudāja savvilšanos. Viņi taču bija sagaidījuši, ka Jēzus valdīs kā laicīgs Ķēniņš, bet visas cerības mira reizē ar Viņu pašu. Bēdās un izmisumā tie sāka domāt vai Jēzus tos nav piekrāpis. Pat Viņa māte svārstījās savā ticībā Viņam kā Mesijam.

Neskatoties uz to, ka mācekļi savās cerībās uz Jēzu bija vīlušies, tie tomēr Viņu mīlēja un vēlējās sava Meistara miesas pieklājīgi apbedīt, tikai nezināja, kā to izdarīt. Kāds bagāts un ievērojams jūdu Augstās liesas loceklis un patiess Jēzus māceklis Jāzeps no Arimatijas slepus, bet droši aizgāja pie Pilāta un lūdza atļauju Jēzus miesas noņemt. Viņš to neuzdrošinājās darīt atklāti jūdu ienaida dēļ, un mācekļi, savukārt, baidījās, ka tie paši nepanāktu atļauju apglabāt Jēzu godpilnā dusas vietā. Pilāts Jāzepsa lūgumam piekrita, un mācekļi, kaut arī dziļi noskumuši par savām zudušajām cerībām, noņēma Jēzus nedzīvo ķermeni no krusta. Tas tika rūpīgi ietīts linu autos un ielikts Jāzepsa jaunajā kapā. Kristus dzīves laikā Viņam pazemīgi sekojušās sievietes arī tagad no Viņa neatstājās, līdz tās redzēja, kā Jēzu ieliek kapā un tam priekšā aizveļ lielu, smagu akmeni, lai ienaidnieki Viņa liķi nenozagtu. Tomēr tiem nebija nekādas vajadzības baidīties, jo es redzēju, ka Jēzus dusas vietu rūpīgi apsargāja eņģeļu pulks, ar neizsakāmu interesi gaidīdami, (1181) kad tiem tiks dota pavēle veikt savu daļu, lai godības Kungu beidzot atbrīvotu no nāves cietuma.

Kristus slepkavas baidījās, ka Viņš vēl varētu atdzīvoties un tā no viņiem izbēgt, tāpēc tie lūdza Pilātu dot apsardzi, kas pie kapenēm stāvētu līdz trešajai dienai. Viņu lūgums tika izpildīts, un uz akmens pie kapa ieejas vēl uzlika zīmogu, lai mācekļi nevarētu savu Meistaru nozagt un pēc tam teikt, ka Viņš ir augšāmcēlies.

11. KRISTUS AUGŠĀMCELŠANĀS

Sabatu, kad Jēzus, godības Ķēniņš, gulēja kapā, mācekļi pavadīja pilnīgā mierā, skumstot par sava Kunga nāvi. Vakaram iestājoties, pie Jēzus atdusas vietas atkal tika nolikti sargi, bet pār šo svēto kapu neredzami pulcējās eņģeļi. Nakts lēnām atkāpās un, kaut arī vēl bija tumšs, klātesošie eņģeļi zināja, ka tuvojas viņu mīļotā Pavēlnieka, Dieva Dēla, atbrīvošanas laiks. Kamēr viņi tā, dziļi ieinteresēti, gaidīja šo uzvaras brīdi, no Debesīm steidzīgi atlaidās kāds varens eņģelis, kura izskats atgādināja zibens uzliesmojumu; viņa drēbes bija baltas kā sniegs. Šī spožuma un godības priekšā tumsa atkāpās, bet ļaunie eņģeļi, kas Jēzus mirušo ķermeni uzskatīja par savu laupījumu, bailēs bēga. Šim Debesu sūtnim pievienojās kāds no klātesošajiem labajiem eņģeļiem, kurš bija vērojis Jēzus pazemošanu tiesas un nāves soda izpildes laikā un pēc tam modri uzraudzījis Viņa atdusas vietu. Tagad tie abi tuvojās kapam, un, tiem parādoties, notika liela zemestrīce, tā ka zeme visapkārt drebēja un šūpojās. (182)

Romiešu sardzi pārņēma paniskas bailes. Kur palika viņu spēks un vara, ja tagad tie vairs nedomāja par savu pienākumu vai par to, ko varētu izdarīt mācekļi?

Kad pār visu apkārtni izlējās gaisma no eņģeļiem, kas bija spožāka par sauli, sargi pakrita pie zemes kā miruši. Viens no eņģeļiem satvēra lielo akmeni, atvēla to no kapa

durvīm un pats uz tā apsēdās. Otrs iegāja kapā un noņēma apsējus no Jēzus galvas. Tad tikko no Debesīm nonākušais eņģelis spēcīgā balsī, kas lika nodrebēt visai zemei, sauca: „Jēzu, Tu Dieva Dēls, Tavs Tēvs Tevi sauc! Nāc ārā!” Un nāve vairs ilgāk nevarēja Viņu paturēt savā varā. Kristus piecēlās no mirušiem kā Uzvarētājs. Eņģeļu pulks svinīgā godbijībā noraudzījās uz šo skatu, un, kad Jēzus izgāja no kapa, spožā gaismā tērptie eņģeļi zemojās pie Viņa kājām pielūgsmē, apsveikdami To ar uzvaras gaviļu dziesmām. No Debesu sūtņus apņemošās spožās un apžilbinošās gaismas sātana eņģeļi bija spiesti bēgt. Tie sarūgtināti sūdzējās savam kungam, ka viņu laupījums tiem ar varu atņemts un ka Tas, kuru viņi tik ļoti ienīda, atkal ir dzīvs. Sātans ar saviem padotajiem bija gavilējis, ka viņu vara pār kritušo cilvēku noveda kapā arī Dzīvības Lielkungu, tomēr šis velnišķais prieks izrādījās pavisam īss. Kad Jēzus kā uzvarētājs atstāja nāves gūstu, Viņa ienaidnieks saprata, ka tam pašam drīz būs jāmirst un kārotā valstība pāries Tā rokās, kuram tā pēc taisnības arī piederēja. Tas trakoja un plosījās, ka, neskatoties uz visām pieliktajām pūlēm, Jēzus tomēr palicis nepārspēts un ir sagatavojis atpestīšanas iespēju cilvēkiem, lai ikviens, kas vēlas, varētu to pieņemt un tikt izglābts.

Ļaunie eņģeļi kopā ar savu vadoni atkal apspriedās, ko tie vēl varētu darīt, lai pretotos (183) Dieva pārvaldei. Sātans tiem lika iet pie augstajiem priesteriem un tautas vadītājiem. Viņš saviem padotajiem sacīja: „Mums izdevās tos pievilt, padarot aklas viņu acis un apcietinot sirdis pret Jēzu. Mēs tiem likām noticēt, ka Kristus ir viltnieks, bet romiešu kareivji tagad izplatīs šo mums tik nepatīkamo vēsti, ka Viņš ir augšāmcēlies. Mēs pavedinājām priesterus un draudzes vadītājus Jēzu neieredzēt un nogalināt, tāpēc tagad ejiet pie viņiem un lieciet tiem saprast: ja tautai kļūs zināms par Viņa augšāmcelšanos, tad ļaudis tos par nevainīga cilvēka nodošanu nāvei nomētās ar akmeņiem.

Kad Debesu eņģeļu pulks atstāja kapenes un nozuda spožā godības gaisma, romiešu sargi uzdrošinājās pacelt galvas, lai palūkotos sev visapkārt. Ieraugot, ka lielais akmens no kapa izejas ir novelts un Jēzus tur vairs neatrodas, tie jutās visai pārsteigti. Milzīgā steigā viņi devās uz pilsētu, lai par redzēto paziņotu priesteriem, un, kad slepkavas saņēma šo apbrīnojamo ziņu, viņu sejas kļuva neparasti bālas. Domājot par to, ko ir izdarījuši, tos pārņēma paniskas bailes. Ja ziņojums tiešām ir patiess, tad tie ir pazuduši. Kādu brīdi viņi sēdēja klusēdami, viens uz otru skatīdamies un nezinādami, ko darīt vai sacīt. Pieņemt šo vēsti nozīmētu notiesāt pašiem sevi, tāpēc tie izgāja ārā apspriesties. Viņi labi saprata: ja sargu ziņojums tagad kļūs zināms tautai, tad tos, kas Kristu nodeva nāvei, nogalinās kā Viņa slepkavas. Tādēļ priesteri un tautas vecākie nolēma sargus uzpirkt, lai tie klusētu. Viņi tiem piedāvāja lielu summu naudas un ieteica: „Sakiet, ka Viņa mācekļi naktī nāca un, mums guļot, Viņu nozaga.” Kad sargi jautāja, kas tos sagaida par to, ka viņi savā postenī gulējuši, jūdu virsnieki solījās pārvaldnieku pierunāt un gādāt par viņu drošību. Tadā veidā, (184) paklausot priesteru padomam, romiešu kareivji savu godu pārdeva par naudu.

Kad Jēzus pie krusta izsaucās „Viss piepildīts!”, klintis šķēlās, zeme drebēja un atvērās daži kapi. Bet, kad Viņš cēlās augšā kā Uzvarētājs pār nāvi un kapu, kad zeme atkal drebēja un pār šo svēto vietu atspīdēja Debesu godības gaisma, tad, paklausot Viņa pavēlei, no kapiem iznāca daudzi mirušie taisnie, lai kļūtu par Viņa augšāmcelšanās lieciniekiem. Šie izredzētie svētie piecēlās pagodināti, pārstāvot visu laikmetu ticīgos, sākot no radīšanas līdz Kristus dienām. Tadā veidā, kamēr jūdu vadoņi centās noklusēt Jēzus augšāmcelšanos, Dievs zināmam ļaužu skaitam lika iznākt no kapiem, lai liecinātu par šo notikumu un ziņotu par Viņa godību.

Augšāmcēlušies viens no otra atšķīrās gan ar savu stāvu, gan izskatu; dažiem tas bija daudz cēlāks nekā citiem. Man tika rādīts, ka Zemes iedzīvotāji ar laiku ir

deģenerējušies, zaudējot savu stiprumu un piemilību. Sātanam ir vara pār slimībām un nāvi, tāpēc ar katru gadsimtu lāsta iespaids ir daudz jūtamāks un ienaidnieka nodarītais posts vairāk acīm redzams. Tie, kuri dzīvoja Noas un Ābrahāma dienās, stājas, spēka un izskata ziņā līdzinājās eņģeļiem, bet ar katru nākamo paaudzi pieauga vājums un uzņēmība pret slimībām, sakarā ar ko saīsinājās arī viņu dzīves ilgums. Sātans ir iemācījies, kā pēc iespējas vairāk apgrūtināt un pazemot cilvēku cilti.

Tie, kas no kapiem iznāca pēc Kristus augšāmcelšanās, parādījās daudziem tajā laikā dzīvojošajiem, stāstot, ka upuris cilvēka glābšanai tagad ir pienests, un Jēzus, kuru jūdi piesita krustā, ir cēlies augšā no mirušiem, bet, lai pierādītu savu vārdu patiesumu, vēl piebilda: „Mēs cēlāmies augšā reizē ar Viņu.” Tie liecināja, ka no kapiem ir izsaukti, pateicoties vienīgi Viņa varenajam spēkam. (185) Neskatoties uz visiem izplatītajiem melu paziņojumiem, ne sātanam, ne ļaunajiem eņģeļiem vai augstajiem priesteriem tā arī neizdevās noslēpt patiesību par Kristus augšāmcelšanos, jo svēto pulks, kas bija iznākuši no saviem kapiem, daudziem stāstīja par šo brīnišķo, priecīgo notikumu. Turklāt, sērojošajiem, sirdī dziļi satriektajiem mācekļiem parādījās arī pats Kristus, kļiedējot viņu bailes un sagādājot prieku un labu noskaņojumu.

Lai gan šī vēsts izplatījās no ciema uz ciemu un no pilsētas uz pilsētu, tomēr jūdi, baidoties par savu dzīvību, neuzdrošinājās atklāti izrādīt sirdī loloto naidu pret mācekļiem. Viņu vienīgā cerība palika nepatiesie paziņojumi, un tie, kas vēlējās, lai šie meli būtu patiesība, tos tā arī pieņēma. Uzzinot par Kristus augšāmcelšanos, Pilātu sagrāba paniskas bailes. Tam nebija nekādu šaubu par sniegto liecību pareizību, tāpēc, sākot no tā brīža, viņš vairs nekur nevarēja atrast mieru. Pasaulīga goda dēļ un bailēs par savu autoritāti un dzīvību viņš Jēzu nodeva nāvē, bet tagad bija pilnīgi pārliecināts, ka Tas, pie kura asinīm viņš ir vainīgs, ir ne vien nenoziedzīgs cilvēks, bet pats Dieva Dēls. Pilāta pēdējās mūža dienas bija gaužām nožēlojamas. Ikkatru cerību un prieku dzīvē nomāca drūmas domas un izmisums. Atteicies no jebkāda mierinājuma, tas mira visbriesmīgākajā nāvē.

Hēroda sirids bija vēl vairāk nocietinājies. (PIEZĪME: Kristus sodīšanā piedalījās Hērods Antipa, bet Jēkabu nāvē nodeva Hērods Agripa I. Agripa bija Antipas brāļa dēls un svainis. Intrigas vērpjot, viņš bija sev nodrošinājis Antipas troni un, nākot pie varas, pret kristiešiem turpināja izturēties tāpat, kā to bija darījis Antipa. Hērodu dinastijā bija pavisam sešas personas, kas visas saucās par Hērodiem, tāpēc arī šis nosaukums tika lietots apmēram kā ģenerāļa pakāpes apzīmējums, bet atsevišķās personas atšķīra pēc otrā vārda, — Antipa, Filips, Agripa u.c. Tieši tā mēs sakām cars Nikolajs, cars Aleksandrs u.t.t. Šajā gadījumā runa, dabīgi, ir par Agripu, jo viņš nodeva nāvei Jēkabu, kad bija pārņēmis Antipas troni, kurš neilgi pirms tam piedalījās Kristus tiesāšanā. Agripa turpināja valdīt Hērodiem raksturīgā veidā un garā, tikai kā cita persona. Līdzīgu piemēru varam atrast Atkl. 12:17, kur minētais „pūķis” ir tas pats, kas 3. pantā, bet kura patiesais iedvesmojošais spēks ir „pūķis”, par kuru runā 9. pants. Vienā gadījumā tas darbojās, izmantojot pagāniskās Romas varu, otrā – kā mūsdienu valdība.) Kad tas uzzināja par Kristus augšāmcelšanos, viņš nemaz daudz (186) neuztraucās. Viņš atņēma dzīvību Jēkabam un, redzēdams, ka jūdiem tas pavisam labi patīk, drīz vien apcietināja Pēteri, gribēdams arī to nogalināt. Bet Dievs Pēterim vēl bija paredzējis darbu, tāpēc sūtīja kādu eņģeli to atbrīvot. Vēlāk Hērods tika no Dieva smagi sodīts. Kad viņš reiz izrādīja savu lepnību liela ļaužu pulka priekšā, to piemeklēja Kunga eņģelis — viņš mira šausmīgā nāvē.

Pirmajā nedēļas dienā agri no rīta, pirms vēl gaisma bija uzaususi, kapam tuvojās svētās sievas, nesot smaržīgas zāles, ar ko svaidīt Jēzus ķermeni. Tās atklāja, ka smagais akmens no kapa ieejas bija novelts un Jēzus tur vairs neatradās. Viņas ļoti uztraucās, jo

baidījās, ka Kunga nedzīvo ķermeni būs paņēmuši ienaidnieki. Pēkšņi tās ieraudzīja divus baltās drēbēs tērptus eņģeļus ar mirdzošām sejām. Šīs Debesu būtnes saprata sieviešu apmeklējuma iemeslu un tām tūlīt paziņoja, ka Jēzus tur vairs neatrodas, ka Viņš ir augšāmcēlies un tās varot aplūkot tikai to vietu, kur Viņš tika guldīts. Eņģeļi teica, lai tās iet un saka mācekļiem, ka Kristus ar tiem grib satīties Galilejā. Izbijušās un ļoti priecīgas sievietes steidzās atpakaļ pie sērojošajiem mācekļiem un pastāstīja visu, ko bija redzējušas un dzirdējušas.

Mācekļi nespēja ticēt, ka Kristus būtu augšāmcēlies, tomēr kopā ar sievām, kas šo ziņu bija atnesušas, skriešus devās uz kapenēm. Jēzu viņi vairs neatrada, bet redzēja vienīgi tur noliktos linu autus. Tie nekādi nespēja noticēt šai priecīgajai ziņai, ka Viņš būtu cēlies augšā no mirušiem. Mācekļi atgriezās mājās, brīnīdamies gan par (187) redzēto, gan par to, ko no sievietēm bija dzirdējuši. Vienīgi Marija vēl turpināja uzkavēties pie kapa, visu apsverot un mokoties ar domu, ka varētu būt pievilta. Viņa juta, ka to sagaida jaunas grūtības, jo bēdas tagad tikai palielinājās, tāpēc tā sirdssāpēs rūgti raudāja. Viņa vēlreiz noliecās, lai ielūkotos kapā un ievēroja divus baltās drēbēs ģērbtus eņģeļus. Viens no tiem sēdēja tur, kur bija atradusies Jēzus galva, bet otrs kāju galā. Tie viņu laipni uzrunāja un jautāja, kāpēc tā raudot. Marija atbildēja: „Viņi manu Kungu paņēmuši, un es nezinu, kur viņi To likuši.”

Pēc tam, pagriežusies, viņa netālu redzēja stāvam Jēzu, bet To nepazina. Arī Viņš Mariju iejūtīgi uzrunāja, jautājot par tās bēdām un — ko viņa meklē. Iedomājusies, ka tas ir dārznieks, sieviete sāka lūgties, ja Viņš Kungu ir aiznesis, tad lai pasaka, kur To ir nolīcis, ka viņa varētu iet un To atkal paņemt. Tad Jēzus to uzrunāja savā ierastajā dievišķajā balsī, sakot: „Marija!” Šo viņai tik tuvās balss toni tā labi pazina, tādēļ tūlīt atsaucās: „Rabuni!” un priecīgi gribēja To apskaut, bet Jēzus iebilda: „Neaizskar Mani, jo Es vēl neesmu aizgājis pie Tēva; bet ej pie Maniem brāļiem un saki tiem: Es aizeju pie sava Dieva un jūsu Dieva, pie sava Dieva un jūsu Dieva.” Tad viņa liksmā ar šīm labajām ziņām steidzās pie mācekļiem, bet Jēzus devās pie sava Tēva, lai tieši no Viņa lūpām dzirdētu atzinību par pienesto upuri un saņemtu visu varu Debesīs un virs Zemes. Eņģeļi līdzīgi mākonim apņēma Jēzu un lika pacelties mūžīgajiem vārtiem, lai pa tiem varētu ieiet godības Ķēniņš. Es redzēju, ka laikā, kuru Jēzus pavadīja kopā ar gaišajiem Debesu pulkiem un Ieva klātbūtnē, Viņa godības ieskauts, Tas (188) neaizmirsā mācekļus uz Zemes, bet saņēma no Ieva spēku, lai varētu atgriezties un to nodot saviem sekotājiem. Tajā pašā dienā Viņš atkal atgriezās, lai ar tiem satīktos. Tagad Jēzus atļāva sev pieskarties, jo bija apmeklējis Tēvu un saņēmis varu.

Tajā brīdī Toms nebija klāt un pēc tam negribēja pazemīgi pieņemt mācekļu liecību, bet noteikti un pašpārliecināti paziņoja, ka neticēšot, kamēr nebūšot ielicis savu pirkstu naglu atstātajās rētās un ar roku aptaustījis Kristus sānus, kur tik nežēlīgi tika iedurts ar šķēpu. Tā viņš parādīja neuzticību saviem brāļiem. Ja šodien visi pieprasītu tādus pierādījumus, tad neviens tā arī Jēzu nepieņemtu un neticētu Viņa augšāmcelšanai. Dievs vēlējās, lai visi, kas paši nevarēja redzēt vai klausīties Pestītāju pēc Viņa augšāmcelšanās, vienkārši paļautos uz mācekļu ziņojumu, tāpēc Kungam Toma neticība nepatika. Kad Jēzus atkal apmeklēja mācekļus, Toms bija klāt un, Viņu ieraugot, ticēja. Tomēr, tā kā tas bija izteicies, ka neapmierināšoties vienīgi ar to, ko redz, Jēzus tam deva prasītos pierādījumus. Tad Toms izsaucās: „Mans Kungs un mans Dievs!” Bet Jēzus to par neticību norāja, sakot: „Tāpēc, ka tu Mani redzēji, tu ticēji. Svētīgi tie, kas neredz un tomēr tic!”

Tieši tādā pašā veidā tie, kam nav pieredzes pirmā un otrā eņģeļa nestajās vēstīs, par tām var uzzināt no citiem, kam ir tādi piedzīvojumi un kas šīm vēstīm ir sekojuši. Tomēr, kā Jēzus tika atmests, tā es redzēju, ka arī šīs vēstis tiks atmestas. Tieši tāpat, kā

apustuļi paziņoja, ka cilvēkiem zem debesīm nav dots cits Vārds, kas varētu sagādāt pestīšanu, tā Dieva kalpiem šodien uzticīgi un bezbailīgi jābrīdina tie, kas atzīst tikai daļu no patiesībām, (189) kuras saistās ar trešā eņģeļa vēsti, lai tie priecīgi pieņemtu visas Dieva sūtītās vēstis, vai arī tiem vispār nebūs nekādas daļas.

Kamēr svētās sievietes izplatīja ziņas par Jēzus augšāmcelšanos, tikmēr romiešu sargkareivji ļaudīm stāstīja melus, kurus tiem bija ieteikuši augstie priesteri un tautas vadītāji, ka mācekļi naktī atnākuši un, tiem guļot, Jēzus miesas izzaguši. Sātans uz šiem meliem bija pavedinājis augstos priesterus, un ļaudis bija gatavi tos uz klausīt. Bet Dievs jau bija gādājis, lai par šo svarīgo notikumu, no kura atkarīga mūsu pestīšana, nebūtu nekādu šaubu, tā ka priesteriem un tautas vadītājiem to nebija iespējams noslēpt. Par Kristus augšāmcelšanos liecināja daudzi uzmodinātie mirušie.

Jēzus pie mācekļiem palika četrdesmit dienas, vairojot prieku un cerību viņu sirdīs un vēl pilnīgāk atklājot atziņas par Dieva valstību. Viņš tos pilnvaroja liecināt, ko tie bija redzējuši un dzirdējuši — par Kristus (iešanām, nāvi un augšāmcelšanos, ka Viņš ir pienesis upuri par grēku, un visi, kas vien vēlas, var nākt pie Viņa un iegūt mūžīgu dzīvību. Ar aizkustinošu līdzjūtību Jēzus tiem stāstīja par gaidāmajām vajāšanām un bēdām, kad atvieglojumu tiem būs iespējams iegūt, atceroties kopējos piedzīvojumus un Viņa teiktos vārdus. Kristus dalījās pieredzē, kā pats bija pastāvējis sātana kārdināšanās un panācis uzvaru pārbaudījumos un ciešanās. Sātānam pār Viņu vairs neesot nekādas varas, tāpēc tas ar saviem kārdinājumiem tagad daudz vairāk uzmāksies tiem un visiem, kas vien Viņam ticēs. Bet tiem ir iespējams uzvarēt tā, kā Viņš uzvarēja. Jēzus saviem mācekļiem piešķīra spēku darīt brīnumus un sacīja, ka, lai gan viņus vajās ļauni cilvēki, Viņš laiku pa laikam sūtīs savus eņģeļus tos atbrīvot, ka (190) neviens tiem nevarētu atņemt dzīvību, kamēr tie nebūs pabeiguši savu misiju, un tikai pēc tam tiem, iespējams, nāksies sludināto vēsti apzīmogat ar pašu asinīm.

Jēzus dedzīgie sekotāji labprāt uz klausīja šīs pamācības un priecājās par katru vārdu, kas nāca pār Viņa lūpām. Tagad tie droši zināja, ka Viņš ir pasaules Pestītājs. Viss Jēzus teiktais tiem dziļi iespaidās atmiņā, un tie noskuma, apzinoties, ka drīz no dievišķā Skolotāja būs jāšķiras, ka vairs ilgāk nevarēs klausīties Viņa nomierinošajos, žēlastības pilnajos vārdos. Tomēr ikkatra sekotāja sirds no jauna pildījās ar mīlestību un neizsakāmu prieku, kad Kristus stāstīja, ka Viņš aiziet tiem mājokļus sagatavot, bet pēc tam atkal atgriezīsies un ņems tos pie sevis, lai viņi ar savu Kungu varētu būt kopā mūžīgi. Tāpat Viņš tiem apsoliya sūtīt Aizstāvi, Svēto Garu, lai Tas viņus vadītu visā patiesībā. „Un, savas rokas pacēlis, Viņš tos svētīja.”

12. KRISTUS PACELŠANĀS DEBESIS

Visas Debesis gaidīja šo triumfa brīdi, kad Jēzus atkal atgriezīsies pie sava Tēva. Eņģeļi iznāca pretī, lai satiktu godības Ķēniņu un To pavadītu šajā uzvaras gājienā. Kad Jēzus savus mācekļus bija svētījis, Viņš no tiem tika šķirts un paņemts prom uz Debesīm. Kopā ar Viņu augšup devās liels kādreizējo nāves gūstekņu pulks, kas tika uzmodināti Kristum augšāmcēloties. Liels skaits eņģeļu Viņu pavadīja, un neskaitāms daudzums svēto būtnu – sagaidīja. Kad tie tuvojās Debesu Pilsētai, pavadošie eņģeļi skaļi sauca: „Jūs vārti, paceliet savas palodas, un topiet augstākas, jūs mūžīgās durvis, lai godības Ķēniņš ieiet!” Tad sagaidītāji sajūsmā vaicāja: „Kas ir (191) šis godības Ķēniņš?” un pavadošie eņģeļi triumfējoši atbildēja: „Tas Kungs, stiprs un spēcīgs, tas Kungs, varens cīņā. Jūs vārti, paceliet savas palodas, un topiet augstākas, jūs mūžīgās durvis, lai godības Ķēniņš ieiet!” Vēlreiz sagaidītāji jautāja: „Kas ir šis godības Ķēniņš?” un pavadošie eņģeļi melodiskā balsī atbildēja: „Tas Kungs Cebaots, tas ir šis godības

Ķēniņš!” Tā viss gājēju pulks nonāca Dieva Pilsētā, kur Debesu būtnes ielēca savu vareno Pavēlnieku un dziļā godbijībā zemojās Kristus priekšā, mirdzošos vainagus noliekot pie Viņa kājām. Pēc tam eņģeļi paņēma zelta kokles, un Debesu velves piepildīja melodiskas mūzikas un dziesmu skaņas par godu Jēram, kurš bija nokauts un ir atkal dzīvs un varens godībā un spēkā.

Kamēr noskumušie mācekļi vēl vērās debesīs, cenšoties uztvert pēdējos skatus no viņu aizejošā Kunga, tiem blakus parādījās divi baltās drēbēs tērpti eņģeļi un sacīja: „Galilieši, ko jūs stāvat, skatīdamies uz debesīm? Šis Jēzus, kas uzņemts prom no jums debesīs, tāpat nāks, kā jūs Viņu esat redzējuši debesīs aizejam.” Gan mācekļi, gan Jēzus māte, kas kopā ar tiem kļuva par liecinieci Dieva Dēla aiziešanai debesīs, nākamo nakti pavadīja pārrunās par Viņa brīnišķajiem darbiem un tik savādajiem un godības pilnajiem pēdējā, tik īsā laika notikumiem.

Sātans atkal apspriedās ar saviem eņģeļiem un, dziļi ienīstot Dieva valdību, tiem sacīja, ka tikmēr, kamēr viņam vēl ir kāds spēks un vara virs Zemes, tiem desmitkārt jāpalielina savas pūles, uzbrūkot Kristus sekotājiem. Jēzum pašam vairs neko nevar izdarīt, bet Viņa sekotājus, ja iespējams, jācenšas pārspēt. Ikkatrā nākamajā paaudzē jāmēģina pievilt ikvienu, kas sāk Viņam ticēt. Un, kad velns tiem vēl atklāja, (192) ka Kristus saviem mācekļiem ir devis varu tos norāt un izdzīt, kā arī dziedināt ļaudis, kas kļuvuši par tumšo spēku upuriem, tad ļaunie eņģeļi devās uz priekšu līdzīgi rūcošiem lauvām, kaļot plānus, kā ticīgos iznīcināt.

13. Kristus mācekļi

Mācekļi ar lielu spēku sludināja par krustā sīsto un augšāmcēlušos Pestītāju. Jēzus vārdā notika dažādas zīmes un brīnumi; slimie tika dziedināti, un kāds vīrs, kurš bija kropls kopš dzimšanas, atguva pilnīgu veselību, tā ka kopā ar Pēteri un Jāni iegāja Tempļi un visu klātesošo priekšā staigāja, lēkāja un slavēja Dievu. Ziņas par notikušo airi izplatījās, un ap mācekļiem sāka pulcēties ļaudis. Visi bija ļoti pārsteigti par tādu neredzētu dziedināšanas gadījumu.

Pēc Jēzus nāves priesteri domāja, ka tautā vairs netiks darīts neviens brīnumdarbs, ļaužu uztraukums norims un visi atkal pievērsīsies cilvēku tradīcijām. Bet nekā! Tieši viņu acu priekšā mācekļi bija izdarījuši kaut ko tādu, kas visus ļoti pārsteidza. Jēzus taču bija piesists krustā; kur Viņa sekotāji varēja dabūt tādu spēku? Jēzum dzīvam esot, priesteri uzskatīja, ka Viņš ir Tas, kas tiem dod tādu varu, un cerēja, ka ar Viņa nāvi brīnumi izbeigsies. Pēteris saprata viņu apjukumu un tiem sacīja: „Israēlieši, ko jūs brīnāties par to un ko jūs skatāties uz mums, it kā mēs paši ar savu spēku vai dievbijību būtu panākuši, ka šis staigā? Ābrahāma, Īzāka un Jēkaba Dievs, mūsu tēvu Dievs, ir godā cēlis savu kalpu Jēzu, ko jūs esat nodevuši un aizlieguši Pilāta priekšā, kad tas (193) gribēja Viņu atbrīvot; bet jūs Svēto un Taisno esat aizlieguši un lūguši, lai jums dāvā slepkavu, bet dzīvības Valdnieku jūs esat nonāvējuši. Viņu Dievs ir uzmodinājis no mirušiem, tam mēs esam liecinieki. Un tāpēc, ka šis, ko jūs redzat un pazīstat, ir ticējis Viņa Vārdam, Viņa Vārds to ir dziedinājis.”

Augstie priesteri un tautas vadītāji tādus vārdus nespēja paciest, un pēc viņu pavēles Pēteris un Jānis tika satverti un iemesti cietumā. Tomēr, dzirdot tikai šo vienu mācekļu uzrunu, atgriezās tūkstoši un sāka ticēt, ka Kristus tiešām ir augšāmcēlies un devies pie sava Ieva uz Debesīm. Priesteri un ļaužu virsnieki bija ļoti uztraukušies. Tie bija nogalinājuši Jēzu, cerot atkal iemantot tautas piekrišanu, bet stāvoklis tagad izvērtās vēl sliktāks nekā iepriekš. Mācekļi tos atklāti apvainoja par Dieva Dēla slepkavām, un neviens nevarēja pateikt, kā notikumi risināsies tālāk, kā tauta uz to reaģēs. Viņi labprāt

Pēteri un Jāni būtu nodevuši nāvei, bet to neuzdrošinājās, baidoties no ļaudīm. Nākamajā dienā apustuļus atveda Augstās tiesas priekšā. Tur bija tie paši cilvēki, kas tik dedzīgi sauca pēc Taisnā Vīra asinīm. Tie bija dzirdējuši, kā Pēteris ar zvērestu un lāstiem aizliedz savu Kungu, kad tam jautāja, vai arī viņš neesot viens no Kristus mācekļiem, tāpēc cerēja to atkal iebiedēt. Bet Pēteris tagad bija atgriezies un šo brīdi uzskatīja par izdevību izdzēst bailēs un steigā radīto kauna traipu un pagodināt Tā Vārdu, kuru viņš bija aizliedzis. Ar svētu drosmi un Gara spēkā viņš tiem bezbailīgi paskaidroja: „Lai jums visiem un visai Israēla tautai ir zināms, ka šis stāv vesels jūsu priekšā nācariēša Jēzus Kristus Vārdā, ko jūs esat situši krustā, bet ko Dievs uzmodinājis no mirušiem. Šis ir akmens, ko jūs, nama cēlāji, esat atmetuši un kas kļuvis par stūra (1941 akmeni. Nav pestīšanas nevienā citā, jo nav neviens cits vārds zem debess cilvēkiem dots, kurā mums lemta pestīšana.”

Ļaudis bija pārsteigti par Pētera un Jāņa drosmi un pazina, ka tie bijuši kopā ar Jēzu, jo, stāvot savu ienaidnieku priekšā, tie izturējās tikpat cieņas pilni un bezbailīgi kā Viņš. Kad Pēteris savu Kungu bija azliedzis, Jēzus to apveltīja arskumju, nožēlas pilnu skatienu, bet tagad, drosmīgi par Viņu liecinot, māceklis tika atzinīgi novērtēts un svētīts. Tas tika piepildīts ar Svēto Garu.

Priesteri neuzdrošinājās izrādīt savu naidu pret mācekļiem. Tie lika viņiem iziet no tiesas zāles un tad, savā starpā sarunādamies, sprieda: „Ko lai ar šiem cilvēkiem darām? Jo, ka tiešām brīnums caur tiem noticis, tas ir zināms visiem, kas Jeruzalemē dzīvo, un mēs to nevaram noliegt.” Tie baidījās, ka vēsts par šo labo darbu varētu izplatīties visā tautā. Ja tiešām tā notiktu, tad, pēc viņu domām, tie būtu zaudējuši savu iespaidu un tos sāktu uzskatīt par Jēzus slepkavām. Tādēļ viss, ko tie uzdrošinājās darīt, aprobežojās ar draudiem un aizliegumu turpmāk nerunāt Jēzus vārdā, lai viņiem nebūtu jāmirst. Tomēr Pēteris droši apliecināja, ka viņi nevarot nerunāt par lietām, ko esot redzējuši un dzirdējuši.

Kristus spēkā mācekļi turpināja dziedināt vājos un slimos, kurus pie tiem atnesa, un simtiem ļaužu ik dienas nostājās zem krustā sistā, augšāmcelšanos piedzīvojušā un pie Ieva aizgājušā Pestītāja karoga. Priesteri, ļaužu virsnieki un visi, kas ar tiem bija daļēji saistīti, jutās satraukti. Mācekļus no jauna ielika cietumā, cerot, ka tautas uzbudinājums varētu norimt. Sātans ar saviem padotajiem gavilēja, bet Dieva eņģeļi atvēra (195) cietuma durvis un pretēji priesteru un virsnieku aizliegumam apustuļiem pavēlēja: „Ejiet, nostājieties Templī un runājiet uz ļaudīm visus šos dzīvības vārdus!” Atkal sapulcējās Augstā tiesa, un pēc ieslodzītajiem tika nosūtīti kalpotāji, bet kad tie atvēra cietuma durvis, meklēto vīru tur nebija. Viņi atgriezās pie priesteriem un tautas vadītājiem, sakot: „Mēs atradām cietumu rūpīgi aizslēgtu un sargus stāvam durvju priekšā, bet atvēruši mēs nevienu iekšā neatradām.” „Bet kāds atnācis viņiem ziņoja: „Tie vīri, ko jūs esat likuši cietumā, stāv Templī un māca ļaudis.” lād sardzes priekšnieks ar sargiem aizgāja un tos atveda, ne ar varu, jo lie baidījās no ļaudīm, ka viņus nenomētā ar akmeņiem, un, tos atveduši, stādīja sinedrija priekšā. Augstais priesteris tiem vaicāja: „Mēs esam jums stipri pavēlējuši nemācīt šajā Vārdā, un jūs ar savu mācību esat piepildījuši Jeruzalemi un gribat, lai šī cilvēka asinis nāk pār mums.” „Šie Jūdu tautas līderi bija liekuļi, jo godu no cilvēkiem mīlēja vairāk nekā Dievu. Viņu sirdis bija tā nocietinātas, ka pat visvarenākie apustuļu veiktie brīnumdarbi tos tikai aizkaitināja. Viņi labi apzinājās, ka, sludinādami par Jēzu, par Viņa krustā sišanu, augšāmcelšanos un aiziešanu pie Teva, mācekļi tos arvien vairāk atmasko kā slepkavas. Tagad tie nebija tik labprātīgi uzņemties atbildību par Jēzus asinīm kā toreiz, kad iekarsuši sauca: „Viņa asinis lai nāk pār mums un mūsu bērniem!” Apustuļi pavisam droši apliecināja, ka viņiem Dievam jāklausa vairāk nekā cilvēkiem.

Pēteris sacīja: „Mūsu tēvu Dievs ir uzmodinājis Jēzu, ko jūs esat nonāvējuši, To piekārdami pie koka. Dievs Viņu paaugstinājis sev pa labo roku par Valdnieku un Pestītāju, lai vestu Israēlu pie atgriešanās (196) un grēku piedošanas. Mēs esam šo vārdu liecinieki un arī Svētais Gars, ko Dievs devis tiem, kas Viņam paklausa.” Dzirdot šos bezbailīgi izteiktos vārdus, slepkavas iekaisa dusmās un nolēma savas rokas no jauna aptraipīt ar asinīm, nogalinot apustuļus. Viņi šo plānu jau apsprieda, bet kāds Dieva eņģelis iespaidoja Gamaliēla sirdi dot priesteriem sekojošu padomu: „Lieciet šos cilvēkus mierā un atlaidiet viņus. Ja šis ir cilvēku nodoms un darbs, tad tas iznīks, bet, ja tas ir no Dieva, tad jūs tos nevarēsiet iznīcināt; pielūkojiet, ka jūs vēl neuzskata par Dieva pretiniekiem.” Ļaunie eņģeļi centās pavadīt vadošos vīrus, lai tie apustuļus nogalinātu, bet Dievs sūtīja savu eņģeli, kas to novērsa, liekot kādam no pašu jūdu vadoņu vidus Viņa kalpus aizstāvēt. Apustuļu darbs vēl nebija pabeigts. Tiem vēl vajadzēja nonākt ķēniņu priekšā, lai liecinātu par Jēzu un to, ko viņi ir redzējuši un dzirdējuši.

Priesteri savus gūstekņus atlaida ne visai labprāt. Viņi tos vispirms šauta un pavēlēja vairs nerunāt Jēzus vārdā. „Tad viņi liksmi aizgāja no sinedrija, ka bija atzīti par cienīgiem Viņa Vārda dēļ ciest negodu. Un tie nemitējās Templī un pa mājām ik dienas mācīt un sludināt Jēzu Kristu.” Tā Dieva Vārds auga un arvien vairāk izplatījās. Mācekļi droši liecināja par to, ko paši bija redzējuši un dzirdējuši, un bieži vien Jēzus Vārdā veica varenus brīnumdarbus. Visu atbildību par Jēzus asinīm tie bezbailīgi uzvēla tiem, kas to tik labprāt bija uzņēmušies tajā brīdī, kad tiem tika dota vara pār Dieva Dēlu.

Es redzēju, ka Dieva eņģeļiem tika uzdots sevišķi rūpīgi sargāt svētās, svarīgās patiesības, kurām bija jāklūst par Kristus mācekļu (197) drošības enkuru uz paaudžu paaudzēm. Svētais Gars it īpaši dusēja uz apustuļiem, kas bija Kunga krustā sišanas, augšāmcelšanās un atvadīšanās tiešie liecinieki, kuri varēja pastāstīt par šiem svarīgajiem notikumiem, sniedzot cerību Israēlam. Visiem vajadzēja raudzīties uz pasaules Pestītāju kā uz savu vienīgo cerību, vajadzēja ievērot Dieva likumus un iet pa ceļu, kuru Viņš sagatavojis, upurēdams pats savu dzīvību. Es redzēju, cik gudri un saprātīgi Jēzus bija rīkojies, piešķirdams mācekļiem spēku turpināt to pašu darbu, kura dēļ jūdi Viņu tā ienīda un nogalināja. Kristus vārdā tiem tagad bija vara stāties pretī sātana darbiem. No Jēzus nāves un augšāmcelšanās laika notikumiem plūda gaismas un godības stari, uz mūžīgiem laikiem apstiprinot svēto patiesību, ka Viņš ir pasaules Pestītājs.

14. STEFANA NĀVE

Mācekļu skaits Jeruzalemē ievērojami vairojās, un Kristus sekotājiem sāka pievienoties daudzi priesteri. Ticības spēkā tautā lielas zīmes un brīnumdarbus veica Stefans. Redzot, ka pat priesteri novēršas no senajām tradīcijām, no upuru un ziedojumu pieņemšanas, par savu vienīgo upuri atzīstot Jēzu, jūdu līderi kļuva ārkārtīgi nikni. Bet, saņēmis spēku no augšienes, Stefans norāja neticīgos priesterus un tautas vadītājus, paaugstinot viņu priekšā Jēzu Kristu. Tie nespēja pretoties Stefana izrādītajai gudrībai un iespaidam, un redzēdami, ka pret viņa izteiktajiem argumentiem neko nevar iebilst, uzpirka dažus vīrus, lai tie ar zvērestu apliecinātu, ka ir dzirdējuši viņu zaimojam Mozus un Dievu. Tad tie sakūdīja ļaudis, satvēra Stefanu un ar viltus lieciniekiem apvainoja, ka viņš esot izteicies pret Templī un (198) bauslību. Tie apgalvoja, ka paši dzirdējuši viņu runājam, ka Nācarietis Jēzus pārgrozišot Mozus ieviestos ieradumus.

Kad Stefans stāvēja savu tiesnešu priekšā, viņa sejas izteiksme atklāja Dieva godības gaismu. „Un visi, kas sēdējasinedrijā, skatījās uz viņu un redzēja viņa vaigu līdzināties

eņģeļa vaigam.” Uzaicināts atbildēt uz tam izteiktajiem apvainojumiem, viņš iesāka ar Mozu un praviešiem, atkārtoja visu Israēla bērnu vēsturi un Dieva rīcību ar tiem, parādot, kā par Kristu jau iepriekš runāts pravietojumos. Viņš atgādināja notikumus ar Tempļa celtniecību un paziņoja, ka Dievs nemājo rokām taisītos dievnamos. Jūdi Templi burtiski dievināja, un visi izteikumi pret šo celtni viņos izraisīja lielāku sašutumu, nekā ja tie būtu vērsti pret Dievu. Kad Stefans runāja par Kristu un atsaucās uz Templi, tas redzēja, kā lausītāji noraida viņa teiktos vārdus, tāpēc bez bailēm tos norāja: „Jūs stūrgalvj, ar nešķīstām sirdīm un nedzirdīgām ausīm, jūs vienmēr pretojaties Svētajam Garam.” Tie ievēroja savas reliģijas ārējās formas, bet viņu sirdis bija samaitātas un pilnas ar nāvīgu ļaunumu. Stefans tiem norādīja uz viņu tēvu nežēlīgo izturēšanos pret praviešiem un paziņoja, ka tie, kurus viņš tagad uzrunā, ir izdarījuši daudz lielāku grēku, atmetot un piesitot krustā Jēzu Kristu. „Kuru no praviešiem jūsu tēvi nav vajājuši? Viņi ir nonāvējuši tos, kas iepriekš sludinājuši Taisnā nākšanu, kura nodevēji un slepkavas jūs tagad esat kļuvuši.”

Kad tika izteiktas šīs skaidrās, griezīgās patiesības, priesteri un tautas virsnieki vairs nevarēja valdīties un, zobus griezdami, metās virsū Stefanam. „Bet viņš, Svētā Gara pilns, skatījās uz debesīm un redzēja Dieva godību”, un sacīja: „Lūk, es redzu debesis atvērtas un Cilvēka Dēlu stāvam pie (199) Dieva labās rokas.” Tomēr ļaudis vairs viņā neklausījās. „Tie, skaļā balsī brēkdami, aizsedza savas ausis un visi kopā viņam uzbruka, un, izgrūduši no pilsētas ārā, nomētāja ar akmeņiem.” Bet Stefans, ceļos nometies, skaļā balsī sauca: „Kungs, nepielīdzini tiem šo grēku!”

Es redzēju, ka Stefans bija garīgi spēcīgs Dieva vīrs, īpaši izredzēts, lai izpildītu svarīgu uzdevumu draudzē. Sātans par viņa nāvi gaviļēja, apzinoties, cik ļoti šo zaudējumu pārdzīvos mācekļi. Bet ienaidnieka prieki tomēr bija īsi, jo Stefana nāves liecinieku pulkā atradās kāds, kuram bija nolēmis atklāties pats Jēzus. Sauls nepiedalījās Stefana nomētāšanā ar akmeņiem, tomēr piekrita tā nāvei. Viņš bija dedzīgs draudzes vajātājs, tvarstot ticīgos, uzmeclējot tos viņu namos un nododot tālāk citiem, kas tos nogalināja. Sauls bija apdāvināts un izglītots; viņa dedzības un zināšanu dēļ jūdi to ļoti augstu vērtēja, kamēr daudzi Kristus mācekļi no tā baidījās. Viņa spējas visai efektīvi izlietoja sātans, cenšoties virzīt uz priekšu savu sacelšanos pret Dieva Dēlu un tiem, kas Jēzum ticēja. Bet Dievs spēj salauzt lielā ienaidnieka varu un atbrīvot tos, kurus velns sagūstījis. Kristus bija izvēlējies Sauļu kā „izredzētu ieroci”, lai tas pasludinātu Viņa vārdu, stiprinātu mācekļus darbā un pienākumus draudzē veiktu vēl labāk kā Stefans. (200)

15. Saula atgriešanās

Kad Sauls ceļoja uz Damasku, vezdams sev līdzī vēstuli, kas tam deva tiesības arestēt visus vīriešus un sievietes, kuri sludināja par Jēzu, lai tos saistītus nosūtītu uz Jeruzalemi, viņu liksmodamies pavadīja ļaunie eņģeļi. Tad pēkšņi atspīdēja spoža gaisma no debesīm, kas šiem eņģeļiem lika bēgt, bet Sauls pats pakrita pie zemes un izdzirda balsi: „Saul, Saul, kāpēc tu Mani vajā?” Uz savu jautājumu: „Kas Tu esi, Kungs?” tas saņēma atbildi: „Es esmu Jēzus, ko tu vajā: tev grūti nāksies pret dzenuli spārdīt.” Pēc tam Kungs vēl sacīja: „Celies un ej pilsētā, un tev pateiks, kas tev jādara.”

Vīri, kas ceļoja kopā ar viņu, no uztraukuma zaudēja valodu; tie balsi gan dzirdēja, bet nevienu neredzēja. Kad gaisma nozuda un Sauls piecēlās no zemes un atvēra acis, viņš saprata, ka vairs pilnīgi neko neredz. No Debesīm nākošā godības gaisma viņu bija padarījusi aklu. Pavadoņi to paņēma pie rokas un ievēda Damaskā, kur viņš, tāds neredzīgs, pavadīja trīs dienas un neko ne ēda, ne dzēra. Tad Kungs sūtīja savu eņģeli

tieši pie viena no tiem vīriem, kurus Sauls bija cerējis sagūstīt, un tam atklāsmē lika iet uz tā saukto Taisno ielu, lai viņš tur Jūdas namā uzmeklētu tarsieti, vārdā Sauls, jo „viņš lūdz Dievu un parādībā ir redzējis vīru, vārdā Ananija, ieejam un tam rokas uzliekam, lai tas atkal kļūtu redzīgs.”

Ananija baidījās, ka te varētu būt kāda kļūda un sāka Kungam skaidrot, ko viņš par Sauļu bija dzirdējis. Bet Kungs tam sacīja: (201) „Ej, jo viņš Man ir izredzēts ierocis nest Manu Vārdu tautu, ķēniņu un Israēla bērnu priekšā; jo Es viņam rādišu, cik daudz tam Mana Vārda dēļ jācieš.” Tad Ananija paklausīja Kunga norādījumam, iegāja minētajā namā un, savas rokas tam uzlicis, sacīja: „Brāli Saul, Kungs Jēzus, kas tev parādījies ceļā, pa kuru tu nāci, mani sūtījis, lai tu atkal kļūtu redzīgs un pilns Svētā Gara.”

Sauls tūlīt kļuva redzīgs, piecēlās un tapa kristīts. Pēc tam viņš sinagogā mācīja, ka Jēzus tiešām ir Dieva Dēls. Visi, kas to dzirdēja, jutās pārsteigti un jautāja: „Vai viņš nav tas, kurš Jeruzalemē vajājis visus, kas piesauc šo Vārdu, un vai viņš nav tāpēc šurp nācis, lai tos saistītus vestu pie augstajiem priesteriem?” Bet Sauls ar katru dienu kļuva arvien spēcīgāks, radot jūdus lielu neizpratni. Tiem atkal bija jaunas nepatīkšanas. Šī vīra nostāja pret Jēzu un dedzība, vajājot un nododot nāvei ikvienu, kas ticēja Viņa Vārdam, visiem bija labi zināma, tāpēc tā apbrīnojamā atgriešanās daudzus pārliecināja, ka Jēzus ir Dieva Dēls. Svētā Gara spēkā Sauls tagad atstāstīja savus nesenos piedzīvojumus, kā tas bija vajājis, gūstījis un licis cietumā gan vīriešus, gan sievietes, bet tad, ceļā uz Damasku, pēkšņi to apturējusi liela gaisma no debesīm, tam atklājies pats Jēzus un pārliecinājies, ka Viņš ir Dieva Dēls.

Tik drosmīgi runādams par Jēzu, Sauls atstāja spēcīgu iespaidu. Viņš labi pazina Rakstus, un tagad, pēc atgriešanās, pravietojumus par Jēzu izprata dievišķā gaismā, kas tam ļāva skaidri un droši runāt par patiesību un labot agrākos aplamos izskaidrojumus. Svētā Gara spēkā viņš nevainojamā, (202) pārliecinošā veidā savus klausītājus izvadīja cauri pravietojumiem līdz Kristus Pirmajai adventei un apliecināja, ka viss Rakstos teiktais par Viņa ciešanām, nāvi un augšāmcelšanos tagad ir piepildījies. Jūdi nolēmja pāvilu nogalināt

16. Jūdi nolēmja Pāvilu nogalināt

Kad augstie priesteri un tautas virsnieki redzēja, kādu iespaidu atstāj Pāvila atstāstītie piedzīvojumi, tie sāka viņu ienīst. Kad tie vēroja, cik drosmīgi viņš liecina par Jēzu un kā Kristus vārdā veic dažādus brīnumdarbus, kā ļaužu masas to uzklausa un novēršas no viņu tradīcijām, uzskatot jūdu vadoņus par Dieva Dēla slepkavām, viņi iedegās dusmās un sapulcējās apspriesties, kā vislabāk rīkoties, lai novērstu tautas uztraukumu, līdz beidzot nonāca pie secinājuma, ka visdrošāk būtu Pāvilu nodot nāvei. Bet Dievs zināja viņu nodomus, tāpēc sūtīja eņģeļus to apsargāt, lai tas varētu dzīvot un izpildīt savu uzdevumu.

Sātana vadīti, neticīgie jūdi dienām un naktīm sargāja Damaskas vārtus, lai, Pāvilam pa tiem izejot, viņi varētu to nogalināt. Tomēr Pāvils tika informēts, ka tie tīko pēc viņa dzīvības, tāpēc mācekļi to naktī grozā nolaida zemē pār pilsētas mūri. Tā sātana plāns cieta neveiksmi, bet jūdi, redzot, ka viņu nodoms nepiepildās, jutās apkaunoti un visai nikni.

Pēc tam Pāvils aizgāja uz Jeruzalemi, lai satiktos ar mācekļiem, bet tie visi no viņa baidījās, jo nespēja ticēt, ka tas būtu kļuvis par Kristus sekotāju. Līdz ar to izveidojās situācija, ka laikā, kad jūdi Damaskā tikoja pēc viņa dzīvības, arī paša brāļi to nevēlējās pieņemt. Barnaba to saprata un kopā ar viņu devās pie apustuļiem, pastāstot tiem, (203) kā Pāvils uz Damaskas ceļa ir saticis Kungu un pēc tam pilsētā droši sludinājis Jēzus

vārdā.

Tomēr sātans skubināja jūdus Pāvilu iznīcināt, tāpēc Jēzus tam lika Jeruzalemi atstāt. Kopā ar Barnabu viņi apmeklēja vairākas pilsētas, sludinot par Jēzu un darot brīnumus, kā rezultātā daudzi atgriezās. Kad tika dziedināts kāds vīrs, kurš bija tizls kopš dzimšanas, elkiem kalpojošie neticīgie ļaudis tiem vēlējās upurēt kā dieviem. Pāvils jutās apbēdināts un centās paskaidrot, ka viņš ar savu līdzstrādnieku ir tikai cilvēki, ka jāpielūdz ir vienīgi Dievs, kas radījis debesis, zemi, jūru un visu, kas tur atrodas. Tā Pāvils ļaužu priekšā paaugstināja dzīvo Dievu, bet tik tikko spēja tos no tāda nodoma atturēt. Tiem līdz ar to radās pirmais priekšstats par ticību patiesajam Dievam, kā Viņu pielūgt un pagodināt, tomēr tajā pašā laikā sātans pamudināja neticīgos jūdus no citām pilsētām iet Pāvilam pa pēdām un izpostīt visu labo, ko viņš bija paveicis. Izplatot nepatiesas ziņas, šie jūdi tā uztrauca elku pielūdzējus, ka viņu apbrīna un dievināšana pārvērtās naidā, un ļaudis, kas tikai pirms Īsa brīža bija gatavi mācekļiem upurēt, Pāvilu nomētāja ar akmeņiem un izvilka ārā no pilsētas, domādami, ka tas ir miris. Bet, kad ticīgie stāvēja un Pāvilu apraudāja, viņš, tiem par lielu prieku, piecēlās un kopā ar visiem iegāja pilsētā.

Un kādā citā reizē, kad Pāvils ar Siļu sludināja Jēzu, tiem sekoja viena sieviete, kura nodarbojās ar zīlēšanu, un skaļā balsī sauca: „Šie cilvēki ir visaugstākā Dieva kalpi, kas jums sludina pestīšanas ceļu.” Tā viņa no tiem neatstājās vairākas dienas, par ko Pāvils jutās apbēdināts, jo ar savām kliegām tā ļaudis novērsa no patiesības. Liekot viņai tā rīkoties, sātānam bija mērķis radīt cilvēkos nepatiku un tādā veidā (204) iznīcināt mācekļu iespaidu. Beidzot Pāvils neizturēja un, garā iekarsis, pagriezās un ienaidnieka eņģeli apsauca: „Jēzus Kristus vārdā es tev pavēlu no tās iziet!” Un ļaunais gars to atstāja.

Kad sieviete, skaļi kliegādama, sekoja mācekļiem, viņas kungiem tas patika, bet tagad, kad ļaunais gars to atstāja un tā kļuva par pazemīgu Kristus mācekli, tie palika dusmīgi. Ar zīlēšanu tā viņiem bija pelnījusi daudz naudas, bet nu cerības uz šiem ienākumiem bija zudušas. Sātāns savu mērķi bija sasniegjis, un tā kalpi sagrauba Pāvilu un Siļu un vilka tos uz tirgus laukumu pie pilsētas pārvaldniekiem un tiesnešiem, sakot: „Šie cilvēki ir jūdi un rada nemieru mūsu pilsētā.” Tad pret tiem nostājās arī ļaudis; pārvaldnieki noplēsa viņiem drēbes un lika tos šaust. Vairākkārt situācija, tie viņus ielika cietumā, pavēlot uzraugam tos rūpīgi apsargāt, bet tas, tādu norādījumu saņēmis, iemeta mācekļus dziļākajā nodalījumā un viņu kājas vēl nostiprināja siekstā. Tomēr Kunga eņģeļi tos pavādīja arī aiz cietuma mūriem, izvērsot šo ieslodzījuma laiku Dievam par godu, lai ļaudis redzētu, ka te darbojas Dievs, ka Viņš ir kopā ar saviem izredzētajiem kalpiem.

Ap pusnakti, kad Pāvils ar Siļu lūdza un dziesmās slavēja Kungu, pēkšņi notika liela zemestrīce, tā ka pat cietuma pamati nodrebēja. Man tika rādīts, ka Dieva eņģelis tiem tūlīt atrasisīja un noņēma visas važas; bet cietuma uzraugs, pamodies un redzot durvis atvērtas, ļoti izbijās. Tas domāja, ka cietumnieki būs izbēguši un viņš tagad tiks sodīts ar nāvi. Kad viņš jau gribēja pats sevi nogalināt, Pāvils skaļā balsī sauca: „Nedari sev nekā ļauna, jo mēs visi esam šeit!” (205)

Šajā brīdī Dieva spēks pārliecināja cietuma uzraugu. Saucot, lai kāds parūpējas par gaismu, tas drebēdams ieskrēja iekšā un nometās pie Pāvila un Silas kājām; pēc tam izveda viņus ārā un jautāja: „Kungi, kas man jādara, lai es tiktu glābts?” Viņi tam atbildēja: „Tici uz Kungu Jēzu, tad tu un tavs nams tiksiet pestīti.” Cietuma uzraugs tūlīt saaicināja kopā visus savas mājas ļaudis, un Pāvils tiem sludināja par Jēzu. Tādā veidā Dievs šo cilvēku savienoja ar viņa brāļiem. Tas nomazgāja cietumnieku brūces un kopā ar visu saimi tika kristīts tajā pašā naktī. pēc tam viņš tos pabaroja un kopā ar saviem

piederīgajiem priecājās, ka ir kļuvuši ticīgi.

Apbrīnojamās jaunās vēstis par Dieva spēka atklāšanos, atverot cietuma durvis, un par uzrauga un viņa ģimenes atgriešanos ātri izplatījās visā apkārtnē. Pilsētas pārvaldnieki, to dzirdot, izbijās un sūtīja cietuma uzraugam ziņu, lai tas Pāvilu un Sīļu atbrīvo un ļauj tiem iet. Tomēr Pāvils nevēlējās cietumu tā slepus atstāt, viņš nebija ar mieru, ka apbrīnojamā Dieva spēka atklāšanās tiktu vienkārši noklusēta, tāpēc sūtņiem sacīja: „Tie mūs, romiešus, bez tiesas sprieduma, visiem redzot, ir šautuši un iemetuši cietumā; un tagad tie mūs slepeni izmet? Tā nē; lai viņi paši nāk un mūs izved.” Kad šie vārdi tika atstāstīti pilsētas pārvaldniekiem un kļuva zināms, ka apustuļi ir Romas pilsoņi, tie izbijās, ka netaisnās rīcības dēļ var tikt apsūdzēti pie ķeizara. Viņi steigšus atnāca un atvainojās, izveda tos no cietuma un lūdza atstāt pilsētu. (206)

17. Pāvils apmeklē Jeruzalemi

Pēc savas atgriešanās Pāvils apmeklēja Jeruzalemi un sludināja tur par Jēzu un Viņa žēlastības brīnumiem. Viņš stāstīja par apbrīnojamo pārmaiņu savā dzīvē, kas priesterus un tautas vadoņus tā saniknoja, katie vēlējās tam atņemt dzīvību. Tad, kādā lūgšanas brīdī, Jēzus tam atkal parādījās atklāsmē un sacīja: „Steidzies ātri prom no Jeruzalemes, jo viņi nepieņems liecību par Mani!” Uz to Pāvils atbildēja: „Kungs, viņi zina, ka es esmu apcietinājis un licis šaust sinagogās tos, kas tic uz Tevi. Un, kad Tava liecinieka Stefana asinis tika izlietas, arī es pats tur stāvēju klāt, tas man bija pa prātam, un es sargāju drēbes tiem, kas viņu nonāvēja.” Apustulis vēl domāja, ka Jeruzalemes jūdi nenoraidīs viņa liecību, apdomāsies un sapratīs, ka tāda liela pārmaiņa ar viņu varēja notikt vienīgi Dieva spēkā. Bet atkārtotā Jēzus pavēle bija vēl noteiktāka nekā iepriekš: „Dodies ceļā, jo Es tevi sūtīšu tālās pagānu zemēs!”

Atrodoties prom no Jeruzalemes, Pāvils uzrakstīja daudzas vēstules un izsūtīja tās uz dažādām vietām, atstāstot savu piedzīvojumu un nododot spēcīgu liecību. Bet bija ļaudis, kas šo vēstuļu iespaidu centās iznīcināt. Tie gan atzina, ka vēstules ir svarīgas un spēka pilnas, bet tūlīt uzsvēra, ka, personīgi klātesot, apustulis pats esot vājš un viņa runa nenozīmīga.

Īstenībā Pāvils bija ļoti izglītots, un viņa gudrība un izturēšanās klausītājus vienkārši valdzināja. Mācīti vīri parasti priecājās par viņa atziņu bagātību, un daudzi no tiem sāka ticēt Jēzum. Stāvot ķēniņu un lielu ļaužu pulku priekšā, apustulis spēja izteikties ar tādu daiļrunību, ka visus it kā aizrāva sev līdzī. Tas ļoti kaitināja priesterus un tautas virsniekus. Viņš (207) bez pūlēm varēja risināt visdziļākās pārdomas un, paceļoties kopā ar klausītājiem atziņu augstumos, sniegt tiem priekšstatu par bagāto Dieva žēlastību un apbrīnojamo Kristus mīlestību, bet pēc tam atkal nolaisties līdz vienkāršās tautas izpratnes līmenim un visiespaidīgākajā veidā atstāstīt savu piedzīvojumu, kas ļaudis pamodināja vēlēšanos kļūt par Kristus mācekļiem.

Pienāca brīdis, kad Kungs atkal parādījās Pāvilam, sakot, ka tam jādodas uz Jeruzalemi un tur jātiek saistītam un jācieš Viņa Vārda dēļ. Lai gan pēc tam apustulim ilgu laiku nācās pavadīt kā cietumniekam, tomēr Kungs viņu vēl arvien izlietoja savā īpašajā darbā. Viņa saitēm vajadzēja kļūt par īpatnēju palīgīdzekli, lai izplatītu vēsti par Kristu un pagodinātu Dievu. Kad centienos viņu notiesāt, apustulis tika sūtīts no pilsētas uz pilsētu, viņam bija iespēja liecināt par Kungu un atstāstīt savus interesantos atgriešanās piedzīvojumus valdības pārstāvju un ķēniņu priekšā, lai tie nevarētu aizbildināties, ka par Jēzu neko nav zinājuši. Tūkstoši sāka Viņam ticēt un priecājās, nesot Kristus Vārdu. Es redzēju, ka sevišķs Dieva nodoms piepildījās Pāvila jūras ceļojuma laikā, jo Kungs vēlējās, lai kuģa ļaudis kļūtu par lieciniekiem kopīgi piedzīvotajās Dieva spēka

atklāsmēs, lai, klausoties apustuļa mācībās un redzot viņa veiktos brīnumdarbus, arī pagāni dzirdētu par Jēzu un tiem būtu iespēja atgriezties. Ķēniņi un valdnieki apbrīvoja viņa loģisko pierādījumu spēku un, kad tas, Svētā Gara pārņemts, dedzīgi sludināja par Kristu un atstāja savus interesantos personīgos piedzīvojumus, tie nonāca pie secinājuma, ka Jēzus ir bijis Dieva Dēls. Kamēr daži, klausoties Pāvilu, pārsteigti brīnījās, viens no tiem izsaucās: „Tu gandrīz mani pārlicini kļūt par kristietī!” Tomēr daudzi, kas viņu klausījās, pārdomas par dzirdēto (208) atlika uz vēlāku laiku. Palaiduši garām izdevību, kad tie jutās garā aizkustināti, viņi to zaudēja uz visiem laikiem, jo sātans šo vilcināšanos izmantoja, lai viņu sirdis padarītu vēl cietākas nekā iepriekš. Man tika rādīts, kā sātans pūlējās, vispirms padarot jūdus aklus, lai tie Jēzu nepieņemtu par savu Pestītāju, un pēc tam, apskauzdami Viņu par varenajiem brīnumdarbiem, sāktu tīkot pēc Tā dzīvības. Velns iegāja kādā no Kristus sekotājiem un lika tam Viņu nodot ienaidnieku rokās, lai tie dzīvības un godības Lielkungu piesistu krustā.

Pēc Jēzus augšāmcelšanās jūdi, cenšoties noslēpt šo faktu un pierunājot romiešu sargus sniegt nepatiesas ziņas, savu vainu arvien vairāk padziļināja. Tomēr patiesība par Jēzus augšāmcelšanos bija divkārt nodrošināta, jo kopā ar Viņu no kapiem iznāca vesels pulks liecinieku. Kamēr Jēzus pēc augšāmcelšanās parādījās saviem mācekļiem un tad vairāk kā piecsimt ticīgajiem vienā reizē, tikmēr tie, kas no mirušiem piecēlās reizē ar Viņu, par Tā augšāmcelšanos liecināja daudziem jo daudziem.

Sātans pamudināja jūdus sacelties pret Dievu, lai tie neatzītu Viņa Dēlu un aptraipītu savas rokas ar Tā dārgajām asinīm. Neskatoties uz visiem spēcīgajiem pierādījumiem, ka Jēzus ir Dieva Dēls, pasaules Pestītājs, tie nevienu no tiem nepieņēma un Viņu nogalināja. Līdzīgi sātānam pēc tā krišanas, viņu vienīgā cerība un mierinājums izpaudās centienos pārspēt Dieva Dēlu. Turpinot šo pretestību, tie tagad vajāja un nodeva nāvei Kristus mācekļus. Nekas viņu ausīm nebija tik nepatīkams kā krustā piesistā Jēzus vārds, tāpēc tie bija apņēmušies neuzklausīt nekādus argumentus, kas liecinātu Viņam par labu. Kad Svētā Gara spēkā Stefans minēja varenus pierādījumus par to, ka Jēzus (209) ir Dieva Dēls, tie ar rokām aizspieda sev ausis, lai tikai netiktu pārlicināti. Ta sātans Jēzus slepkavas turēja cieši savā pakļautībā. Darot ļaunu, tie paši sevi bija nodevuši ienaidnieka rokās, lai velns tos varētu izlietot, sagādājot nepatīkšanas un grūtības Kristus sekotājiem. Sātans jūdus izmantoja, arī sakūdot pagānus pret Jēzu un Viņa piekritējiem. Tomēr Dievs mācekļiem darbā sūtīja palīgā eņģeļus, lai tos stiprinātu liecināt par to, ko viņi ir redzējuši un dzirdējuši, un lai beidzot savu nelokāmo nostāju viņi apliecinātu paši ar savām asinīm.

Sātans priecājās, ka jūdi atradās pilnīgā viņa varā. Tie joprojām turpināja praktizēt ierastās ceremonijas un pienest upurus, kas tagad bija zaudējuši jebkādu nozīmi. Kad Jēzus, jau pie krusta karājoties, izsaucās: „Viss piepildīts!”, Tempļa priekšskars pārplīsa no augšas līdz apakšai, rādot, ka Dievs šajā vietā vairs nesatiksies ar priesteriem, lai pieņemtu viņu pienestos upurus, un liecinot, ka šķirošā siena starp jūdu tautu un pagāniem tagad ir nojaukta. Jēzus sevi bija upurējis par visiem cilvēkiem, un, lai izglābtos, visiem vajadzēja uzticēties Viņam kā vienīgajam grēku upurim un pasaules Glābējam.

Kad, Jēzum atrodoties pie krusta, kareivji ar šķēpu iedūra sānos, no turienes iztecēja asinis un ūdens. Asinis lija, lai nomazgātu grēkus tiem, kas tic Viņa Vārdam, bet ūdens norādīja uz dzīvības ūdeni, kas nāk no Jēzus un sniedz dzīvību ikvienam ticīgam cilvēkam.

18. LIELĀ ATKRIŠANA

Atklāsmē es tiku pārcelta laikā, kad kristiešus nežēlīgi vajāja un iznīcināja elkiem kalpojošie pagāni. Asinis tecēja straumēm. Bez žēlastības tika nogalināti gan vienkāršie ļaudis, gan arī ievērojami un izglītoti cilvēki. Turīgas dzimtas nonāca trūkumā tikai tāpēc, ka nevēlējās atteikties no savas reliģijas. Tomēr, neskatoties uz visām ticīgo piedzīvotajām vajāšanām un ciešanām, viņi savas pārlicības standartu neizmainīja, bet saglabāja to tīru un nevainojamu. Es redzēju, kā sātans par viņu mokām liksmojās un gavilēja, turpretī Dievs šos uzticīgos mocekļus novērtēja ar vislielāko atzinību. Šajā briesmu pilnajā laikā dzīvojošos kristiešus Kungs ļoti mīlēja, jo tie Viņa Vārda dēļ bija gatavi uz visu, un katra piedzīvotā netaisnība, katra pārestība tikai vairoja viņu algu Debesīs.

Lai gan sātans par viņu ciešanām priecājās, tomēr nebija apmierināts, jo gribēja valdīt ne tikai pār ticīgo cilvēku miesu, bet arī pār prātu un sirdsapziņu. Tomēr visi pārdzīvojumi un ciešanas tos veda arvien tuvāk Kungam, liekot vairāk mīlēt arī vienam otru, daudz uzmanīgāk izturēties un baidīties kaut kādā veidā apbēdināt Jēzu.

Velns ļoti vēlējās, lai tie izpelnītos Dieva nepatiku, jo tad zaudētu savu spēku, drosmi un izturību, tomēr, lai gan tūkstoši tika nogalināti, viņu vietā vienmēr nāca citi, un sātans bija spiests noskatīties, kā sarūk viņa pavalstnieku skaits, kuri, neskatoties uz vajāšanām un nāvi, mira ka Jēzus Kristus mūžīgās valstības pilsoņi. Tāpēc ienaidnieks, meklējot sekmīgākas cīņas metodes pret Dieva pārvaldi un draudzi, izstrādāja jaunus plānus, liekot elkus pielūdzošajiem pagāniem daļēji pieņemt arī kristīgo pārlicību. Tie tagad apliecināja ticību Kristus krusta nāvei (211) un augšāmcelšanās notikumiem, vēlēdamies pievienoties Jēzus sekotājiem bez jebkādas sirds pārmaiņas. Ak, kas tās bija par briesmām draudzei! Sākās garīgu ciešanu laiks. Daži domāja, ka neliela piekāpšanās un savienība ar elku pielūdzošajiem, kas jau pa daļai bija pieņēmuši kristīgo ticību, būs līdzeklis viņu pilnīgai atgriešanai. Bet sātans tā centās sagrozīt Bībeles mācības.

Es redzēju, ka beidzot standarts arī tika izmainīts un tad pagāni pievienojās kristiešiem. Lai gan šie elku pielūdzoši apliecināja, ka ir atgriezti, tomēr sev līdzī draudzē ienesa agrākās dievkalpošanas formas, izmainot vienīgi pielūgsmes objektus uz dažādu svēto un pat Jēzus un Viņa mātes attēliem. Tā kā Kristus sekotāji pakāpeniski ar tiem savienojās, kristīgā reliģija kļuva arvien korumpētāka, un draudze pazaudēja savu skaidrību un spēku. Daži tomēr no tādām saistībām atteicās; tie saglabāja tīru mācību un kalpoja vienīgi patiesajam Dievam. Viņi nevēlējās zēmoties nekādu attēlu priekšā, ne pēc tā, kas augšā debesīs, ne pēc tā, kas apakšā virs zemes.

Par saviem panākumiem sātans ļoti priecājās un skubināja atkritušo baznīcu izlietot varu, lai tos, kas atzina tikai skaidru, tīru reliģiju, nostādītu piespiedu izvēles priekšā: vai nu pievienoties tās ceremonijām un pielūgt attēlus, vai arī mirt. Pret Kristus draudzi no jauna iedegās vajāšanu ugunis, un miljoniem ļaužu tika bez žēlastības nogalināti. Radušos stāvokli man attēloja sekojošā veidā: Liels pulks pagānu elku pielūdzošu nesa melnu karogu, uz kura bija saules, mēness un zvaigžņu attēli. Šie ļaudis šķita visai nikni un nežēlīgi. Pēc tam man tika parādīta otra grupa ar tīru baltu karogu, uz kura bija rakstīts: „Svēts un šķīsts Kungam.” Viņu sejas izteiksme pauda nelokāmu apņemšanos un uzticību Debesīm. (212) Tad es redzēju, kā elku pielūdzoši tiem uzmācās un notika liela asinsizliešana. Kristieši viņu priekšā it kā izkusa, tomēr kļuva arvien vienotāki savā starpā un vēl stingrāk turēja savu karogu. Kad daudzi krita, citi ap karogu nostājās viņu vietā.

Es redzēju, kā elku pielūdzoši pēc tam savā starpā apspriedās. Nespējot kristiešus tā atklāti uzveikt, tie saskaņoja kādu citu plānu. Viņi savu karogu nolaida zemāk un stingri

stāvošajiem, uzticīgajiem ļaudīm tuvojās ar zināmu priekšlikumu. No sākuma tas tika pilnībā noraidīts, bet tad jau kristieši sāka savā starpā apspriesties. Daži ieteica, ka arī viņiem savs karogs jānolaiz zemāk un, lai glābtu dzīvību, jāpieņem izteiktais priekšlikums, bet vēlāk, kad tie kļūšot stiprāki, karogu starp pagāniem atkal no jauna varēšot pacelt. Atsevišķi vīri tomēr tam nepiekrita un labāk vēlējās mirt ar karogu rokās, nekā to nolaist pusmastā. Tad es redzēju daudzus karogu nolaižam un pievienojamies pagāniem, bet uzticīgie un pastāvīgie to atkal satvēra un nesa augstu paceltu. Tādā veidā liels skaits no grupas ar balto karogu pakāpeniski to atstāja un piebiedrojās elku kalpiem zem melnā karoga, lai kopā ar tiem vajātu baltā karoga nesējus. Daudzi tika nogalināti, tomēr baltais karogs arvien bija augstu pacelts un atradās ticīgi ļaudis, kas ap to pastāvīgi pulcējās.

Jūdi, kas sākumā pamodināja pagānu dusmas pret Jēzu, nepalika nesodīti. Kad Pilāts tiesas zālē vilcinājās Jēzu pazudināt, satrakotais pūlis bija kļēdzis: „Viņa asinis lai nāk pār mums un mūsu bērniem!” Šis briesmīgais lāsts, kuru jūdi kā tauta bija izsaukuši paši pār savu galvu, nekavējoties sāka piepildīties. Gan pagāni, gan tā saucamie kristieši tagad kļuva par viņu ienaidniekiem. Savā dedzībā par Kristu, (213) kuru jūdi bija piesituši krustā, vārda kristieši domāja, ka, jo vairāk ciešanu tie viņiem sagādās, jo tas būs Dievam patīkamāk. Tāpēc daudzi neticīgie jūdi tika nogalināti, bet citi dzenāti no vienas vietas uz otru un visdažādākajos veidos sodīti.

Kristus un Viņa mācekļu asinis, kurus tie nogalināja, tagad bija uz viņiem, un tos piemeklēja visdrausmīgākās sodības. Viņiem pa pēdām sekoja Dieva lāsts, tāpēc tie starp pagāniem un vārda kristiešiem kļuva par sakāmvārdu un izsmiekla objektu. Tie tika atstumti, neieredzēti un pazemoti, it kā visur sev līdzīgu nestu Kaina zīmi. Tomēr es redzēju, ka Dievs šo tautu apbrīnojamā veidā ir saglabājis, izkaisot pa visu pasauli, lai, skatoties uz to, ikvienam Zemes iedzīvotājam būtu iespēja pārliecināties par īpašā lāsta sekām. Es redzēju, ka Dievs jūdus kā tautu ir atmetis, tomēr atsevišķi pārstāvji no viņiem vēl atgriezīsies un sapratīs, ka par tiem izteiktie pravietojumi tieši tā arī ir piepildījušies. Tie pieņems Jēzu kā pasaules Pestītāju un atzīs savas tautas lielo grēku, Viņu atmetot un piesitot krustā. tā nodomi neizdevās, bet tuvojoties cilvēkiem, viņš ir guvis daudz labākas sekmes. Kristietība tagad ir kļuvusi visai samaitāta. Pāvesti un priesteri ir uzdrīkstējušies ieņemt augstas goda vietas un mācīt ļaudis, lai tie grēku piedošanu meklētu pie viņiem un nevis pie Kristus. (214)

Vienkāršā tauta būtībā tika pievilta. Ļaudīm stāstīja, ka pāvesti un priesteri pārstāv Kristus, lai gan patiesībā tie darbojās kā sātana aģenti un visi, kas viņu priekšā zemojās, pielūdza ļauno ienaidnieku. Ļaudis sev pieprasīja Bībeli, bet priesteri uzskatīja, ka ir pārāk bīstami atļaut viņiem pašiem to lasīt, jo tad tie saņemtu gaismu, kas atmaskotu viņu reliģisko vadītāju grēkus. Tauta tika mācīta katru šo krāpnieku teikto vārdu pieņemt kā padomu no Kunga; tie pār citu sirdsapziņu izrādīja tādu varu, kāda drīkstētu būt vienīgi Dievam. Ja kāds uzdrošinājās rīkoties pēc savas pārliecības, pret to iedegās tāds pats naidis, ar kādu sātans un jūdi vērsās pret Jēzu; varas pārstāvji vienkārši slāpa pēc šo cilvēku asinīm.

Man tika rādīts īpašs sātana gaviļu laiks, kad briesmīgā veidā nogalināja neskaitāmu daudzumu ticīgo vienīgi tāpēc, ka tie vēlējās saglabāt skaidru un tīru reliģiju. Bībeli ienīda un pūlējās to pilnīgi iznīcināt. Piedraudot ar nāvi, ļaudīm aizliedza to lasīt, un ikvienu tās kopiju, kuru varēja atrast, nekavējoties sadedzināja. Tomēr Dievs par savu Vārdu sevišķi rūpējās. Viņš To pasargāja. Kaut arī atsevišķos laika posmos vairs bija saglabājušies tikai daži Bībeles noraksti, Kungs tiem neļāva pazust, lai pēdējās dienās Svētie Raksti tiktu tā pavairoti, ka tos varētu iegādāties katra ģimene. Es redzēju, ka dienās, kad bija atlikušas tikai nedaudzas kopijas, vajātie Jēzus sekotāji Bībeli ļoti

vērtēja. Parasti to lasīja lielā slepenībā, un tie, kam bija šī augstā priekštiesība, pēc tam jutās tā, it kā būtu sarunājušies ar Dievu, ar Viņa Dēlu Jēzu un mācekļiem. Daudziem tomēr par tādu svētīgu iespēju nācās samaksāt ar savu dzīvību. Ja viņus atklāja, tad vai nu veda uz ešafotu, vai piesēja pie moku staba, vai arī iemeta cietumā, lai tur nomirtu bada nāvē. (215)

Sātans vairs nevarēja izjaukt atpestīšanas plānu. Jēzus jau bija piesists krustā un trešajā dienā atkal cēlies augšā. Tāpēc velns tagad saviem eņģeļiem sacīja, ka viņš šos notikumus – krustā sišanu un augšāmcelšanos – izmantošot sev par labu. Viņam nebija nekas pretī, ka kristieši jūdu ceremoniālos likumus līdz ar Jēzus nāvi uzskata par spēku zaudējušiem, ja vien izdotos tos pārliecināt, ka arī desmit baušļi pēc Kristus nāves vairs nevienam nav saistoši.

Es redzēju, ka daudzi pavisam viegli padevās šim sātana viltum, bet, redzot kā svētie Dieva likumi tagad tiek mīdīti kājām, Debesu iemītniekus pārņēma sašutums. Viņi tāpat kā Jēzus pazina baušļu raksturu un zināja, ka Dievs tos nekad neizmainīs un neatcels. Cilvēku bezcerīgais stāvoklis pēc grēkā krišanas Debesīs bija izraisījis dziļas skumjas un bija pamudinājis Jēzu uzpurēties un mirt par Dieva svēto likumu pārkāpējiem. Ja baušļus varētu atcelt, tad cilvēki tiktu glābti bez Jēzus nāves. Tātad Jēzus nāve Viņa Tēva likumos nevis kaut ko izmainīja, bet gan tos paaugstināja un pagodināja, pieprasot paklausību ikvienai to svētajai prasībai.

Ja draudze būtu palikusi šķīsta un nelokāma, sātans tās locekļus nebūtu varējis pievilt, novedot līdz Kunga likumu pazemošanai. Piedāvājot šo neģēlīgo plānu, velns centās iedragāt Dieva valdības pašus pamatus Debesīs un virs Zemes. Sacelšanās dēļ viņš jau bija izstumts no Debesīm, un, lai sevi glābtu, ieteica Dievam bauslību izmainīt, bet visu Debesu iemītnieku priekšā saņēma paskaidrojumu, ka šie likumi nav grozāmi. Sātans labi zina, ka, pavedinot citus ignorēt bauslību, viņš sev iegūst sabiedrotos, kaut gan ikvienam dievišķo likumu pārkāpējam būs jāmirst.

Tāpēc sātans izšķīrās iet vēl tālāk. Viņš saviem eņģeļiem sacīja, ka daži ticīgie tomēr būs pārāk dedzīgi Dieva likumu aizstāvji (216) un tādos slazdos neiekritīs, jo desmit baušļi ir ļoti skaidri izteikti un daudzi to visu atcelšanai vienkārši neticēs, tāpēc vajagot censties sagrozīt kādu vienu bausli. Līdz ar to viņš saviem pārstāvjiem ieteica mēģināt izmainīt ceturto jeb Sabata bausli, vienīgo no desmit, kurš atklāj patieso Dievu, Debesu un Zemes Radītāju. Sātans tiem lika attēlot Jēzus godības pilno augšāmcelšanos, un visiem stāstīt, ka sakarā ar šo ievērojamo notikumu pirmajā nedēļas dienā Kristus Sabatu no septītās nedēļas dienas ir pārcēlis uz pirmo.

Tā sātans Jēzus augšāmcelšanos izmantoja saviem nolūkiem un kopā ar ļaunajiem eņģeļiem priecājās, ka tā saucamie Kristus draugi tik labprāt pieņēma viņa sagatavotos maldus. To, ko daži uzlūkoja ar reliģisku riebumu, citi atzina par pareizu. Līdzīgā veidā tika ieviestas un dedzīgi aizstāvētas vēl vairākas citas nepareizas mācības. Rakstos tik skaidri izteikto Kunga gribu aizklāja ar tradīcijām un maldiem, kurus izsludināja par Dieva likumiem. Kaut arī šo kliežozo netaisnību pacieta un tā pastāvēs līdz Kristus Otrajai atnākšanai, tomēr visos šajos viltus un garīgo maldu laikos Dievs nekad nav palicis bez uzticīgiem lieciniekiem. Neskatoties uz tumsu un draudzes vajāšanām, vienmēr ir bijuši patiesi un uzticīgi Dieva bērni, kas ievēroja visus Dieva baušļus.

Es redzēju, ka eņģeļi ar apbrīnu vēroja Godības Kunga ciešanas un nāvi, bet tas, ka Viņš, būdams dzīvības Devējs un Uzturētājs, kas visas Debesis piepilda ar prieku un laimi, saraus nāves važas un no kapa cietuma izies kā Uzvarētājs, nevienam nebija pārsteigums. Tāpēc, ja vienu no šiem notikumiem vajadzētu īpaši izcelt un tam veltīt kādas dienas svinēšanu, tad tā būtu bijusi krustā sišanas diena. Tomēr neviens no šiem (217) notikumiem nebija domāts, lai pārgrozītu vai atceltu Dieva likumus; tieši pretēji, tie

kalpo kā drošākais pierādījums baušļu nemainīgajam raksturam.

Turklāt, šiem abiem svarīgajiem notikumiem jau ir savs atceres pieminēklis. Piedaloties Kunga vakarēdienā, baudot lauzto maizi un vīnakoka augļu sulu, mēs pasludinām Kristus nāvi līdz pat Viņa atnākšanai. Tādā veidā mēs no jauna atsaucam atmiņā un pārdomājam Jēzus ciešanas un nāvi. Kristus augšāmcelšanās tiek atzīmēta kristību brīdī, kad mēs vispirms tiekam aprakti un pēc tam ceļamies augšā no ūdens kapa, lai dzīvotu jaunu dzīvi.

Man tika rādīts, ka Dieva likumi paliks stingri un nemainīgi uz laiku laikiem, tie noteiks dzīvi uz Jaunās Zemes visā mūžībā. Kad, veidojot šo pasauli, tika likti pamati mūsu Zemei, Dieva dēli ar apbrīnu vēroja Radītāja darbu un visas Debesis priekā gaviļēja. Tad arī tika nošķirts Sabats. Beidzoties sešām radīšanas dienām, Dievs septītajā dienā atpūtās no visa sava darba, ko bija darījis, un svētīja un iesvētīja šo septīto dienu, tāpēc ka Viņš tajā bija dusējies. Tādā veidā Sabats tika ieviests vēl Ēdenē, pirms cilvēka grēkā krišanas, lai to ievērotu Ādams un Ieva un visas Debesu būtnes. Dievs pats to svētīja un padarīja par svētu. Un es redzēju, ka Sabats nekad netiks atcelts; gan atpestītie, gan visi eņģeļu pulki to ievēros un par godu lielajam Radītājam svētīs mūžīgi mūžam. (218)

19. MŪŽĪGA NĀVE, NEVIS MŪŽĪGA DZĪVE MOKĀS

Sātans savu pievīlošo darbu iesāka Ēdenē, kad Ievai sacīja: „Jūs mirt nemirsiet.” Tā bija pirmā mācību stunda par dvēseles nemirstību un, sākot no tā laika, viņš šos maldus turpina paust līdz šai dienai un to darīs arī uz priekšu, līdz izbeigsies Dieva bērnu gūstniecība. Man tika norādīts uz Ādamu un Ievu Ēdenē. Pēc tam, kad tie bija ēduši no aizliegtajiem augļiem, viņus no dārza izraidīja un dzīvības koku apsargāja ar liesmojošu zobenu, lai tie nevarētu ņemt no tā augļiem un kļūt par nemirstīgiem grēciniekiem. Es dzirdēju kādu eņģeli jautājam: „Kurš no Ādama dzimtas ir pagājis garām liesmojošajam zobenam un ēdis no dzīvības koka?” Un cits eņģelis tam atbildēja: „Neviens to nav spējis izdarīt, tāpēc arī nav neviena nemirstīga grēcinieka.” Dvēselei, kura grēko, jāmirst mūžīgā nāvē — nāvē, kur nav nekādas cerības uz augšāmcelšanos, jo tikai tā iespējams apmierināt Dieva dusmas.

Es biju pārsteigta par sātana lielajiem panākumiem, liekot cilvēkiem ticēt, ka Kunga teiktie vārdi „tai dvēselei, kas grēko, jāmirst” patiesībā nozīmējot, ka grēciniekiem nebūs jāmirst, bet jādzīvo mūžīgās mokās. Eņģelis sacīja: „Dzīve ir dzīve, neskatoties uz to, vai tā ir sāpju pilna vai laimīga, bet nāvē vairs nav ne sāpju, ne prieka, ne ienaida.”

Sātans saviem eņģeļiem pavēlēja pielikt īpašas pūles, izplatot melus, kurus tas pirmo reizi izteica Ievai Ēdenē: „Jūs mirt nemirsiet.” Kad cilvēki atzina šos maldus un sāka ticēt dvēseles nemirstībai, velns tiem lika noticēt arī pieņēmumam, ka grēciniekiem (219) būs jādzīvo mūžīgās mokās. Tādā veidā ļaunais ienaidnieks sagatavoja ceļu, lai viņa pārstāvji ļaužu acīs Dievu varētu attēlot kā atriebīgu tirānu — kā būtni, kura visus sev nevēlamus radījumus ieogrūž ellē un pastāvīgi liek tiem izjust savas dusmas, lai tie šajās mūžīgajās ugunīs ciestu neizsakāmas mokas, bet Viņš pats varētu apmierināts uz tiem noraudzīties. Sātans labi zināja, ka piekritot šiem maldiem, daudzi Kungu nevis iemilēs un apbrīnos, bet ienīdīs, turpretī citi nonāks pie secinājuma, ka Dieva Vārda brīdinājumi nekad burtiski nepiepildīsies, jo nodot savus radījumus mūžīgām mokām būtu kaut kas pilnīgi pretējs Viņa rakstura labvēlībai un mīlestībai.

Vēl kādi citi galēji uzskati, pie kuriem sātans daudzus cilvēkus ir novedis, izpaužas mācībā, kas pilnībā atmet Dieva taisnību un Svētajos Rakstos izteiktos draudus, attēlojot Dievu kā nebeidzamu žēlastību un uzsverot, ka neviens cilvēks nekad neaizies bojā, bet gan svētie, gan grēcinieki beidzot tiks izglābti Viņa valstībai.

Izplatot populāros maldus par dvēseles nemirstību un iespējamām bezgalīgām mokām ellē, sātans lielu sabiedrības daļu iespaido neuzskatīt Bībeli par inspirētu grāmatu. Tie atzīst, ka tā māca dažas labas lietas, bet nespēj tai uzticēties un to mīlēt, jo ir dzirdējuši, ka tur rakstīts par mūžīgām mokām.

Kādu citu ļaužu grupu sātans tādā veidā aizved vēl tālāk, līdz pat Dieva esamības noliegšanai. Ja jau Radītājs daļu no lielās cilvēces ģimenes grib nežēlīgi mocīt visos mūžības laikmetos, tad viņi šajā Būtnē vairs nespēj saskatīt nekādu līdzību ar Bībeles Dieva raksturu, tāpēc atmet gan Bībeli, gan tās Autoru, uzskatot nāvi par mūžīgu miegu.

Beidzot ir vēl kāda šķira, kuru varētu nosaukt par kautrīgajiem vai (220) bailīgajiem. Pavedinot tos grēkot, sātans pēc tam viņiem liek nojaust, ka grēka alga nav vis nāve, bet šausmīgas mokas, kas turpināsies cauri nebeidzamiem mūžības laika periodiem.

Attēlojot viņu jūtīgajam prātam drausmīgos pārdzīvojumus ellē, ienaidnieks tos pārņem savā varā, līdz tie pilnīgi zaudē veselo saprātu. Tad sātans ar saviem eņģeļiem līksmojas, bet bezdievīgie un ateisti apvienojas, lai izteiktu pārmetumus kristietībai. Tie uzsver, ka šis vājprāts ir dabiskas sekas no ticības Bībelei un tās Autoram, kaut gan patiesībā šos ļaudis tādā stāvoklī noveda plaši izplatītie maldi.

Es redzēju, ka tik negodīga sātana rīcība Debesu eņģeļos izraisīja sašutumu, un jautāju, kāpēc tik daudzi tamlīdzīgi maldi vispār tiek paciesti, ka tie uz cilvēku prātu var atstāt tādu iespaidu, ja Dieva eņģeļi taču ir pietiekoši spēcīgi, lai, saņemot attiecīgu uzdevumu, ienaidnieka varu itin viegli spētu salauzt? Tad man tika atklāts, ka Dievs zināja sātana nodomus, kā tas visdažādākajos veidos centīsies cilvēkus pazudināt, tāpēc arī Viņš lika uzrakstīt savu Vārdu, kur cilvēces atpestīšanas plāns ir tik skaidri parādīts, ka pat visvājākajam tās pārstāvim nav iespējams kļūdīties. Un jau no pašas pirmās dienas, kad Vārds tika dots, Kungs to ir rūpīgi sargājis no sātana un viņa eņģeļu uzbrukumiem, kā arī no citiem ienaidnieka varas pārstāvjiem. Kamēr daudzas citas grāmatas var tikt iznīcinātas, Bībele paliek neaizskārta. Un tuvojoties laika beigām, kad sātana krāpšanas arvien vairāk pastiprināsies, tā tiks tik ļoti pavairota, ka visi, kas vien vēlēties, varēs Bībeli iegādāties, lai paši pēc savas gribas apbruņotos cīņai pret sātana izplatītajiem maldiem un viltus brīnumiem.

Es redzēju, ka Dievs par Bībeli ir īpaši gādājis; tomēr, kad pastāvēja vēl tikai nedaudzas kopijas, daži mācīti vīri atsevišķus vārdus tajā ir izmainījuši, domādami to padarīt pēc iespējas skaidrāku, kaut gan patiesībā viņi to, kas bija skaidrs pieskaņoja saviem (221) uz tradīcijām balstītajiem uzskatiem, kas lasītājam dažreiz liek apmulst. Bet es redzēju, ka Dieva Vārds kopumā ir kā pilnīga ķēde, kuras viena daļa paskaidro kādu citu, nākamo. Uzticīgiem patiesības meklētājiem nav jāmaldās, jo tiem ir pieejami ne vien Vārda skaidrie un vienkāršie norādījumi par dzīvības ceļu, bet tiek dots arī Svētais Gars, kurš par to sniedz visus nepieciešamos paskaidrojumus.

Es redzēju, ka Dieva eņģeļiem nekad nav atļauts pārvaldīt kāda cilvēka gribu. Kungs mums ir devis iespēju izvēlēties dzīvību vai nāvi. Katram ir pašam jāizšķiras. Daudzi ilgojas pēc dzīvības, bet turpina iet pa plato ceļu. Neskatoties uz Dieva lielo žēlastību un līdzjūtību, tie tomēr sacelšas pret Viņa pārvaldes principiem, un, ja viņi tiešām atsakās pieņemt par tik dārgu maksu sagādāto glābšanu, tādai rīcībai noteiktībūs savas sekas. Tomēr, kā man rādīja, Dievs viņus neieslēgs ellē, lai tie tur ciestu bezgalīgas mokas, ne arī paņems uz Debesīm, lai, atrodoties starp sirdi skaidrajām un svētajām būtnēm, tie justos nelaimīgi. Viņš tos pilnībā iznīcinās, un atbilstoši dievišķajai taisnībai būs tā, it kā tie nekad nebūtu bijuši. Kungs kādreiz cilvēku radīja no zemes pīšļiem un, kad nepaklausīgie un nesvētie tiks ugunī iznīcināti, tie atkal kļūs par pīšļiem. Es redzēju, ka tādā veidā atklātā Dieva labvēlība un iejūtība liks visiem apbrīnot Viņa raksturu un

paaugstināt Viņa svēto Vārdu. Kad pēdējie ļauna darītāji uz Zemes būs iznīcināti, visi Debesu pulki to apstiprinās ar „Āmen!”

Sātans jūtas ļoti apmierināts, redzot, kā ļaudis, kas ar lūpām apliecina Kristus vārdu, dzīvē cieši turas pie viņa izgudrotajiem velnišķajiem maldiem. Viņš arvien vēl izdomā jaunus pievilšanas veidus, un ļaunuma vara un izsmalcinātība šajā ziņā ir pastāvīgi pieaugusi. Viņš vadīja savus šīs Zemes pārstāvjus, pāvestus un priesterus, lai tie paaugstinātos un kūdītu ļaudis nikni vajāt (222) un iznīcināt visus, kas nevēlējās pieņemt viņa piedāvātos maldus. Ak, kādas gan ciešanas un dvēseles izbailes bija jāpiedzīvo Kristus uzticīgajiem sekotājiem! Eņģeļi šajā lietā veica rūpīgu pārskatu. Sātans ar saviem sabiedrotajiem augstprātīgi izlielījās svētajiem eņģeļiem, kas kalpoja ciešanām pakļautajiem ticīgajiem, ka tie visi tikšot nogalināti, ka uz Zemes vairs nepalikšot neviens patiess kristietis. Es redzēju, ka tajās dienās Dieva draudze bija skaidra un tīra. Tad nevajadzēja baidīties, ka draudzē varētu ienākt kāds sirdī neatgriezts cilvēks, jo patiesajiem kristiešiem, kas uzdrošinājās apliecināt savu ticību, draudēja spīdzināšana, uguns sārti un visi iespējamie mocību veidi, uz kādiem vien sātans un ļaunie eņģeļi cilvēku prātu spēja iedvesmot.

20. REFORMĀCIJA

Neskatoties uz visām svēto vajāšanām, Dieva patiesībai tomēr it visur cēlās dzīvi liecinieki. Kunga eņģeļi veica tiem uzticēto darbu, pārmeklējot vistumšākās vietas un izvēloties no turienes sirdī godīgus vīrus. Arī viņi kādu laiku bija iegrimuši maldos, tomēr Dievs tos izaicināja kā kādreiz Sauļu, lai tie kļūtu par izredzētiem ieročiem nest Viņa patiesību un pacelt balsi pret vārda kristiešu grēkiem. Kunga eņģeļi darbojās pie Mārtiņa Lutera, Melanhtona un vēl citu vīru sirds dažādās Zemes vietās, pamodinot viņos slāpes pēc dzīvas Dieva Vārda liecības. Ienaidnieks savus spēkus bija izvērsis līdzīgi plūdiem, un pret to tagad vajadzēja pacelt karogu. Lutera bija viens no tiem, kas tika aicināts stāties pretī vētraī un atkritušās baznīcas naidam, lai stiprinātu tos, kas vēl bija uzticīgi savam svētajam aicinājumam. Viņš vienmēr bija baidījies aizkaitināt Dievu, tāpēc ar darbiem meklēja iegūt Tā labvēlību, tomēr nejutās apmierināts līdz pat brīdim, kad kāds gaismas stars (223) no Debesīm izklīdēja viņa apziņas tumsu, liekot tam paļauties uz Kristus asins nopelnu un nevis uz savām paša pūlēm. Pēc tam viņš Dievam varēja tuvoties personīgi — nevis ar pāvesta vai biktstēva, bet vienīgi ar Jēzus Kristus starpniecību.

Ak, cik dārga Luteram bija šī jaunā, godības pilnā gaisma, kas bija uzaususi viņa aptumšotajā apziņā un izklīdējusi agrāko mānītību! Viņš to vērtēja augstāk par jebkuru šīs Zemes bagātību. Uz Dieva Vārdu viņš tagad raudzījās pavisam savādāk: visi priekšstati bija mainījušies. Grāmata, no kuras tas iepriekš baidījās, nespējot tajā neko labu saskatīt, tagad viņam bija kļuvusi par dzīvības, mūžīgas dzīvības ceļa rādītāju, par prieka avotu, mierinātāju un svētīgu skolotāju. Nekas vairs nevarēja atturēt no tās studijām. Ja līdz šim viņš bija baidījies no nāves, tad tagad, lasot Svētos Rakstus, viss nemiers izgaisa; tas apbrīvoja Dieva raksturu un Viņu iemīlēja. Lutera Bībeli sākumā pētīja it kā pats savām vajadzībām, priecājoties par tās brīnišķo saturu, bet tad sāka domāt arī par draudzi. Viņu pārņēma riebums par to cilvēku grēkiem, caur kuriem tas agrāk bija cerējis saņemt pestīšanu, un, kad viņš redzēja, ka arī daudzus citus apņēma tā pati tumsa, kurā pats visu laiku bija atradies, tas dedzīgi meklēja izdevības tiem norādīt uz Dieva Jēru, kurš vienīgais var atņemt pasaules grēkus.

Paceļot savu balsi pret pāvestu vadītās baznīcas maldiem un grēkiem, viņš nopietni pūlējās saraut tumsonības važas, kas saistīja tik daudzus, liekot tiem atpestīšanu

meklēt ar darbiem. Viņš ilgojās, kaut spētu šiem cilvēkiem atklāt Dieva žēlastības patieso bagātību un ne ar ko nesalīdzināmo glābšanās iespēju Jēzū Kristū. Svētā Gara spēkā Lutera vērsās pret baznīcas vadītāju pastāvīgajiem grēkiem un, sastopoties ar priesteru vētrains pretestību, nezaudēja drosmi, jo pilnībā paļāvās uz Dieva visspēcīgo roku, uzvaru sagaidot vienīgi no Viņa. Turpinot (224) saasināt cīņu, arī priesteru ienaidis izpaudās arvien spēcīgāk. Tie nevēlējās nekādu pārmaiņu. Viņus pavisam labi apmierināja bezrūpīgā dzīve, tukšās izklaides un negodīgā izturēšanās, tāpēc arī draudzi vajadzēja paturēt tumsā.

Es redzēju, ka, norādot grēkus un aizstāvēt patiesību, Lutera bija karsts un aizrautīgs, drosmīgs un bezbailīgs. Viņš nevairījās no ļauniem cilvēkiem un velna gariem, apzinoties, ka kopā ar viņu ir kāds par tiem varenāks. Dažreiz tam piemita pat tāda dedzība un cīņas spars, kas draudēja izpausties pārdrošībā, tādēļ Dievs aicināja Melanhtonu, kuram bija pilnīgi pretējs raksturs, lai tas Lutheram palīdzētu reformācijas darbā. Melanhtons bija kautrīgs, bailīgs, piesardzīgs un visai pacietīgs. Kungs viņu ļoti mīlēja, un tam bija plašas Rakstu zināšanas, izcila gudrība un spriedums. Dieva darbu viņš vērtēja tikpat augstu kā Lutera. Kungs savienoja šo divu vīru sirdis tā, ka tie kļuva nešķirami draugi. Lutera Melanhtonam varēja sniegt lielu atbalstu, kad tas sāka baidīties un vilcināties, bet Melanhtons, savukārt, Luteru varēja atturēt no pārāk straujas rīcības. Melanhtons ar savu tālredzīgo piesardzību bieži novērsa grūtības, kuras skārtu darbu, ja tas Lutheram būtu jāveic vienam pašam, un citreiz atkal nekas nebūtu gājis uz priekšu, ja to darītu vienīgi Melanhtons. Man tika rādīts, cik gudri Dievs rīkojās, uzticot šiem vīriem reformācijas darbu veikt abiem kopīgi.

Gars man atgādināja senās apustuļu dienas, kad Dievs kā darbabiedrus kopā izredzēja dedzīgo, aizrautīgo Pēteri un lēno, pacietīgo Jāni. Pēteris dažreiz bija pārāk straujš un nesavaldīgs, un mīļotais māceklis bieži vien tādos brīžos to varēja atturēt. Tomēr sākumā tas Pēterim daudz nelīdzēja. Tikai pēc tam, kad viņš Kungu bija aizliedzis, savu vainu nožēlojis un atgriezies, Jānim (225) vairs nevajadzēja daudz pūlēties, lai nomierinātu viņa straujo dabu. Bet, ja Kristus savu darbu būtu uzdevis vienīgi Jānim, tas dažreiz būtu cietis dedzības trūkuma dēļ. Pētera drosmē un enerģiskā rīcībā tos ne vienreiz vien glāba no grūtībām un piespieda ienaidniekus apklust. Jānim atkal bija patīkams, atsaucīgs raksturs. Viņš ļaudis Kristum mantoja ar savu iecietīgo izturēšanos, dziļo nodošanos un pretimnākšanu.

Lai veiktu Reformāciju, Dievs pamudināja atsevišķus vīrus sacelties pret pāvestu vadītajā baznīcā pastāvošajiem grēkiem. Sātans šos dzīvos lieciniekus centās iznīcināt, bet Kungs ap tiem uzcēla aizsargvalni. Dažiem gan, Viņa Vārdam par godu, savu liecību nācās apzīmogat ar asinīm, bet bija daudzi citi iespaidīgi vīri, kā Lutera un Melanhtons, kuri Dievu labāk varēja paaugstināt, dzīvojot un atmaskojot priesteru, pāvestu un ķēniņu ļaunos darbus. Dzirdot Luteru un viņa līdzstrādnieku balsis, šie pārkāpēji burtiski trīcēja. Pateicoties tādiem izmeklētiem lieciniekiem, apkārtējā garīgajā tumsā ielauzās gaismas stari, kurus daudzi priecīgi pieņēma un sāka dzīvot šajā gaismā. Ja kāds tika nogalināts, viņa vietā cēlās divi vai trīs citi. Dabīgi, ka sātans nebija apmierināts, jo viņš šos cilvēkus varēja pakļaut tikai fiziski, bet nespēja tiem atņemt ticību un cerību. Pat nāvē ejot, tie vēl gavilēja par iespēju saņemt nemirstību pie taisno augšāmcelšanās. Tiem bija vairāk nekā tikai cilvēciska enerģija. Viņi nedrīkstēja atļauties kaut uz brīdi aizmigt; tiem pastāvīgi vajadzēja atrasties kristiešiem paredzētajā apbruņojumā, gataviem cīņai ne tikai ar garīgajiem ienaidniekiem, bet ar pašu sātanu cilvēku izskatā, kuri pastāvīgi kļiedza: „Atsakies no ticības vai mirsti!” Šie nedaudznie kristieši pastāvēja Dieva spēkā un bija daudz dārgāki Viņa acīs nekā puse pasaules, kas arī piesauca Kristus vārdu, bet bija tik glēvi Viņa lietas aizstāvji. Kamēr draudze tika

vajāta, tās locekļu starpā valdīja vienprātība un mīlestība; tie staigāja ar Dievu. Grēcinieki draudzei nevēlējās (226) pievienoties, jo par Kristus mācekļiem varēja būt vienīgi tie, kas Viņa dēļ bija gatavi uz visu. Tie labprāt izvēlējās nabadzību, pazemību un iespēju būt Kristum līdzīgiem.

21. DRAUDZES SAVIENĪBA AR PASAULI

Pēc tam es redzēju, kā sātans apspriedās ar saviem eņģeļiem, pārrunājot kopējos panākumus. Ir taisnība, ka tie, draudot ar nāvi, dažas bailīgākās dvēseles bija atturējuši no patiesības, tomēr daudzi, pat no visbailīgākajiem, patiesību pieņēma, un pēc tam viņu nedrošība un biklums tūlīt izgaisa. Redzot savu brāļu pacietību un izturību, dodoties nāvē, un apzinoties, ka Dievs un svētie eņģeļi arī tiem vajadzības brīdī palīdzēs pārciest tādas mokas, viņu drosme un pārliecība arvien pieauga. Un, kad tie paši tika aicināti upurēt savu dzīvību, viņi ticību saglabāja ar tādu mieru un pašāmvību, ka pat slepkavas, to vērojot, nodrebēja. Tāpēc sātans ar saviem eņģeļiem nolēma, ka pastāv kāds labāks veids, kā pazudināt dvēseles, un tas beidzot varētu izrādīties daudz sekmīgāks. Lai gan kristiešiem nācās ciest, tomēr ar savu noturību un gaišo cerību, kas tos pašus stiprināja, viņi iedvesmoja arī vājākos kļūt stipriem, lai tie bez bailēm spētu panest mokas un iet pretī liesmām. Tie atdarināja Kristus cēlo priekšzīmi, stāvot slepkavu priekšā, un ar savu uzticību un Dieva godības klātbūtni, kas bija redzama viņu sejās, vēl daudzus citus atgriezta pie patiesības.

Tāpēc sātans saprata, ka viņam jārikojas daudz izsmalcinātākā un neuzkrītošākā veidā. Bībeles pamatpatiesības tas jau bija viltojis, un arī tradīcijas, kas varēja pazudināt miljonus, tautā dziļi iesakņojās. Savaldot savu ienaidu, viņš nolēma sev pakļautajiem turpmāk neuzmākties ar tik nežēlīgām vajāšanām, turpretī iespējot draudzi, lai tā nevis cīnītos par ticību, kas vienreiz svētiem dota, bet strīdētos par dažādiem cilvēciskiem (227) iekārtojumiem. Iedvesmojot draudzi pieņemt pasaules piedāvātās iespējas un godu, lai tādā veidā gūtu kādu labumu, viņš panāca, ka tā sāka zaudēt Dieva labvēlību. Izvairoties pasludināt asās patiesības, kas izslēgtu izpriecu mīlētājus un pasaules draugus, tā pakāpeniski kļuva arvien vājāka.

Tagad draudze vairs nav tā nošķirtā, īpašā Dieva tauta kā tajā laikā, kad pret to uzliesmoja vajāšanu ugunis. Ak, kā gan zelts ir tā apsūbējis, kā vistīrākais zelts ir tā izmainījies! Es redzēju: ja draudze būtu vienmēr saglabājusi savu īpašo, svēto raksturu, tad vēl šodien tai būtu mācekļiem piešķirtais Svētā Gara spēks. Slimie tiktu dziedināti, ļaunie gari norāti un izdzīti un draudze būtu tik varena, ka saviem ienaidniekiem liktu drebēt.

Es redzēju ļoti lielu pulku, kas apliecināja Kristus vārdu, bet Dievs tos neatzina par savējiem. Viņš par tiem nepriecājās. Sātans šķietami pieņēma reliģisku raksturu un ļoti vēlējās, lai arī ļaudis domātu, ka tie ir kristieši. Ienaidnieks pat dedzīgi rūpējās, lai tie ticētu Jēzum, Viņa krustā sišanas un augšāmcelšanās notikumiem. Sātans ar ļaunajiem eņģeļiem arī paši visam tam pilnībā ticēja un drebēja, bet, ja cilvēku ticība neizpaužas labos darbos un neliek tās apliecinātājiem atdarināt Kristus pašai dziedzīgo dzīvi, velnam nav ko uztraukties, jo ļaudis ir pieņēmuši vienīgi Kristus vārdu, kamēr viņu sirdis paliek tās pašas miesīgās, un viņš tos savā darbā var izlietot pat vēl labāk par bezdievīgajiem. Paslēpjot savu kroplumu zem kristieša vārda, tie turpina sadzīvot ar savas dabas nesvētajām tieksmēm, jo ļaunās kaislības netiek apspiestas. Tāds stāvoklis neticīgajiem dod iemeslu pārmet Kristum par šo ļaužu nepilnībām un celt neslavu arī tiem, kuru dzīvē valda skaidra un tīra reliģija. (228)

Lai izpatiktu miesīgi domājošiem ļaudīm, mācītāji tiem glaimo. Tie neuzdrošinās sludināt

Jēzu un Bībeles griezīgās patiesības, jo, tā darot, vārda kristieši vairs nepaliktu draudzē. Bet liela daļa no tiem ir visai turīgi, un tos gribētos saglabāt, kaut gan viņi garīgiem principiņiem atbilst tikpat maz kā sātans un viņa eņģeļi. Un velns tikai to vien vēlas. Jēzus Kristus reliģija ir padarīta par kaut ko populāru un godājamu pasaules acīs. Mēdz sacīt, ka tos, kas izliekas ticīgi, ļaudis vairāk ciena un vērtē, bet tāds stāvoklis ļoti krasi atšķiras no Jēzus mācības. Viņa paustajai patiesībai ar pasauli nav nekā kopēja. Tiem, kas sekoja Kristum, no pasaules bija jāatsakās. Kompromisu šajā ziņā radīja sātans un ļaunie eņģeļi. Tie ieteica tādu plānu, un vārda kristieši to īstenoja dzīvē. Baznīca mācīja un ļaudis labprāt pieņēma dažādas patīkamas pasakas, tā ka draudzei varēja pievienoties arī liekuļi un atklāti grēcinieki. Ja patiesību sludinātu visā tās skaidrībā un spēkā, tā šo ļaužu šķiru drīz vien izslēgtu. Bet tagad starp vārda kristiešiem un pasauli vairs nav nekādas atšķirības. Es redzēju: ja tiktu noņemts draudzes locekļus maskējošais viltus pārsegs, tad atklātos tāda nekrietnība, zemiskums un samaitātība, ka pat visbīklākajam Dieva bērnam ne uz mirkli nevajadzētu apdomāties, lai šos šķietamos kristiešus nosauktu to īstajā vārdā par viņu tēva velna bērniem, jo tie dara velna darbus.

Jēzus un viss Debesu pulks uz tādu skatu noraudzījās ar riebumu, tomēr Dievam šai baznīcai bija kāda svēta un svarīga vēsts. Ja tā tiktu pieņemta, tad izsauktu draudzē pamatīgu reformu; tā atjaunotu dzīvo liecību, kas liktu aiziet visiem liekuļiem un grēciniekam un padarītu draudzi Dievam patīkamu. (229)

22. VILJAMS MILLERS

(skatieties PIELIKUMU)

Dievs sūtīja savu eņģeļi, lai tas ierosinātu kāda Bībelei neticoša fermera sirdi sākt pētīt pravietojumus. Eņģeļi to pastāvīgi apmeklēja, vadot viņa domas un atverot tā izpratnei Rakstos ietvertās atklāsmes, kas Dieva bērniem visu laiku bija šķītušas visai tumšas. Viņam norādīja neatklātās patiesības iesākumu, un pēc tam tas tika vadīts uzmeklēt šīs ķēdes pārējos posmus — vienu pēc otra,— līdz viņš Dieva Vārdu jau uzlūkoja ar sajūsmu un apbrīnu. Tagad viņš tur saskatīja pilnīgu patiesības ķēdi. Raksti, kurus tas agrāk nebija atzinis par inspirētiem, viņa priekšā bija atvērušies visā to krāšņumā un godībā. Viņš redzēja, ka Dieva Vārds pats sevi arī paskaidro, jo kad kāds atsevišķs teksts nebija izprotams, atbildi varēja atrast citā Rakstu vietā, kas to tuvāk apgaismoja. Tāpēc viņš tagad Svētos Rakstus uzlūkoja ar prieku un visdziļāko cieņu un godbijību.

Pētot pravietojumus, Millers saprata, ka Zemes iemītnieki, paši to nemaz neapzinoties, dzīvo laikā, kad norisinās pasaules vēstures pēdējie notikumi. Skatoties uz baznīcām, viņš redzēja, cik tās samaitātas, cik lielā mērā to uzmanību piesaista pasaule un nevis Jēzus, kā tās meklē laicīgo godu un nevis to godu, kas nāk no augšienes, kā tiecas pēc pasaules mantas, nevis cenšas nodrošināt sev vērtības Debesīs. Visur bija vērojama liekulība, tumsa un garīgs pagrimums, tāpēc viņš savā garā ļoti iekarsa. Dievs viņu aicināja atstāt iekopto fermu, kā kādreiz bija aicinājis Elīzu atstāt vēršus uz lauka, kur tas strādāja, lai tūlīt sekotu Elijam. Ar drebošu sirdi Viljams Millers sāka ļaudīm atklāt Dieva valstības noslēpumus, vedot savus klausītājus cauri pravietojumiem līdz pat Kristus Otrajai (230) atnākšanai. Un ar katru jaunu piepūli viņa spēki vairojās. Kā Jānis Kristītājs pasludināja Jēzus Pirmo atnākšanu un sagatavoja Tam ceļu, tā Millers un viņa sabiedroti sludināja par Dieva Dēla Otro adventi.

Es garā tiku pārcelta uz apustuļu dienām un iepazīstināta ar Dieva īpašo uzdevumu, kuru Viņš bija paredzējis mīļotajam māceklim Jānim. Sātans bija apņēmis šo darbu aizkavēt, tāpēc pamudināja savus kalpus Jāni nogalināt, bet Dievs, sūtot eņģeļi, brīnišķā

veidā to pasargāja. Visi, kas kļuva par lieciniekiem Kunga lielā spēka atklāsmē Jāņa atbrīvošanas gadījumā, bija pārsteigti un daudzi tika pārlicināti, ka ar viņu ir bijis Dievs un ka viņa pasludinātā vēsts par Jēzu ir patiesa. Tie, kas bija mēģinājuši viņu nogalināt, baidījās otrreiz censties atņemt tam dzīvību, tāpēc Jānis varēja turpināt savu darbu. Drīz vien ienaidnieki viņu nepatiesi apsūdzēja un izsūtīja trimdā uz kādu vientuļu salu, kur Kungs tam lika sastapties ar eņģeli, lai atklātu nākotnes notikumus, kam jānorisinās virs Zemes, kā arī parādītu draudzes stāvokli līdz pat pasaules galam, tās lejupslīdi un vietu, kas tai jāieņem, ja draudze vēlas būt Dievam patīkama un beidzot iziet kā uzvarētāja.

Debesu eņģelis, kura seja izstaroja neapprakstāmu dievišķu godību, Jānim atklāsmē parādīja satraucošas un svarīgas ainas no Dieva draudzes vēstures, iepazīstinot viņu ar bīstamajām cīņām, kurās Kristus sekotājiem turpmāk vajadzēs pastāvēt. Jānis tos redzēja ejam cauri karstām uguns pārbaudēm, kas tos tīrīja un šķīstīja, lai beidzot viņi kā uzvarētāji un brīnišķā kārtā izglābti iemantotu Dieva valstību. Kad eņģelis Jānim rādīja Dieva draudzes galīgo uzvaru, tā sejas izteiksme pauda ārkārtīgu prieku un godību. Vērojot, kā draudze tiek pilnīgi atbrīvota, apustulis no šī skata bija tā aizgrābts, ka (231) pazemībā nokrita pie eņģeļa kājām, lai to pielūgtu. Debesu vēstnesis tomēr viņu tūlīt piecēla un laipni pamācīja, sakot: „Nedari to! Es esmu tāds pats kalps kā tu un tavi brāļi, kam ir Jēzus liecība. Pielūdz Dievu!” Proti, Jēzus liecība ir praviešu gars.” Eņģelis pēc tam vēl Jānim rādīja Debesu pilsētu ar visu tās godību un neizsakāmo krāšņumu, tā ka apustulis, sajūsmināts un sirds dziļumos aizgrābts, aizmirsdams iepriekšējo eņģeļa brīdinājumu, atkal nokrita pie viņa kājām, lai to pielūgtu. Un vēlreiz tika izteikts laipnais brīdinājums: „Nedari to! Es esmu tāds pats kalps kā tu, kā tavi brāļi pravieši un visi tie, kas tur šīs grāmatas vārdus. Pielūdz Dievu!”

Sludinātāji un ļaudis Atklāsmes grāmatu uzskatīja par kaut ko noslēpumainu un mazāk svarīgu nekā citas Svēto Rakstu daļas. Bet es redzēju, ka šī grāmata ir vistiešākā atklāsmē, kas īpaši paredzēta tiem, kuri dzīvos pēdējās dienās, lai tie spētu saprast savu patieso stāvokli un pienākumu. Tāpēc arī Dievs Viljama Millera uzmanību pievērta šiem pravietojumiem un deva tam lielu gaismu par Atklāsmes grāmatu.

Ja ļaudis būtu izpratuši Daniēla pravietojumus, tad daudz labāk saprastu arī Jānim dotās atklāsmes. Tomēr Dievs īstajā laikā pamudināja savu izredzēto kalpu, kurš Svētā Gara spēkā ļoti skaidri atklāja šo pravietojumu nozīmi, parādot ciešo saskaņu starp Daniēla un Jāņa Atklāsmes grāmatām, kā arī citām Bībeles daļām, cenšoties iespaidot ļaužu sirdsapziņu ar svētajiem un biedinošajiem Dieva Vārda brīdinājumiem, lai tie sagatavotos uz Cilvēka Dēla atnākšanu. Visus, kas viņu klausījās, pārņēma dziļa un nopietna pārliecība, tāpēc gan sludinātāji un ierindas locekļi, gan grēcinieki un neticīgie atgriezās pie Kunga un centās sagatavoties, lai varētu pastāvēt tiesas dienā. (232) Viljamu Milleru misijas darbā pavadīja Dieva eņģeļi. Viņš bija stingrs un noteikts, bez bailēm sludinot tam uzticēto vēsti. Visapkārt valdošais ļaunums, reliģiskais vēsums un pasaulīgi noskaņotās baznīcas lika tam apkopot visu savu enerģiju un spēkus, lai labprātīgi panestu darba grūtības, trūkumu un ciešanas. Sastapdamies ar vārda kristiešu un pasaules pretestību, ar sātana un ļauno eņģeļu uzbrukumiem, viņš nemitējās pasludināt mūžīgo Evaņģēliju it visur, kur vien tika aicināts, tuvu un tālu izplatot vēsti: „Bīstieties Dievu un dodiet Viņam godu, jo ir atnākusi Viņa tiesas stunda!”

23. PIRMĀ ENĢEĻA VĒSTS

Es redzēju, ka, pasludinot laiku 1843. gadā, mūs vadīja Dievs. Viņa nolūks bija pamodināt ļaudis un radīt apstākļus, kas tiem liktu izšķirties par vai pret patiesību.

Sludinātāji tika pārlicināti par pravietisko laika aprēķinu pareizību, un daži no tiem atstāja savu lepību, atteicās no darba algām un baznīcām, lai ietu no vienas vietas uz otru un sludinātu šo vēsti. Tomēr, tā kā Debesu izcelsmes vēsts atrada vietu tikai nedaudzu tā saukto Kristus sludinātāju sirdīs, darbs tika uzdots citiem, kas nekad to nebija darījuši. Lai paustu jaunatklāto patiesību, vieni atstāja savus laukus, citi tika aicināti no veikaliem un tirgotavām. Atsakoties no iepriekšējās nodarbošanās, šajā nepopulārajā pasākumā — pasludināt Pirmā eņģeļa vēsti — iesaistījās un nāca palīgā pat daži ievērojami vīri.

Sludinātāji nolika pie malas agrākos teoloģiskos uzskatus un emocijas, lai apvienotos un pasludinātu Jēzus Otro atnākšanu. Lai kur arī vēsts tika aiznesta, tā tautā radīja saviļņojumu. Grēcinieki atgriezās, nožēloja, raudāja un lūdza piedošanu, (233) un tie, kas bija dzīvojuši negodīgi, nopietni centās laboties. Vecāki izjuta dziļas rūpes par saviem bērniem. Visi, kas vēsti pieņēma, pūlējās savu neticīgo draugu un radu labā un, apzinoties uz tiem esošo svinīgo atbildību, brīdināja un lūdza tos sagatavoties Cilvēka Dēla atnākšanai. Pie tiem, kas sirdi bija visvairāk nocietinājuši un neatsaucās ne uz kādiem pierādījumiem, griezās ar vissirsnīgākajiem aicinājumiem. Šis dvēseli šķīstošais darbs novērsa uzmanību no pasaulīgām lietām, un tā rezultātā sekoja vēl nekad nepiedzīvota svētošanās.

Tūkstoši nostājās uz Viljama Millera sludinātās patiesības ceļa, un Dieva kalpi cēlās Elijas garā un spēkā nest vēsti tālāk citiem. Tie, kas uzņēmās sludināt šo nopietno patiesību, līdzīgi Jēzus priekštecim Jānim Kristītājam izjuta aicinājumu likt cirvi kokam pie saknēm un pamudināt cilvēkus nest pienācīgus atgriešanās augļus. Viņu liecības bija domātas, lai atmodinātu un spēcīgi ietekmētu baznīcas, atklājot to īsto raksturu, tāpēc, kad atskanēja svinīgie biedinājumi bēgt no nākamās dusmības, daudzi ar baznīcām saistītie ļaudis pieņēma šo dziedinošo vēsti, atzina savu atkrišanu un rūgtās nožēlas asarās un dziļos dvēseles pārdzīvojumos pazemojās Dieva priekšā. Un, kad Dieva Gars jau dusēja uz tiem, arī viņi palīdzēja vēl skaļāk paust aicinājumu „Bīstieties Dievu un dodiet Viņam godu, jo ir atnākusi Viņa tiesas stunda!”

Tieša Kristus atnākšanas laika noteikšana sacēla lielu pretestību it visās ļaužu šķirās, gan starp sludinātājiem aiz katedras, gan starp visrupjākajiem un bezrūpīgākajiem grēciniekiem. „Neviens nezina Viņa atnākšanas dienu un stundu,” kā vienā balsī sauca liekulīgie mācītāji un bezkaunīgie zobgaļi. Tie nepieņēma nekādas pamācības vai norādījumus no vēstnešiem, kas pieminēja noteiktu gadu, kad, kā viņi ticēja, (234) pravietiskie laika periodi būs izbeigušies. Tie neuztraucās par laika zīmēm, kas liecināja par Kristus atnākšanas tuvumu un to, ka tā jau ir pie durvīm. Daudzi draudžu gani, kas lepojās ar savu mīlestību uz Jēzu, sacīja, ka viņiem nav nekas pretī, ja sludina par Kristus atnākšanu, bet tie iebilst pret noteiktu laiku. Taču, Dieva visu redzošās acis lasīja viņu sirds domas. Tiem nepatika Jēzus tuvums, jo tie labi saprata, ka viņu nekristīgais dzīves veids neizturēs pārbaudi, tāpēc ka tie nebija gājuši pa Viņa norādīto pazemības taku. Šie viltus gani nostājās pret Dieva darbu. Patiesība ar savu pārlicinošo spēku atmodināja ļaudis, kuri līdzīgi cietuma uzraugiem sāka jautāt: „Kas man jādara, lai es tiktu glābts?”. Taču viltus gani nostājās starp patiesību un ļaudīm, sludinot glaimojošas lietas un novēršot tos no patiesības. Tie savienojās ar sātanu un tā eņģeļiem, saucot „Miers, miers!”, kur nebija nekāda miera. Un ļaudis, kas mīlēja bezrūpīgu dzīvi un kurus neuztrauca viņu atšķirtība no Dieva, nevēlējās atmosties no savas miesīgās drošības. Es redzēju, ka Dieva eņģeļi to visu pierakstīja; šo nesvēto ganu drēbes bija aptraipītas ar dvēseļu asinīm.

Draudžu gani, kas paši nevēlējās pieņemt glābjošo patiesību, arī citus no tās atturēja; tiem būs jāatbild par šo dvēseļu asinīm. Sludinātāji un vienkāršā tauta apvienojās, lai

pretotos vēstij no Debesīm un vajātu Milleru un viņa darba līdzgaitniekus. Kaitējot viņa iespaidam, tika izplatītas dažādas nepatiesas ziņas un vairākas reizes pēc tam, kad viņš saviem klausītājiem bija skaidri atklājis dievišķo padomu, liekot to sirdīm asi izjust glābjošās patiesības spēku, pret to sacēlās milzīga dusmu vētra un, tam sanāksmi atstājot, daži viņam sekoja ar nodomu atņemt dzīvību. Bet Dievs sūtīja eņģeļus viņu aizsargāt, un tie viņu neskartu aizveda prom no satrakotā pūļa. Viņa darbs vēl nebija beidzies. (235)

Uzticīgākie ļaudis vēsti priecīgi pieņēma. Tie saprata, ka tā nāk no Dieva un ir atskanējusi īstajā laikā. Eņģeļi ar dziļu interesi vēroja šīs Debesu vēsts panākumus un, kad baznīcas no tās novērsās un to atmeta, tie noskumuši griezās pie Jēzus pēc padoma. Kungs novērsa Savu vaigu no baznīcām un pavēlēja eņģeļiem uzticīgi gādāt par ikvienu dārgo dvēseli, kas liecību nebija noraidījusi, jo tām vēl vajadzēja saņemt lielāku gaismu. Ja vārda kristieši būtu ar mīlestību gaidījuši sava Pestītāja atnākšanu, ja tie Viņam būtu veltījuši savas labākās jūtas un sapratuši, ka virs Zemes tiem nav nekā dārgāka par Viņu, tad jau pie pirmās nojautas par Kunga atgriešanos būtu aiz prieka gaviļējuši. Taču, viņu izrādītā nepatika, dzirdot par Pestītāja drīzu ierašanos, bija skaidrs pierādījums, ka viņi To nemīlēja. Sātans ar saviem eņģeļiem liksmoja, vīpsnājot par Kristu un svētajiem eņģeļiem, ka tā saucamajiem Viņa ļaudīm ir tik maz mīlestības pret Jēzu, ka tie nemaz negaida Viņa atnākšanu. Es redzēju, ka Dieva bērni priecīgi gaidīja un gatavojās sastapt savu Kungu, tomēr Dievs vēlējās tos pārbaudīt. Viņa roka bija aizklājusi kādu kļūdu pravietiskajos laika aprēķinos, kuru nespēja saskatīt ne Kungu gaidošie ļaudis, ne arī daudzie izglītotie vīri, kas pretojās laika noteikšanai. Dievs bija nolēmis likt saviem ļaudīm piedzīvot vilšanos. Noteiktais laiks pagāja, un tie, kas priecīgā cerībā gaidīja ierodamies Pestītāju, noskuma un zaudēja drosmi, kamēr citi, kuri šo notikumu nebija gaidījuši mīlestībā, bet vēsti pieņēmuši vienīgi aiz bailēm, tagad priecājās, ka Viņš nav ieradies. Šo cilvēku ticības apliecība nebija skārusi to sirdi, tā nebija šķīstījusi viņu dzīvi, un pievilšanās brīdis labi noderēja, lai tas kļūtu visiem redzams. (236) Tie bija pirmie, kas ātri mainīja savu izturēšanos un tagad apsmēja noskumušos un vīlušos ļaudis, kuri patiesi mīlēja un gaidīja savu Kungu. Es redzēju, cik gudri Dievs bija rīkojies, pārbaudot savus ļaudis un pieļaujot tiem noteiktu izšķiršanās brīdi. Atklājās tie, kuri bēdu laikā izbītos un atkristu.

Gan Jēzus, gan visi Debesu pulki ar līdzjūtību un mīlestību noraudzījās uz tiem, kuri tā ilgojās redzēt savu mīļoto Kungu. Eņģeļi bija turpat blakus, lai viņus pārbaudes brīdī atbalstītu, bet tie, kas pret Debesu sūtīto vēsti bija izturējušies noraidoši, tika atstāti tumsā. Pret tiem tagad iedegās Dieva dusmas, jo viņi nebija pieņēmuši tiem sūtīto gaismu. Turpretim uzticīgie, vilšanos piedzīvojušie, kuri nevarēja saprast, kāpēc viņu Kungs nav atnācis, netika atstāti tumsā. Tie atkal tika vadīti pie Bībeles, lai no jauna pārlūkotu pravietiskos laika periodus. Kungs savu aizsedzošo roku no skaitļiem noņēma, un kļūda tika atrasta. Viņi saprata, ka pravietojumi būtībā sniedzas līdz 1844. gadam un ka tie paši pierādījumi, kurus viņi bija minējuši par labu 1843. gadam, pierāda pravietisko laika periodu beigas 1844. gadā. Savā pašreizējā stāvoklī tie saskatīja gaismu no Dieva Vārda, kas atklāja kavēšanās iemeslu un tos iedrošināja, sakot: „Kaut arī tā kavējas, tomēr gaidi”. Dedzīgajā mīlestībā uz Kristu tie nebija saskatījuši atklāsmē paredzēto kavēšanos, kas bija domāta uzticības pārbaudei. Atkal tika noteikts laiks. Tomēr es redzēju, ka daudzi vairs nespēja pacelties pāri sāpīgajiem pārdzīvojumiem, un tiem vairs nebija tādas dedzības un enerģijas, kāda viņu ticību iezīmēja 1843. gadā. Sātans un ļaunie eņģeļi par tiem gaviļēja, un visi, kas tagad vēsti nevēlējās pieņemt, paši sevi apsveica par tālredzību un gudrību, (237) atsakoties no šiem maldiem – kā viņi to nosauca. Tie nesaprata, ka atmet tiem labvēlīgo Kunga padomu un sadarbojas ar sātanu

un tā eņģeļiem, lai radītu lielāku apjukumu Dieva ļaudīs, kas dzīvoja saskaņā ar Debesu sūtīto vēsti.

Vēstij ticošie savās baznīcās tika vajāti un apspiesti. Kādu laiku tie, kas vēsti nepieņēma, vēl savaldījās, baidoties rīkoties pēc savas sirds dabīgajām tieksmēm, bet, kad laiks pagāja, atklājās arī viņu patiesās jūtas. Tie vēlējās apklusināt liecību, ko gaidošie uzskatīja par savu pienākumu pasludināt, ka pravietiskie laika periodi sniedzas līdz 1844. gadam. Ticīgie deva skaidru pamatojumu iepriekšējai kļūdai un uzrādīja iemeslus, kāpēc tie Kungu tagad gaida 1844. gadā. Pretiniekiem nebija nekādu daudz maz spēcīgu argumentu, ko iebilst. Tomēr baznīcās kūsāja ienaidis; tās bija apņēmušās neuzklausīt nekādus pierādījumus un aizliegt par to vispār runāt, lai citi to nedzirdētu. Tos, kuri pieņēma viņiem sniegto gaismu, no baznīcām izslēdza, bet Jēzus bija ar tiem, tā, ka tie varēja priecāties par Viņa tuvumu. Šie ļaudis bija sagatavojušies saņemt otrā eņģeļa vēsti.

24. OTRĀ EŅĢEĻA VĒSTS

Atsakoties pieņemt pirmā eņģeļa vēsti, baznīcas atmēta no Debesīm sūtīto gaismu un zaudēja Dieva labvēlību. Tās paļāvās pašas uz saviem spēkiem un, pretojoties pirmā eņģeļa vēstij, nonāca tik tālu, ka nespēja vairs saskatīt otrā eņģeļa vēsts gaismu. Bet Dieva mīļotie, kas bija apspiesti, pieņēma vēsti, ka „Bābele ir kritusi” un baznīcas atstāja. (238)

Tuvu otrā eņģeļa vēsts beigām (skat. pielikumu) es redzēju lielu gaismu, kas no Debesīm atspīdēja uz Dieva ļaudīm. Šis gaismas stari šķita tikpat gaiši kā saule. Un es dzirdēju eņģeļu balsis saucam: „Redzi, līgavainis nāk, izejiet ārā viņam pretī!”

Tas bija Pusnakts sauciens, kas otrā eņģeļa vēstij deva lielāku spēku. No Debesīm tika sūtīti eņģeļi, lai stiprinātu drosmi zaudējušos svētos un sagatavotu tos priekšā stāvošajam lielajam darbam. Talantīgākie vīri nebūt nebija pirmie, kas šo vēsti pieņēma. Eņģeļi tika sūtīti pie pazemīgajiem un dievbijīgajiem, lai tos skubinātu pacelt balsi un saukt: „Redzi, līgavainis nāk, izejiet ārā viņam pretī!” Viņi uzticīgi steidzās pildīt savu uzdevumu un Svētā Gara spēkā pasludināja vēsti, pamodinot un iedrošinot savus brāļus. Šis darbs netika virzīts ar cilvēku gudrību vai zināšanām, bet Dieva spēkā, un svētie, kas šo saucienu dzirdēja, tam nepretojās. Garīgāk noskaņotie to pieņēma pirmie, bet tie, kas agrāk vadīja darbu, bija starp pēdējiem, kas pastiprināja saucienu: „Redzi, līgavainis nāk, izejiet ārā viņam pretī!” Gaisma par otrā eņģeļa vēsti tika izplatīta visās zemes daļās, un šis sauciens aizkustināja tūkstošiem sirdi. Tas gāja no pilsētas uz pilsētu, no ciema uz ciemu, līdz gaidošie Dieva ļaudis bija pilnībā uzmodināti. Daudzās baznīcās nebija ļauts vēsti sludināt, tāpēc liels pulks, kas pieņēma dzīvo liecību, atstāja kritušās baznīcas. Ar Pusnakts saucienu tika paveikts milzīgs darbs. Vēsts pārbaudīja sirdis un skubināja ticīgos meklēt dzīvus piedzīvojumus ar Dievu. Tie saprata, ka viens uz otru nevar paļauties.

Svētie norūpējušies gaidīja uz Kungu, gavējot, saglabājot modrību un gandrīz pastāvīgi lūdzot. Arī daži grēcinieki vērās nākotnē ar bailēm; (239) bet lielākais vairums ļaužu, pretodamies vēstij, atklāja sātana garu. Viņi zaimoja un izsmēja, pastāvīgi atkārtojot vārdus: „Dienu un stundu neviens nezina.” Ļaunie eņģeļi tos skubināja nocietināt savu sirdi un atmest ikkatru no Debesīm sūtīto gaismas staru, lai pēc tam tie tiktu sagūstīti sātana valgos. Daudzi, kas apliecināja, ka gaidot Kristu, vēsts pasludināšanā nemaz nepiedalījās. Dieva godības atklāšanās, ko tie bija novērojuši, gaidošo vēstnešu pazemība un dziļā nodošanās, kā arī ārkārtējais pierādījumu spēks skubināja tos atzīt un pieņemt patiesību, bet tie nebija atgriezušies, tie nebija gatavi sagaidīt savu Kungu.

Svēto vidū visur bija manāms svinīgs un nopietns lūgšanas gars. Tos apņēma patiesas godbijības izjūta. Eņģeļi ar visdziļāko interesi vēroja vēsts iespaidu, stiprināja tās pieņēmēju garu un palīdzēja atstāt visu laicīgo, lai tie varētu bagātīgi baudīt veldzi no pestīšanas avota. Un Dievs tos atzina par saviem ļaudīm. Jēzus uz tiem noraudzījās ar labpatiku, jo tie atstaroja Viņa līdzību. Tie bija pienesuši pilnīgu upuri, pilnīgi svētījušies un gaidīja, lai tiktu pārvērsti nemirstībā. Tomēr viņiem vēl reizi vajadzēja smagi pievilties. Laiks, uz kuru tie lūkojās, gaidot atbrīvošanu, pagāja, bet viņi atradās turpat uz Zemes, un lāsta sekas nekad nebija šķītušas tik jūtamas kā tagad. Savās cerībās tie jau bija dzīvojuši Debesīs, ar patīkamām nojautām gaidot nemirstības pieskārienu, bet tas nepiepildījās.

Zināmas bailes, kas bija pārņēmušas daudzus ļaudis, tūlīt neizzuda; tie uzreiz nesāka līksmot par vilšanos piedzīvojušajiem ticīgajiem. Bet, tā kā nekādas redzamas pazīmes par Dieva dusmām neparādījās, visi pamazām atguvās un no jauna sāka izsmiet un zoboties. Dieva bērni atkal tika (240) pārbaudīti. Pasaule par tiem smējās, vīpsnāja un izteica visdažādākos pārmetumus, bet ļaudis, kuri, nepieļaujot nekādas šaubas, bija ticējuši, ka Jēzus, lūk, ieradīsies, uzmodinās mirušos, pārvērtīs dzīvos svētos un uzcelš mūžīgi paliekošu valstību, tagad jutās līdzīgi mācekļiem pie Kristus kapa, ko vislabāk raksturo vārdi: „Viņi manu Kungu paņēmuši, un es nezinu, kur viņi To likuši.”

25. ADVENTES KUSTĪBAS ATTĒLOJUMS

Es redzēju lielu skaitu dažādu ļaužu grupu, kas šķīta it kā ar virvēm saistītas. Daudzi no šiem cilvēkiem atradās pilnīgā tumsā; viņu acis bija pievērstas zemei un, cik redzams, tiem ar Jēzu nebija nekā kopēja. Tomēr šajās grupās atradās atsevišķi cilvēki ar gaišām sejām, kuru skats bija pievērst Debesīm. Līdzīgi saules stariem tos apspīdēja gaisma no Jēzus. Kāds eņģelis man pavēlēja skatīties rūpīgāk, un es blakus katram no tiem, kas bija saņēmuši gaismu, ievēroju sargēņģeli, kamēr pārējos, tumsā esošos, ielenca ļaunie gari. Tad es dzirdēju kādu eņģeli saucam: „Bīstieties Dievu un dodiet Viņam godu, jo ir atnākusi Viņa tiesas stunda!”

Pēc tam pār šīm ļaužu grupām nolaidās godības pilna gaisma, lai darītu gaišu ikvienu cilvēku, kas vien vēlēšies to atzīt. Daži gaismu no Debesīm pieņēma un priecājās, bet citi tai pretojās, sakot, ka tā sūtīta, lai ievestu maldos. No tiem gaisma arī nozuda, un viņi tika atstāti tumsā. Turpretī ļaudis, kas gaismu no Jēzus bija pieņēmuši, varēja līksmoties par tās arvien pieaugošo spožumu. Viņu sejas staroja svētā (241) priekā, kamēr acis ar lielu interesi vērās augšup uz Jēzu un balsis sakļāvās unisonā ar eņģeļu balsīm, nesot vēsti: „Bīstieties Dievu un dodiet Viņam godu, jo ir atnākusi Viņa tiesas stunda!” Kad viņi tā sauca, es redzēju, ka tie, kas bija palikuši tumsā, viņus grūstīja ar sāniem un pleciem. Tad daudzi, kuri vērtēja svēto gaismu, sarāva tos saistošās virves un nostājās atsevišķi no šīm grupām. Viņiem tā darot, kādi cienīti vīri no dažādām grupām, daži ar glaimīgiem vārdiem, citi ar bargiem skatiem un draudiem šīs saites centās atkal atjaunot. Šie vīri pastāvīgi atkātoja: „Dievs ir ar mums. Mēs atrodamies gaismā. Mums ir patiesība.” Es sāku interesēties, kas tie ir par cilvēkiem, un man sacīja, ka tie esot šo draudžu mācītāji un vadošie darbinieki, kas paši gaismu atmetuši un tāpēc ir neapmierināti, ja citi to vēlas pieņemt.

Es redzēju, ka tie, kas gaismu mīlēja, ar karstām ilgām lūkojās augšup, gaidot ka Jēzus nāks un ņems viņus pie sevis. Drīz pār tiem nolaidās kāds mākonis un viņu sejās bija lasāmas skumjas. Es jautāju, ko nozīmē šis mākonis, un man paskaidroja, ka tas ir saistīts ar piedzīvoto vilšanos. Laiks, kad tie gaidīja savu Kungu, bija pagājis, bet Jēzus nebija atnācis. Viņus pēc tam pārņēma nedrošības sajūta, bet draudžu mācītāji un

vadošie darbinieki, kurus es iepriekš biju ievērojusi, kā arī visi tie, kas gaismu atmeta, līksmojās un gavilēja, tieši tāpat kā to darīja sātans un ļaunie eņģeļi.

Tad es dzirdēju kāda cita eņģeļa balsi sakām: „Bābele ir kritusi, tā ir kritusi!” Skumju nomāktos ļaudis atkal apspīdēja gaisma, un tie no jauna savus skatus pievērsa Jēzum, ilgodamies, kaut Viņš drīz atnāktu. Es redzēju vairākus citus eņģeļus apspriežamies ar to, kurš bija vēstījis, ka Bābele ir kritusi, un tie visi (242) kopīgi sāka saukt: „Redzi, līgavainis nāk, izejiet ārā Viņam pretī!” Šķita, ka šo eņģeļu melodiskās balsis bija dzirdamas it visur. Pār tiem, kas bija vērtējuši iepriekš saņemto gaismu, tagad tā atspīdēja ārkārtīgā spožumā. Viņu sejas no godības mirdzēja, un tie pievienojās eņģeļiem, saukdami: „Redzi, līgavainis nāk!” Kad tie kopīgiem spēkiem lika šim saucienam izskanēt dažādajās ļaužu grupās, tad gaismu atmetušie viņus atstūma tāpat kā agrāk un, dusmu pārņemti, smējās un zaimoja, kamēr sātans ar saviem sabiedrotajiem centās izplatīt tumsu, mēģinot panākt, lai arī tie noraidītu no Debesīm nākošo gaismu, bet Dieva eņģeļi sargājot vajātos pār tiem izpleta savus spārnus. Tad es dzirdēju kādu sakām tiem, kas tika vajāti un izsmieti: „Izejiet no viņu vidus un neaiztieciat neko, kas ir nešķīsts!” Paklausot šai pavēlei, daudzi sarāva tos saistošās virves un atstāja tumsā esošās grupas. Tie pievienojās tiem, kas jau agrāk bija panākuši brīvību, lai kopīgi paustu dievišķo vēsti. Dažus no tiem, kas vēl bija palikuši tumsā atstātajās grupās, es dzirdēju nopietni, dedzīgi lūdzam. Tad mācītāji un vadošie darbinieki, apmeklējot šīs atsevišķās grupas, virves savilka vēl ciešāk, bet tik un tā vēl bija dzirdamas sirsniņas lūgšanas. Pēc tam es redzēju, kā šie lūdzēji izstiep savas rokas pretī tiem, kas brīvībā priecīgi slavēja Dievu. Pēdējie, augšup lūkodamies un uz Debesīm norādot, atbildēja: „Izejiet no viņu vidus un atšķīrieties!” Es redzēju atsevišķus cilvēkus cīnāmies par brīvību un beidzot arī saraujam savas saites. Tie pretojās pūlēm tos sasaistīt vēl ciešāk un liedzās ievērot atkārtotos apgalvojumus: „Dievs ir ar mums.” „Mums ir patiesība.” (243)

Dažas personas viena pēc otras atstāja tumsā palikušās grupas un pievienojās brīvībā esošajiem, kuri, šķiet, atradās uz kāda plaša lauka pāri Zemei. Pār tiem dusēja Kunga godība, viņu skati bija vērsti augšup, un tie priecīgi slavēja Dievu. Tie bija cieši vienoti un it kā Debesu gaismas apņemti. Visapkārt šai grupai atradās daži, kuri arī bija nonākuši gaismas iespaidā, bet nebija ar pārējiem īpaši saistīt. Visi, kas mīlēja pār tiem izlieto gaismu, ar lielu interesi lūkojās augšup, un arī Jēzus tos atzinīgi novērtēja. Tie gaidīja Viņu atnākam un ilgojās pēc brīža, kad Kungs beidzot ieradīsies. Zemei tie vairs nepievērsa nekādu uzmanību, tomēr šos gaidošos ļaudis atkal pārklāja kāds mākonis, un es redzēju, kā nolaižas viņu nogurušie skati. Kad vaicāju pēc šīs pārmaiņas iemesla, mani pavadošais eņģelis sacīja: „Tie savās ilgās no jauna ir pievīlušies, jo Jēzus nav atnācis uz Zemi, kā viņi to gaidīja. Tiem Viņa dēļ jāiztur vēl kāds lielāks pārbaudījums. Tiem jāatstāj maldi un cilvēku ieviestās tradīcijas, pilnībā pievēršoties Dievam un Viņa Vārdam. Tiem jātiek šķīstītiem, tīrtiem un pārbaudītiem, un visi, kas šo rūgto pārbaudi izturēs, būs panākuši mūžīgu uzvaru.”

Jēzus neatnāca uz šo pasauli, lai šķīstītu svētnīcu ar Zemi piemeklējošo uguni, kā to paredzēja priecīgi gaidošais pulks. Es redzēju, ka pravietiskajos laika aprēķinos nebija nekādas kļūdas, tie tiešām beidzās 1844. gadā, kad Jēzus iegāja vissvētākajā vietā, lai pēdējās dienās šķīstītu svētnīcu. Viņi bija kļūdījušies vienīgi izpratnē par pašu svētnīcu un to — kā tai jātiek šķīstītai. Kad es atkal uzlūkoju vilšanos piedzīvojušo gaidītāju grupu, šie ļaudis man izskatījās visai noskumuši. Tie rūpīgi pārbaudīja visus savas ticības pierādījumus, no jauna izgājat cauri pravietisko laika periodu aprēķiniem, bet (244) kļūdu nevarēja atrast. Noteiktais laiks bija pagājis, bet kur bija viņu Pestītājs? Tie Viņu bija pazaudējuši.

Man tika rādīta Kristus mācekļu neizpratne, kad tie atnāca pie kapa, bet Jēzu tur vairs neatrada. Marija sacīja: „Tie manu Kungu no kapa ir paņēmuši, un mēs nezinām, kur viņi To nolikuši.” Tad eņģeļi mācekļiem paskaidroja, ka viņu Kungs ir augšāmcēlies un aizies pie tiem uz Galileju.

Es redzēju, ka Jēzus arī tagad ar visdziļāko līdzjūtību uzlūkoja vilšanos piedzīvojušos ļaudis, kas bija gaidījuši Viņu atnākam. Arī tagad Viņš sūtīja savus eņģeļus, lai svēto domas pievērstu vietai, kur Viņš atradās. Jēzus tiem atklāja, ka Zeme nav domātā svētnīca. Viņš atklāja, ka ieiet Debesu svētnīcas Vissvētākajā vietā, lai tur veiktu savas tautas salīdzināšanu un pieprasītu no Tēva apsolīto valstību, un tikai pēc tam atkal atgriezīsies uz Zemi un ņems tos pie sevis uz mūžīgiem laikiem. Tādā veidā pirmo mācekļu vilšanās labi attēlo to ļaužu piedzīvojumus, kuri Kungu gaidīja atnākam 1844. gadā.

Man domās lika atgriezties laikā, kad Kristus triumfējoši iejāja Jeruzalemē. Līksmes pārņemtie mācekļi ticēja, ka Viņš tūlīt, tūlīt nodibinās savu valsti un sāks valdīt kā laicīgs ķēniņš. Tie Viņam sekoja ar vislielākajām cerībām. Cirta krāšņos palmu zarus un kopā ar savām virsdrēbēm izklāja uz ceļa, visiem kā vienā balsī saucot: „Ozianna Dāvida dēlam, slavēts, kas nāk tā Kunga Vārdā! Ozianna visaugstākās debesīs!” Tāds vispārējs tautas saviļņojums kaitināja farizejus, tāpēc tie gribēja, lai Jēzus savus mācekļus apsauktu. Bet Viņš tiem sacīja: „Ja šie klusēs, tad akmeņi brēks.” Tā vajadzēja piepildīties Caharijas izteiktajam pravietojumam (skat. Cah.9:9), tomēr mācekļiem nācās piedzīvot (245) rūgtu vilšanos. Tikai dažas dienas vēlāk tie Jēzum sekoja uz Golgātu un bija spiesti noskatīties, kā Viņš asiņojošs un apsmiets karājas pie raupjā koka krusta. Tie bija liecinieki Viņa moku pilnajai nāvei un paši To guldīja kapā. Sirdis sāpēs sažņaudzās, jo cerības nepiepildījās ne vismazākā mērā, tās nomira kopā ar Jēzu. Bet kad Kristus cēlās augšā no mirušajiem un ieradās pie sērojošajiem mācekļiem, viss mainījās. Tie Viņu no jauna atrada.

Es redzēju, ka 1844. gadā piedzīvotā ticīgo vilšanās nebija tik liela kā pirmo mācekļu izmisuma pilnais piedzīvojums. Arī ar pirmo un otro eņģeļa vēsti tika piepildīts pravietojums. Tās atskanēja istajā laikā un paveica Dieva norādīto darbu.

26. KĀDS CITS ATTĒLOJUMS

Man tika rādīts, ar kādu interesi visas Debesis piedalās darbā, kas norisinās virs Zemes. Jēzus kādam varenam eņģelim uzdeva iet un brīdināt mūsu pasaules iedzīvotājus sagatavoties Viņa Otrajai atnākšanai un, kad tas atstāja Kristus tiešo klātbūtni Debesīs, viņa priekšā izplūda visai spoža, godības pilna gaisma. Man paskaidroja, ka viņam šī godība jāatklāj pasaulei un jābrīdina ļaudis par Dieva dusmām. Liels skaits viņa nesto gaismu pieņēma. Daži, likās to pieņēma ļoti nopietni, citi – priecīgi un aizrautīgi, taču pēc tam, visi savus skatus vērsa uz debesīm un pagodināja Dievu. Lai gan gaisma bija pieejama ikvienam, tomēr daži tikai sajuta tās iespaidu, no sirds neatzīstot. Daudzus, turpretī, pārņēma milzīgas dusmas. Mācītāji un ļaudis apvienojās ar ļaundariem, lai spītīgi pretotos (246) varenā eņģeļa nestajai gaismai. Bet visi, kas gaismu pieņēma, atšķīrās no pasaules un savā starpā bija cieši vienoti.

Sātans ar saviem eņģeļiem bija ļoti aizņemti, pūloties pēc iespējas vairāk ļaužu atturēt no patiesības. Un tie, kas no tās atteicās, tika atstāti tumsā. Es redzēju Kunga eņģeļi ar dziļu interesi vērojam tos, kas sauca sevi par Dieva ļaudīm. Viņš vēlējās noteikt viņu attieksmi pret tiem sūtīto Debesu izcelsmes vēsti. Kad daudzi, kas apliecināja, ka mīl Jēzu, ar dusmām, nicinājumu un naidu no šīs vēsts novērsās, viņš šo apkaunojošo rīcību atzīmēja uz pergamenta ruļļa, ko turēja savā rokā. Par to, ka Jēzus sekotāji Viņu

tik zemu vērtē, Debesīs valdīja neizpratne un sašutums.

Es redzēju ticīgo cilvēku vilšanos, kad tie gaidītajā laikā savu Kungu neieraudzīja. Aizsedzot nākotni, Dieva vējās tos novest pie kāda izšķiroša punkta. Ja nebūtu sludināts noteikts Kristus Otrās atnākšanas laiks, tad Dieva paredzētais darbs tā arī netiktu īstenots dzīvē. Sātans ļoti daudzus skubināja, domāt par lielajiem tiesas un pārbaudes laika beigu notikumiem kā par atliktiem tālu nākotnē. Tāpēc bija nepieciešams viņus pamudināt ķerties pie tūlītējas sagatavošanās.

Kad noliktais laiks pagāja, tad tie, kas eņģeļa nesto gaismu nebija pilnībā pieņēmuši, apvienojās ar tās nicinātajiem un, kopīgi zaimojot, vērsās pret vilšanos piedzīvojušajiem ļaudīm. Eņģeļi atzīmēja šo demonstratīvo Kristus sekotāju rīcību. Noteiktā laika paiešana tos bija pārbaudījusi, un daudzi, svaru kausos sverot, tika atrasti par viegliem. Tie sevi skaļi apliecināja par kristiešiem, bet Kristum nesekoja gandrīz nevienā vietā. Sātans par tādu Jēzus sekotāju stāvokli gaviļēja. (247) Tie bija sapinušies viņa izliktajās cilpās. Velns lielāko daļu bija novedis no taisnā ceļa, lai tagad tie censtos Debesīs sasniegt pa citiem ceļiem. Eņģeļi vēroja, kā šķīstie un svētie Dieva bērni sajaucas ar Ciānā esošajiem grēciniekiem un pasauli mīlošajiem liekuļiem. Viņi bija rūpējušies par uzticīgajiem Jēzus mācekļiem, bet samaitātība atstāja savu graužošu iespaidu. Tiem, kuru sirdīs dega ilgas satīties ar Jēzu, ticības brāļi aizliedza runāt par Viņa nākšanu. Eņģeļi nolūkojās uz šo skatu, jūtot līdzī atlikušajiem, kas savu Kungu mīlēja un par to vien domāja.

Tad kādam citam spēcīgam eņģelim tika uzdots nākt uz šo Zemi. Jēzus tam rokā iedeva rakstu rulli, un tas atnācis sauca: „Bābele ir kritusi, tā ir kritusi!” Tad es redzēju vīlušos ļaudis atkal paceļam savus skatus uz debesīm, ticībā un cerībā gaidot sava Kunga parādīšanos. Tomēr daudzi palika šķietami sastingušā stāvoklī, it kā tie gulētu, un viņu sejās varēja vērot dziļu skumju izteiksmi. Vilšanos piedzīvojušie no Rakstiem saprata, ka tie pašreiz ir nonākuši kavēšanās periodā un ka tiem tikai pacietīgi jāgaida, kad piepildīsies pravietojums. Tie paši pierādījumi, kas tiem lika gaidīt Kunga atnākšanu 1843. gadā, tagad norādīja uz 1844. gadu. Tomēr es redzēju, ka lielākajai daļai vairs nebija tās enerģijas un spēka, kas viņu ticību raksturoja 1843. gadā. Agrāko paļāvību tagad stipri bija iedragājusi piedzīvotā vilšanās. Kad Dieva ļaudis pievienojās otrā eņģeļa saucienam, Debesu pulki ar lielu interesi atzīmēja šīs vēsts iespaidu. Tie redzēja, cik izsmejoši un nicinoši daudzi, kas saucās par kristiešiem, tagad izturējās pret tiem, kuri bija vīlušies. Eņģeļi pierakstīja zaimojot teiktos vārdus: „Kā, vai tad jūs vēl neesat Debesīs?” Kāds no tiem sacīja: „Viņi izsmej Dievu!” Man tika norādīts uz tamlīdzīgu grēku senatnē, kad Kungs Eliju paņēma (248) uz Debesīm un viņa mēteli nodeva Elisam. Tad bezdievīgi jaunieši, kas no saviem vecākiem bija iemācījušies nicināt Dieva vīru, sekoja Elisam un sauca: „Nāc augšā, plikgalvi! Nāc augšā, plikgalvi!” Ar tādu rīcību viņi būtībā apvainoja Dievu un tāpēc tūlīt uz vietas tika sodīti. Līdzīgā veidā arī tos, kas smējās un zobojās par svēto pacelšanos Debesīs, reiz piemeklēs Dieva dusmas, un tiem nāksies izjust, ka tik vieglprātīga izturēšanās pret Radītāju nav nekāda nieka lieta. Jēzus pie saviem ļaudīm sūtīja vēl citus eņģeļus, lai tie stiprinātu viņu nedrošo ticību un palīdzētu saprast otrā eņģeļa vēsti un to svarīgo pārmaiņu, kurai drīz jānotiek Debesīs. Es redzēju, kā šie eņģeļi saņem no Jēzus lielu gaismu un spēku un ātri steidzas uz Zemi, lai izpildītu savu uzdevumu, pievienojoties darbā otrajam eņģelim. Kad eņģeļi sauca: „Redzi, līgavainis nāk, izejiet ārā viņam pretī!” — pār Dieva ļaudīm atspīdēja liela gaisma. Tad es redzēju arī vīlušos ļaudis pieceļamies un pievienojamies otrā eņģeļa vēstij: „Redzi, līgavainis nāk, izejiet ārā viņam pretī!” Tā eņģeļu nestā gaisma laužās cauri tumsai, kaut gan sātans ar ļaunajiem gariem centās aizkavēt šīs gaismas izplatīšanos un mazināt tās atstāto iespaidu. Tie Debesu eņģeļiem apgalvoja, ka Dievs esot ļaudis pievilis un tagad

vairs nekāda gaisma un nekāds spēks nevarēšot pasauli pārlicināt, ka Kristus drīz varētu atnākt. Tomēr, neskatoties uz visām sātana pūlēm izlikt dažādus šķēršļus un novērst cilvēku domas no gaismas, Dieva eņģeļi savu darbu turpināja.

Tie, kas gaismu pieņēma, šķīta ļoti laimīgi. Viņi pastāvīgi raudzījās uz debesīm, ilgodamies un gaidīdami, kad parādīsies Jēzus. Daži gan vēl it kā lielās sirdssāpēs raudāja (249) un lūdza Dievu. Tie pārāk daudz domāja par savu nespēku, tāpēc neuzdrošinājās paskatīties uz augšu, bet, kad gaisma no Debesīm izkļiedēja tos apņemošo tumsu un viņi mazdūšībā nolaistās acis un galvas tomēr pacēla, tad ikkatrā sejā bija lasāma pateicība un svēts prieks. Arī Jēzus un eņģeļu pulki šos ticības pilnos, gaidošos ļaudis varēja novērtēt atzinīgi.

Tie, kas atmēta un pretojās pirmā eņģeļa vēstij, zaudēja arī otrā eņģeļa vēsts gaismu un neguva nekādu labumu no spēka un godības, kas pavādīja aicinājumu: „Redzi, līgavainis nāk!” Jēzus no tiem nepatikā novērsās, jo tie Viņu ne par ko neturēja un noraidīja, bet ļaudis, kas vēsti pieņēma, tika ietērpti godības pilnā padebesī. Tie ļoti baidījās Dievu kaut kādā veidā aizvainot un pastāvīgi lūdza un modri rūpējās, lai izprastu Viņa prātu. Es redzēju, ka sātans ar saviem eņģeļiem mēģināja Dieva ļaudīm šo gaismu atņemt, bet, kamēr vien gaidošie gaismu vērtēja un, novēršoties no pasaules, visu laiku raudzījās uz Jēzu, ienaidniekam nebija varas viņus šķirt no tās gaišajiem stariem. Debesu izcelsmes vēsts sātanu un ļaunos garus ļoti sanikvoja, un vārda kristiešus, kas gan apgalvoja, ka mīl Jēzu, bet Viņa atnākšanu negaidīja, pamudināja izsmiet un nicināt ikvienu uzticīgo. Tomēr katru pārestību, katru aizvainojumu un netaisnību, ko Dieva bērniem nācās izjust no saviem neīstajiem brāļiem, rūpīgi atzīmēja kāds Kunga eņģelis.

Ļoti daudzi pievienoja savu balsi saucienam „Redzi, līgavainis nāk!” un šķīrās no brāļiem, kas Kungu nemīlēja un nevarēja paciest, ka tiek runāts par Viņa drīzu atgriešanos uz Zemes. Es redzēju, ka arī Jēzus novērsa savu vaigu no tiem, kas atmēta un izturējās nicinoši pret Viņa atnākšanu. Eņģeļiem Viņš pavēlēja izvest Dieva ļaudis no bezdievīgo vidus, lai tie neciestu no vispārējās nešķīstības. Vēstij paklausīgie (250) brīvi izgāja un apvienojās. Pār tiem spīdēja svēta gaisma. Viņi atsacījās no pasaules, upurēja savas laicīgās intereses un likvidēja šīs zemes bagātības un ilgu pilnos skatus pievērsa Debesīm un gaidīja ierodamies mīļoto Pestītāju. Šo cilvēku sejās mirdzēja svēta gaisma, liecinot par viņu iekšējo sirds mieru un prieku. Jēzus saviem eņģeļiem pavēlēja noiet un tos stiprināt, jo tuvojās nopietna pārbaudes stunda. Es redzēju, ka šie gaidošie ļaudis vēl nebija pietiekoši pārbaudīti. Tie vēl nebija pilnīgi brīvi no dažādiem maldiem. Kā es sapratu, tā bija Dieva žēlastība un laipnība, ka Viņš savus šīs Zemes bērnus tik rūpīgi brīdināja. Sūtot tiem atkārtotas sirdi pārbaudošas vēstis un liekot pašiem meklēt Rakstos, Viņš centās tos atbrīvoti no maldiem, kas bija ieviesušies no pagānu un pāvesta piekritēju puses. Ar šo vēstījumu palīdzību Kungs savus ļaudis izveda līdz tādām stāvoklim, ka Viņš tiem varēja vairāk palīdzēt un tie varēja ievērot visus Viņa likumus.

27. SVĒTNĪCA

Man tika rādīta Dieva ļaužu rūgtā vilšanās, kad Jēzus, kuru tie gaidīja, noteiktā laikā neatnāca. Tie nespēja saprast, kāpēc Viņš nav ieradies, jo nevarēja atrast nevienu pierādījumu, ka pravietiskais laiks vēl nebūtu beidzies. Kāds eņģelis sacīja: „Vai Dieva Vārds ir kļūdījis? Vai Kungs būtu aizmirsis izpildīt savu apsolījumu? Nē, Viņš visu ir izdarījis tā, kā tika paredzēts. Jēzus ir cēlies un aizvēris durvis Debesu svētnīcas Svētajā vietā un atvēris durvis uz Vissvētāko vietu. Viņš tur ir iegājis, lai šķīstītu svētnīcu, un visi, kas būs pacietīgi, ar laiku to sapratīs. Kļūdījušies ir cilvēki, bet no Dieva puses nav nekādas kļūdas. Viss ir noticis tā, kā Dievs to paredzēja, vienīgi (251) cilvēki nav pareizi

uzskatījuši, ka Zeme ir tā svētnīca, kurai jātiek šķīstītai, pravietiskajam laikam beidzoties. Nepiepildījās vienīgi cilvēku cerības, nevis Dieva apsolījumi.”

Jēzus sūtīja savus eņģelus, lai tie vīlušos ticīgo domas pievērstu Vissvētākajai vietai, kur Viņš bija iegājis, lai šķīstītu svētnīcu un veiktu īpašo Israēla salīdzināšanu. Viņš eņģeļiem sacīja, ka visi, kas Viņu atradīs, sapratīs arī tur notiekošo darbu. Es redzēju, ka, Jēzum atrodoties Vissvētākajā vietā, Viņš tiek salaulāts ar Jauno Jeruzālemi. Pēc tam, kad darbs Vissvētākajā vietā būs pabeigts, Viņš ar ķēnišķīgu godu nonāks uz Zemi un ņems pie Sevis visus dārgi atpirktos, kas būs pacietīgi gaidījuši sava Kunga atgriešanos.

Man tika rādīts, kādi notikumi risinājās Debesīs pravietiskā laika perioda beigās 1844. gadā. Kad Jēzus beidza kalpošanu Svētajā vietā un aizvēra šīs vietas durvis, tad tos, kas bija dzirdējuši un atmetuši vēsti par Viņa atnākšanu, apņēma bieza tumsa un tie Jēzu no sava redzesloka pazaudēja. Viņš tajā laikā ietērpās īpašās drēbēs, gar kuru apakšējo apmali pārmaiņus bija piestiprināti zvārguļi un granātāboli. Pār pleciem pārlikts, karājās grezni izstrādāts krūšu glītums. Kad Viņš kustējās, tas vizuāli līdzīgi briljantiem, izceldams burtus, kas izskatījās kā tur uzrakstīti vai iegravēti vārdi. Galvā Tam bija kaut kas līdzīgs kronim. Tiklīdz Jēzus bija ietērpts šajās drēbēs, Viņam visapkārt sastājās eņģeļi un Viņš ugunīgos ratos devās aiz otrā priekšvara.

Tad mani aicināja aplūkot abus Debesu svētnīcas nodalījumus. Priekšskars jeb durvis bija atvērts, un man tika atļauts tur ieiet. Pirmajā nodalījumā es redzēju lukturi ar septiņiem gaismekļiem, galdu ar svētām maizēm, kvēpināmo altāri un kvēpināmo (252) trauku. Viss telpas iekārtojums līdzinājās vistīrākajam zeltam un atstaroja ikviena attēlu, kurš tur iegāja. Priekšskars starp abiem nodalījumiem bija no dažādām krāsām un materiāla, ar krāšņiem izšuvumiem, kuros, zeltā darināti, bija saskatāmi eņģeļu attēli. Tas bija pacelts, un es ieskatījos otrajā nodalījumā. Tur varēja redzēt derības šķirstu, it kā no vissmalkākā zelta. Tā augšējo malu sedza brīnišķīgs, vainagam līdzīgs rotājums. Šķirstā atradās akmens plāksnes ar tur ierakstītiem desmit baušļiem.

Uz šķirsta, pa vienam katrā galā, stāvēja divi brīnišķa izskata ķerubi. Savus spārnus pār šķirstu tie izplēta tā, ka to gali saskārās virs Jēzus galvas, kad Viņš atradās žēlastības krēsla priekšā. To sejas bija vērstas vienam pret otru un tie lūkojās lejup uz šķirstu, pārstāvot visu eņģeļu pulku, kas bija ļoti ieinteresēti Dieva likumos. Starp ķerubiem atradās zelta kvēpināmais trauks, un, kad ticībā izteiktās svēto lūgšanas sasniedza Jēzu un Viņš tās pienesā savam Tēvam, no kvēpināmā trauka pacēlās smaržīgs vīraka mākonis, kas bija līdzīgs visbrīnišķīgāko nokrāsu dūmiem. Pāri vietai, kur šķirsta priekšā stāvēja Jēzus, pletās neizsakāmi liela godība. Es nespēju to uzlūkot, un domāju, ka tur bija Dieva tronis. Kad vīraka mākonis nonāca pie Dieva, no troņa pretī Jēzum izplūda īpaša godība. Šī gaisma no Viņa tālāk staroja pār tiem, kuru lūgšanas kāpa augšup kā salda vīraka smarža. Jēzu apņēma ārkārtīgi spoža gaisma, aizēnojot žēlastības krēslu, tā ka visu templi piepildīja pāri plūstoša godība. Es uz šo neparasto spožumu, ko vārdos nemaz nevar izteikt vai aprakstīt, nespēju ilgi raudzīties un biju spiesta no šī iespaidīgā skata novērsties.

Man tika parādīta arī zemes svētnīca, kurai tāpat bija divi nodalījumi. Tā atgādināja iepriekš redzēto, un man sacīja, ka tā ir Debesu svētnīcas (253) attēls. Zemes svētnīcas pirmās daļas iekārtojums bija līdzīgs Debesu svētnīcas pirmajai daļai. Tā kā priekšskars bija pacelts, es ieskatījos Vissvētākajā vietā un redzēju, ka arī tur viss aprīkojums ir tieši tāds pats kā Debesu svētnīcas Vissvētākajā vietā. Kaut gan priesteris uz zemes kalpoja abos svētnīcas nodalījumos, tomēr ikdienā tas parasti uzturējās pirmajā daļā, bet Vissvētākajā vietā iegāja tikai vienu reizi gadā, lai to šķīstītu no tur ienestajiem grēkiem. Es redzēju, ka Debesu svētnīcas abos nodalījumos kalpo Jēzus. Ja svētnīcā virs Zemes

priesteris iegāja ar kāda par grēkiem upurēta dzīvnieka asinīm, tad Debesu svētnīcā Jēzus ienes pats savas par cilvēku grēkiem izlietās asinis. Laicīgo priesteru darbu parasti pārtrauca nāve, un tāpēc tas nevarēja ilgstoši turpināties, bet Jēzus kā priesteris var kalpot mūžīgi. Pienesot upurus un dāvanas zemes svētnīcā, Israēla bērni tika mācīti paļauties uz gaidāmā Pestītāja nopelnu. Dievs savā gudrībā šajā ziņā deva ļoti sīkus norādījumus, lai mēs, ar tiem iepazīstoties, varētu saprast Jēzus darbu Debesu svētnīcā.

Kad Jēzus Golgātā mira, Viņš izsaucās: „Viss piepildīts!” un priekšgars templī pārplīsa divos gabalos no augšas līdz apakšai. Tas norādīja, ka kalpošana zemes svētnīcā ir beigusies uz visiem laikiem un Dievs vairs tur ilgāk nesatiksies ar laicīgajiem priesteriem, lai pieņemtu viņu pienestos upurus. Tad tika izlietas Jēzus asinis, ar kurām Viņam pašam vajadzēja ieiet Debesu svētnīcā. Tieši tā, kā priesteris vienreiz gadā iegāja Vissvētākajā vietā šķīstīt zemes svētnīcu, tā 1844. gadā, beidzoties Daniēla 8. nodaļas pravietojumam par 2300 dienām, Jēzus iegāja Debesu Vissvētākajā vietā, lai izdarītu galīgo salīdzināšanu par visiem, kas pieņem Viņa upura nopelnu, tādā veidā šķīstot svētnīcu. (254)

28. TREŠĀ ENGELA VĒSTS

(skat. pielikumu)

Kad beidzās Jēzus kalpošana Svētajā vietā un Viņš iegāja Vissvētākajā, nostājoties Dieva likumus glabājošā šķirsta priekšā, mūsu Kungs sūtīja vēl kādu spēcīgu eņģeli ar trešo vēsti šai pasaulei. Tam rokās tika iedots pergamenta rullis, un, kad viņš ar spēku un lielu godību nonāca uz šo Zemi, tas pasludināja šausmas iedvesošu brīdinājumu ar visdrausmīgākajiem draudiem, kādi vien cilvēkiem jebkad izteikti. Šī vēsts bija domāta, lai brīdinātu Dieva bērnus un pievērstu viņu uzmanību priekšā stāvošajai kārdināšanu un pārbaudījumu stundai. Eņģelis sacīja: „Drīz viņiem būs jādodas pēdējā cīņā ar zvēru un tā tēlu. Cerība uz mūžīgu dzīvi būs atkarīga no viņu izturības. Lai gan uz spēles var būt likta pat dzīvība, tiem stipri jāturas pie patiesības.” Savu vēsti trešais eņģelis noslēdza ar vārdiem: „Šeit vajadzīga svēto izturība, kas tur Dieva baušļus un Jēzus ticību.” To atkārtodams, viņš norādīja uz Debesu svētnīcu, jo visu to cilvēku domas, kas pieņem šo vēsti, tiek vērstas uz vissvētāko vietu, kur Jēzus stāv šķirsta priekšā, izdarot pēdējo salīdzināšanu par visiem, kam zēlastība vēl pieejama vai kas nezinot ir pārkāpuši Dieva likumus. Šī salīdzināšana notiek gan taisno mirušo, gan taisno dzīvo labā. Ta aptver arī visus tos, kuri ir miruši, uzticoties Kristum, bet dzīvojot nebija saņēmuši gaismu par Dieva baušļiem un tāpēc šos priekšrakstus pārkāpa nezinādami.

Pēc tam, kad Jēzus atvēra Vissvētākās vietas durvis, tika saņemta gaisma par Sabatu, pārbaudot Dieva ļaudis tāpat kā senatnē Israēla bērnus, vai tie ievēros Viņa likumus vai ne. Es redzēju (255) trešo eņģeli norādām uz augšu un iepazīstinām pievīlušos cilvēkus ar ceļu uz Debesu svētnīcas Vissvētāko vietu. Kas vien ticībā ieiet Vissvētākajā vietā, tie tur atrod Jēzu, un līdz ar to tiek atjaunota viņu cerība un prieks. Es redzēju, kā, atskatoties uz pagātņi, tie atkal no jauna var atcerēties visus notikumus, sākot ar Jēzus Otrās adventes sludināšanu līdz noteiktā laika paiešanai 1844. gadā. Viņi skaidri saskata, kāpēc ir piedzīvojuši vilšanos, un šaubas un neziņu nomaina līksma drošības sajūta. Trešais eņģelis apgaismo pagātņi, tagadņi un nākotņi, un viņi saprot, ka tos tiešām ir vadījusi Dieva neizdibināmā tālredzība.

Man tika rādīts, kā draudzes atlikušie seko Jēzum Vissvētākajā vietā, uzlūko šķirstu un zēlastības krēslu un ir pārsteigti par tur redzamo godību. Tad Jēzus paceļ šķirsta vāku, un, lūk, akmens plāksnes ar tur iegravētajiem desmit baušļiem! Tie ar acīm pārskrien it

kā dzīvos ierakstus un tad pēkšņi trīcot un drebot atraujas, atklājot, ka starp desmit svētajiem priekšrakstiem uz ceturto bausli spīd daudz spožāka gaisma nekā uz pārējiem deviņiem un tas pilnībā ir apvīts ar godības oreolu. Tie tur neatrod neko, kas norādītu, ka Sabats būtu atcelts vai pārmainīts uz pirmo nedēļas dienu. Bauslis vēl arvien lasāms tāpat, kā Kungs, zibeņiem laistoties un pārkonam dārdot, to svinīgā godbijībā paziņoja no Sinaja kalna; tas ir saglabājies tāpat, kā kādreiz ar Dieva pirkstu tika uzrakstīts uz akmens plāksnēm: „Sešas dienas tev būs strādāt un padarīt visus savus darbus, bet septītā diena ir Sabats tam Kungam, tavam Dievam.” Tos pārņem izbrīna, vērojot, ar kādu rūpību tiek glabāti šie desmit baušļi. Viņi redz, ka tie nolikti tiešā Jehovas tuvumā, kur paša Dieva svētums tiem dod patvēru un aizsargā. Viņi saprot, ka līdz šim ir minūši zem kājām dekaloga ceturto bausli, Kunga iesvētītās (256) dienas vietā ievērojot pagānu un pāvesta ieviesto dienu. Tāpēc tie zemojas Dieva priekšā un izsūdz savus pagātnes pārkāpumus.

Es redzēju, kā kvēpināmā traukā kūpēja smaržīgās zāles, kad Jēzus viņu nožēlas lūgšanas nesa Tēva priekšā. Šiem dūmiem uz augšu ceļoties, pār mūsu Kungu un žēlastības krēslu dusēja spoža gaisma, un visi nopietnie, lūdzošie ļaudis, kas skuma, apzinoties, ka ir pārkāpuši Dieva likumu, tika svētīti, un viņu sejās atmirdzēja cerība un prieks. Tie pievienojās trešā eņģeļa darbam, izsakot pasaulei svinīgo brīdinājumu. Vispirms to pieņēma tikai daži, tomēr uzticīgie turpināja enerģiski sludināt. Pēc tam es redzēju, ka trešā eņģeļa vēsti jau atzina daudzi un nāca palīgā tiem, kas brīdinājumu nesa no sākuma. Tie pagodināja Dievu, ievērojot Viņa iesvētīto dusas dienu.

Daudziem, kas tagad iekļāvās trešajā vēstī, nebija nekādu piedzīvojumu pirmajās divās. Sātans to labi apzinājās, un plānoja, kā tos varētu sagūstīt; bet trešais eņģelis viņiem bija norādījis uz vissvētāko vietu, un arī tie, kam jau bija pieredze pagātnes vēstīs, viņiem rādīja ceļu uz Debesu svētnīcu. Daudzi eņģeļu nestajās vēstīs saskatīja pilnīgu patiesības ķēdi un pēc kārtas tās arī pieņēma, ticībā sekojot Jēzum Debesu svētnīcā. Šīs vēstis man tika attēlotas kā Dieva ļaužu ticības dzīves enkurs. Tie, kas tās saprot un pieņem, neies bojā daudzajās sātana radītajās viltus vētrās.

Pēc lielās vilšanās 1844. gadā velns ar saviem aģentiem bija ļoti aizņemts, izliekot cilpas, lai padarītu neskaidru ticīgo ļaužu pārliecību. Tie iespaidoja (257) atsevišķus cilvēkus, kuriem bija piedzīvojumi eņģeļu nestajās vēstīs un kuri, ārēji spriežot, bija visai pazemīgi. Daži no tiem norādīja, ka pirmā un otrā eņģeļa vēsts vēl gaidāma tikai nākotnē, kamēr citi apgalvoja, ka tās jau ir piepildījušās tālā pagātnē. Tāda argumentācija lielā mērā iespaidoja nepiedzīvojušo ļaužu prātu, padarot nedrošu viņu ticību. Daži meklēja Rakstos, cenšoties izveidot paši savu ticības pamatu neatkarīgi no Kristus miesas. Sātans par to visu gavilēja, apzinoties, ka tos, kuri atsakās no enkura, viņš varēs ietekmēt ar dažādiem maldiem, lai tie tiktu mētāti no viltus mācību vējiem. Daudzi, kas agrāk vadīja pirmās un otrās eņģeļu vēsts darbu, tagad to aizliedza, kā rezultātā draudzē radās nevienprātība un sajukums.

Mana uzmanība tika pievērsta Viljamam Milleram. Viņš izskatījās apmulsis, noraizējies un dziļi sāpināts. Ļaudis, kas 1844. gadā bija tik vienoti un mīlestības pilni, tagad šo mīlestību bija pazaudējuši. Tie nespēja saprasties un nonāca aukstā atkrišanas stāvoklī. Tik bēdīgs pavērsiens izsmēla visus viņa spēkus. Es redzēju, kā draudžu vadītāji V. Milleru vēroja un uzmanīja. Tie baidījās, ka arī viņš varētu pieņemt trešā eņģeļa vēsti un Dieva baušļus, un, kad tas jau sāka pievērsties no Debesīm nākošajai gaismai, tie izdomāja visdažādākos veidus, kā viņu no tās novērst. Ļaudis pūlējās paturēt viņu tumsā, lai šī vīra iespaids darbotos to pusē, kas pretojās patiesībai. Beigu beigās V. Millers sāka iebilst pret Debesu sūtīto gaismu. Viņš kļūdījās, nepieņemot vēsti, kura pilnībā atklātu piedzīvotās vilšanās iemeslus un izlietu gaismu un godību pār pagātni. Tā

atjaunotu viņa izsīkušo enerģiju, iedegtu jaunu cerību un liktu slavēt Kungu. Dievišķās gudrības vietā viņš paļāvās un cilvēcisko, tomēr, atdevis visus spēkus sava Meistara lietai un (258) tagad jau labā vecumā būdams, viņš par to nebija tik atbildīgs kā tie, kas viņu no patiesības atturēja. Tiem par to būs jāatbild; grēks guļ uz viņiem.

Ja Viljams Millers būtu sapratis trešā eņģeļa vēsti, tad daudzas lietas, kas viņam šķita tumšas un noslēpumainas, ātri vien noskaidrotos. Bet brāļi tam apliecināja tik dziļu mīlestību un ieinteresētību, ka grūti bija no tiem šķirties. Viņa sirds sliecās pretī patiesībai, tomēr, redzot, kā brāļi tai pretojas, viņš domāja, kā gan lai novērsas no tiem, ar kuriem plecu pie pleca ir gājis un sludinājis par Kristus atnākšanu? Viņš cerēja, ka šie vīri taču to nevedīs pa maldu ceļiem.

Dievs pielāva, ka viņš krīt, sātana, nāves valdnieka, varas satriekts, un tā paslēpa viņu kapā no ļaudīm, kuri to pastāvīgi atturēja no patiesības. Arī Mozus kādreiz kļūdījās tieši pie Apsolītās zemes robežām, un, es redzēju, ka tāpat pirms ieiešanas Debesu Kānaānā kļūdījās Millers, kas pavērsa savu iespaidu pret patiesību. Citi viņu pavadināja, citiem par to arī būs jāatbild. Eņģeļi tagad ir nomodā pār šī dārgā Dieva kalpa kapa vietu, un viņš no turienes izies, atskanot pēdējai bazūnei.

29. STINGRS, NEMAINĪGS PAMATS

Es redzēju kādu ļaužu grupu, kas stāvēja stingri un nelokāmi, neizrādot nekādu piekrišanu tiem, kuri centās izmainīt draudzes nopamatoto ticību, un Dievs viņus atzinīgi novērtēja. Man tika rādītas trīs pakāpes: pirmā, otrā un trešā – trīs eņģeļu vēstis. Mani pavadošais eņģelis sacīja: „Vai” tam, kas mēģinās atturēt vai izmainīt kaut visniecīgāko daļu no šīm vēstīm! Ir ārkārtīgi svarīgi tās pareizi izprast, (259) jo no tā, kā tās tiek pieņemtas, ir atkarīgs dvēseļu liktenis.” Es domās atkal no jauna tiku vadīta cauri šīm vēstīm un redzēju, cik dārgi Dieva ļaudis ir maksājuši par saviem piedzīvojumiem. Tie tika iegūti smagā cīņā un ar daudz ciešanām. Kungs tos veda soli pa solim, līdz Viņš tos nostādīja uz droša, neizkustināma pamata. Es redzēju, kā cilvēki tuvojas šim pamatam un pārbauda tā stiprumu. Daži tūlīt ar prieku uz tā uzkāpa, kamēr citi sāka meklēt nepilnības. Tie vēlējās izdarīt dažus uzlabojumus, tad pamats būšot daudz stiprāks un ļaudis vēl laimīgāki. Atsevišķi vīri, kas pārbaudot no tā nokāpa, paziņoja, ka tas esot nepareizi būvēts. Bet es redzēju, ka gandrīz visi uz pamata atrodošies stāvēja droši un centās pārliecināt tos, kas bija nokāpuši, beigt sūdzēties, jo pamata licējs taču ir Kungs un tie patiesībā cīnās pret Dievu. Viņi vēlreiz sīki izklāstīja Kunga brīnišķos darbus, kurš tos bija aizvedis līdz šim stingrajam pamatam, un visi kā viens pacēla acis uz Debesīm un skaļā balsī slavēja Dievu. Tas iespaidoja dažus no tiem, kas bija sūdzējušies un pamatu atstājuši, tā ka tie pazemīgi atkal centās uz tā uzkāpt. Man tika norādīts, kā pasludināja Kristus Pirmo adventi. Lai sagatavotu ceļu Jēzum, Elijas garā un spēkā tika sūtīts Jānis Kristītājs. Tiem, kas atmeta Jāņa liecību, arī no Kristus mācībām nebija nekāda labuma. Pretojoties vēstij, kas ziņoja par drīzu Pestītāja ierašanos, tie nebija gatavi pieņemt pat visspēcīgākos pierādījumus, ka Viņš ir Mesija. Tos, kas atmeta Jāņa vēsti, sātans pamudināja iet vēl tālāk — atmest un piesist krustā Jēzu Kristu. Tā darot, tie paši sev liedza iespēju saņemt Vasarsvētku dienas svētības, kas tiem palīdzētu atrast ceļu uz Debesu svētnīcu. Fakts, (260) ka templi pārplīsa priekšgars, skaidri rādīja, ka tur ierastajai jūdu kalpošanai un upurēšanai vairs ilgāk nav nekādas nozīmes. Tagad jau bija pienests un pieņemts Lielais Upuris, un Vasarsvētkos izlietais Svētais Gars mācekļu domas no laicīgās svētnīcas pievērsa svētnīcai Debesīs, kur Jēzus bija iegājis ar savām paša asinīm, lai saviem ļaudīm piešķirtu salīdzināšanas darba svētības. Līdz ar to jūdi tika atstāti pilnīgā tumsā. Tie

pazaudēja visu gaismu, ko būtu varējuši iegūt no atpestīšanas plāna un vēl arvien palāvās uz saviem bezvērtīgajiem upuriem un dāvanām. Debesu svētnīca bija stājusies laicīgās svētnīcas vietā, bet tie par šo pārmaiņu neko nezināja un tāpēc arī nesaņēma nekādu labumu no Jēzus darba Svētajā vietā.

Daudzi cilvēki ar riebumu atceras jūdu rīcību un to kā tie atmeta un piesita krustā Jēzu Kristu. Lasot apkaunojošo stāstu par Jēzus ciešanām, tie domā, ka paši Viņu mīl un nekad nebūtu savu Kungu aizlieguši tā kā to izdarīja Pēteris vai piesituši krustā, kā to izdarīja jūdi. Bet Dievs, kas pazīst ikviena cilvēka sirdi, ir pārbaudījis viņu mīlestību pret Jēzu. Visas Debesis ar visdziļāko interesi vēroja Zemes iedzīvotāju attieksmi pret pirmo eņģeļa vēsti un tad daudzi, kas apliecināja, ka mīl Jēzu un lej asaras, lasot krusta stāstu, izsmēja labās ziņas par Viņa atnākšanu. Ta vietā, lai vēsti ar prieku pieņemtu, tie to nosauca par maldiem. Viņi ienīda visus, kas domāja par Kunga nākšanu, un slēdza ārā no baznīcām. Tie, kas atmeta pirmo vēsti, neieguva nekādu labumu no otrās un tikpat maz arī no Pusnakts sauciena, kuram tos vajadzēja sagatavot ticībā ar Jēzu ieiet Debesu svētnīcas Vissvētākajā vietā. Atmetot pirmās divas vēstis, viņi savu prātu tā aptumšoja, ka vairs nespēja saskatīt trešā eņģeļa (261) vēsts gaismu, kura rādīja ceļu uz Vissvētāko vietu. Es redzēju, ka tieši tāpat, kā jūdi piesita krustā Pestītāju, vārda kristieši pie krusta pienagloja triju eņģeļu vēstis. Tā rezultātā tiem nav izpratnes par Vissvētāko vietu un viņi negūst nekādu labumu no tur veiktā Jēzus vidutāja darba. Līdzīgi jūdiem, kas pienes savus bezvērtīgos upurus, viņi sūta augšup bezvērtīgas lūgšanas uz vietu, kuru Jēzus ir atstājis. Pricēdamies par šiem maldiem, sātans pieņem reliģisku izskatu un liek tā saucamajiem kristiešiem domāt vienīgi par sevi. Viņš cenšas ar viltus brīnumiem un zīmēm tos pilnībā sagūstīt savos valgos. Dažus tas pievil vienā veidā, citus kādā citā. Viņš izdomā visdažādākos maldu ceļus, kas atbilstoši katra cilvēka prātam. Bieži vien tie, kas uz kādu atsevišķu krāpšanas mēģinājumu noskatās ar riebumu, tajā pašā laikā labprāt piekrīt citiem. Dažus velns ievēd spiritisma maldos vai arī, parādoties kā gaismas eņģelis, savu iespaidu pār zemi izplata ar viltus reformām. Baznīcas savā augstprātībā domā, cik brīnišķīgi Dievs viņu labā strādā, kaut gan patiesībā tas ir pavisam cita gara darbs. Tāds pacilājums ātri pāriet, atstājot pasauli un baznīcu sliktākā stāvoklī nekā iepriekš.

Es redzēju, ka starp vārda adventistiem un kritušajām baznīcām Dievam ir patiesi bērni, un, pirms izliesies pēdējās mocības, no turienes tiks izaicināti gan sludinātāji, gan vienkāršie draudzes locekļi, kas pricīgi pieņems patiesību. Sātans to labi zina, tāpēc, kamēr vēl nav atskanējis trešā eņģeļa spēcīgais sauciens, viņš šajās reliģiskajās kopās rada zināmu pacilājumu, lai tie, kas patiesību atmetuši, tomēr domātu, ka ar viņiem ir Dievs. Tā velns cer pievilt šos godīgos ļaudis un vēlās lai tie tic, ka Dievs vēl arvien darbojas viņu baznīcas labā. Bet gaisma spīdēs, un visi patiesie Dieva bērni kritušās baznīcas atstās un nostāsies kopā ar atlikušajiem. (262)

30. SPIRITISMS

Man tika atklāti postošie maldi, un es redzēju, ka sātanam ir vara cilvēku skata priekšā atveidot dažus šķietamus tēlus, kas uzdosies par mūsu nesen Kristū mirušajiem radniekiem un draugiem. Būs sajūta, ka viņi atkal ir pie mums; tiks izteikti mums labi pazīstami vārdi, kurus tie kādreiz lietoja, dzīviem esot, un mūsu ausīs skanēs tas pats balss tembrs, pie kura mēs tik ļoti bijām pieraduši. Tas viss tiks darīts, lai pieviltu pasauli un liktu ļaudīm noticēt šiem maldiem.

Es redzēju, ka svētajiem jābūt skaidram priekšstatam par mūsu laika patiesību, ko tie var iegūt no Rakstiem. Tiem jāsaprot, kādā stāvoklī atrodas mirušie, jo, kad parādīsies

ļāunie gari, uzdodoties par tuviem radniekiem un draugiem, tie paudīs uzskatus, kas runā pretī Bībeles mācībai. Tie darīs visu iespējamo, lai pamodinātu līdzjūtību un, apstiprinot savus paziņojumus, veiks dažādus brīnumdarbus. Dieva ļāudīm jābūt gataviem stāties pretī šiem gariem ar Bībelē atklātopatiesību, ka mirušie nezina nenieka un ka tie, kas tādā veidā parādās, patiesībā ir ļāunie eņģeļi.

Mums labi jāpārbauda savas cerības pamats, lai to varētu aizstāvēt ar Svētajiem Rakstiem. Šie maldi izplatīsies arvien plašāk, un mums ar tiem būs jāstāpomas vaigu vaigā, bet, ja nebūsim sagatavoti, tad nonāksim to gūstā un tiksīm pārvarēti. Ja mēs, gatavojoties šai priekšā stāvošajai cīņai, no savas puses darīsim visu iespējamo, Dievs nāks mums palīgā un Viņa varenā roka mūs pasargās. Viņš drīzāk no godības pie mums atsūtīs visus eņģeļus, lai tie ap uzticīgajām dvēselēm izveidotu aizsargmūri, nekā atļaus tās pievilt ar sātana melīgajiem brīnumiem. (263)

Es redzēju, cik strauji šie maldi izplatās. Man tika rādīts zibens ātrumā joņojošs dzelzceļa vilciens. Eņģelis piedāvāja to rūpīgāk aplūkot, un, kad es uzmanīgāk paskatījos, šķita, ka tajā uz priekšu trauktos visa pasaule. Tad viņš man norādīja uz vilciena pārzini, skaistu, stalta auguma personu, kuru visi pasažieri uzlūkoja ar apbrīnu un cieņu. Es jutos pārsteigta un jautāju pavadošajam eņģelim: „Kas viņš ir?” Un mans pavadonis atbildēja: „Tas ir sātans. Viņš gaismas eņģeļa izskatā pārvalda šo vilciena sastāvu, jo ir sagūstījis gandrīz visu pasauli. ļāudis ir pakļauti spēcīgiem maldiem, tā ka tie tic meliem, kas tos pazudinās. Netālu stāvošais mašīnists ir viņa tuvākais palīgs, un tur atrodas arī vēl citi dažādos amatos nodarbināti ierēdņi, kas visi šajā vilcienā zibens ātrumā traucas pretī bojāejai.”

Es jautāju eņģelim, vai tiešām neviens nekur nav atlicis. Tad viņš man norādīja uz pretējo pusi, un es redzēju nelielu ļāužu grupu, kas gāja pa kādu šauru taku. Tie visi, šķiet, bija cieši saistīti ar patiesību. Šis mazais pulciņš izskatījās visai nomākts, it kā tas būtu gājis cauri smagiem pārbaudījumiem un grūtībām, bet tad saule pēkšņi iznīra no mākoņu aizsega un apgaismoja viņu sejas, tā lika tiem līksmi raudzīties pretī drīzai uzvarai.

Es redzēju, ka Kungs pasaulei ir devis iespēju izbēgt no sātana slazdiem. Spiritisms neievēro nekādu atšķirību starp labo un ļāuno, un balstoties tikai uz šo faktu, patiesi kristietis spētu ieraudzīt šīs parādības maldīgo raksturu.

Tomasa Peina ķermenis ir pārvērties pīšļos. Tas tiks uzmodināts tūkstoš gadu laika perioda beigās, pie otrās augšāmcelšanās, lai saņemtu savu algu un izciestu otro nāvi. Taču, sātans rāda, ka tas ir paņemts Debesīs un paaugstināts. Cik ilgi tas bija iespējams, sātans viņu izmantoja Zemes dzīves laikā. Tagad, turpinot šos maldus, viņš cenšas ļāudīm iegāvot, ka Debesīs Peins ir augstu godāts un ka tur viņš māca to pašu, ko šeit. Atrodas daži, kas, kādreiz ar riebumu noskatījās uz viņa dzīvi un nāvi, uz viņa mācību samaitājošo iespaidu, taču tagad pieņem padomus no šī visnekrietnākā un zemiskākā cilvēka, kurš tā ienīda Dievu un Viņa likumus. (???)

Būdams melu tēvs, sātans pasauli pieviļ un padara to aklu; viņš sūta savus eņģeļus un liek tiem runāt apustuļu vārdā tā, lai tie izteiktos pretēji tam, ko kādreiz, dzīvojot virs Zemes, rakstīja Svētā Gara iespaidā. Šie ļāunie eņģeļi liek domāt, ka apustuļi atmet savas mācības un paziņo tās par viltotām. Tā rīkojoties, sātans vārda kristiešos un visā pasaulē sēj neuzticamību Dieva Vārdam. Šī svētā Grāmata stāv viņam tieši ceļā un jāuc visus plānus, tāpēc velns vada ļāudis apšaubīt tās dievišķo izcelsmi. Viņš liek ticēt neticīgajam Tomasam Peinam, un tam, it kā tas pēc nāves būtu uzņemts Debesīs, kur kopā ar svētajiem apustuļiem, kurus viņš virs Zemes nonicināja, būtu norīkots pamācīt pasauli.

Sātans katram savam eņģelim ir paredzējis noteiktu darbu un piekrodina darboties viltīgi,

veikli un gudri. Viņš dažus no tiem ir norīkojis darboties un runāt apustuļu vārdā. Citiem licis attēlot neticīgos un ļaunos cilvēkus, kas šķīrušies no dzīves zaimodami Dievu, bet tagad parādās kā ļoti reliģiozi. Nav nozīmes vai tas ir vissvētākais apustulis, vai visbezdievīgākais neticīgais. Tie visi māca vienu un to pašu, jo sātānam nav svarīgi kādus paņēmienus izmantot, galvenais, lai piepildās viņa nodomi. Ar Peinu velns bija cieši saistīts virs Zemes un palīdzēja tam viņa darbā. Tagad ļaunajam ir pavisam viegli lietot tos pašus vārdus un atveidot rokrakstu, kāds bija tā uzticīgajam kalpam, kas tik veiksmīgi īstenoja viņa nolūkus. Sātans agrāk ir diktējis daudzus no šī cilvēka rakstiem, tāpēc tagad ļaunie eņģeļi bez grūtībām lieto Peinam raksturīgos izteicienus un liek domāt, ka tie nāk (265) no viņa. Šis cilvēks savā dzīvē uzticīgi kalpoja ļaunajam. Visas šīs mācības, kuras šķietami sludina mirušie apustuļi, svētie un neticīgie, nāk tieši no sātana – tas ir viņa meistardarbs.

Šim sātana apgalvojumam, ka viņa mīlulis, kurš pilnībā ienīda un noliedza Dievu, tagad godībā ir kopā ar svētajiem apustuļiem un eņģeļiem, vajadzētu būt pietiekošam pierādījumam, lai ļaudīm atvērtos acis un tie saprastu ienaidnieka tumšos, noslēpumainos darbus. Viņš pasaulei un neticīgajiem faktiski saka: Nav svarīgi, cik ļauni jūs esat; vienalga, vai jūs ticat vai neticat Dievam un Bībelei; dzīvojiet, kā vien jums patīk, Debesis jums tik un tā ir nodrošinātas. Ja jau Tomass Peins ir Debesīs, tad visiem skaidrs, ka arī viņi tur nokļūs. Šie maldi ir tik acīmredzami, ka visi, kas patiesi vēlas, tos var saskatīt. Izmantojot Tomasam Peinam līdzīgus cilvēkus, sātans tagad veic to pašu darbu, ko viņš ir centies darīt kopš savas krišanas. Pielietojot ļaunu spēku un viltus brīnumus, viņš dara nedrošu kristīgās cerības pamatu un aizsedz sauli, kurai vajadzēja apgaismot uz Debesīm vedošo šauro taku. Viņš liek pasaulei ticēt, ka Bībele nav inspirēta, ka tā nav labāka par jebkuru stāstu grāmatu. Tās vietā viņš iesaka kaut ko citu, proti, dažādas garu izpausmes!

Tas ir pilnībā viņam veltīts un pakļauts informācijas kanāls, caur kuru velns pasaulei var likt ticēt, kam vien grib. Grāmatu, kas sātānu un viņa sekotājus nosoda, tas nostumj ēnā pēc savas patikas. Pasaules Glābēju viņš padara tikai par vienkāršu cilvēku. Tieši tāpat, kā Jēzus kapu apsargājošie Romas kareivji izplatīja nepatiesas ziņas, kuras tiem ieteica augstie priesteri un vecaji, rīkosies arī šo krāpjošo garīgo parādību nožēlojamie piekritēji. Tie centīsies (266) visiem skaidrot, ka Kristus dzimšanas, nāves un augšāmcelšanās notikumos nav nekā neparasta. Tādā veidā, atstumjot Jēzu otrā plānā, viņi pasaules uzmanību pievērsīs sev un saviem viltus brīnumiem, kuri, kā tie apgalvo, tālu pārsniedz Kristus darbus.

Līdz ar to pasaule nonāk tai izliktajos slazdos, un, drošības sajūtas ieaijāta, neaptver briesmīgos maldus, kamēr tiek izlietas septiņas pēdējās mocības. Sātans smejas, redzot, ka viņa plāns gūst tādus panākumus un visa pasaule atrodas tā valgos.

31. ALKATĪBA

Es redzēju, ka sātans saviem eņģeļiem pavēlēja izlikt īpašus slazdus tiem, kuri gaida Kristus Otro atnākšanu un ievēro visus Dieva baušļus. Velns sacīja, ka baznīcas esot iemīgušas, un viņš savus brīnumus un varu pār tām vēl vairāk palielināšot, lai šo vienaldzības stāvokli joprojām saglabātu. „Bet,” viņš piebilda – „šajā ziņā mums traucē sabatistu sekta, jo tie pastāvīgi darbojas mums pretī, atņemot mūsu pavalstniekus, lai tie turētu nīstos Dieva likumus. Ejiet un panāciet, lai tie, kam pieder zemes īpašumi un nauda, piedzeras 110 šīs dzīves rūpēm! Ja jūs spēsiet nostiprināt viņu pieķeršanos šīm lietām, tad tie mums būs aizsniedzami. Tie var apliecināt, ko vien grib, lai tikai vairāk rūpējas par naudu nekā par Kristus valsts uzcelšanu un mūsu ienīstās patiesības

izplatīšanu. Rādiet tiem pasauli vispievilcīgākajā gaismā, lai tie to iemīlētu un dievinātu! Mums savās rindās jāpatur visi iespējamie līdzekļi, pār kuriem vien var iegūt kontroli. Jo vairāk naudas Kristus sekotāji (267) ziedos Viņa darbam, jo vairāk cietīs mūsu valsts, kurai tiks atņemti pavalstnieki. Kad tie izziņo sanāksmes dažādās vietās, mums draud briesmas, tāpēc tādos gadījumos esiet ļoti uzmanīgi! Ja variet, radiet sajukumu un traucējiet tiem izmantojot visdažādākos līdzekļus! Centieties iznīcināt viņu savstarpējo mīlestību! Atņemiet drosmi un cerību sludinātājiem, kurus mēs nīstam! Ar jebkādiem līdzekļiem iespaidojiet tos, kam ir nauda, lai viņi to paturētu sev! Ja varat, kontrolējiet visas naudas plūsmas, liekot viņu sludinātājiem ciest un izjust trūkumu! Tas mazinās viņu dedzību un drosmi. Cīnieties par katru zemes collu! Padariet alkatību un mīlestību uz šīs Zemes mantām par viņus pārvaldošo rakstura īpašību, jo tik ilgi, kamēr valdīs tāds sirds noskaņojums, žēlastībai un domām par atpestīšanu tur nebūs vietas! Izlietojiet visus iespējamus savaldzināšanas veidus, un tie droši vien nonāks mūsu varā. Un tad mēs varēsīm būt pārliecināti ne tikai par viņiem, bet arī to iespaids vairs nevienam nevadīs uz Debesīm. Bet, ja daži tomēr cenšas kaut ko ziedot, tad izplatiet starp tiem nenovīdību – lai tie kļūst arvien sīkstāki!”

Es redzēju, cik veiksmīgi sātans īstenoja savus nodomus. Kad Dieva kalpi ieplāno sanāksmes, velns ar saviem eņģeļiem tūlīt ir klāt, lai darbu kavētu. Viņš pastāvīgi cenšas Dieva ļaužu prātā radīt nelabvēlīgas novirzes. Dažus tas ved pa vienu, citus pa kādu citu ceļu, vienmēr izmantojams brāļu un māsu sliktās rakstura īpašības, kairinot un uzkūdot viņu dabīgās tieksmes. Sātans noteikti nostāsies to cilvēku pusē, kuriem ir nosliece uz savtību un alkatību un centīsies panākt, lai tie izdabātu šiem uzmācīgajiem grēkiem. Dieva žēlastība un patiesības gaisma uz kādu laiku nedaudz var ierobežot viņu patmīlīgās, mantkārīgās jūtas, taču, ja viņi šajā ziņā negūs pilnīgu uzvaru, tad brīdī, kad tie neatradīsies glābjošās mīlestības iespaidā, sātans noteikti nāks un liks izgaist jebkādiem cēliem, augstsirdīgiem centieniem, un tie domās, ka no viņiem tiek prasīts par daudz. Tie piekusis darīt labu un aizmirsīs lielo (268) upuri, ko Jēzus pienesa, lai tos atbrīvotu no ļaunā varas un mūžīgās bojāejas.

Tā sātans izmantoja Jūdas noslieci uz alkatību un patmīlību, pavedinot viņu kurnēt, kad Marija pār Jēzu izlēja dārgo svaidāmo eļļu. Jūda to uzskatīja par milzīgu izšķērdību un paziņoja, ka šo eļļu taču varēja pārdot un ieņemt naudu atdot nabagiem. Tomēr ne jau par nabagiem viņš rūpējās, bet vienkārši uzskatīja, ka Jēzus labā tāds augstsirdīgs upuris ir pārāk liela izšķērdība. Jūda savu Kungu bija gatavs pārdot par dažiem sudraba gabaliem, un es redzēju, ka starp tiem, kas izliekas Kungu gaidām, daži ir līdzīgi Jūdam. Viņus pārvalda sātans, bet tie to nemaz neapzinās. Dievs nevar atzīt par labu pat vismazāko noslieci uz mantkārību un patmīlību, un Viņam riebjas to cilvēku lūgšanas, kuri padodas šai ļaunajai rakstura īpašībai. Bet, tā kā velns labi zina, ka tam nav daudz laika, viņš pūlas cilvēkus padarīt arvien alkatīgākus un patmīlīgākus un tad gavilē, redzot tos iegrimstam egoistiskās vēlmēs, skopumā un pašapmierinātībā. Ja vien šo ļaužu acis varētu tikt atvērtas, tad tie ieraudzītu, ar kādu velnišķu triumfu tas smejas par viņu ģekšību, kad tie, paklausot ļaunā pamudinājumiem, sapinas izliktajos valgos. Sātans ar saviem eņģeļiem atzīmē šo cilvēku zemisko un alkatīgo rīcību un tad nāk pie Jēzus un Viņa eņģeļiem, sakot: „Lūk, kādi Kristus sekotāji! Tie ir tie, kas gatavojas, lai tiktu pārvērsti!” Velns salīdzina viņu rīcību ar Rakstu vietām, kurās mantkārība ļoti nosodīta, un tad izsmej Debesu eņģeļus: „Skatieties, tie taču ir sekojuši Kristum un Viņa Vārdam! Tie ir Jēzus upura un atpestīšanas darba augļi!” Un eņģeļi ar riebumu novēršas. Dievs no saviem ļaudīm prasa nerimstošu darbību un, ja tie, labu darot, piekūst, tad arī Viņš piekūst attiecībā pret tiem. Es redzēju, ka Kungam ļoti nepatīk, ja ļaudis, (269) kas saucas Viņa vārdā, kuru dēļ Jēzus netaupīja pats savu dārgo dzīvību,

parāda vismazāko noslieci uz egoismu. Visi savtīgie, alkatīgie atkritis pa ceļam. Līdzīgi Jūdām, kurš pārdeva savu Kungu, arī tie kāda niecīga šīs Zemes labuma dēļ pārdos labos principus un cēlos, augstsirdīgos nodomus. Viņi no Dieva ļaudīm tiks atsijāti. Tiem, kas vēlas aizsniegt Debesis, ar visiem spēkiem jācenšas saskaņoties ar dievišķajiem pamatprincipiem. Savtības vietā tiem savā sirdī vajadzētu kultivēt mīlestību un žēlastību un izmantot ikkatru izdevību darīt labu citiem. Jēzus man tika rādīts kā pilnīgs piemērs. Viņa dzīvē nebija vietas patmīlīgām interesēm, tā vienmēr izcēlās ar pretimnākošu labvēlību.

32. SIJĀŠANA

Es redzēju, kā daži stiprā ticībā un karstās lūgšanās cīnījās ar Dievu. Viņu sejas bija bālas, paužot dziļu nemieru un liecinot par iekšējiem pārdzīvojumiem. No pieres tiem pilēja lielas sviedru lāses, un visa izturēšanās norādīja uz nelokāmu nostāju un nopietnību. Ik pa brīdim to vaigā parādījās Dieva izteiktās atzinības gaisma, tomēr pēc tam atkal atgriezās svinīga, nopietna un norūpējusies izteiksme.

Ap tiem drūzmējās ļaunie eņģeļi, izplatot tumsu un aizsedzot viņu skatam Jēzu, lai, redzot šo visapkārt valdošo tumsību, tie vairs neuzticētos Kungam un sāktu pret Viņu kurnēt. To vienīgā drošība bija pastāvīgi raudzīties uz augšu. Par tiem rūpējās Dieva eņģeļi un, kad šos raižu nomāktos ļaudis apstāja ļaunie gari, izplatot savu indīgo atmosfēru, (270) Debesu eņģeļi ar saviem spārnēm nepārtraukti klīdināja tos apņemošo biezo tumsu.

Kad lūdzēji tā turpināja nopietni saukt uz Dievu, ik pa brīdim tos apspīdēja kāds gaismas stars no Jēzus, iedrošinot to sirdis un darot gaišākas sejas. Tomēr daži, kā es redzēju, nepiedalījās šajā mokošajā lūgšanas cīņā. Tie šķita vienaldzīgi un bezrūpīgi. Viņi nepretojās ap tiem esošajai tumsai, un tā tos ietina līdzīgi biežam mākonim. Dieva eņģeļi viņus atstāja un steidzās palīgā nopietnajiem lūdzējiem, kas visiem spēkiem cīnījās, lai pretotos ļaunajiem gariem un neatlaidīgi sauca uz Dievu pēc aizsardzības. Tā labie eņģeļi atstāja tos, kas paši nemaz nepūlējās savā labā, un es šos cilvēkus vairs neredzēju.

Es jautāju par šīs sijāšanas nozīmi, ko biju redzējusi, un man rādīja, ka tā ir cēlusies Patiesā Liecinieka noteiktās liecības dēļ Laodiķejas draudzei. Tai ir savs iespaids uz katra saņēmeņa sirdi, un tā vada viņu pacelt augstāk karogu un pasludināt skaidru patiesību. Daži šo noteikto liecību nevar panest, tie tai pretojas, un tādā veidā starp Dieva ļaudīm notiek sijāšana.

Es redzēju, ka no Patiesā Liecinieka liecības nav ņemta vērā pat puse. Svinīgos brīdinājumus, no kuriem atkarīgs draudzes liktenis, vērtē visai pavirši, ja ne pilnībā ignorē. Šai liecībai jāpamodina dziļa nožēla, un visi, kas to patiesi pieņems, tai paklausīs un tiks šķīstīti.

Eņģelis sacīja: „Ieklausies!” Un drīz es izdzirdu balsi, kas līdzinājās daudzu mūzikas instrumentu jaukai melodiskai un harmoniskai skaņai. Tā pārspēja jebkuru mūziku, ko es agrāk jebkad biju dzirdējusi. Šķīta, ka tā bija žēlastības, līdzjūtības un augšup ceļoša, svēta prieka pārpilna. Tā savīļoja visu (271) manu būtni. Bet eņģelis sacīja: „Skaties!” Un mana uzmanība atkal tika pievērsta ļaužu grupai, kuru jau agrāk redzēju, kas pārdzīvoja šo pārbaudošo sijāšanu. Es uzlūkoju tos, kuri iepriekš raudāja un karstās lūgšanās cīnījās ar Dievu. Viņus apsargājošais eņģeļu pulks tagad bija divkāršojies, bet tie paši no galvas līdz kājām bija tērpti bruņās un pārvietojās pilnīgā kārtībā, līdzīgi disciplinētai armijas daļai. Viņu sejas izteiksme vēl liecināja par smago cīņu un dvēseles izbailēm, ko tie bija pārdzīvojuši, tomēr tagad tur jau atspoguļojās arī Debesu gaisma un

godība. Tie bija guvuši uzvaru, un tā viņus pildīja ar dziļu pateicību un patiesu, svētu prieku.

Grupas locekļu skaits bija kļuvis mazāks, jo daži pa ceļam tika izsijāti un atpalika. Bezrūpīgie un vienaldzīgie, kas nepievienojās tiem, kuri uzvaru un pestīšanu vērtēja tik augstu, ka tās dēļ neatlaidīgi cīnījās un izcieta dvēseles mokas, to arī neieguva un tika atstāti tumsā, bet viņu vietas, satverot patiesību un stājoties ierindā, nekavējoties ieņēma citi. Ļaunie eņģeļi šos ļaudis vēl centās ielenkt, tomēr tiem vairs pār viņiem nebija nekādas varas.

Es redzēju, kā bruņās tērptie ar lielu spēku sludināja patiesību. Tai bija panākumi. Daudzi līdz tam bija kā saistīti, — dažas sievas ar vīriem un atsevišķi bērni ar saviem vecākiem. Sirdī godīgie, kurus agrāk radnieki kavēja uzklaut patiesību, tagad to dedzīgi satvēra. Visas bailes no radiem bija zudušas, augstāk par visu tie tagad vērtēja vienīgi patiesību. Tie pēc tās bija salkuši un slāpuši, tā viņiem bija dārgāka pat par dzīvību. Es jautāju, kas radīja šo lielo pārmaiņu, un eņģelis atbildēja: „Tas ir vēlais lietuss, atspirdzināšana no Kunga vaiga, trešā eņģeļa spēcīgais sauciens.” (272)

Šos izredzētos ļaudis pavadīja liels spēks. Eņģelis sacīja: „Paskaties!” Un mana uzmanība tika pievērsta ļaunajiem jeb neticīgajiem cilvēkiem. To vidū valdīja milzīgs satraukums. Dieva ļaužu dedzība un iespaids tiem bija licis sarosīties un izsaucis dusmas. It visur bija manāms zināms uzbudinājums un apjukums. Es redzēju, kā pret tiem, kuri bija apveltīti ar dievišķo gaismu un spēku, tika veikti noteikti pasākumi. Ap tiem sabiezēja tumsa, tomēr, baudīdami Kunga atzinību un paļaudamies uz Viņu, tie palika nelokāmi. Kādu brīdi tie izskatījās apmulsuši, bet tad es dzirdēju kā viņi nopietni sauc uz Dievu un nepārstāj dienu un nakti lūgt: „Lai notiek Tavs prāts, ak Kungs! Ja tas var pagodināt Tavu Vārdu, tad gādā, lai mēs varētu izglābties! Atsvabini mūs no visapkārt esošajiem pagāniem! Tie tīko pēc mūsu dzīvības, bet Tava roka mums var nest pestīšanu.” Tas ir viss, ko es no viņu teiktā atminos. Šķita, ka šie ļaudis dziļi izjūt savu necienību un pilnībā padodas Dieva gribai, tomēr ikviens no viņiem bez izņēmuma līdzīgi Jēkabam nopietni lūdza un cīnījās par savu brīvību.

Drīz pēc tam, kad viņi tā nopietni bija iesākuši saukt uz Dievu, eņģeļi līdzjutībā vēlējās iet un tos atbrīvot. Bet kāds liela auguma vadošais eņģelis tiem to nelāva. Tas sacīja: „Dieva nolūks vēl nav sasniegts. Viņiem šis biķeris ir jāizdzer. Tiem jātiek kristītiem ar šo kristību!”

Pēc tam es dzirdēju Dieva balsi, kas lika drebēt Zemei un debesīm. Notika varena zemestrīce. Ēkas sagruva, gāzoties uz visām pusēm. Atskanēja skaļš, tomēr muzikāls un skaidrs uzvaras gaviļu sauciens. Es uzlūkoju nelielo grupu, kas īsu brīdi pirms tam atradās tādās grūtībās un bēdās. Viņu gūstniecības laiks bija beidzies. Pār tiem spīdēja godības pilna gaisma. Ak, cik jauki tie tagad izskatījās! Visas rūpju un noguruma pazīmes bija izgaisušas, un ikviens sejas vaibsts liecināja par veselību un ārkārtēju skaistumu. Viņu (273) ienaidnieki, apkārt esošie pagāni, pakrita pie zemes kā miruši, jo nespēja panest izglābtos svētos apņemošo gaismu, kas līdz ar godību palika pie viņiem, kamēr debesu padebešos parādījās Jēzus. Tad uzticīgie un pārbaudītie ļaudis vienā acumirkli tika pārvērsti no godības uz godību. Atdarījās kapi un no tiem, nemirstībā tērpti, iznāca mirušie svētie, saucot: „Uzvara pār nāvi un kapu!” Tie kopā ar dzīvajiem svētajiem tika aizrauti Kungam pretī gaisā, kur visā plašumā izskanēja nemirstīgu lūpu nestas muzikāli bagātīgas uzvaras gaviļes.

33. BĀBELES GRĒKI

Es redzēju, ka no tā laika, kad otrais eņģelis pasludināja vēsti par baznīcu krišanu, tās ir kļuvušas arvien jo samaitātākas. To locekļi saucas Kristus vārdā un uzskata sevi par Viņa sekotājiem, kaut gan tiem nav nekādas atšķirības no pasaules. Mācītāji lieto tekstus no Rakstiem, bet runā, izdabājot un glaimojot klausītājiem tā, ka dabīgai sirdij nav ko iebilst, jo tā pretojas vienīgi patiesības garam un spēkam, kā arī Kristus atpestīšanas darbam. Parastajos dievkalpojumos nav nekā, kas varētu izsaukt sātana dusmas, kas liktu grēciniekiem nodrebēt vai atklātu to sirdij un sirdsapziņai briesmīgo realitāti par drīzumā gaidāmo sodu. Bezdievīgie cilvēki pārsvarā jūtas apmierināti ar vienkāršu dievbijības formu bez kāda garīguma, un tādu reliģiju tie ir gatavi atbalstīt un pat veicināt.

Eņģelis sacīja: „Tumsības spēkiem iespējams pretoties un tos uzvarēt, vienīgi apvelkot visas taisnības bruņas. Sātans baznīcas ir pārņēmis pilnīgi savā varā. (274) Skaidras un griezīgas Dieva Vārda patiesības vietā tur tiek runāts par cilvēku izteicieniem un darbiem, kaut gan pasaules gars un draudzība ir ienaidā ar Dievu. Kad šim pasaules garam pretī tiek likta vienkāršā, noteiktā patiesība, kāda tā atklāta Jēzū, tā tūlīt izraisa vajāšanas. Ļoti daudzi, kas sevi uzskata par kristiešiem, Dievu nekad nav atzinuši. Viņu dabīgā sirds nav mainījusies, un miesas prāts tā arī palicis ienaidā ar Dievu, tāpēc neatkarīgi no tā, kā viņi sevi nenosauktu, tie ir uzticīgi sātana kalpi.”

Es redzēju, ka, sākot no tā laika, kad Jēzus atstāja Debesu svētnīcas Svēto vietu un iegāja aiz otrā priekšvara, baznīcas ir kļuvušas par „visu nešķīsto un ienīsto putnu mitekli”. Lai gan to locekļi saucas par kristiešiem, es šajās baznīcās redzēju pastāvam lielu ļaunumu un nekrietnību. Viņu ticības apliecību, viņu lūgšanas un kalpošanu Dievs uzlūko ar riebumu. Eņģelis sacīja: „Kungs viņu sanāksmes nevar paciest. Neskatoties ne uz kādiem sirdsapziņas pārmetumiem, tie turpina savus savtīgos darījumus, krāpj un pievil, bet visus šos ļaunos ieradumus piesedz ar reliģijas apmetni.” Man tika atklāts vārda kristiešu lepnums. Par Dievu viņi nedomā; to dabīgā sirds rūpējas vienīgi par savu labumu; tie izgrezno savu nabaga mirstīgo miesu, lai tad uz sevi apmierināti un ar labpatiku noskatītos. Viņu rīcība izraisa Jēzus un svēto eņģeļu nepatiku. Eņģelis sacīja: „Viņu grēki un lepība sniedzas līdz Debesīm. To liktenis jau ir izšķirts. Tiesa un taisnība ir ilgi vilcinājušās, bet drīz tās atklāsies visā pilnībā. Man pieder atriebšana, Es atmaksāšu,” saka tas Kungs.” Trešā eņģeļa izteiktie briesmīgie draudi tiks īstenoti dzīvē, un visiem negodīgajiem ļaudīm būs jādzer Dieva dusmu vīns. Neskaitāms daudzums ļauno eņģeļu ir izgājuši pa visu pasauli un piepildījuši baznīcas. Šie sātana aģenti gaviļējot noskatās uz kristīgām apvienībām, (275) jo tur ar reliģijas mēteli tiek apklāti vislielākie noziegumi un netaisnība.

Visas Debesis ar sašutumu noraugās uz cilvēciskajām būtnēm, Dieva roku darbu, kas savus līdzcilvēkus noved līdz viszemākajam degradācijas līmenim, padarot tos līdzīgus dzīvniekiem. Ļaudis, kas apliecina, ka seko dārgajam Pestītājam, kurš vienmēr izturējās līdzjūtīgi pret citu ciešanām, no sirds piedalās šajā tik plašajā un apbēdinošajā grēkā, tirgojoties ar vergiem un cilvēku dvēselēm. Ciešanām pakļauti ļaudis tiek vesti no vienas vietas uz otru, tos pērk un pārdod. Eņģeļi par to ziņo, un viss tiek pierakstīts grāmatā. Dievbijīgo vīriešu un sieviešu, tēvu un māšu, bērnu, brāļu un māsu asaras tiek sakrātas Debesīs. Kungs tikai vēl īsu brīdi aizturēs savas dusmas. Viņš ir iekarsis pret šo tautu un it īpaši pret reliģiskajām apvienībām, kas briesmīgo tirgošanos ir attaisnojušas un pašas tajā piedalījušās. Tāda netaisnība, apspiešana un pazemošana daudzos tā saucamajos pazemīgā un lēnprātīgā Jēzus sekotājos neizraisa nekādus sirdsapziņas pārmetumus, tā ka vairums no tiem ar naida pilnu gandarījumu paši piedalās cilvēku

neapprakstāmo ciešanu vairošanā un tomēr uzdrīkstas lūgt Dievu. Tas ir ārkārtīgs izsmiekls; sātans par to priecājas un, norādot Jēzum un Viņa eņģeļiem uz tādu neatbilstību taisnības principiem, ar velnišķu triumfu pārmetoši saka: „Lūk, kādi ir Kristus sekotāji!”

Lasot par mocekļu ciešanām, vārda kristiešiem pār vaigiem rit asaras. Tie brīnās, kā gan agrāk ļaudis varēja būt tik cietsirdīgi un tik nežēlīgi izturēties pret saviem līdzcilvēkiem. Tomēr viņi paši, kas tā runā un domā, tajā pašā laikā patur verdzībā citas cilvēciskas būtnes. Un tas vēl nav viss: viņi sarauj to radnieciskās saites un vēl nežēlīgi apspiež. Tie spēj radīt vēl necilvēciskākas mokas par (276) pāvesta piekritējiem un pagāniem, kas nepielūdzami cietsirdīgi izturējās pret Kristus sekotājiem. Eņģelis sacīja: „Dieva tiesas dienā pagāniem un pāvesta pārstāvjiem klāsies daudz vieglāk nekā šiem ļaudīm.”

Apspiesto kliegzieni ir sasnieguši Debesis, un eņģeļi brīnās par neizsakāmajām, šausmīgajām ciešanām, kuras pēc Dieva līdzības radītie cilvēki sagādā saviem līdzcilvēkiem. Eņģelis sacīja: „Šo mocītāju vārdi ir rakstīti ar asinīm, pārsvītroti un pārplūdināti ar karstām ciešanu asarām. Dieva nepatika nerimsies, līdz Viņš šai gaismas zemei nebūs devis līdz dibenam izdzert savu dusmu biķeri, līdz Viņš Bābelei nebūs divkārt atmaksājis. Viņš tai atmaksās, kā viņa ir atmaksājusi, un atdarīs tai divkārt pēc viņas darbiem. Kausu, ko viņa pildījusi, tai piepildīs divkārt.”

Es redzēju, ka vergturiem (skatieties PIELIKUMU) būs jāatbild par savu vergu dvēselēm, kuras tie turēja neziņā, un vergu grēki tiks piemeklēti pie viņu kungiem. Dievs nevar attaisnot un pieņemt Debesis vergus, kas tika uzskatīti zemāki par dzīvniekiem un dzīvoja neziņā par Dievu un Bibli, nebaidoties ne no kā cita kā vienīgi no sava īpašnieka, tomēr Viņš pret tiem izturēsies vislabākajā veidā, kā vien līdzcietīgais Dievs to spēj. Viņš to lietas izskatīs tā, it kā tie nekad nebūtu bijuši, kamēr šo vergu kungiem būs jāizcieš septiņas pēdējās mocības un tie tiks uzmodināti pie otrās augšāmcelšanās, lai dotos pretī otrai, daudz drausmīgākai nāvei. Tad Dieva taisnība būs apmierināta. (277)

34. SPĒCĪGAIS SAUCIENS

Es redzēju eņģeļus Debesīs steidzamies šurp un turp, nonākam uz Zemi un atkal paceļamies augšā, gatavojoties veikt kādu svarīgu darbu. Tad es ievēroju kādu varenu eņģeli, kurš tika sūtīts uz Zemi, lai savu balsi pievienotu trešajam eņģelim, padarot tā vēsti daudz spēcīgāku un iespaidīgāku. Tam tika piešķirts liels spēks un godība, un, kad tas nonāca, Zeme tika apgaismota no viņa spožuma. Gaisma, kas pavadīja šo eņģeli, izplatījās it visās malās, jo viņš spēcīgā balsī sauca: „Kritusi, kritusi lielā Bābele! Ta kļuvusi par ļauno garu mājokli, par visu nešķīsto garu mitekli un par visu nešķīsto un ienīsto putnu mitekli.” Tadā veidā tiek atkārtota otrā eņģeļa nestā vēsts, ka Bābele kritusi, pieminot vēl visus samaitātos ieradumus, kas baznīcās ieviesušies kopš 1844. gada. Šī eņģeļa darbs sākas tieši īstajā laikā, lai saplūstu kopā ar trešā eņģeļa vēsts darbu, pieaugot par spēcīgu saucienu. Dieva ļaudis tā tiek sagatavoti pastāvēt kārdināšanas stundā, ar ko tiem drīz būs jāstāpjas. Es redzēju, ka pār tiem bija liela gaisma un tie apvienojās, lai bez bailēm pasludinātu trešā eņģeļa vēsti.

Lai atbalstītu vareno eņģeli, no Debesīm tika sūtīti vēl citi eņģeļi, un es dzirdēju it visur atskanam balsis: „Izejiet no viņas, Mana tauta, lai jums nebūtu dalība viņas grēkos un jūs neķertu viņas mocības. Jo viņas grēku darbi sniedzas līdz debesīm, un Dievs ir pieminējis viņas noziegumus.” Šķiet, ka šī vēsts bija kā papildinājums trešajai vēstij, pievienojoties tai, kā pusnakts sauciens pievienojās otrā eņģeļa vēstij 1844. gadā. Pār pacietīgajiem, gaidošajiem Dieva ļaudīm (278) klājās Viņa godība, un tie bez bailēm sniedza pēdējo svinīgo brīdinājumu, pasludinot Bābeles krišanu un aicinot Dieva ļaudis

no viņas iziet, lai izbēgtu tās briesmīgajam liktenim.

Uz gaidošajiem ļaudīm izlietā gaisma iespiedās ikvienā vietā, un tās dvēseles daudzajās draudzēs, kurām jau bija nedaudz gaismas un kuras nebija dzirdējušas un atmetušas trešā eņģeļa vēsti, paklausīja šim aicinājumam un kritušās baznīcas atstāja. Pa vēstu sludināšanas laiku daudzi bija sasnieguši pienācīgu briedumu, lai paši varētu izšķirties un, kad gaisma tos apspīdēja, tiem bija iespēja izvēlēties dzīvību vai nāvi. Daži izvēlējās dzīvību un pievienojās to rindām, kas gaidīja uz Kungu un turēja visus Viņa baušļus. Trešajai vēstij bija jāveic savs darbs; visiem vajadzēja tikt pārbaudītiem, un patiesajām dvēselēm bija jādzird aicinājums iziet no kopējās reliģiskās masas. Godīgos ļaudis vadīja nepārvarams dievišķs spēks, kas tajā pašā laikā savaldīja un padarīja bailīgus viņu neticīgos radus un draugus, ka tie neuzdrošinājās un tiem arī nebija spēka atturēt tos, kuri pie sevis izjuta Dieva Gara darbību. Spēcīgais sauciens sasniedza pat nabaga vergus, un, paredzot laimīgu atbrīvošanu, dievbijīgākie starp tiem savu sajūsmu izteica līksmās dziesmās. Viņu kungi tos nespēja aizkavēt, jo bailes un izbrīna tiem lika klusēt. Tika veikti vareni brīnumdarbi: dziedināti slimnieki, un ticīgos pavādīja lielas zīmes un brīnumi. Bija redzams, ka darbā iesaistās Dievs, tāpēc ikviens svētais bez bailēm sekoja savai pārliecībai un pievienojās tiem, kas turēja visus Dieva baušļus. Tie droši nesa tālāk trešā eņģeļa vēsti. Es redzēju, ka šī vēsts beigās tiks pausta ar tādu spēku un iespaidu, kas tālu pārsniegs pusnakts saucienu.

Bruņoti ar spēku no augšienes, Kunga kalpi ar gaišām, (279) svētā sajūsmā mirdzošām sejām izgāja sludināt vēsti no Debesīm, un neglābjamam liktenim nolemtajās draudzēs izkaisītie ļaudis atsaucās šim aicinājumam un tika steidzīgi no tām izvesti kā kādreiz Lats no Sodomas pirms tās bojāejas. Dieva bērņus stiprināja pār tiem bagātīgā mērā dusošā neizsakāmā godība, kas viņus sagatavoja pastāvēt kārdināšanas stundā. It visur es dzirdēju daudzas balsis sakām: „Šeit vajadzīga svēto izturība, kas tur Dieva baušļus un Jēzus ticību.”

35. TREŠĀ ENĢEĻA VĒSTS BEIGAS

Mana uzmanība tika pievērsta trešā eņģeļa vēsts beigām. Dieva ļaudis baudīja Viņa spēka priekšrocības; savu darbu tie bija pabeiguši un tagad bija sagatavoti priekšā stāvošajai pārbaudījumu stundai. Tie bija saņēmuši vēlo lietu jeb atspirgšanu no Kunga vaiga, kas atjaunoja viņu dzīvo liecību. It visur bija izskanējis pēdējais lielais brīdinājums, satraucot un padarot dusmīgus Zemes iedzīvotājus, kuri to nevēlējās pieņemt.

Es redzēju eņģeļus Debesīs steidzamiem šurp un turp. Kāds eņģelis ar tintes trauku pie sāniem atgriezās no Zemes un ziņoja Jēzum, ka viņa darbs esot pabeigts, svētie esot saskaitīti un apzīmogoti. Tad es redzēju, kā Jēzus, kas pirms tam bija kalpojis pie derības šķirsta, kurā glabājās desmit Dieva baušļi, tagad nolika kvēpināmo trauku, pacēla Savas rokas un skaļā balsi sacīja: „Ir padarīts!” Visi eņģeļi noņēma savus vainagus, un Jēzus svinīgi (280) paziņoja: „Netaisnais lai dara vēl netaisnību, nešķīstais lai grimst vēl nešķīstībā, bet taisnais lai arī turpmāk dara taisnību, un svētais lai arī turpmāk pastāv svētumā.”

Ikviens liktenis bija izlemts uz dzīvību vai nāvi. Kamēr Jēzus vēl kalpoja svētnīcā, norisinājās tiesa taisnajiem mirušajiem un pēc tam taisnajiem dzīvajiem, bet kad Viņš savus ļaudis bija salīdzinājis un to grēkus izdzēsis, Kristus pārņēma valstību. Tās pilsoņu skaits tagad bija pilns. Jēra kāzas bija galā; valstība un tās pārvalde zem visām debesīm tika nodota Jēzum un Viņa izglābtajiem ļaudīm, kur Jēzus valdīs kā kungu Kungs un ķēniņu Ķēniņš.

Kad Jēzus devās ārā no Vissvētākās vietas, es dzirdēju pie Viņa drēbēm piestiprināto zvārguļu skaņas, un, kad Viņš to atstāja, Zemes iedzīvotājus pārklāja tumsas mākonis. Tagad starp vainīgo cilvēku un aizvainoto Dievu vairs nebija Vidutāja. Kamēr Jēzus vēl stāvēja starpgrēcīgajiem cilvēkiem un Dievu, ļaudīm bija aizsardzība, bet, tiklīdz Viņš no turienes aizgāja, šī aizsardzība tika atņemta un sātanam pār neatgrieztajiem tagad bija pilnīga vara. Tik ilgi, kamēr Jēzus kalpoja svētnīcā, arī mocības nevarēja izlieties, bet, kad Viņa darbs tur beidzās un Viņš vairs neaizlūdza par ļaudīm, neatlika nekāda iemesla, kas varētu aizkavēt Dieva dusmas, lai tās visā bardzībā neizlauztos pār neaizsargātā vainīgā grēcinieka galvu, kas nevērtēja piedāvāto glābšanās iespēju un ienīda katru brīdinājumu. Briesmu pilnajā laikā, kad Jēzus bija beidzis aizlūgt, svētajiem Dieva vaiga priekšā vajadzēja dzīvot bez Aizbildņa. Katra liktenis bija izlemts, visi dārgakmeņi savākti. Jēzus vēl kādu brīdi uzkavējās Debesu svētnīcas ārējā pagalmā un visus grēkus, kas tika izsūdzēti, (281) kamēr Viņš kalpoja Vissvētākajā vietā, uzlika sātanam, grēka iesācējam, lai tas par tiem izciestu sodu.

Tad es redzēju, kā Jēzus novilka priestera drēbes un apgērbās ķēniņa parādes tērpā. Viņam galvā bija daudz kroņu, it kā viens kronis būtu ievietots otrā. Eņģeļu pulku apņēmts, Viņš atstāja Debesis. Pār Zemes iedzīvotājiem nāca mocības. Daži par tām apsūdzēja Dievu un lādējās, bet citi steidzās pie Dieva ļaudīm un lūdza tos pamācīt, kā no soda varētu izbēgt. Bet svētie neko nevarēja ieteikt. Pēdējā asara par grēciniekiem bija noritējusi, pēdējā sirdi plosošā lūgšana izskanējusi, pēdējais pienākums izpildīts un pēdējais brīdinājums pateikts. Maigā žēlastības balss tos vairs neaicināja atgriezties. Kad agrāk svētie un visas Debesis bija norūpējušās par viņu glābšanu, tie paši par sevi nemaz nebēdāja. Viņiem tika dota iespēja izvēlēties dzīvību vai nāvi un, kaut arī daudzi ilgojās pēc dzīvības, tomēr necentās to iegūt. Tad viņi neizvēlējās dzīvību, bet tagad vairs nebija grēkus salīdzinošo asiņu, nebija līdzjūtīgā Pestītāja, kas par viņiem aizlūgtu, saucot: „Saudzē, saudzē grēcinieku vēl mazliet ilgāk!” Kad Jēzus tagad izteica liktenīgos vārdus: „Ir padarīts! Viss beidzies!” — Debesis tam piekrita. Cilvēku glābšanas plāns bija pabeigts, tomēr tikai nedaudzi to bija pieņēmuši. Tā kā žēlastības laipnā balss apklusā, bezdievīgos pārņēma bailes un briesmu sajūta. Ar šausmas iedvesošu skaidrību tie saprata vārdus: „Par vēlu! Par vēlu!”

Tie, kas nevērtēja Svētos Rakstus, skraidīja šurp un turp, no vienas jūras līdz otrai, no ziemeļiem pret austrumiem, lai meklētu pēc Kunga Vārda. Bet eņģelis sacīja: „Viņi to neatradīs. Jo zemē ir bads: ne maizes bads, nedz arī slāpes pēc ūdens, bet slāpes uzklaut tā Kunga vārdus. Ak, ko gan tie visu neatdotu par vienu atzinības vārdu no Dieva! Bet nē, tiem tagad ir jācieš izsalkums un slāpes. Dienu no dienas tie izturējās nicinoši pret piedāvāto atpestīšanu, (282) šīs Zemes bagātību un izpriecās vērtējot augstāk par jebkādu Debesu mantu vai saprātīgu ierosmi. Tie noraidīja Jēzu un nicināja Viņa sekotājus. Kas ir netīrs, tam uz visiem laikiem tagad jāpaliek netīram.”

Daudzi bezdievīgie, mocības ciešot, kļuva visai nikni. Tas tiešām bija briesmīgs skats. Vecāki izteica rūgtus pārmetumus saviem bērniem, bērni – vecākiem, brāļi – māsām, un māsas — saviem brāļiem. It visur bija dzirdamas skaļas vaimanas un neapmierinātība: „Tu biji tas, kas mani atturēji, lai es nepieņemtu patiesību, kura mani būtu pasargājusi no šīs briesmīgās stundas.” Ļaudis vērsās pret saviem mācītājiem ar rūgtu naidu un pārmetumiem, sakot: „Jūs mūs nebrīdinājāt. Jūs sacījāt, ka visa pasaule tiks atgriezta un saucāt: „Miers, miers”, lai apspiestu visas pamodušās bailes. Jūs mums neko neteicāt par šo stundu, bet tos, kuri to darīja, saucāt par fanātiķiem un ļauniem cilvēkiem, kas mūs grib pazudināt.” — Un es redzēju, ka mācītāji neizbēga no Dieva dusmām. Viņu ciešanas bija desmitreiz lielākas nekā vienkāršai tautai.

36. BĒDU LAIKS

Es redzēju svētos atstājam pilsētas un ciemus, sapulcējoties atsevišķās grupās, lai dzīvotu visvientulīgākajās vietās. Eņģeļi tiem piegādāja barību un ūdeni, kamēr bezdievīgie cieta izsalkumu un slāpes. Tad es ievēroju, kā pasaules vadošie vīri par kaut ko kopīgi apspriežas, un šajā sanāksmē aktīvi piedalījās arī sātans un viņa eņģeļi. Es redzēju kādu dokumentu, kura kopijas tika izplatītas dažādās zemes malās un kurā bija teikts, ka gadījumā, ja svētie negrib atteikties no savas īpašās ticības un Sabata ievērošanas, ja tie nesvin pirmo nedēļas dienu, (283) tad pēc zināma laika ļaudīm ir tiesības tos nogalināt. Bet šajā pārbaudes stundā svētie izturējās klusi un mierīgi, uzticoties Dievam un paļaujoties uz Viņa apsolījumiem, ka tiem tiks nodrošināta glābšanās iespēja. Dažās vietās bezdievīgie centās viņus iznīcināt, pirms izdotsais likums vēl bija stājies spēkā, bet eņģeļi kareivju izskatā tos aizstāvēja. Sātans gribēja iegūt tiesības Visaugstākā svētos pilnīgi izdeldēt; Jēzus, turpretī, pavēlēja eņģeļiem tos apsargāt. Dievs vēlējās, lai pagāni Viņu pagodinātu, redzot, kā Tas slēdz derību ar ļaudīm, kas turējuši Viņa likumus; un lai tie pagodinātu arī Jēzu, kad Viņš pārvērtīs savus uzticīgos, gaidošos bērnus, lai tie, nāvi neredzot, tiktu uzņemti Debesīs. Pēc tam es redzēju, kā svētie izcieta lielas dvēseles mokas. Šķita, ka tie atradās pilnīgā ļauno Zemes iemītnieku ielenkumā, kad viss it kā bija nostājies pret tiem. Daži sāka baidīties, ka Dievs beidzot būs viņus atstājis, lai tie ietu bojā no neticīgo cilvēku rokas. Tomēr, ja vien tie spētu to saskatīt, tad sev visapkārt redzētu Dieva svētos eņģeļus. Tad parādījās saniknots bezdievju pulks un aiz tiem daudz ļauno eņģeļu, kas viņus skubināja svētos nogalināt, bet, lai tiem pieklūtu, šiem ļaundariem bija jāizlaužas cauri vareno, svēto eņģeļu rindām, taču tas nebija iespējams. Dieva eņģeļi piespieda bezdievīgo pūli un līdz ar to arī ļaunos eņģeļus griezties atpakaļ un atkāpties.

Svētajiem tas bija drausmīgs izbaļu un ciešanu laiks. Dienu un nakti tie sauca uz Dievu, lai Viņš tos glābtu, bet, spriežot pēc ārējiem apstākļiem, uz to nebija nekādu cerību. Bezdievīgie jau uzvaras priekā sāka gavilēt, izsaucoties: „Kāpēc jūs Dievs jūs neatbrīvo no mūsu rokām? Kāpēc jūs vēl neesat pacēlušies Debesīs, lai būtu drošībā?” Bet svētie tam nepievērsa uzmanību. (284) Viņi līdzīgi Jēkabam cīnījās ar Dievu. Eņģeļi tos vēlējās atbrīvot, tomēr vēl bija nedaudz jāpagaida, jo Dieva ļaudīm vajadzēja izdzert tiem paredzēto biķeri un saņemt nepieciešamo kristību. Uzticīgi pildot savu pienākumu, eņģeļi vēl arvien tos apsargāja, tāpēc ka Kungs nevarēja pieļaut, ka Viņa vārds starp pagāniem tiktu apkaunots. Tagad jau pavisam tuvu bija laiks, kad Dievs atklās savu godību un spēku, svētos izglābjot, jo, lai paaugstinātu savu Vārdu, Viņš ir apņēmis atbrīvot ikvienu, kas pacietīgi gaidījis un kura vārds rakstīts dzīvības grāmatā.

Man tika norādīts uz ticībā paļāvīgo Noa. Kad lietus gāzās un nāca plūdi, Noa ar savu ģimeni jau bija iegājis šķirstā, un Dievs aiz viņiem durvis aizslēdza. Sentēvs iepriekš uzticīgi bija brīdinājis tā laika pasaules iemītniekus, bet tie viņu izsmēja un izzoboja. Tomēr, kad zemi pārklāja ūdens un ļaudis viens pēc otra sāka slīkt, tie redzēja, ka šķirsts, par kuru tik daudz tika ironizēts, droši peld pa ūdeni, glābjot no posta Noa ar visu ģimeni. Es redzēju, ka tieši tāpat tiks izglābti Dieva ļaudis, kas uzticīgi brīdināja pasauli par draudošajām Dieva dusmām. Kungs nepieļaus, ka bezdievīgie iznīcina tos, kuri gaidīja uz pārvēršanu un atteicās pielūgt zvēru un pieņemt tā zīmi. Es redzēju, ka gadījumā, ja neticīgajiem atļautu svētos nogalināt, tad sātans un viss viņa ļaunais pulks, un visi, kas Dievu ienīst, justos ļoti apmierināti. Ak, kas tas būtu par sātāniskās majestātes triumfu, ja pēdējā cīņā viņš iegūtu varu pār tiem, kuri tik ilgi bija gaidījuši atgriežamies savu mīloto Kungu! Tie, kas zobojās par svēto pārvēršanu un pacelšanos debesīs, paši ar savām acīm redzēs Dieva aizgādību pār saviem ļaudīm un to godības

pilno atbrīvošanu.

Kad svētie atstāja pilsētas un ciemus, bezdievīgie tos vajāja un centās nogalināt. Bet (285) zobeni, kuri tika pacelti pret Dieva ļaudīm, salūza kā salmi un nokrita zemē. Ticīgos apsargāja Dieva eņģeļi, un, kad tie dienu un nakti sauca pēc brīvības, Kungs tos uzklausa.

37. SVĒTO ATBRĪVOŠANA

Kungs savus ļaudis bija iecerējis atbrīvot pusnaktī. Kad bezdievīgie visapkārt smējās, pēkšņi visā spožumā atspīdēja saule, un mēness apstājās uz vietas. Neticīgie pārsteigti raudzījās uz šo skatu, bet svētie ar svinīgu prieku vēroja savas tuvās atbrīvošanas pazīmes. Atri viens otram sekoja dažādi brīnumi un neparasti notikumi. Šķita, ka nekas vairs nenorisinās tā, kā tas dabīgi bija pierasts. Ūdens upēs pārstāja tecēt, un, it kā grūstīdamies viens ar otru, pie debesīm pacēlās tumši, smagi mākoņi. Tomēr tur palika neizsegts kāds skaidri saskatāms, godības pilns laukums, no kurienes, līdzīga daudzām ūdeņu šalkām, atskanēja Dieva balss, radot svārstības debesīs un virs zemes. Notika milzīga zemestrīce. Atvērās kapi, un Sabata ievērotāji, kas trešā eņģeļa vēsts laikā bija miruši, iznāca no savām pīšļu gultām, lai noklausītos, kā Dievs ar tiem, kas turējuši Viņa bausļus, tagad slēdz miera derību.

Debesis atvērās un aizvērās, atrazdamās pastāvīgā kustībā. Kalni drebēja līdzīgi niedrēm vējā, visapkārt izsviezdami nelīdzenus klinšu gabalus. Jūra vārijās kā katls, izmezdama dažāda lieluma akmeņus. Dievs paziņoja Kristus atnākšanas dienu un stundu un apstiprināja mūžīgo derību ar saviem ļaudīm; Viņš runāja teikumu pa teikumam, apstājoties un ieturot pauzi, kamēr Viņa vārdi rībedami pārvēlās pa visu zemi. Dieva Israēls stāvēja, acis uz augšu pacēlis, ieklausoties (286) Jehovas teiktajos vārdos, kas izskanēja kā varenī pērkona dārdi. Tas bija ārkārtīgi svinīgi. Pēc katras izteiktās frāzes svētie izsaucās: „Gods! Allelujā!” Viņu sejas bija Dieva godības apgaismotas un spīdēja līdzīgi Mozus vaigam, kad viņš nonāca no Sinaja kalna. Šīs godības dēļ bezdievīgie tos nevarēja uzlūkot. Un, kad pār tiem, kas Dievu godājuši, ievērojot svēto Sabatu, tika pasludinātas nekad nezūdošas svētības, atskanēja varenas gaviles uzvarai pār zvēru un tā tēlu.

Tad iesākās jubilejas gads, kad visai zemei jādus. Es redzēju dievbijīgu vergu uzvaroši pieceļamies un nokratām savas ķēdes, ar kurām tas bija saistīts, kamēr viņa bezdievīgais kungs izskatījās galīgi apjucis un nezināja, ko darīt, jo neticīgie nesaprata to, ko bija teicis Dievs.

Drīz parādījās liels, balts padebesis, uz kura sēdēja Cilvēka Dēls. Sākumā gan no tālienes tas izskatījās pavisam mazs. Eņģelis sacīja, ka tā ir Cilvēka Dēla zīme. Kad tas pienāca tuvāk Zemei, mēs varējām saskatīt ārkārtīgo Jēzus varenību un godību, kurš tagad nāca kā Uzvarētājs. Viņu šajā ceļā ar gaišiem, mirdzošiem vainagiem galvā pavadīja eņģeļu svīta. Nevienā valodā nav vārdu, kas spētu izteikt šī skata krāšņumu. Kad šis dzīvais, neapprakstāmā godībā tītais mākonis pienāca vēl tuvāk, mēs varējām skaidri atšķirt Jēzus patīkamo stāvu. Tagad Viņš vairs nenesa ērkšķu kroni, bet Viņa svēto pieri sedza godības vainags. Uz Viņa drēbēm un sāniem bija rakstīts: „Kungu Kungs un ķēniņu Ķēniņš”. Jēzus seja bija tik gaiša kā pusdienas saule, acis līdzinājās uguns liesmām, bet kājas izskatījās līdzīgas varam. Viņa balss skanēja kā daudzi mūzikas instrumenti kopā. (287) Zeme Viņa priekšā drebēja, debesis virzījās uz priekšu un satinās kā grāmatu rullis, un katrs kalns un sala tika izkustināti no savas vietas. „Zemes ķēniņi, varenie, virsnieki un bagātie, stiprie un katrs vergs un brīvais paslēpās alās un klinšu aizās, sacīdami kalniem un klintīm: „Krīti uz mums, apslēpiet mūs no tā

vaiga, kas sēd goda krēslā, un no Jēra dusmām. Jo atnākusi Viņa lielā dusmu diena! Kas var pastāvēt?” „Tie, kas tikai neilgi iepriekš gribēja iznīcināt visus uzticīgos Dieva bērnus, tagad kļuva par lieciniekiem tos apņemošajai dievišķajai godībai. Un pa vidu visiem šiem satraucošajiem notikumiem tie dzirdēja svēto balsis priekā gavilējam: „Redzi, mūsu Dievs, uz Viņu esam gaidījuši, ka Viņš mūs atpestī!”

Kad Dieva Dēla balss sauca ārā no kapiem mirušos svētos, zeme stipri nodrebēja. Tie sekoja Viņa aicinājumam un iznāca, tērpti nemirstīgā godībā, priekā gavilējot: „Uzvara, uzvara pār nāvi un kapu! Ak nāve, kur ir tavs dzelonis? Kaps, kur ir tava uzvara?” Tad dzīvie svētie un tikko uzmodinātie apvienoja savas balsis garā, tālu skanošā uzvaras saucienā. Miesas, kas, guldītas kapos, nesa slimību un nāves pazīmes, tika uzmodinātas nemirstības svaigumā un spēkā. Dzīvie svētie tika pārvērsti vienā acumirkli un kopā ar uzmodinātajiem aizrauti Kungam pretī gaisā. Ak, kas par brīnišķu satikšanos! Draugi, kurus nāve bija šķīrusi, atkal bija kopā, lai nekad vairs nešķirtos.

Padebeša ratu abās pusēs bija spārni un zem tiem – dzīvi riteņi; kad rati devās uz augšu, riteņi sauca „Svēts”, arī spārni kustoties sauca „Svēts”, un viss padebesi (288) pavadošais eņģeļu pulks sauca: „Svēts, svēts, svēts, Kungs Dievs Visvarenais!” Un atpestītie padebesī tiem pievienojās: „Gods! Allelujā!” – Tā rati traucās augšup uz svēto Pilsētu. Tur, pirms ieiešanas, atpestītie tika sakārtoti precīzā kvadrātā, ar Jēzu vidū. Viņa galva un pleci slējās pāri svēto un eņģeļu stāviem, tā ka Kunga majestātiskais augums un patīkamā seja bija redzama ikvienam visā kvadrātā.

38. TAISNO ATALGOJUMS

Pēc tam es redzēju lielu skaitu eņģeļu, kuri no Pilsētas iznesa krāšņus vainagus — katram svētajam pa vienam vainagam, kurā bija ierakstīts viņa vārds. Pēc Jēzus aicinājuma tie vainagus pasniedza Viņam, un mūsu Kungs pats personīgi ar savu labo roku vainagus uzlika uz svēto galvām. Tāpat eņģeļi atnesa arī kokles, un Jēzus tās izdalīja svētajiem. Pēc tam vadošais eņģelis uzdeva toni, un ikviens klātesošais pievienojās laimīgai slavas un pateicības dziesmai. Atpestīto rokas prasmīgi slīdēja pār kokļu stīgām, izvilinot toņos bagātu, melodisku mūziku. Tad es redzēju, kā Jēzus izglābtos pieved pie Pilsētas vārtiem un, satvēris rokturi, atver vārtus to mirdzošajās eņģēs, aicinot patiesībai uzticīgos ļaudis ieiet. Pilsētā bija viss, ko vien sirds var vēlēties: visapkārt bija jaušama neizsakāma godība. Jēzus uzlūkoja savus atpestītos svētos, kuru sejas priekā un laimē staroja, un, pievērsies viņiem, melodiskā balsī sacīja: „Tagad es redzu savas dvēseles moku augļus un esmu apmierināts. Šī bagātīgā godība tagad uz mūžīgiem laikiem ir jūsu. Ciešanas ir beigušās. (289) Nāves vairs nebūs, nedz bēdu, nedz arī sāpju un vaidu vairs nebūs.” Es redzēju atpestīto pulku noņemam savus mirdzošos vainagus un noliekam tos pie Jēzus kājām, bet, kad Viņš ar savu roku tos atkal pacēla, visi aizskāra savas zelta kokles, un Debesis piepildīja jauka mūzika un dziesmas par godu Jēram.

Pēc tam es redzēju, kā Jēzus savus ļaudis ved pie dzīvības koka, un atkal dzirdēju Viņa patīkamo balsi, kas pārspēja jebkuru mūziku, kāda jebkad skanējusi mirstīgajās ausīs, sakām: „Koka lapas ir tautām par dziedināšanu. Ēdiet visi no tā!” Dzīvības kokam bija visskaistākie augļi, un svētie tos varēja brīvi lietot. Pilsētā atradās neizsakāmas godības apņemts tronis, no kura iztecēja dzidra dzīvības ūdens upe, skaidra kā kristāls. Dzīvības koks auga upes abās pusēs, bet visgarām gar krastu bija vēl citi brīnišķi koki, kuru augļi bija derīgi ēšanai. Mūsu valoda ir pārāk ierobežota, lai spētu izteikt vai aprakstīt to, kas norisinās Debesīs. Kad man tika rādīti šie skati, es biju vairāk kā pārsteigta.

Nepārspējamā krāšņuma un neizsakāmās godības pārņemta, es noliku spalvu pie malas

un izsaucos: „Ak, kas par mīlestību! Kas par apbrīnojamu mīlestību!” Visizmeklētākie vārdi ir daudz par vājiem, lai aprakstītu Debesu godību vai izteiktu Jēzus mīlestības dziļumu.

39. ZEME TIEK IZPOSTĪTA

Mana uzmanība atkal tika pievērsta mūsu Zemei, kuras virsu klāja bezdievīgo cilvēku liķi. Septiņās pēdējās mocībās pasaules iedzīvotājus piemeklēja Kunga dusmas, tā ka tie „aiz sāpēm sakoda sev mēles” un lādēja Dievu. Jehovas dusmas galvenokārt vērsās pret viltus ganiem, un piepildījās vārdi: „Viņu miesas satrūdēs, kamēr viņi paši vēl stāvēs uz kājām, viņu acis sāks trūdēt savos dobumos, un viņu mēle (290) satrūdēs mutē.” Pēc tam, kad Dievs savus ļaudis bija atbrīvojis, ļauno cilvēku dusmas vērsās vienam pret otru. Visa Zeme, šķiet, pludoja no asinīm, un mirušo ķermeņi gulēja no viena tās gala līdz otram.

Mūsu pasaule bija pārvērtusies par neapdzīvotu tuksnesi. Zemestrīces izpostītas, tagad drupās gulēja pilsētas un ciemi. No savām vietām izkustinātie kalni aiz sevis bija atstājuši dziļas aizas, kurām visapkārt bija izkaisīti no jūras vai no zemes izsviestie klinšu bluķi. Turpat mētājās ar visām saknēm izrauti lieli koki. Šai videi uz tūkstoš gadiem vajadzēja kļūt par sātana un viņa eņģeļu mājokli. Ta viņš tiks ierobežots, lai staigātu šurp un turp pa izpostīto Zemi un pārliecinātos par sekām, ko radījusi viņa sacelšanās pret Dieva likumiem. Veselus tūkstoš gadus velns varēs baudīt savas neapmierinātības izraisītā lāsta augļus. Saistītam pie Zemes, tam nebūs iespēju nokļūt uz citām planētām, lai kārdinātu un mocītu tos, kuri nav grēkojuši. Šajā laikā sātans ļoti cietīs, jo, sākot no savas krišanas, tas pastāvīgi bija aizņemts, darot ļaunu, bet tagad, varu un spēku zaudējušam un atstātam, lai pārdomātu savus darbus kopš sacelšanās sākuma, tam būs pietiekoši daudz laika, lai trīcot un drebot stādītos priekšā šausmu pilno nākotni, kad būs jācieš par visu ļaunumu, ko tas ir darījis, un jāsaņem sods par visiem ierosinātajiem grēkiem.

Es dzirdēju eņģeļu un atpestīto prieka saucienus, kas skanēja līdzīgi desmit tūkstošiem mūzikas instrumentu, jo tiem vairs nebūs jābaidās no sātana uzmācības un kārdinājumiem, un arī citu pasaulu iemītnieki bija brīvi no viņa klātbūtnes.

Tad es redzēju troņus, uz kuriem apsēdās Jēzus un Viņa atpestītie ļaudis, lai valdītu kā Dieva priesteri un ķēniņi. (291) Kristus kopā ar svētajiem tiesāja mirušos bezdievīgos cilvēkus, salīdzinot viņu rīcību ar likumu grāmatu, Dieva Vārdu, un izšķirot katru lietu atbilstoši to dzīves laikā darītajiem darbiem. Tie izlēma katram izciešamo sodu un pierakstīja pret viņu vārdiem nāves grāmatā. Tāpat Jēzus un svētie tiesāja arī sātanu un tā eņģeļus. Sātanam piespriests sods bija daudz lielāks nekā cilvēkiem, kurus viņš pievīla, un viņa ciešanas ar bezdievīgo ciešanām nemaz nav salīdzināmas. Pēc tam, kad visi pieviltie jau būs miruši, sātans vēl būs dzīvs un cietīs daudz ilgāk.

Pēc tūkstoš gadiem, kad tiesa pār bezdievīgajiem mirušiem bija beigusies, Jēzus atstāja Pilsētu, un svētie un eņģeļu pulki Viņam sekoja. Jēzus nonāca uz kādu lielu kalnu, kurš, tiklīdz Viņa kājas tam bija pieskārušās, sadalījās divās daļās, izveidojot milzīgu līdzenumu. Tad mēs pacēlām skatus uz augšu un ieraudzījām lielo, brīnišķo Pilsētu ar divpadsmit pamatiem un divpadsmit vārtiem — pa trim katrā pusē —, kur pie katriem vārtiem stāvēja kāds eņģelis. Mēs izsaucāmies: „Pilsēta! lielā Pilsēta! nāk šurp no Dieva no Debesīm!” Un tā nonāca visā savā krāšņumā un apžilbinošajā godībā tieši uz milzīgo līdzenumu, kuru Jēzus tai bija sagatavojis. (292)

40. OTRĀ AUGŠĀMCELŠANĀS

Pēc tam Jēzus, eņģeļu pulki un visi atpestītie Pilsētu atstāja. Eņģeļi bija sapulcējušies ap savu Pavēlnieku un To šajā ceļā pavadīja; aiz viņiem sekoja atpestītie. Tad Jēzus, atklājot ārkārtīgu spēku un varenību, uzmodināja mirušos bezdievīgos, kas no pīšļiem cēlās augšā tajās pašās vārgajās, slimību pārņemtajās miesās, kādi kapā bija guldīti. Ak, kas par izrādi! kas par skatu! Pie pirmās augšāmcelšanās visi uzmodās plaukstošā nemirstībā, bet pie otrās nāca ārā no kapiem, ņemot līdzī agrākā lāsta sekas. Gan ķēniņi, gan zemes dižciltīgie, ievērojamie un vienkāršie ļaudis, izglītotie un neizglītotie no kapiem iznāca visi reizē. Un visi tagad ieraudzīja Cilvēka Dēlu; tieši tie paši vīri, kas Viņu bija mocījuši un izsmējuši, kas Viņa svētajā galvā kādreiz uzlika ērkšķu kroni un šauta ar rikstēm, tagad Jēzu skatīja Viņa ķēnišķīgajā pārākumā. Tie, kas tiesas laikā Viņam spļāva sejā, tagad novērsās no caururbjošā skata un Kristus vaiga izstarotās godības. Kas dzina naglas Viņa rokās un kājās, tagad varēja pārliecināties par tur atstātajām rētām tāpat kā tie, kas sānos cietsirdīgi iedūra ar šķēpu. Un visi saprata, ka Viņš ir tieši tas pats, kuru tie bija situši krustā, par kuru bija zobojušies vēl Viņa pēdējā nāves moku stundā. Tāpēc tagad, tiem bēgot no kungu Kunga un ķēniņu Ķēniņa klātbūtnes, visapkārt izcēlās ilgas un nevaldāmas vaimanas.

Visi centās kaut kur klintīs paslēpties, lai tikai izvairītos no tās Personas ārkārtīgās godības, pret kuru reiz bija tik nicinoši izturējušies, un, redzot Viņa neizsakāmo pārākumu un autoritāti, tie visi kā vienā balsī ar drausmīgu tiešumu atzina: „Svētīts, kas nāk tā Kunga vārdā!” (293)

Tad Jēzus ar saviem eņģeļiem visu atpestīto pavadībā atkal atgriezās Pilsētā, bet gaisu visapkārt piepildīja rūgtas vaimanas un bojāejai nolemto bezdievīgo kliezieni. Pēc tam es redzēju, ka sātans atkal ķērās pie darba. Viņš gāja apkārt pie saviem pavalstniekiem, stiprināja vājos un nespēcīgos un visiem stāstīja par savu un savu eņģeļu varenību. Velns norādīja uz neskaitāmajiem miljoniem, kas tikko bija uzcēlušies no mirušiem. Starp tiem bija vareni karavīri un ķēniņi, kas kādreiz prasmīgi iekaroja citas valstis, milži un drosmīgi vīri, kas nekad nezaudēja nevienu kauju. Tur nāca lepnaiss un ambiciozais Napoleons, kura parādīšanās vien jau valstīm lika drebēt. Turpat stāvēja liela auguma spēkavīri, kuri krita kaujā, alkstot pēc uzvaras, bet, iznākot no kapa, viņu domu gaita turpinājās no tās pašas vietas, kur tā bija pārtrūkusī mirstot. Tiem bija tās pašas neremdināmās ilgas uzvarēt kā pirms tam. Sātans vispirms konsultējās ar saviem eņģeļiem un tad ar visiem šiem ķēniņiem, iekarotājiem un varenajiem vīriem, un pēc tam pārlaida acis bezgalīgajai sev pakļauto pulku armijai, sakot, ka tā ļaužu grupa, kas Pilsētā, ir visai maza un nespēcīga, ka viņi varētu iet un Pilsētu ieņemt, izdzīt tās iemītņiekus un iegūt lielu bagātību un godu.

Sātana viltīgais priekšlikums guva atsaucību, un visi tūlīt sāka gatavoties kaujai. Milzīgajā armijā bija daudz talantīgu vīru, kas spēja konstruēt visdažādākās kara ierīces. Kad neskaitāmie miljoni jau virzījās uz priekšu, sātans gāja pa priekšu, tūlīt aiz viņa ķēniņi un karavadoņi un pēc tam, pa pulkiem sadalījušies, visi pārējie lielās armijas karotāji. Katram pulkam bija savs vadītājs, un, tiem pa saplosīto zemes virsu uz svēto Pilsētu soļojot, tur valdīja pilnīga kārtība. Jēzus aizvēra Pilsētas vārtus, un bezdievīgo armija to ielenca, ieņemot kaujas pozīcijas un gatavojoties sīvai cīņai. Tad Jēzus kopā ar eņģeļiem un (294) visiem atpestītajiem, kuriem galvā bija mirdzoši vainagi, pacēlās uz pilsētas mūriem, kur mūsu Kungs svinīgā balsī paziņoja: „Redziet, jūs grēcinieki, taisno atalgojumu! Un atcerieties, jūs atpestītie, bezdievīgo algu!” Kad milzīgā armija uzlūko godības apņemtus ļaudis uz pilsētas mūriem un redz viņu mirdzošo vainagu krāšņumu un to, kā šo cilvēku laimīgās sejas, priekā mirdzot, atstaro Jēzus līdzību, un tad vēl

pārliecinās par kungu Kunga un ķēniņu Ķēniņa nepārspējamo godību un varenību, tiem drosme izgaist kā nebijusi. Viņus pārņem neglābjama zaudējuma izjūta, un tie saprot, ka grēka alga ir nāve. Viņi redz, ka svētie, laimīgie ļaudis, kurus tie tā ienīda, tagad stāv tērpti godā un nemirstībā, kamēr pašiem jāpaliek ārpus pilsētas kopā ar visu zemisko un nešķīsto.

41. OTRĀ NĀVE

Sātans vēl steidzas savu sekotāju vidū un mēģina tos ierosināt darbībai, bet pār tiem krīt uguns no debesīm, no Dieva, un reizē aprij gan lielos un spēcīgos vīrus, gan nabagos un nožēlojamus. Es redzēju, ka daži tika iznīcināti uzreiz, kamēr citi cieta ilgāk. Tie tika sodīti pēc saviem dzīves laikā darītajiem darbiem. Daži tā dega vairākas dienas un līdz pat pēdējai minūtei izjuta savas ciešanas. Eņģelis sacīja: „Viņu tārps nemirs, viņu uguns neizdzisis, jo tie būs par biedinājumu visai miesai.”

Sātanam un viņa eņģeļiem bija jācieš ilgi. Velns tika sodīts ne tikai par saviem, bet arī par visu atpestīto grēkiem, kas tam tika uzlikti; tāpat viņam bija jācieš arī par daudzu dvēseļu bojāeju, ko tas bija izraisījis. Pēc tam es redzēju, ka sātans un visa lielā bezdievīgo armija beidzot tika iznīcināti un iestājās pilnīga Dieva taisnības uzvara. Tad eņģeļu pulki un atpestītie svētie skaļā balsī izsaucās: „Āmen!”

Eņģelis sacīja: „Sātans ir sakne, bet viņa bērni – zari. Tie tagad ir izdeldēti, gan sakne, gan zari. Tie visi ir miruši mūžīgā nāvē un nekad vairs necelsies, tāpēc Dievam būs tīrs Universs.” Pēc tam es redzēju, ka uguns, kas bija izdeldējusi bezdievīgos, aprija arī visus atkritumus un šķīstīja zemi. Kad es vēlreiz paskatījos, zeme jau bija tīra. Uz tās vairs nebija palikušas nekādas lāsta pazīmes. Saplosītā un izārdītā zemes virsma tagad izskatījās gluda kā plašs līdzenums. Viss Dieva Universs bija šķīsts, un lielā cīņā uz visiem laikiem beigusies. Lai kur arī mēs neskatītos un ko vien neuzlūkotu acs, viss bija jauks un patīkams. Un visi atpestītie, lielie un mazie, vecie un jaunie nolika savus vainagus pie Glābēja kājām, zemojās Viņa priekšā un pielūdza To, kas dzīvo mūžīgimūžam. No šī laika svētajiem kā pastāvīgs īpašums pieder jaunā, brīnīšķā Zeme visā tās godībā, un arī ķēniņa valstība, vara un virskundzība pār visām valstīm zem debesīm tiek nodota Visaugstākā svēto tautai, un šī valstība būs mūžīga...

42. Pielikums

„Mana pirmā atklāsme” – Šajā nodaļā aprakstīto notikumu sākotnēji 1846. gada 24. janvārī publicēja DAY-STAR redaktors ar nosaukumu „Māsas

Harmonas vēstule”, kas bija datēta ar „1845. gada 25. decembri, Portlenda”. Atkārtoti šī vēstule tika pārpublicēta vēl 1846. 1847. un 1851. gadā, ar nosaukumu „Izkaisītajam atlikumam”. Pašreizējais nosaukums tika pieņemts 1882. gadā, kad no jauna izdeva EXPERIENCE AND VIEWS (Piedzīvojumi un atklāsmes).

Šī Elenas Vaitas pirmā atklāsme iekļauta arī viņas detalizētajā autobiogrāfiskajā aprakstā, kuru izdeva 1860. un 1885. gadā. Tur tā tiek publicēta kā divas atsevišķas atklāsmes: „Mana pirmā atklāsme” izdevumos SPIRITUAL GIFTS, (Garīgās dāvanas) II, 30-35.lpp; TESTIMONIES (Liecības draudzei), I, 58-61.lpp. un „Atklāsme ar Jauno Zemi”, izdevumos SPIRITUAL GIFTS, II, 52-55. lpp; TESTIMONIES, I, 68-70. lpp.

Nākotnes notikumu attēlojums – Atstāstot to, ko Dievs viņai atklāja par nākotni, Elena Vaita dažreiz sevi šajos notikumos iekļāva kā līdzdalībnieci, neatkarīgi no tā, vai tas attiecās uz pagātņi, tagadni vai nākotni. Atbildot uz jautājumiem par savu stāvokli

atklāsmē, viņa rakstīja:

„Kad Dievs uzskata par vajadzīgu dot kādu atklāsni, es tūlīt nonāku Jēzus un eņģeļu sabiedrībā un zaudēju saikni ar šīs Zemes lietām.(..) Bieži Kungs manu uzmanību pievērš notikumiem uz Zemes. Kādreiz es tieku pārcelta tālā nākotnē, lai skatītu to, kam vēl jānotiek, citreiz atkal man tiek rādīts, kā notikumi norisinājās pagātnē.” – Garīgās dāvanas, II, 292.lpp.

Elena Vaita, būdama adventiste, rakstīja par to, ko viņa redzēja un dzirdēja it kā šo notikumu aculieciniece. EARLY WRITINGS (Agrīnie raksti) :

„Drīz mēs izdzirdām Dieva balsi, līdzīgu daudzu ūdeņu šalkām, kas paziņoja Jēzus atnākšanas dienu un stundu.”

„Mēs visi kopā tikām uzņemti padebesī un septiņas dienas vesti augšup pie kristāla jūras, kur Jēzus iznesa vainagus un pats ar savu roku uzlika tos mums galvā.”

„Mēs visi iegājām un jutām, ka mums ir pilnīgas tiesības tur (Pilsētā) atrasties.”

„Pilsētā mēs redzējām dzīvības koku un Dieva troni.”

„Jēzus vadībā mēs visi devāmies lejup uz šo Zemi.”

„Un, kad mēs jau gatavojāmies ieiet templī...”

„Visas brīnišķās lietas, ko tur redzēju, es vienkārši nespēju aprakstīt.”

Pēc atklāsmes viņa varēja atcerēties ļoti daudz no tā, kas tai tika rādīts, bet, kas bija jāpatur noslēpumā, par ko nevajadzēja rakstīt, to viņa neatcerējās. Tā tas bija attiecībā uz notikumu ar Dieva ļaužu atbrīvošanu (285. lpp.), kad viņa gan dzirdēja paziņojumu par „Kristus atnākšanas dienu un stundu”, bet par to vēlāk rakstīja: (298)

„Man nav ne visniecīgāko zināšanu par šo Dieva balss pasludināto laiku. Es dzirdēju nosaucam stundu, bet, iznākusi no atklāsmes, to vairs neatcerējos. Manu acu priekšā garām slidēja tik satraucošas, svinīgu interesi izraisošas ainas, ko nekāda valoda nav spējīga izteikt. Tas viss man bija kā dzīva realitāte.” – Elenas G.Vaitas vēstule 38, 1888., kas publicēta grāmatā SELECTED MESSAGES (Izmeklētas vēstis), I, 76. lpp.

Tomēr fakts, ka viņa atklāsmē it kā bija dažu notikumu līdzdalībniece, nenozīmē, ka viņa šajos notikumos piedalījās īstenībā.

Brāļi Fičs un Stokmans. – Atstāstot savu pirmo atklāsni, Elena Vaita piemin brāļus Fiču un Stokmanu, kurus ir satikusi un ar kuriem sarunājusies Jaunajā Jeruzalemē. Šie abi sludinātāji viņai bija labi pazīstami, jo tie aktīvi darbojās, sludinot vēsti par Kristus drīzo atnākšanu, bet mira īsi pirms pievilšanās 1844. gada 22. oktobrī.

Prezbiterāņu sludinātājs Čārlzs Fičs adventes vēsti pieņēma, lasot Viljama Millera lekcijas un pateicoties draudzībai ar Džosiju Līču. Viņš pilnībā nodevās Kristus atnākšanas vēsts sludināšanai 2300 gadu pravietiskā laika perioda beigās un kļuva par vienu no vadošajiem darbiniekiem adventes atmodas kustībā. 1842. gadā viņš sastādīja pravietojumu izskaidrojumu tabulu, kuru pēc tam lietoja daudzi tā laika adventisti un kas tiek pieminēta EARLY WRITINGS 74. lpp. Fičs nomira apmēram nedēļu pirms 1844. gada 22. oktobra. Nāve iestājās saaukstēšanās rezultātā, kad viņš kādā vēsā rudens dienā brīvā dabā noturēja trīs kristību dievkalpojumus pēc kārtas. (Skatieties PROPHETIC FAITH OF OUR FATHERS, IV, 533-545)

Levijs F. Stokmans bija jauns metodistu draudzes sludinātājs Menas štatā, kurš 1842. gadā kopā ar citiem trīsdesmit metodistu sludinātājiem pieņēma un sāka sludināt vēsti par Kristus Otro atnākšanu. Stokmans darbojās Portlendā, bet 1843. gadā viņam kļuva arvien sliktāk ar veselību un jau 1844. gada 20. jūnijā iestājās nāve. Kādreiz, būdama vēl tikai meitene, Elena Vaita, atrodoties ļoti nomāktā garastāvoklī, pie viņa griezās pēc padoma pēc tam, kad Dievs to bija uzrunājis divos sapņos. (Skatieties EARLY WRITINGS, 12, 78-81. lpp; PROPHETIC FAITH OF OUR FATHERS, IV, 780-782)

MESMERISMS (hipnoze) – Lai attaisnotu savu neticību Elenas Vaitas atklāsmēm, daži viņas sākotnējie ienaidnieki tās piedzīvojumus centās izskaidrot ar mesmerismu, ko tagad parasti sauc par hipnozi. Tas ir miegam līdzīgs stāvoklis, ko panāk iespaidojot. Tādos brīžos hipnotizētais cilvēks tiek pakļauts hipnotizētājam un paklausīgi izpilda tā vēlmes. Tomēr, kad viens ārsts, kā to šajā grāmatā apliecina Elena Vaita, centās viņu hipnotizēt, tam pie viņas nekas neizdevās. Gan savos agrīnajos piedzīvojumos, gan vēlākajos gados Elena Vaita attiecībā uz hipnozi (299) saņēma daudzus brīdinājumus no Dieva. Un par šo bīstamo parādību, kad viens cilvēks pakļauj un vada otra cilvēka prātu, viņa ticīgajiem ir atstājusi daudz norādījumu. (Skatieties THE MINISTRY OF HEALING, 242-244. lpp; MEDICAL MINISTRY, 110-112; SELECTED MESSAGES, II, 349,350,353)

Vārda adventisti. – Tos, kuri piedalījās pirmā un otrā eņģeļa vēsts sludināšanā, bet noraidīja trešo vēsti un patiesību par Sabatu, turpinot saglabāt cerību par drīzu Kristus atgriešanos, Elena Vaita nosauca par „vārda adventistiem” vai „mūsu laika patiesības atmetējiem”. (69. lpp.) Tāpat tiek lietoti izteicieni „tā saucamie adventisti” un arī „pirmās nedēļas dienas adventisti”.

Daudzi kristieši jutās vilušies, ka Kristus 1844. gada rudenī neatnāca, kā viņi to bija gaidījuši. Visi adventisti sadalījās vairākās grupās, kuru pārstāvji vēlāk izveidoja kristīgo adventistu draudzi un Septītās dienas adventistu draudzi.

Tikai nedaudzi saglabāja pārliecību par pravietojumu piepildīšanos 1844. gadā, lai ietu uz priekšu un pasludinātu trešā eņģeļa vēsti līdz ar patiesību par Sabatu. Par šī laika pārdzīvojumiem Elena Vaita vēlāk rakstīja:

„Ja adventisti pēc lielās vilšanās 1844. gadā būtu stingri turējušies pie savas ticības un vienoti sekojuši Dievam, kur Viņš savā gudrībā tos vadīja; ja tie būtu pieņēmuši trešā eņģeļa vēsti un Svētā Gara spēkā to sludinājuši pasaulei, tad Kungs būtu vareni svētījis viņu pūles, darbs būtu pabeigts un Kristus jau būtu atnācis, lai atalgotu savus ļaudis. Bet šaubu un nedrošības laikā, kas sekoja pēc vilšanās, daudzi adventes ticīgie no savas pārliecības atteicās. Radās strīdi un šķelšanās. Vairākums gan mutiski, gan rakstiski pretojās tiem nedaudzajiem, kas, sekojot Dieva vadībai, pieņēma Sabata reformu un sāka sludināt trešā eņģeļa vēsti. Daudzi, kam savu laiku un spējas vajadzēja veltīt vienam mērķim — lai brīdinātu pasauli —, bija aizņemti ar pretošanos patiesībai par Sabatu; un, savukārt, tās aizstāvjiem atkal vajadzēja šķiest savus spēkus, šīs atziņas aizstāvēt un atbildot tiem, kas pretojās. Ta darbs tika aizkavēts, un pasaule palika tumsā. Ja visi adventisti būtu apvienojušies, ievērojot Dieva baušļus un ticot Jēzum, cik daudz savādāka tad būtu bijusi mūsu vēsture!” – SELECTED MESSAGES, I, 68. lpp.

Atvērtās un aizvērtās durvis. – Rakstot grāmatā GREAT CONTROVERSY (Lielā cīņa) par adventes kustību un pievilšanos 1844. gada 22. oktobrī, kā arī par ticīgo garīgo stāvokli tūlīt pēc šiem notikumiem, Elena Vaita (300) piemin, ka daudzi bija nonākuši pie secinājuma, it kā tad būtu beidzies zēlastības laiks. Tomēr turpinājumā viņa piebilst, ka „līdz ar svētnīcas jautājuma izpētīšanu nāca skaidrāka gaisma”. – GREAT CONTROVERSY, 429,423-432.

Par savu personīgo attieksmi šajā jautājumā viņa 1874. gadā rakstīja, ka tai „nekad nav bijusi neviena atklāsmē par to, ka grēciniekiem atvēlētais atgriešanās laiks jau būtu pagājis”. Viņa to arī nekad nav mācījusi. Kādā citā vietā viņa saka: „Dievs man deva gaismu, kas izlaboja mūsu kļūdu un darīja mūs spējīgus izprast lietu patieso stāvokli”. – SELECTED MESSAGES, I, 74,63. lpp.

Slepenā klauvēšana Ņujorkā un Ročesterā. – Šeit tiek pieminēts notikums, kas saistās ar mūsdienu spiritisma sākumu. 1848. gadā Foksu ģimene savā mājā Haidensvillā, apmēram 35 jūdzes uz austrumiem no Ročesteras (Ņujorkas štats), izdzirda noslēpumainu klauvēšanu. Laikā, kad par šo parādību tika izteikti dažādi minējumi, Elena Vaita, balstoties uz atklāsmē redzēto, rakstīja, ka tā ir saistīta ar spiritismu. Viņa norādīja, ka šī neparastā parādība reliģijas aizsegā drīz izvēršīsies plašumā, iegūstot tautā lielu popularitāti, un laiku beigās kļūs par visievērojamāko sātana pievilšanas līdzekli.

Sludinātāji bez vēsts. – Ar šo domu mēs sastopamies Elenas Vaitas atstāstījumā par 1850. gada 26. janvārī redzēto atklāsmi. Tajā laikā Sabatu ievērojošajiem adventistiem vēl nebija savas draudzes organizācijas. Gandrīz visi baidījās, ka jebkurš organizācijas veids ticīgos var novest pie formālām attiecībām. Bet ar laiku viņu vidū parādījās ļaudis ar svešiem uzskatiem. Elena Vaita par to vairākkārt sniedza brīdinošas vēstis, un Sabata ievērotāji ar laiku sāka piekrist domai par draudzes organizāciju. Līdz ar to vairākas ticīgo grupas izveidoja savstarpēji daudz ciešākas attiecības un nolēma atbalstīt tos sludinātājus, kuri spēj sludināt vēsti, un atteikties no tiem, kuri sludinot mācīja maldus.

Draudzes ganu vienotība. – Skatieties piezīmi pie Sludinātāji bez vēsts. 50. lpp.

Pienākums doties uz seno Jeruzalemi. – Šeit Elena Vaita runa par dažu ticīgo cilvēku maldīgajiem uzskatiem. Un nākamajā gadā, tas ir, 1851. gada 7. oktobra REVIEW AND HERALD izdevumā, arī Džeims Vaita rakstīja par dažu neprātīgajiem un kaitīgajiem uzskatiem attiecībā uz seno Jeruzalemi un jūdiem, un par to, ka „svētajiem jādodas uz seno Jeruzalemi”.

Žurnāla DAY-STAR redaktors. – Enohs Džeikobss dzīvoja (301) Sinsinati, Ohaio štatā, un izdeva DAY-STAR, vienu no pirmajiem žurnāliem, kas publicēja vēsti par Kristus Otro atnākšanu. 1845. gada decembrī Elena Harmona nosūtīja viņam savas pirmās atklāsmes aprakstu, cerot stiprināt šī cilvēka ticību, jo bija ievērojusi, ka tas dažreiz it kā šaubās par adventes kustības dievišķo vadību. Šī pirmā atklāsmē arī tika ietverta DAY-STAR 1846. gada 24. janvāra izdevumā. Un jau 1846. gada 7. februāra DAY-STAR speciālajā izlaidumā nodrukāja Hirāma Edsona, F.B.Hāna un O.R.L. Krouzīra sagatavoto neizmirstamo rakstu par Debesu svētnīcu un tās šķīstīšanu. Tur tika aplūkota Bībeles mācība par Kristus kalpošanu Debesu svētnīcas Vissvētākajā vietā, sākot no 1844. gada 22. oktobra. Šajā pašā žurnālā 1846. gada 14. martā tika publicēta Elenas Vaitas otrā atklāsmē. (Agrīnie raksti, 32-35.lpp.) Atgriežoties pie minētās rindkopas, jāsaprot, ka te viņa piemin Džeikobsa vēlākos uzskatus un maldīšanos spiritismā.

TOMASS PEINS. – ASV 1849. gadā Tomasa Peines sacerējumiem bija liela popularitāte. Viņa grāmata Saprāta gadsimts, kurā tika pausti deistiski uzskati, uz kristiešiem atstāja ļoti samaitājošu iespaidu. Tā iesākās ar vārdiem: „Es ticu tikai vienam dievam un nekam vairāk.” Peine neticēja Jēzum Kristum, un sātans to lielā mērā izlietoja cīņā pret Dieva draudzi. Elena Vaita pareizi apliecināja, ka, ja tiešām, kā daži to apgalvo, tāds cilvēks kā Peine paņemts Debesīs un tur vēl ļoti pagodināts, tad ikvienam grēciniekam, kas turpina grēkot un netic Jēzum Kristum, tāpat ir cerība izglābties. Viņa droši atmaskoja šos maldus, vienlaicīgi uzsverot arī spiritisma bezjēdzību.

PERFEKCIONISMS (garīgās pilnības sasniegšana) – Daži no pirmajiem adventistiem īsi pēc 1844. gada piedzīvojumiem pazaudēja pašāvēību uz Dievu un nonāca fanātismā. Elena Vaita šiem ekstrēmistiem stājās pretī ar Svēto Rakstu vārdiem „Tā saka Kungs”. Viņa norāja tos, kas mācīja, ka pilnveidošanās ceļā, vēl miesā atrodoties, cilvēks var sasniegt garīgas pilnības stāvokli, kad vairs nav iespējams grēkot. Par tādiem viņa vēlāk rakstīja:

„Viņi uzskatīja, ka svētojiem kristietis vairs nevar grēkot. Šis pieņēmums tiem dabīgi lika ticēt, ka tāda cilvēka jūtas un vēlmes vienmēr ir svētas un nekad nevar novest pie grēka. Turoties pie šiem ačgārnajiem uzskatiem, viņi svētošanās aizsegā praktizēja vislaunākos grēkus un ar hipnozes palīdzību savai gribai pakļāva arī dažus līdzgaitniekus, kuri nespēja saskatīt šīs patīkamās un pievilcīgās teorijas grēcīgo pusi... Man šo viltus skolotāju maldi tika skaidri atklāti, un es redzēju briesmīgo spriedumu, kas pret viņu vārdiem bija ierakstīts Debesu grāmatās, un arī viņu šausmīgos noziegumus, ka, izliekoties par svētiem, tie katru dienu Dieva skata priekšā darīja visriebligākās lietas.” – LIFE SKETCHES, 83,84. lpp. (302)

Kunga vakarēdiens, sievietes mazgā vīriešu kājas, un svētais skūpstis. – Kad Septītās dienas adventistu draudzes celmlauži pieņēma patiesību par Sabatu, viņi arī visur citur centās rīkoties pēc tiešiem Bībeles norādījumiem, tajā pašā laikā nostājoties pret galējībām un fanātismu ticības dzīvē. Viņi skaidri saprata Kunga vakarēdiena priekšrocības un nozīmi, jo to taču bija ieviesis pats Jēzus. Vienīgi attiecībā uz kāju mazgāšanu un svēto skūpstu vēl pastāvēja daži jautājumi, tāpēc šajā atklāsmē Kungs paskaidroja atsevišķas grūtāk izprotamās nianšes, lai vadītu un pasargātu jauno draudzi.

Daudzi domāja, ka piemiņas mielastu vajadzētu noturēt vienreiz gadā, tāpēc arī tika doti norādījumi, ka to nepieciešams darīt daudz biežāk. Mūsu dienās draudzē piemiņas mielasts notiek četras reizes gadā.

Padomi tika sniegti arī par kāju mazgāšanu, jo līdz tam šajā jautājumā pastāvēja dažādi uzskati. Atsevišķas personas rīkojās neapdomīgi, kā rezultātā radās „nesaprašanās”. Tādēļ tika ieteikts pie kāju mazgāšanas doties ar lielu rūpību un atbildības sajūtu, lai nevienam pret to nerastos nekādi aizspriedumi. Pastāvēja neizpratne, vai ir pareizi, ja vīrieši un sievietes mazgā kājas viens otram. Attiecībā uz to Elena Vaita minēja pierādījumus no Rakstiem, kas liecināja par to, ka sievietēm— acīmredzot, zināmos apstākļos— ir pieļaujams mazgāt kājas vīriešiem, bet viņa neieteica vīriešiem mazgāt kājas sievietēm.

Sakarā ar svēto skūpstu Septītās dienas adventistu Bībeles komentāri saka sekojošo: „Tuvajos Austrumos, cilvēkiem satiekoties, skūpstis bija parasta mīlestības un draudzības apliecinājuma forma. (Lūkas 7:45; Ap. d. 20:37) „Svēts skūpstis” vai „mīlestības skūpstis” kļuva par tuvu kristīgo attiecību apliecinājuma simbolu (1. Pēt. 5:14). Šķiet, kā tāds bija pirmo kristiešu sasveicināšanās ieradums, piedaloties Kunga vakarēdienā (JUSTIN MARTYR FIRST APOLOGY 65). No vēlākiem rakstiem redzams, ka „svētais skūpstis nebija pieņemts starp vīriešiem un sievietēm. (Kom. VII, 257,258. lpp.) Starp pirmajiem adventistiem, kas ievēroja Sabatu, bija pieņemts „svēto skūpstu” lietot izlīdzinot savstarpējās nesaskaņas, bet nekur nav atrodami norādījumi, ka to vajadzētu lietot kā sveicienu, satiekoties vīriešiem ar sievietēm, turpretī ir aicinājums vienmēr būt saprātīgiem, lai izvairītos no jebkāda ļaunuma.

Trokšņa un nemiera radīšana. – Evaņģēlija tiklā nonāk dažādi ļaudis. Savā laikā bija

tādi, kas uzskatīja, ka viņu reliģiskā kalpošana nebūs īsta, ja to nepavadīs vētrains slavas izpausmes Dievam, skaļas, aizraujošas lūgšanas un spēcīgi „āmen” izsaučieni. Arī šajā jautājumā adventistu sākotnējā draudze saņēma norādījumus, kas visus ticīgos dievkalpojumu laikā aicināja ievērot svinīgu kārtību un pieklājību. (303)

Viljams Millers.—Sakarā ar lielo adventes atmodu 1830. un 1840. gados bieži tiek minēts Viljama Millera vārds. Grāmatā Lielā cīņa viņa dzīvei un darbībai ir veltīta vesela nodaļa ar nosaukumu Amerikāņu reformators (317-342.lpp). Viljams Millers piedzima Pitsvildā, Masačūsetsas štatā, 1782. gadā un mira Louhmpotonā, Ņujorkas štatā, 1849. gadā. Četru gadu vecumā viņš kopā ar vecākiem pārcēlās uz Louhemptonu, Čemplaina ezera tuvumā un tur uzauga fermēra ģimenē. Jau no bērnības viņš bija zinātkārs un rūpīgs lasītājs, ar laiku šai ziņā kļūstot par līderi savā sabiedrībā. Aptuveni kopš 1816. gada Millers sāka nodoties Svēto Rakstu studijām un savos meklējumos saskārās ar laika ziņā apjomīgiem pravietoņiem, kā arī ar ziņojumiem par Kristus Otro adventi, nonākot pie secinājuma, ka tā ir pavisam tuvu. Vairākus gadus pārbaudot savu pētījumu rezultātus un pārliecinoties par to pareizību, viņš 1831. gada augusta mēneša pirmajās dienās piekrita ar preses palīdzību tos darīt zināmus atklātībai. Sākot no tā brīža, viņš daudz laika un spēku ziedoja adventes vēsts pasludināšanai. Samērā īsā laikā viņam pievienojās simtiem citu protestantu sludinātāju, kuri piedalījās 1840. gadu lielajā reliģiskajā atmodā.

Pievilšanās laikā, 1844. gada 22. oktobrī, Millers jutās noguris un slims. Viņš lielā mērā bija atkarīgs no saviem gados jaunākajiem sekotājiem, ar kuriem kopā bija sludinājis adventes vēsti, bet tie viņu pierunāja atteikties no Sabata, kam tas jau bija sācis pievērst uzmanību drīz pēc piedzīvotās vilšanās. Par to būs jāatbild tiem un ne Milleram. Elena Vaits par to raksta grāmatas 258. lpp. un apliecina, ka Viljams Millers būs starp tiem, kuri pie pēdējās bazūnes skaņas celsies augšā nemirstībai.

Atklāsmes grāmatas 14. nodaļas Iris eņģeļu i'ēstis. – Trīs nodaļās pēc kārtas, sākot ar 232. lpp, Elena Vaits i/.tir/a pirmā, otrā un trešā eņģeļa vēsti. Viņa savā laikā šīs nodaļas uzrakstīja tiem ļaudīm, ar kuriem kopā bija piedzīvojusi lielo reliģisko atmodu un arī vilšanos 1844. gada rudenī, tāpēc necentās šīs vēstis izklāstīt visos sīkumos, apzinoties, ka lasītāji ar tām ir pavisam labi pazīstami. Savu līdzgaitnieku uzmanību viņa galvenokārt centās pievērst tiem momentiem, kas tos varētu stiprināt un iedrošināt. Lai par šīm vēstīm iegūtu plašāku priekšstatu, mēs varam iepazīties ar to aprakstiem grāmatā Lielā cīņa. Pirmā eņģeļa vēsti izskan brīdinājums, ka ir iesākusies Dieva tiesas stunda. Par to rakstīts nodaļās: Rīta vēstneši, 299-316. lpp; Amerikāņu reformators, 317-342. un Lielā reliģiskā atmoda, 355-374. lpp. Lai tuvāk iepazītos ar otrā eņģeļa vēsti, aplūkojiet nodaļas: Piepildītie pravietoņumi, 391-408. lpp; (304) Kas ir Svētā vieta? 409-422. lpp. un Vissvētākā vieta, 423-432. lpp. Par trešā eņģeļa vēsti, savukārt, tiek runāts nodaļās: Dieva bauslība nemainās, 433-450. lpp. un Reformācijas darbs, 451-460. lpp.

Otrā eņģeļa vēsts beigas. – Visā pilnībā apzinoties, ka gan pirmā, gan otrā, gan trešā eņģeļa vēsts attiecas uz mūsu dienām, mums jāatzīst, ka sākotnējā pirmās vēsts pasludināšana, kas izteikta vārdos „ir atnākusi Viņa tiesas stunda”, saistīta ar Kristus Otrās atnākšanas gaidīšanu 1830-tajos un 1840-tajos gados. Otrā eņģeļa vēsti sāka sludināt 1844. gada vasaras sākumā, aicinot visus ticīgos adventistus iziet no baznīcām, kas nepieņēma pirmā eņģeļa vēsti. Un, kaut arī ir taisnība, ka otrā eņģeļa vēsts paliek mūsu laika patiesība līdz šai dienai, tomēr savu plašāko spēku un vērienu tā sasniedza

1844. gada 22. oktobrī. Bet, kad trīs eņģeļu vēstis ar jaunu spēku tiks pasaulē sludinātas tieši pirms Kristus Otrās atnākšanas, tad otrā eņģeļa vēstij pievienosies spēcīgais eņģelis, par kuru ziņo Atklāsmes 18:1, pastiprinot saucienu „Kritusi, kritusi lielā Bābele!” un „Izejiet no viņas, mana tauta!” Par to varam lasīt grāmatas Lielā cīņa 38. nodaļā Pēdējais brīdinājums, 603-612. lpp.

Vergi un kungi. – Saskaņā ar Atkl. 6: 15,16 verdzība pastāvēs līdz pat Kristus Otrajai atnākšanai, jo mēs tur sastopamies ar vārdiem „katrs vergs un brīvais”, un arī Elena Vaita norāda, ka atklāsmē ir redzējusi vergus un kungus vēl Kristus Otrās adventes laikā. Gan apustulim Jānim, gan Elenai Vaitai tika rādīts pasaules stāvoklis tieši Jēzus atgriešanās laikā, un viņi abi runā līdzīgi. Lai gan nēģeru izcelsmes vergi tika atbrīvoti ar Neatkarības Deklarāciju, kurastājās spēkā sešus gadus pēc tam, kad Elena Vaita bija uzrakstījusi šos vārdus, tomēr te nav nekādas kļūdas, jo vēl līdz šai dienai atsevišķās pasaules daļās miljoniem vīriešu un sieviešu tieši vai netieši atrodas verdzībā. Pašreiz, kamēr vēl neesam piedzīvojuši šī pravietojuma piepildīšanos, mums nav iespējams spriest par šo lietu faktisko stāvokli nākotnē.